Tim Lahaye ve Bob Phillips
Ağrı Dağı'nın Gizemi

Babil'in Dirilişi Serisi
2. Kitap

Orijinal Adı: The Secret on Ararat

Yayın Yönetmeni: Ali Dündar
Editör: Hatice Çağlar • Çeviri: Enver Günsel
Bilgisayar Uygulama: Adem Şenel
Kapak Tasarımı: Onur Cökalp • Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
1. Baskı/Haziran 2005 ISBN: 975-254-065-1
Kilim Matbaası
Litros Yolu Fatih Sanayi Sitesi. K.2 Davutpaşa / İST
Tel: (0212) 612 95 59

NEDEN KİTAP

Çeviren: Enver Günsel

Bu kitap 1971 yılında Ay üzerinde yürümüş olan ünlü Albay James Irutin'e ithaf edilmiştir.
O, Hz. İsa'ya ve İncil'e olan inancı sayesinde, şimdiye kadar bir türlü bulunamayan Nuh'un Gemisi'ni 1980'li yıllarda büyük bir gayretle aramıştır ve onun gibi birinin bir gün, yaklaşık beş bin yıldan beri Ağrı Dağı 'nın tepelerinde, buzların altında bozulmadan duran gemiyi bulup ortaya çıkaracağına ve tüm zamanların en büyük arkeolojik keşfini yapacağına inanan insan çoktur.

BİR

NEFES AL. Nefes almalıydı, buna çok ihtiyacı vardı. Ama ağzını açıp tek bir nefes almaya kalksa öleceğini de biliyordu.

Murphy dişlerini gıcırdatarak kendini zorladı ve nefesini tutarak gözlerini açtı. Kendisine bakan bir çift sarı hayvan gözüyle karşılaştı. Sonra da yeşilimsi karanlıklar içinde çılgınca açılmış bir ağız belirdi önünde; sipsivri dişler, ses çıkarmadan hırlar gibiydi. Murphy elini uzattı, dişlerin elini ısıra-bileceğini biliyordu; ama, köpek yüzü birden kayboldu, karanlık sularda geriye doğru çekildi.

Durumu kötüydü. Ciğerleri patlamadan önce onlara biraz hava vermesi gerekiyordu. Yüzünü yukarıya, zayıf ışığa doğru çevirdi; ona korkunç bir acı veren birkaç saniye içinde sanki yükselmiyor da batıyormuş gibi hissetti, ama yüzü birden suyun üstüne çıktı.

Anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak derin bir nefes aldı ve bunu yaparken çukurun kenarındaki daracık taş çıkıntıya tutundu. Başını duvarın sivri, keskin kenarına dayarken buz gibi suya karışan ılık bir şeylerin de farkındaydı. Suya karışan bu şey kandı. Birden canı yandı ve aynı anda kafasının içinden çılgınca düşünceler geçmeye başladı.

Laura, diye düşündü. Onu bir daha asla göremeyecekti. Laura onun bu her şeyden uzak, berbat yerde öldüğünü bile

öğrenmeyecekti. Murphy'nin ölmeden önce sadece onu düşündüğünü de asla bilmeyecekti.

Ama o anda hatırladı. Laura ölmüştü. Hem de onun kollarında ölmüştü.

Ve şimdi Murphy de onun yanına gidiyordu işte. Bunu düşününce vücudu birden gevşer gibi oldu, kadere razıydı artık; aynı anda kabaran sellere yeniden kapıldığını hissetti.

Ama hayır! Teslim olamazdı. O çılgın ihtiyarın sonunda galip gelmesine izin veremezdi. Buradan bir çıkış yolu bulmak zorundaydı.

Ama her şeyden önce o köpek yavrularını bulmalıydı. Murphy duvardaki çıkıntıyı iki eliyle birden yakaladı, birkaç hızlı ve derin nefes alıp ciğerlerine bolca hava gönderdi. Hayatında yeterince mağara dalışı yapmıştı ve gerektiği zaman suyun altında iki dakika kadar kalabileceğini biliyordu. Ama bunu ideal koşullarda yapabilirdi elbette. Şu anda bir yandan şokun etkisi, kan kaybı ve iliğini titreten soğukla mücadele etmeye çalışırken bir yandan da bu korkunç girdapta o iki küçük köpek yavrusunu bulmak zorundaydı. Kendini dondurucu suyun akışına bir kez daha bırakırken, bu belaya nasıl bulaştığını bir kez daha düşünmeden edemedi.

Bunun yanıtı basitti. Ve yanıt tek kelimeydi: Methuselah. Murphy elindeki el fenerini mağaranın karanlık duvarlarında gezdirerek ağır adımlarla ilerlerken, bir süre sonra gevşek toprakta değil de tahta parçaları, daha doğrusu kalaslar üzerinde yürümekte olduğunu hissetti. Her türlü tuzağa karşı her an tetikte olduğu için, sanki aniden ateşe basmış gibi ir-kildi; ama geç kalmıştı, o daha kendini yan tarafa atmadan hemen önce tuzağın yaylı kapağı açılıverdi. Murphy karanlık boşluğa doğru yuvarlanırken tanıdığı o çılgın kahkaha yine mağaranın simsiyah duvarlarında yankılandı.

"Oyuna hoşgeldin, Murphy! Hadi bundan da kurtul da görelim bakalım!"

Murphy karanlık boşlukta yuvarlanıp aşağıya doğru uçarken bir yandan da ona ne yanıt vereceğini düşünüyordu. Fakat çimento dolu bir çuval gibi yere çarptığı anda ciğerlerindeki hava birden boşalmış gibi oldu ve ağzından sadece bir hırıltı çıktı, çarpmanın etkisiyle yana doğru fırlarken başını sert duvara vurdu. Bir an için her yer iyice karardı, korkunç bir boşluktaydı. Sonra elleri ve dizleri üzerinde doğruldu ve duyguları çalışmaya başladı; parmakları arasındaki iri taneli ve nemli kumu hissedebiliyordu, ağzında da aynı şeyden vardı; durgun suyun kokusu geldi burnuna, düştüğü çukurun duvarlarını karanlıkta fark edebiliyordu artık.

Islak, üşümüş ve korkmuş iki köpek yavrusunun şikayet eder gibi sızlanmalarını da duyuyordu şimdi, hayvanların sinirli olduğu belliydi. İki tane Alman çoban köpeği yavrusuy-du bunlar.-Murphy başını iki yana salladı: Methuselah söz konusu olduğunda her şeye hazırdı o, ama cehennemin dibinde olan bu korkunç mağaranın içinde ne işi vardı iki köpek yavrusunun? Hayvanlar acaba kaybolmuş ve bu mağaranın içine mi düşmüşlerdi? Ama mümkün değildi bu? Onları bu mağaranın içine mutlaka Methuselah koymuş olacaktı.

Bu küçük köpek yavruları da oyunun bir parçası olmalıydılar.

Köpek yavrularını kucağına alıp onlara her şeyin düzeleceğini söylemek istiyordu ama kendini tuttu ve duvardaki çıkıntıya yaklaştı. Zavallı hayvanlar çaresiz görünüyorlardı ama onların zararsız olduğu anlamına gelmezdi bu. Methuselah'ın oyunlarında hiçbir şey zararsız olmazdı ve o çılgın bu hayvanları buraya koyduğuna göre mutlaka bir bit yeniği vardı bu işte. Murphy bunun neden yapıldığını bulmalıydı.

Çukurun dibine düştüğünden beri hafifçe duymakta olduğu ses birden daha yakından ve daha yüksek gelmeye başladı kulaklarına. Murphy sesin geldiği tarafa döndü ve aynı anda ses bir gürleme halini aldı ve duvardaki bir yarıktan içeriye su dolmaya başladı. Su birkaç saniye içinde topuklarına kadar yükseldi ve Murphy'nin dengesini bozdu. Murphy Methuselah'ın pis oyunlarını bir anda unuttu ve iki köpek yavrusunu yerden alıp ceketinin içine soktu. Su durmadan yükselerek göğsüne kadar gelirken, Murphy çaresizlik içinde etrafı tarayıp çıkacak bir delik arandı. O çılgın köpek yavrularını bana oyalanmam için gönderdi herhalde, diye düşündü Murphy; artık ayakta durmakta zorluk çekiyordu. Ne yazık ki gerçek tehlikeyi görmekte geç kalmıştı. Köpek yavrularına, "Korkmayın minikler, sizi çıkaracağım burdan," derken kendinden pek de emin değil gibiydi. Tam o anda suyun akıntısı ayaklarını yerden kesti ve Murphy ceketinin içinde tuttuğu köpek yavrularını kaybetti. Başını suyun üstünde tutmak için çabalarken, uzanıp yavruları tutmak istedi ama başaramadı; eline sadece buz gibi su geldi ve bir çamaşır makinesi içindeki çamaşırlar gibi suda dönmeye başladı.

Murphy gözlerini kapadı ve havasız kalan ciğerleri onu zorlarken ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı. Seçenekleri düşündü. Su biraz sonra iyice yükselecek, tuzak kapağına kadar gelecekti ama kapak hiç kuşkusuz kilitli olacaktı. O halde sudan kurtulmak için başka bir çıkış yolu bulmalıydı, ama köpek yavruları boğulmadan önce onları da bulmak zorundaydı. Bir çıkış yolu bulmaya çalışırken yavrular ölebilirdi. Önce yavruları kurtarmaya kalkarsa bu kez de çok yorulacak ve çıkış yolu bulamayacaktı. Tabii bir çıkış yolu varsa.

işte elindeki tüm seçenekler bunlardı.

Elindeki tek umudu, tüm bunların sonuçta bir oyun olduğu gerçeğiydi. Fakat bu oyun yine de ölümcül bir oyundu ve çok katı kuralları vardı.

Ama ciğerleri havasızlıktan patlamak üzereyken ve kafası oksijen yokluğu yüzünden çalışamaz hale gelirken bu kuralların neler olduğunu düşünebilecek, onları anlayabilecek hali yoktu Murphy'nin.

Biraz nefes alması gerekiyordu. Sonra da o küçük köpek yavrularını kurtaracaktı. Eğer bunu da yaptıktan sonra sağ kalabilirse, Tanrı belki o zaman bir çıkış yolu gösterebilirdi ona.

Murphy bir süre önce laboratuvara girdiği zaman, üzerindeki bembeyaz laboratuvar gömleğiyle tezat oluşturan simsiyah saçlarını ensesinde at kuyruğu şeklinde toplayıp bağlamış olan genç bir kadın, bir çalışma tezgahı üzerine eğilmiş, büyük bir ciddiyetle önündeki bir parşömen parçasını inceliyordu. Murphy kapıyı arkasından kapadığında genç kadın başını işinden kaldırıp bakmadı ona ve Murphy onun yüzündeki ciddi ifadeyi görünce bir an gülümsedi.

Genç kadın gözlerini önündeki parşömen kağıdından kaldırmadan, "Neden güldünüz, Profesör?" diye sordu.

"Bir nedeni yok, Shari; gülümsememin bir nedeni yok. Sadece işine bu kadar dalmış bir insan görmek hoşuma gitti, hepsi bu işte."

Genç kız yine başını kaldırmadan, "Hımm," diye mırıldandı ve Murphy yine gülümsedi. Shari Nelson onun Preston Üniversitesi'nde verdiği İncil arkeolojisi derslerinin en parlak öğrencilerinden biriydi. İki yıldan beri de dersleri dışındaki zamanlarında ona araştırma asistanlığı yapıyordu. Murphy onun konuyla olan yakın ilgisine, hiç yorulmadan

çalışmasına ve zekasına hayrandı. Ama kızda en çok değer verdiği şey onun samimi ve cömert ruh haliydi. Genç kız şu anda onu görmezden gelebilirdi, ama geçen bir yıllık süreçte ikisi birlikte çok acı çekmişler, Murphy'nin karısının ve Sha-ri'nin erkek kardeşinin ölümleriyle korkunç bir trajedi yaşamışlardı; fakat Murphy yine de onun, gerekirse önündeki çok mühim çalışmayı bile bırakıp kendisine yardımcı olacağından emindi.

"Pekala, neler oluyor bakalım, Shari? Şu bizim küçük çömlek parçasıyla ilgili tarih belirleme karbon testinin sonucu geldi mi?"

Shari önündeki parşömen parçasını tezgahtaki plastik kaba koydu ve, "Henüz gelmedi," dedi. "Ama senin için gelen bir şey var." Genç kız bunu söylerken, üzerinde Federal Ekspres Posta damgası bulunan büyük, beyaz bir zarfı gösterdi ona.

Murphy uzanıp zarfı alırken Shari de meraklı gözlerle onu izliyordu. Murphy'nin bir an önce gelip zarfı açmasını büyük bir sabırsızlıkla beklemiş olduğu belli oluyordu.

Murphy, "Çok garip!" diye mırıldandı. "Zarfta gönderen adresi yok. Sadece Babil yazılmış. Her zamanki Federal Ekspres sürecinden geçmemiş gibi sanki." Shari'nin iç çektiğini duydu. Genç kız, Babil sözcüğünün, yine bir sürü sorun çıkacak anlamına geldiğini biliyordu.

Murphy zarfı büyük bir dikkatle açtı ve içindekileri çalışma tezgahının üzerine boşalttı. Üstünde kalın keçeli kalemle Profesör Murphy yazılı daha küçük bir zarf ve bir de harita kopyası çıktı zarftan. Murphy haritaya bir göz attı ve sonra ikinci zarfı açtı. Küçük zarfta, üzerinde üç sözcük yazılı bir indeks kartı vardı.

CHEMAR. ZEPHETH. KOPHER.

Murphy haritayı incelerken kartı Shari'ye uzattı. Haritaya pembe keçe kalemle Raleigh'den batıya doğru uzanan ve eyalet sınırını geçerek Tennessee'ye giren bir yol çizilmişti. Yılankavi yolun bittiği noktada bir X harfi ve zor okunabilen bazı sözcükler görülüyordu:

"Sular Mağarası. Bundan bir şey anladın mı, Shari?"

Genç kız kesin bir ifadeyle, "Asla gitmemen gereken bir yer anlamına geliyor bu," diye cevap verdi.

Murphy yüzünü buruşturdu. Laura da sağ olsaydı aynı şeyi söylerdi ona. Hem de aynı ses tonuyla söylerdi, diye düşündü Murphy.

"Tamam, şimdi hatırladım, duymuştum bu yerin adını. Great Smoky Dağları'nda bir yer burası... Waynesville ve Bryson City arasında, Ashheville'i geçince." Doğru hatırlıyorsa, mağara 1900'lerin başlarında keşfedilmiş ama; içinden geçen en azmdan üç yeraltı nehri bir yana; bölgedeki yüksek su tablası nedeniyle içine tam olarak girilememişti, çünkü mağaradaki odaları zaman zaman sular basıyordu. Büyük mağaranın içinde bir labirent gibi uzanan koridorlar vardı ama bunların nereye kadar gittiğini hiç kimse bilmiyordu. Yetmişli yılların başında üç mağara kaşifi arkalarından hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolunca mağara keşfi gezilerine rağbet azalmıştı.

"Pekala, demek elimizde bir mağara yoluyla ilgili talimatlar var. Ama şu kartın üstündeki sözcükler de ne demek oluyor? Ne diyorsun bunlara, Shari?"

Genç kız sözcükleri tekrarladı. "Chemar. Zepheth. Kop-her. İbranice sözcükler bunlar. Bundan eminim; ama anlamlarına gelince, korkarım bir şey diyemeyeceğim. Babil'le ilgili bir şeyler olabilir mi acaba?"

Murphy düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşıyarak, "Buna hiç şaşırmam/' dedi. "Ama şu anda senin gibi ben de bunların anlamını bilemiyorum elbet."

"Bunlarda gönderen adresi ve imza da yok. O zaman bunun kimden geldiğini nasıl bileceğiz?"

Murphy hafifçe gülümseyerek ona baktı. "Yapma, Shari! Eski bir dilde yazılmış esrarengiz bir mesaj değil mi yani bu? Uzak bir yeri gösteren bir mesaj değil mi? Babil'le ilgili olamaz mı? Adamın bunu imzalamasına gerek var mı yani?"

Shari içini çekti. "Sanırım yok. Ama içimden diyordum ki... yani keşke başka bir şey olsa diyordum. Daha masumane bir şey olmasını isterdim bunun. Şu senin başını derde sokan o çılgın oyunlardan..."

Genç kız konuşuyordu ama Murphy'nin o anda kendisini dinlemediğini anlamıştı. Murphy gözlerini haritaya dikmiş inceliyordu, sanki yola çıkmış gibiydi. Shari onun gitmesini engellemek için hiçbir şey yapamayacağını anlayınca birden ne yapacağını bilemedi, çok üzülüyordu.

O anda dua etmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu Shari'nin.

Murphy'nin Winston-Salem yoluyla Hickory Gölü'nü geçerken yaptığı yolculuk çok güzeldi. Güneş doğmadan kalkıp yola çıkmış ve 280 millik yolu hiç sıkılmadan almıştı. Şimdi sık meşe ve çam ağaçlarıyla kaplı tepelere doğru tırmanırken, gökyüzündeki güneşin sıcaklığı da yerini serin ve üşütücü bir havaya bırakmaya başlamıştı. Bir süre sonra durdu, haritayı tekrar inceledi ve toprak bir yola saparak yüz metre sarsılarak gittikten sonra bir yol ayırımına geldi. Tekrar durdu. Bu kez harita yardımcı olmuyordu ona. Kaşlarını çatarak haritayı panelin üstüne bıraktı, güneşte kurumuş çamurların üstüne indi ve çevresine bakındı. Her iki

yol da ağaçların arasında kayboluyordu. Nereye gideceğini bilemiyordu.

Yogi Berra böyle durumlar için ne demişti?

Yolda bir çatal ağzına gelirseniz ona dalın.

Murphy başını iki yana salladı. Teşekkürler Yogi. Çok yardım ettin doğrusu. Birden yolun kenarındaki sık çalıların arasında bir şey ilişti gözlerine. Yere diz çöktü ve çalıları aralayıp paslanmış bir yol levhasını ortaya çıkardı. Levhadaki sarı yazı neredeyse tamamen silinmişti, kaybolmak üzereydi ama Murphy kelimeleri yine de okuyabildi. SULAR MAĞARASI. Ama bunun yanında bu kez kırmızıyla yazılmış bir de TEHLİKE sözcüğü vardı.

Murphy yere yıkılmış olan levhayı kaldırdı ve toprağa yeniden dikti. Levha sol tarafı gösteriyor gibiydi. Geri dönüp arabaya binerken, "Daha oraya varmadan oyunlarına başladın bile, ihtiyar!" diye mırıldandı. Motoru çalıştırdı ve daracık yola girdi.

Yarım saat sonra mağaranın ağzına gelmişti. Toprak yol birden koca bir meşe ağacının önünde sona erince, önce yine Methuselah'ın bir oyununa kurban gittiğini sandı. Meşe ağacının arkasında dağ birden adeta dimdik yükseliyordu ve yamaç sık bir bitki örtüsüyle kaplıydı. Doğru yere geldiğini Murphy'ye belirtecek hiçbir işaret yoktu etrafta. Başına gelenleri düşünüp kendisine yol gösterecek bir işaret ararken beyninin adeta karıncalandığını hissetti. Tamamen yalnız ve silahsızdı, etrafta hiç kimse yoktu. Kendisini bir çok kez öldürmeyi denemiş bir delinin davetiyle gelmişti bu ıssız yere ve bu adam şu anda belki de gizlendiği bir yerden onu gözetliyordu. Elinde olmadan ürperdi, korkmaya başladı.

Durumu hiç de iç açıcı sayılmazdı doğrusu.

Ama artık geriye dönemeyeceği bir noktadaydı ve doğru şey yaptığı konusunda Tanrıya güveniyordu. Sonuçta bu bir oyundu ama tehlikelerle dolu bir oyun olduğuna da kuşku yoktu tabii. Onun gibi bir İncil arkeologu için bu kadar büyük risk de yeterliydi.

Mağaranın girişini gösterecek bir işaret bulmak için dağın yamacını gözleriyle taradı ve bir süre sonra, kayaların ve sık bitki örtüsünün arasında bir metal parlaklığı ilişti gözlerine. Güneşin parıltısında gözlerini kısarak o noktaya baktı; evet, orada kesin olarak bir şey vardı. Bu işaret belki de mağara girişiyle ilgili bir şey değildi, ama başka seçeneği var mıydı sanki? Sırt çantasını kaldırıp sırtına attı ve yokuş yukarı yürüdü.

Yirmi dakika sonra düz bir kayalığın üstünde durup terini sildi ve derin nefesler aldı. Önünde dolanmış bir tel yığını vardı. Hiç kuşkusuz bir zamanlar kayadaki büyük deliğin etrafını çeviren bir tel çitti bu. Dağın eteklerinden onun gözlerine takılan şey bu olmalıydı. Eğilerek tel yığınının yanından geçti ve mağaranın ağzına geldi.

Sırt çantasından el fenerini çıkardı ve yaktı. O anda mağara keşfiyle ilgili iki büyük kural geldi aklına; bir mağaraya asla yalnız başına girme ve üç ışık kaynağın olmadan hiçbir zaman girme derlerdi. Ve o mağarada seni bekleyen bir deli olduğunu bildiğinde asla girme oraya cümlesini de bunlara eklemelisin, diye düşündü Murphy.

Mağaranın ağzı oldukça genişti ama bir süre sonra iyice daraldı ve Murphy elleri ve dizleri üzerine çökerek kaya parçaları ve kumtaşlarının üstünde ilerlemek zorunda kaldı. Birkaç dakika süreyle sağa sola hafif dönüşlerle ilerlerken önündeki tek ışık kaynağı el feneriydi ve yeni bir mağaraya giren her mağara kaşifi gibi şimdi o da büyük bir heyecan ve endişe duygusu hissediyordu. Birkaç yıldan beri hiçbir mağaraya

girmemişti ama etrafındaki nemli kireçtaşı kokusu ve içindeki adrenalin yükselişi, ona Meksika'da Laura ile birlikte girdiği mağarayı ve özellikle de Kentucky'deki olağanüstü Flint-Mammoth Mağara Sistemi'ni hatırlattı. O mağara sisteminin 224 mil uzunluğunda olduğu söylenirdi (dünyanın en uzun mağarasıydı) ve onun sadece küçük bir kısmını görmelerine rağmen hissetmiş oldukları sonsuzluk duygusu müthişti. İnsan o mağarada ilerlese cehennemi bulacağını hissediyordu. Ama en derin mağara o da değildi. Bu üstünlük, Fransa'da yeryüzünün yaklaşık 1.400 metre altına inmiş olan Gouffre Jean Bernard'a aitti. Her yıl mağara keşfine çıkmayı" planlar ama ders vermek ve arkeoloji kazıları yapmaktan buna ayıracak zaman bulamazlardı. Ve en sonunda da...

Murphy başını iki yana salladı ve yapacağı işe yoğunlaşmaya çalıştı. Nem oranının yükseldiğini ve ısının düştüğünü hissedebiliyordu. Bir ara tavandaki sarkıtlardan ensesine ve yüzüne sular damladı ve kol yeniyle sildi ıslaklığı. Elleri ve dizleri acıyordu ama mağaranın daha fazla daralmayacağını umut ederek ilerlemeye devam etti. On dakika kadar daha emekledikten sonra biraz dinlenmeye karar verdi ve sırtını koridorun duvarına yasladı. Bu tür olağandışı ortamlarda enerji tüketimi büyük önem kazanırdı. Bu da Laura'dan öğrendiği şeylerden biriydi. Laura ona, "Biraz daha yavaş olmak zorundasın, Murphy," derdi hep. "Bü bir yarış değil, biliyorsun."

Aklının karışmaması da gerekiyordu, zihni açık olmalıydı. Aniden önüne çıkabilecek bir çukura uçabileceği ya da her an iki daracık kaya parçası arasına sıkışıp kalabileceği bir mağarada ilerlemiyordu sadece. Buraya neden geldiğini her adımında hatırlamak durumundaydı. Bunu planlayan kişi Methuselah'tı. Ve bu da, bu gezinin sonunda bir arkeolog, özellikle de onun gibi bir İncil arkeologu için büyük bir eski

eser ödülü var anlamına geliyordu. Ama Methuselah onun, bu ödüle kavuşmak için uğraşırken sadece birkaç sıyrık ve yara bereyle kurtulmasından memnun olamazdı elbette. Bu oyunun kuralı buydu işte.

Ve bu oyun her an başlayabilirdi.

Murphy derin bir nefes aldı, sakinleşti ve tekrar elleri ve dizleri üstünde emekleyerek ilerlemeye başladı. Bir süre sonra mağaranın tavanı yükselmeye, zemin düzelmeye ve genişlemeye başladı. Birkaç dakika sonra ayağa kalkıp başını eğmeden yürümeye başladı ve ani bir dönüşten sonra büyük bir odaya geldi. El fenerini etrafta gezdirip buraya ondan önce gelen biri olup olmadığını araştırdı. Orada doğal olmayan, odaya ait değilmiş gibi görünen herhangi bir şey arıyordu. Ama mağara duvarındaki su damlacıklarından ve tavandaki . sarkıtlardan başka bir şey yoktu görünürde.

Kendi kendine, "Ortada bubi tuzağına benzer bir şey görünmüyor," diye mırıldandı. "Yanılmıyorsam burada Sanrının yarattıklarından başka bir şey yok." Peki ama başının derisi neden kaşınıp duruyordu o zaman? Bilinçaltı neden ona bir şeylerin doğru gitmediğini fısıldıyordu?

Sonra birden anladı. Görebildiği değil ama duyabildiği bir şeydi bu. Ancak zorla duyulabilecek kadar, çok hafif bir sesti kulağına gelen. Boğuk, adeta iniltiye benzer bir sesti bu. Sanki acı çeken bir hayvan, daha doğrusu iki hayvanın iniltisini andırıyordu bu hafif ses. Ama nasıl olurdu bu? Burada yarasalardan başka hiçbir hayvan yaşayamazdı ve onlar için bile fazla derin bir yerdi burası.

El fenerini etrafta gezdirerek ve her an bir tehlike bekleyerek sesin geldiği tarafa yöneldi. Ve ayaklan işte tam o anda kalaslara değdi.

Ciğerlerini havayla dolduran Murphy sel baskınına uğramış odada kendini buz gibi suların dibine çekmekte zorlanı-

yordu, ama birkaç güçlü kulaçtan sonra dipten yükselen bir kayanın ucuna tutundu ve bir an durup çevresini kontrol etti. Mağaraya dolarken sırüna vuran su akıntısı hissediyordu. Zili ri karanlık olması gereken su dolu odaya bu korkunç, yeşilimsi rengi veren ışık da o delikten geliyor olmalıydı. Köpek yavruları da odanın diğer ucuna sürüklenmişlerdi mutlaka. Kendisini ileriye doğru fırlatırken onları görmeyi umut ediyordu. Tam o anda iki köpek yavrusunun yanından hızla geçip gittiğini gördü, daha doğrusu hissetti. Elini uzattı ama geç kalmıştı. Ama

yavruların suyun akıntısına kapılarak sürüklenmesi onu umutlandırmıştı. Küçük hayvanlar sanki dev bir banyo küvetinin içinde, suların akıp gittiği boruya doğru sürüklenir gibi geçmişlerdi yanından. O halde mağara odasına bir yerden dolan sular, başka bir delikten çıkıyor olmalıydı.
Belki de her şeye rağmen buradan bir çıkış yolu vardı.

Köpek yavrularının sürüklendiği yöne doğru gitti ve birkaç kulaçtan sonra onları gördü. Minik hayvanlar kaya duvardaki dar bir aralığa doğru akan taş ve çamurların arasında debelenip duruyorlardı. Bir an için tekrar su yüzüne çıkıp derin bir nefes almayı düşündü ama sonra vazgeçti, bu tek şansı olabilirdi. Ya hemen şimdi kendilerini dışarı atmaya çalışacaklar ya da işleri burada bitecekti.

Yavruları yakalayıp tekrar ceketinin içine sokarken, onların havasız kalıp panik içinde yaşam savaşı verdiğini hissedebiliyordu. Duvarda bir çıkıntı bulup onu tuttu, ters dönerek ayaklarını çırptı ve duvardaki yarığın içine soktu. İçgüdüleri ona geri çıkmasını, suyun yüzüne çıkıp nefes almasını söylüyordu ve Murphy belki de bu delikte kısılıp kalabileceğini ve bir daha asla kurtulamayacağını düşünüyordu ama yine de ısrar etti ve kendini ayakları önde olmak üzere deliğin içine doğru tüm gücüyle itti, yarıktan dışarı akan sular da ona yardımcı oluyordu.

Vücudu yarığın içinde biraz sıkışınca kollarıyla göğsünü kapadı, ceketinin içindeki köpek yavrularını ezilmekten korumak istiyordu. Artık istese bile bu yarıktan geriye dönemezdi. Dışarı akan sular ona mutlaka engel olacaktı. Gidebileceği tek yol vardı ve o da yarığın içinde ilerlemekti. Kalçalarını döndürerek kendini ileri doğru iterken kayaların sivri uçlarının vücudunda açtığı yaralan hissediyor ama onların acısını duymuyordu bile. Artık tek amacı olan bir makineydi o şimdi; tek istediği, kaya duvardaki yarığın diğer yanına geçebilmekti.

Başı yarığın içine girerken ciğerlerinin patlamak üzere olduğunu hissetmişti. Birkaç saniye sonra artık kendini tutamayıp nefes alacak ve ciğerleri suyla dolacaktı. Köpek yavruları belki de ölmüşlerdi. Zavallılar artık eskisi gibi çırpınıp durmuyorlardı. Belki de sadece su içinde oldukları için yaşıyor görünmüşlerdi Murphy'ye. Son bir gayretle kendini ileri doğru itti ve sanki dev bir el de onu ayaklarından tutarak diğer tarafa doğru çekti. Murphy büyük bir sarsıntıyla, başını da kayanın bir tarafına vurduktan sonra başka bir odanın zeminine düştü. Sular hâlâ üstünden akıp giderken nefes almayı başardı ve bunu yaparken epey de su yuttu.

Çılgınlar gibi öksürerek elleri ve dizleri üstünde doğruldu ve sonsuzluk kadar uzun gelen birkaç saniyeden sonra başının suyun tamamen dışında olduğunu anladı; artık nefes alabiliyordu. Ve birden yüzünün iki pembe dil tarafından yalandığını hissetti; yavru köpekler onun ceketinin içinden fırlayıp çıkmışlar, ciğerlerini havayla doldururken neşeyle havlıyorlardı. Murphy kendini tutamadı ve derin nefesler almaya çalışırken sevinçten ağlamaya başladı.

Bir süre sonra kendini toparladı, soluması normale döndü ve çevresine bakındı. Arkasındaki yarıktan hâlâ su geliyordu ama bu oda diğeri gibi suyla dolmuyordu. Zeminde

sadece birkaç santim derinliğinde su toplanmıştı ve gelen sular odanın diğer ucundaki bir delikten dışarı akıp gidiyordu, lin azından şimdilik güvende sayılırlardı. Murphy içinden dua etti.

Fakat korkunç bir titreme geçirdiğini ancak duası bitince fark etti. Hipotermiydi bu. Vücut ısısının normalin altına düşmesi, mağara kaşiflerinin ölümüne neden olan bir olaydı. Kendisi de vahşi doğada yaşamı idame ettirme konusunda olan bu olayla ilgili ders veriyordu zaten. Bir dersinin sonunda sınıfın arka taraflarında oturan bir öğrencinin el kaldırışını hatırladı o an.

Öğrenci, "Bir insanın hipotermiden ölmesi ne kadar sürer?" diye sormuştu.

Murphy ona, "Bu, insanın vücut ısısının ne kadar hızlı düştüğüne bağlıdır," diye cevap vermişti. "Isı düşerken titreme başlar ve insanın düşünme gücü zayıflar. Konuşma anlaşılmaz olur. İnsan ortama uyum yeteneğini yitirmeye başlar. Isı daha da düşünce kaslar sertleşir, amnezi başlar. Nabız atışları ve soluma yavaşlar, gözler donuklaşır. Bu durum ölümle sonuçlanabilir."

Bu anlattıkları, soru soran öğrenciyi çok etkilemişti. Bu söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlamak da Murphy'yi etkiledi. O halde amnezi, yani unutkanlık aşaması henüz başlamamıştı. Hâlâ titreme aşamasında olması iyiye işaretti. Ama yine de mutlu olunacak bir durum değildi bu. Bir sonraki aşamada doğru düşünme yeteneği zayıflayacaktı ki bunu hiç istemiyordu Murphy; zihninin açık olması gerekiyordu. Elinde bir meşale yoktu. Boğulmaktan

kurtulduklarını unutarak çamurlu ve sığ suların içinde neşeyle zıplayıp havlayan iki köpek yavrusunu da kurtarmak zorundaydı.

Yavrulardan biri gelip kol saatini dişlemeye kalkınca onu yavaşça kenara itti Murphy. Bu durumda nasıl olur da doğru

düşünebilirdi ki! Elbette ya! Birden sevindi ve Özel Kuvvetler Saati'nin düğmesine dokunurken köpek yavrusuna bakarak, "Sen benden daha akıllısın be, piç kurusu!" diyerek güldü. Saatin hafif mavi ışığı bir metre kadar çevresini biraz aydınlattı. Murphy saatin pilini zayıflatmamak için düğmeyi bıraktı ve düşünmeye çalıştı. Odadaki su yavaşça dışarı akıp gidiyordu ama içerde yine de yeterince su vardı. Suların akıp gittiği o deliğe tekrar girmeye hiç niyeti yoktu elbette. Ama ona umut veren başka bir şey vardı. Vücudunun sağ yanı sol tarafından biraz daha soğuktu ve bu da havanın hafifçe aktığı anlamına geliyordu. Bir yerlerden gelen bir hava akımı vardı ve bu da yeryüzüne bir çıkış yolu olabilirdi.

Kol saatinin ışığını tekrar yaktı ve kolunu kendi etrafında gezdirdi. Mağaranın tam ortasında ince bir sütun vardı. Sütunun tepesine de garip şekilli bir şey tünemişti. Murphy köpek yavrularını o yana doğru itti, sürünerek sütuna yaklaştı. Kolunu kaldırdı, sütunun üstündeki o garip şekle dokundu. Bu şey denizlerde yıpranmış ve kumsallarda bulunan sert gemi artığı tahta parçalarından birine benziyordu. Bunu buraya Methuselah koymuş olabilir miydi acaba? Yoksa bulmak için buralara kadar geldiği ödül bu muydu? Bir gemi enkazı parçasını bulmak için mi hayatını riske atmıştı yani?

Ama şimdi bunu düşünecek durumda değildi. Eğer Methuselah tamamen delirdiyse bunun şaşılacak bir yanı yoktu. Eğer bu bir tuzaksa Murphy de bir delinin oyununu, onun kurallarına göre oynamayı kabul ettiği için hak etmişti bunu. Tahta parçasını alıp savaş pantolonunun ceplerinden birine koydu ve yüzünü esintinin geldiği yöne çevirdi.

"Hadi gelin bakalım çocuklar. Eğer daha iyi bir fikriniz yoksa, sanırım burunlarımızı izleyerek evimize dönmenin zamanı geldi."

İKİ

Kudüs, M.S. 30

UZUN BOYLU, ZAYIF yabancı kalabalığın arasında yolunu zorlukla açarak ilerledi. Kalabalıktaki insanların pek çoğundan daha uzun boyluydu ama yine de sürekli itiş kakışlar nedeniyle konuşanı görmek zordu. Ama ortada bir gerçek vardı; konuşan kim olursa olsun, kalabalığın dikkatini çekmeyi başarmıştı, insanlar öne doğru ilerlemek için önündekileri itip duruyordu. Bazı kişiler konuşanı daha iyi görebilmek için sepetlerin ve kumaş yığınlarının üstüne bile çıkıyordu. Bir çocuk neler olduğunu öğrenmek için annesinin eteğini çekiştirirken, yabancı gülümseyerek onu kaldırdı ve omuzlarına oturttu. Çocuk neşeyle ellerini çırparken, annesi utangaç bir ifadeyle adama teşekkür etti. Kalabalık sanki birden uyarı almış gibi sustu ve bir adam yumuşak ama anlaşılır bir ifadeyle konuşmaya başladı. Yabancı adam etrafındaki insanların heyecanını hissetti ve konuşanı duymak için dikkat kesildi.

Kudüs'e ilk gelişiydi ve daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Pazar yerinde birbirleriyle pazarlık eden insanların gürültüsü dayanılacak gibi değildi. Arada bir durup birbirlerine bağıran insanlara bakınca her an kavga edebileceklerini sanıyordu ama aynı insanlar birkaç saniye sonra tokalaşıp anlaşıyorlardı. Hiç kimsenin hiçbir konuda heyecanlanmadığı tepelerdeki sakin köyünden çok farklıydı burası. Ağzı açık

bir aptal gibi seyrettiği Pazar tezgahlarındaki çeşitli malların görüntüsü inanılmazdı. Üstü açık sepetlerde her türlü meyve, sebze ve tahıl ürünü sergilenmişti. Kesilmiş koyun, keçi ve sığır etleri pazarcıların üstlerini örten tentelerin sırıklarına asılmıştı ve pazarcılar taze etleri satmak için bağırırken bir yandan da akın eden sinekleri kovmak için savaş veriyorlardı. Parlak renkli kumaşlar satan kadın satıcılar ona bağırıp tezgahlarına davet ederken, içlerinden biri onu kolundan yakalayıp kumaşlarını göstermek istedi. Parlak mücevherat ve cilalı kamalar insanın gözlerini kamaştırırken, kafeslere tıkılmış kaz ve ördeklerin bağırışları da kulakları tırmalıyordu.

Yabancı adam öğle vaktine kadar pazarda bu şekilde, rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi sağa sola itilip kakılmaya devam edebilirdi, ama kendinden daha yaşlı ve tecrübeli olan kuzeni ona,

kentte çok daha güzel şeyler bulunduğunu, bir insanın hayatta en azından bir kez görmesi gereken şeyler olduğunu söylemişti. Her yetişkin erkekten alınan yıllık yarım gümüş şekel vermek için köyünden buraya gelişi bir çok seyahatin ilki olabilirdi. Belki bir gün bu şehirde yaşayabilirdi (ama fakir bir çobanın burada nasıl geçinebileceğini bilemiyordu). Fakat Roma işgalinin her şeyi güçleştirdiği böyle zor bir dönemde geleceğe umutla bakmak aptallık olurdu elbet. En doğrusu, şu anda yapabileceğini yapmak, Kudüs'ün tüm güzelliklerini bu gelişinde görmek olacaktı.

Adam pazardan çıkıp yürümeye başladı ve bir süre sonra uzakta, yukarı kentin surlarını gördü. Dik yokuşu tırmanırken kurbanlık hayvanların satıldığı Parbar'ı geçti, bir cıyaklama sesi duyarak güldü. Biraz daha yürüdükten sonra Dung Kapısı'nın kocaman taşları yükseldi önünde. Kentin içine girerken nabız atışlarının hızlandığını hissetti.

Gördüğü manzara adeta soluğunu kesti. Herodes Tapınağı'nın bembeyaz duvarları gözlerini kamaştırdı. Temel taşlarından bazılarının boyu yirmi metreden fazla, enleri ise yaklaşık bir buçuk metreydi. İnsanların taşları bu hale nasıl getirdiğini anlayamıyordu. Bunların varlığı Tanrının büyüklüğü ve gücünü anlatır gibiydi.

Gözlerini yana çevirdi ve büyük tapmak duvarlarının gölgeleri altındaki Roma gücünü gördü. Yağlanmış deriden yapılmış vücut zırhları, kılıçları ve mızrakları güneşte parlayan bir Romalı askerler birliği, karargahları olan Antonia Ka-lesi'ne doğru yürüyordu. Askerlerin demirli sandallarının eski kaldırım taşlarında çıkardığı sesler bir an.için titretti onu. Sonra yine hedefine doğru ilerledi adam.

Tapınağın yedi girişi olduğunu duymuştu ama aşağı şehirden kemerli viyadük yokuşu yoluyla girmek zorunda olduğunu biliyordu. Kuzeni en güzel manzaranın orada olduğunu söylemişti. Ama şimdiye kadar gördüklerinden daha güzel ne olabilirdi ki?

Kemerin altından geçip avluya girdi, ancak yirmi kişinin açıp kapayabildiğim duyduğu muazzam bronz kapıları arkada bıraktı ve Herodes'in, kendisini unutmamaları için oraya koydurduğu büyük altın kartalın gölgesi altından geçti.

Tapınağın avlusuna girdiğinde Pazar yerinin kalabalığı ve büyüklüğü gözünde birden küçülüverdi. Bu muazzam boşluğa bakarken oraya kaç kişinin sığabileceğini düşündü bir an. Bin kişi? Hayır! En azından birkaç bin kişi sığardı buraya. Onun sayabileceğinden fazla insan sığardı bu alana. Tapınak bahçesinin boyu 500 metreye, eni de 400 metreye yakın olmalıydı. Buraya 250.000 insanın sığabileceği söylenmişti ona, ama bu sayıların bir anlamı yoktu onun için. Bu kadar büyük bir kalabalığı ve Filistin'de bu kadar çok insan olabileceğini düşünemiyordu bile.

Tapınak avlunun tam ortasmdaydı. Adam bu kez sadece büyüklük karşısında değil, güzellik karşısında da şaşkına döndü. Tapınak ve çevresinin inşaatı için on bin işçinin çalışmasına ve tamamlanması için altmış yıl uğraşılmasına şaşırmamak gerekirdi. Adam gördüklerini ifade edecek kelime bulamıyordu, uyum ve oranlar konusunda bir şey bilmiyordu ama gördüğü zarif ve çok güzel şekiller ruhunu etkilemişti. Dünyayı ve içindeki her şeyi yarattığı için Tanrıya şükürler etti.

Birden yalnız olmadığını fark etti adam. Etrafında dolaşan adamların çoğu dua şalı takmıştı. Bazılarının alınlarında, içinde On Emir bulunan küçük deri kutular bağlıydı. Bazıları kurbanlık koyun getirirken bazıları da fakirlerin kurbanı olan, sepet içinde üveyikler getiriyordu. Bir yanda onun gibi yabancı olanlarla pazarlık eden sarraflar, diğer yanda sütunların altında küçük gruplara vaaz veren hahamlar görülüyordu.

Kalabalığın arasından yürüyen adam, insan boyunda bir mermer duvar gördü; bunun arkasında dua ve ibadet eden rahipler vardı. Duvara biraz daha yaklaşınca üzerinde bir yazı olduğunu fark etti:

TAPINAK BÖLGESİ ETRAFINDA PARMAKLIK
VE ÇİTTEN YABANCI GİREMEZ.
BUNU YAPARKEN YAKALANAN KİŞİ ÖLÜM CEZASINI
HAK ETMİŞ OLUR VE CEZASI GECİKMEZ.

Yabancı sözcüğü onun için söylenmiş olamazdı elbette; ama, yine de bu sözcükler insanı ürkütüyordu. Bundan sonra daha dikkatli olmalı, kazara bir kuralı çiğnememek için etrafındaki insanlar gibi davranmalıydı. Kuzeninin söyledikle-

tini hatırlamaya çalıştı; evet, tapınağın üç bölüme ayrılmış olduğunu hatırlıyordu. Birinci bölüm, girişti, ikinci bölüm Kutsal Yer'di, burada Tütsü Mihrabı ve yedi kollu altın şamdan bulunuyordu. Son bölüm ise Kutsalların Kutsalı denen yerdi ve tavandan sarkarak bu bölümü Kutsal Yeı'den ayıran perdenin on beş santim kalınlığında olduğu söyleniyordu. Kutsalların Kutsalı denen bölümde en kutsal eşya, yani On Emir tabletlerinin bulunduğu sandık duruyordu. Adam bu konuda o kadar değişik şeyler duymuştu ki kafasının içindeki imaj hep değişiyor, bulanıklaşıyor ve farklı şekillere bürü-nüyordu. Aslında tüm bildiği, onun altın kaplamalı harika bir işçilik eseri olduğuydu.

On Emir tabletlerinin saklandığı sandığa bir göz atmak için yeterince akıllı ve cesur olsa bile bunu yaparak hayatını tehlikeye atacağının bilincindeydi ve Kutsalların Kutsalı denen yere girmenin yasak olduğunu bilmek için bir yazıya ya da işarete ihtiyacı yoktu. Ama bu yer ona öylesine inanılmaz ve meşum geliyordu ki, aleve doğru uçan bir kelebek gibi hissediyordu kendini; bir şey onu oraya çekiyordu adeta.

İşte tam o sırada sütunların altında toplanmaya başlayan kalabalığa takıldı gözleri ve konuşmacının söylediklerini duymak için dikkatini oraya verdi. Omzunda küçük çocukla birlikte kalabalığı yararak öne doğru ilerlerken herkes onun, çocuğunu kente ilk kez getirmiş genç bir baba olduğunu sanıyor ve yol veriyordu. Çocuğun annesi de onun arkasından geliyordu. Böylece ön sıraya kadar ilerlediler; konuşmacıya birkaç metre kadar yaklaşmışlardı.

Sütunların altında bir banka oturmuş sakallı bir adamdı bu. Üzerinde toprak rengi ve ancak dilencilerin giyebileceği, pamuklu kumaştan dikilmiş bol bir giysi vardı ve omuzlarına beyaz bir dua atkısı atmıştı. Adamın görünüşünde olağa-

nüstü hiçbir şey yoktu ama onun yüzüne bakanlar söylediklerini dinlemek istiyorlardı. Adam sözlerine devam etmeden önce bir süre durdu ve sanki sadece onunla konuşuyormuş gibi, yabancının gözlerine baktı.

"O günü ve saati hiç kimse bilemez, hatta ne melekler ne de Oğul bilir; sadece Baba bilir bunu. Nuh'un günlerinde olduğu gibi, İnsanın Oğlu'nun gelişiyle olacak bu da. Çünkü tufan öncesi günlerde insanlar yiyip içiyor, evlenip boşanıyor, Nuh'un gemisine binişine kadar istediklerini yapıyorlar ve tufan gelip hepsini alana kadar neler olacağını hiç bilmiyorlardı. İnsanın Oğlu'nun gelişinde de böyle olacak. Sahada iki adam olacak, biri alınacak ve diğeri kalacak. İki kadın bir el değirmeniyle öğütecek; biri alınacak, diğeri kalacak.

"Onun için dikkatli olun, çünkü Efendiniz'in ne zaman geleceğini bilmiyorsunuz. Ama şunu anlayın; eğer evsahibi hırsızın gecenin hangi saatinde geleceğini bilseydi, nöbet tutar ve evinin soyulmasına izin vermezdi. Onun için siz de hazır olmalısınız, çünkü İnsanın Oğlu, sizin hiç beklemediğiniz bir zamanda gelecek."

Yabancı, yanındaki bir adama, "Kimdir bu adam?" diye sordu.

Boncuk gözlü, nefesi kokan kısa boylu adam, "Bilmiyor musun?" dedi. "Nerelisin sen?"

"Galilee Denizi yakınındaki Capernaum'dan yeni geldim. Yıllık vergimi ödemek için geldim buraya."

"Bu adamın adı İsa. Bazı insanlar onu bir peygamber sanıyor. Bazıları da Roma'ya karşı isyan başlatmak isteyen bir asi olduğunu söylüyorlar."

"Ne anlatıyor peki bu adam?"

Kısa boylu adam sakalını kaşıdı. "Ne demek istediğini pek anlamış değilim ben de. Günah hükmü ve dünyanın so-

nuyla ilgili garip şeyler söylüyor işte. Benim anlayabileceğim şeyler değil bunlar."

Adam cevap veremiyordu ama yabancı ona yine de soru sormak istiyordu. "Peki ama 'Nuh'un günlerinde olduğu gibi' derken ne demek istiyor bu adam peki?"

Muhatabı, sadece omuz silkti. "Ben de senin gibi anlamıyorum. Belki hava bozulacaktır." Adam bunu söylerken sırıttı.

Ama yabancı sorulardan vazgeçmiyordu bir türlü. "Şu İnsanın Oğlu dediği de kim peki? 'Siz de hazır olmalısınız,' derken ne demek istiyor?"

Ama boncuk gözlü ve kısa boylu adam kalabalığın arasına karışıp gözden kayboldu ve yabancı da konuşmacının esrarengiz konuşmasını düşünmeye başladı. Bir süre sonra om-

zundaki çocuğu tutup yavaşça yere bıraktı ve kendi kendine hafif sesle, sözcükler sanki anlamlarını açıklayacakmış gibi tekrarladı: "... çünkü İnsanın Oğlu, sizin hiç beklemediğiniz bir zamanda gelecek..."

üç

MURPHY KENDİNE AYRILMIŞ olan park yerine girdi ve arabadan indi. Öğretmenlerin otoparkından Memorial Dershanesi'ne giden dönemeçli yol hep hoşuna giderdi. Ağaçlı, güzel çiçeklerle dolu ve etrafı yemyeşil olan yaya yolu insanı sakinleştiriyordu. Ama bu kez vücudundaki yaraların verdiği acılar nedeniyle bu güzel yolun zevkini çıkarması güçtü elbet.

"Ne oldu sana? Korkunç görünüyorsun!"

Shari koridorda koşar adım ona doğru gelirken Murphy yüzünü buruşturdu. Laura öldükten sonra Murphy ile ilgilenme görevini Shari üstlenmişti ama hafta sonu eski bir tanıdığını görmeye gideceğini söylediğinde genç kızın ona inanmadığını biliyordu Murphy. Evet, aslında Methuselah eskiydi ve tanıdık sözcüğünde de bir çok günah gizliydi ama yalan söylemiş sayılmazdı Murphy. O sadece bu tanıdığın Great Smoky Dağlan'nda tehlikeli bir mağarada kendisini beklediğinden söz etmemişti, o kadar.

Shari'ye, başını olduğundan daha da fazla derde sokmayacak bir cevap bulmaya çalışıyordu ki, iki küçük köpek yavrusunun genç kızın ayaklarına dolanıp oyun yapması sayesinde bundan kurtuldu.

Shari yere çömelip köpeklerle oynamaya başlarken, "Kim bu küçük canavarlar bakalım?" diye sordu.

"Bunlar Sam ve Yafet, küçük hanım. Bu yavruların sahibi onlara yeterince iyi bakamıyordu ve ben de alıp buraya getirmeye karar verdim. Onlara kendilerini seven, güzel bir yuva vermeyi umut ediyorum. Ve bu arada..."

Shari cümleyi onun yerine tamamladı. "Ve bu arada onlara benim bakmamı istiyorsun elbette. Şimdi beni dinle, Profesör; eğer sen o çılgın maceralarından birine giderken benim burada oturup bu köpek yavrularına bakacağımı sanıyorsan"

Murphy ellerini kaldırıp susturdu onu ve, "Çılgın macera yok," dedi. "Sana söz veriyorum, Shari. Ama bakmanı istediğim bir şey var burada; senin profesyonel bakış açına ihtiyacım olacak."

Murphy bunu söylerken sırıttı ama Shari bu övgü dolu sözü dikkate almadığını göstermek ister gibi baktı ona. "Pekala, neymiş bu?"

Murphy onu laboratuvara doğru götürürken, "Ben de senden bunu söylemeni istiyordum zaten, Shari," dedi.

Sam ve Yafet laboratuvarm bir köşesine konan koca bir kase suyu içip bitirirlerken, Murphy de çantasından denizde yıpranmış o sert tahta parçasını çıkardı. Shari'nin, arkeolojik bir bulmacayı çözmek için düşünürken, büyük olasılıkla ona hafta sonuyla ilgili sorular sormayı unutacağını sanıyordu Murphy. En azından bunu umuyordu.

Shari tahta parçasını güçlü bir mikroskobun altına koydu ve, "Şey, bunun eski olduğu kesin," dedi. "Nerdeyse fosilleşmiş bu parça. Ama başka bir şey daha var: Tahtanın yüzeyi ile adeta birleşmiş, ona yapışmış bir satıh var burada."

Murphy onun omzuna hafifçe vururken az kalsın mikroskobu deviriyordu. "Sanırım onun ne olduğunu anladım."

"Öyle mi?"

"Chemar. Zepheth. Kopher. Hatırladın mı?"

Shari gözünü mikroskoptan kaldırıp ona baktı. "Bunu nerede buldun, Profesör?"

"Sen şimdi boşver bunu, Shari. Chemar kaynamak, kabarcık çıkarmak anlamına gelir. Zepheth'in anlamı, akmaktır. Ve Kopher de kaplamak ya da su geçirmez hale getirmek demek. Bunların hepsini bir araya getirirse zift için İncil'de söylenen sözcük çıkar ortaya."

"Zift mi?"

"Zift ya da katran. Yani asfalt. Zift, yerden kaynayarak sıvı halinde çıkar ve gemiciler bunu güverte tahtalarının arasına sürerek onları su geçirmez hale getirirler. İncil'de de Yaratılış On

Dört: On'da katran kuyularından söz edilir. Babil yakınlarında da katran kuyuları olduğu söylenir."

Shari kollarını kavuşturdu ve "Sanırım hafta sonunda ciddi bir İncil çalışması yaptın, Profesör," dedi. "Bana söyleyeceğin başka şeyler de var mı acaba?"

"Pekala, Shari; bebek Musa'nın nehirde bulunduğu papirüs sepetinin kaplamasında zift kullanıldığını biliyor muydun bakalım? Çıkış İki: Üç."

"Ben de kamıştan yapılmış bir sepetin batmadan nasıl yüzdüğünü merak eder dururdum."

"Babil Kulesi'nin inşaatında da aynı madde kullanıldı. Yaratılış On bir: Üç'te, tuğlalar arasında çimento yerine zift kullanıldığı anlatılır."

Shari şimdi gözlerini iyice açmış ona bakıyordu. Murphy onun dikkatini çekmeyi başarmıştı. "Yani bu odun parçasının Babil Kulesi ile bir ilişkisi mi var demek istiyorsun?"

Murphy çenesini kaşıdı ve "Bundan emin değilim," dedi. "Her şeyden önce bunun ne kadar eski olduğunu bulmalıyız. Bu durumda en iyi kalite karbon testi ekipmanını bulmamız gerekiyor."

Shari heyecanlı bir ifadeyle, "Özgürlük Vakfı Parşömen-leri'ne ne dersin?" diye sordu.

"Tamam işte. Şimdi bana şu telefonu uzatır mısın lütfen, Shari?"

Murphy numarayı tuşladı, beklerken parmaklarıyla çalışma tezgahı üstünde tempo tutmaya başladı. Öyle dalmıştı ki Sam ve Yafet'in, ayakları dibinde birbirini kovalayıp oynaştıklarını bile fark edemedi.

"Evet, iyi günler. Şey, ben Preston Üniversitesi'nden Mic-hael Murphy. Isis McDonald'la, yani Dr. McDonald'la konuşabilir miyim acaba? ... Elbette, bekliyorum." Murphy tezgahta tekrar tempo tutarken neden bu kadar sinirli olduğunu düşündü. Yeni bir arkeolojik bulgunun heyecanı mıydı bu şimdi? Kısa bir süre sonra hattın diğer ucunda o tanıdığı sesi duydu, bir an için Tar-Qasiı/in eski kanalizasyonunu ve elinde bıçakla üstüne gelen çılgın adamı hatırladı. "Murphy, gerçekten sen misin arayan?" Kadının yumuşak İskoç aksanını duyan Murphy birden rahatladı ve geçmişi unuttu. "Evet, benim işte, Isis. Görüşme-yeli uzun zaman oldu. Neler yapıyorsun, nasılsın bakalım?" "Beni bilirsin, Michael. Küçük ofisimde tozlu eski el yaz-malarıyla uğraşıp duruyorum işte. Seni son kez gördüğüm günden beri hayatımı tehdit eden bir olay yaşamadım... biliyorsun."

Murphy onu eski kitaplar ve belgeler arasında kaybolmuş bir halde, bazen eski bir parşömen parçasını inceler ve kızıl saçlarını öfkeyle arkaya atarken tahayyül etti. Kendi kendine gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim, Isis. Ben de artık her şeyin yolunda gitmesini istiyorum elbet."

Kadın ona, "Ama," derken samimiydi.

"Şey, senden bana bir iyilik yapmanı isteyecektim."

"işin içinde dünyanın diğer ucuna gitmek ve çılgın bir katille uğraşmak yoksa elimden geleni yaparım elbet."

Murphy kendini tutamayıp güldü ve, "Böyle bir şey kesin olarak yok," dedi. "Washington'u bir yana bırak, çalıştığın binadan bile dışarı çıkmayacaksın."

"Pekala, söyle öyleyse, elinde ne var bakalım?"

"Bir tahta parçası. Eski, çok eski."

"Ve sen bunun ne kadar eski olduğunu bilmek istiyorsun."

"Evet, öyle."

"Ve bunu yarın bilmek istiyorsun."

"Eğer senin için büyük bir sorun olmayacaksa."

"Elbette olmaz, sorun yok. Gönder onu bana da hemen başlayalım çalışmaya."

"Teşekkürler, Isis, sana gerçekten borçlandım. Bunun karşılığında benden istediğin bir şey varsa hemen söylemen yeter."

Hattın diğer ucundaki kadın, "Bir daha beni aramak için altı ay bekleme, olur mu?" dedi. "Benden bir iyilik istemek için de bekleme."

Murphy ona cevap vermek için düşünüyordu ama hat kapandı. Aptalca bir gülümsemeyle Shari'ye döndü, o anda hemen laboratuvardan çıkmak ve fazla düşünmesini gerektirmeyecek zor ve fiziksel bir çalışma yapmak ihtiyacını hissediyordu.

Ama Shari gitmişti.

Murphy, Shari'yi kafeteryada buldu. Genç kız bir köşe masasında yalnız başına oturmuş önündeki kahve kupasına bakıyordu. Murphy yavaşça onun yanına oturdu, elini kolunun üstüne koydu.

"O kahveyi soğutmadan içecek misin, yoksa buz gibi olmasını mı bekleyeceksin?"

Shari üzgün bir ifadeyle hafifçe gülümsedi ve yanağına damlayan bir gözyaşını sildi. "Özür dilerim, Profesör Murphy. Oradan öyle habersizce kaçmak pek de profesyonelce bir şey değildi elbet. Sanırım o anda yalnız kalma ihtiyacı duydum."

"Seni yalnız bırakmamı ister misin? Rahatsız etmek istemem seni, biliyorsun."

"Önemli değil. Sanırım biriyle konuşmam daha iyi olur. Senden daha iyi kimi bulabilirim ki? Doğru değil mi?"

"Doğru. Şimdi söyle bakalım, neler oluyor?"

"Mesele Paul. Onunla tartıştık."

"Neden tartıştınız peki?" Kilisedeki bombalama olayından sonra Shari'nin, yaralanan Paul VVallach'a bakması ve sağlığına kavuşmasında yardımcı olmasından beri ikisinin çıktığını biliyordu Murphy. İki gencin birlikteliği çok iyi gidiyordu.

Genç kız başını iki yana sallayarak, "Aptalca bir şeydi," diye cevap verdi. "Hayır, aslında aptalca da değildi. Yani tartışma ikimizle ilgili bile değildi. Evrimle, gelişmeyle ilgiliydi." "Evrimle mi?"

Shari başını salladı. "Onun kimlerle konuştuğunu bilmiyorum, ama son zamanlarda bazı kitaplar okuyordu. Davvkins denen birinin sözlerim tekrarlıyor. Elinde Darvvin'in Türlerin Orijini adlı kitabı vardı, altım çizdiği bazı satırları bana göstermek istiyordu. Bu satırlar fosiller hakkındaymış. Buna göre, farklı türden canlılar İncil'de belirtildiği gibi aynı zamanda değil de, evrim geçirerek birbirlerinden türemişler." "Anlıyorum, peki sen ne dedin ona?" "Tüm cevapları bilmediğimi, ama Tanrı dünyayı ve aynı zamanda bilimi de yarattığına göre ikisi arasında bir uyum olması gerektiğini söyledim. Evrim teorisini ileri sürenler ko-

nusunda yaptığım araştırmalara göre, onların çoğunun bilimi zorladıklarını ve Tanrı yoktur görüşlerine uydurmaya ça-lıştıklannı anlattım. Yani bunlar, Tanrının varlığını ortadan kaldırmak için canlı türlerinin evrim geçirerek birbirlerini yarattıklarını ileri sürüyorlar, dedim. Ama onların tüm bu söylediklerine karşın türler arasında bir geçiş fosili bulunmadı. Bir organizmanın bir diğerine geçişini, yani değişimini engelleyen DNA kodunun keşfiyle zaten evrim teorisi günümüzde karmakarışık oldu... Ama evrimcilerin bunu kabul edeceklerinden kuşkuluyum ben, özellikle de teorilerini okullara kadar soktuktan sonra."

Murphy başını salladı. "Harika bir cevap bu, Shari. Pa-ul'ün kafası hâlâ karışık gibi. Seni tanımakla Tanrıya biraz daha yaklaştı, ama eşikten atlaması gereken kendisi. Bunun zamanına da kendisi karar verecek." Murphy durup gülümsedi. "Ama biz yine de ona bu yolda biraz yardımcı olabiliriz."

Shari başını kaldırıp ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Murphy bir oyun düşünüyormuş gibi parmağıyla burnunun ucuna dokundu. "Isis bize şu küçük tahta parçası hakkında bir şeyler söyleyene kadar bekleyelim. Eğer haklıy-sam Paul'ün gözlerini iyice açabiliriz."

Murphy birkaç gün süreyle derslerini hazırlama konusuna hız verdi, çünkü Dekan Falhvorth'un, onu kampüsten kovmak için bir bahane aradığını biliyordu. Bu arada Shari, kampus bahçesini oyun alanı olarak kullanan Sam ve Yafet'e öylesine bağlanmıştı ki, bir hayvan severin çıkıp da bu iki şirin köpek yavrusunu almasından çok korkuyordu. Shari ve Paul tartışmalarından sonra görüşmemişlerdi; ama, genç kız evindeki iki yavru köpekle öylesine meşguldü ki yalnızlık hissetmiyordu. Minik yavrular onu öylesine oyalıyordu ki, o gün Murphy elindeki Özgürlük Vakfı Parşömenleri zarfını

sallayarak laboratuvara girdiğinde Shari onun neden heyecanlandığını bile anlayamadı.

"Karbon testlerinin sonuçlan geldi, Shari. Isis benim teorimi doğruladı. Tarihin... şey, yani arkeoloji tarihinin en büyük bulgularından biri olacak bu."

Genç kız, "Çok heyecan verici," diyerek güldü. "Ne bulmuş Isis bakalım? Kaç yaşındaymış bu tahta parçası?"
Murphy zafer kazanmış gibi bir ifadeyle, "Beş ile altı bin yıllık olabilirmiş," dedi.
Shari omuz silkti. "Ee, ne var bunda?-" Murphy tahta parçasını büyük zarftan çıkararak, "Bunun anlamı şu, küçük hanım," diye devam etti; "gördüğün şu küçük tahta parçası... Nuh'un Gemisi'nin bir parçası olabilir."
Bunu duyan Shari, "Ciddi misin sen?" diyerek sandalyesinden kalktı. "Yani ben Nuh'un Gemisi'nin bir parçasını elimde mi tuttum?" Bunu söylerken, sanki özel bir ışın yaya-cakmış gibi eline baktı.
"Bunu kesin olarak söyleyemem şu anda; ama, tarih bunu gösteriyor ve bunun bir gemiden kopan bir parça olduğu da belli. Onun için..."
"Pekala, nerden buldun bu parçayı? Hikayenin o kısmını atladık galiba."
Murphy teslim oluyormuş gibi gülerek ellerini havaya kaldırdı ve, "Nerden mi buldum?" dedi. "Evet, elbette söyleyeceğim bunu sana, Shari; ama söylediğim zaman, bunun İncil'le ilgili olarak şimdiye kadar bulunmuş en önemli eski eserlerden biri olduğunu hatırlamalısın. Ve sanırım İncil'in bir yerinde, 'Zahmetsiz kazanım olmaz' der, değil mi?"
Shari kollarını kavuşturdu ve, "Benim okuduğum İncil'lerde böyle bir şey yok," dedi.

Murphy içini çekti. "Seni aldatmak kolay değil," diyerek güldü. "Bize gelen şu Federal Posta zarfını hatırlıyorsun, değil mi?"
Genç kız kaşlarını çattı. "Evet, Methuselan'tan gelen zarf, içinde bir de harita vardı... Aman Tanrım! Sular Mağarası! Ama sen bana eski bir..."
Murphy mağarada başına gelenleri anlatarak onu daha çok üzmemek için bir an düşündü ve sonra, "Seni endişelendirmek istemedim," diye konuştu. "İlkipucu ziftle ilgili o üç İbranice sözcüktü. Tanrı Nuh Peygamber'e, gemisinin içini dışını ziftlemesini emretti. İkinci ipucu Sular Mağarası'ydı. Tufandan sonra dünyayı sular bastı ve sadece gemideki Nuh ailesi sağ kaldı."
Shari, "Gemideki hayvanları da unutma," dedi.
"Evet. Sam ve Yafet, yani şu bizim iki minik köpek yavrusu gibi hayvanlar. Tanrı Nuh'a her cins hayvandan ikişer tane almasını emretti, böylece onlar da kurtuldular."
Shari, "Evet ama unuttuğun bir şey var, Profesör Murphy; şu bizim iki minik köpeğimizin ikisi de erkek," diyerek gülümsedi. "Tanrı Nuh'a, her tür hayvandan bir erkek ve bir de dişi almasını emretmedi mi?"
"Haklısın. Methuselah bu konuda o kadar da ince düşünmemiş işte. Ama yine de ne demek istediğini anlatabildi. Orada sütunun üstüne koyduğu bu tahta parçasının Nuh'un Gemisi ile ilgili olduğunu bize anlatmaya çalıştı. Ben de zaten bizim iki köpek yavrusuna bu nedenle Nuh'un iki oğlunun adları olan Sam ve Yafet adlarını verdim."
"Peki ama bu parça gerçekten de Nuh'un Gemisi'ne aitse, Methuselah denen bu adam bunu nereden bulmuş olabilir ki?"
"Tennessee'de bulmadı elbette. Bundan emin olabiliriz. Tarihi söylentilere göre geminin son olarak Türkiye'de Ağrı

Dağı tepelerinde bir yere oturmuş olması gerekiyor. Onu şimdiye kadar pek çok insan aradı ama hiçbiri başarılı olamadı. Methuselah bize sanki gidip onu bulmamızı söylüyor gibi."
Shari birkaç saniye düşündü ve sonra, "Peki ama Methuselah zarfın üstüne neden Babil yazdı acaba?" diye sordu.
Murphy ellerini onun omuzlarına koydu, gerçekleri Sha-ri'den saklayamazdı. Birlikte pek çok şey yaşamış, acılar çekmişlerdi. Shari de herkes gibi, dünyanın kötülüklerde dolu olduğunu çok iyi biliyordu.
"Sanırım bu bir uyarıydı. Adam bizi Yedileri unutmamamız konusunda uyarmak istiyordu."

DÖRT

MURPHY KİLİSENİN OTOPARKINA girer girmez ilk gördüğü şey, yeniden inşa edilmiş kilisenin mavi gökyüzü altında parlayan bembeyaz duvarları oldu. Binanın güzelliği onu etkilemişti ama bu aynı zamanda paylaşılan bir inancın ve toplum yardımlaşmasının da güçlü bir simgesiydi. Fakat yeni binaya bakarken, Preston Kilisesi'ni cehenneme çeviren o korkunç, bombalı geceyi yine hatırladı.

Eski Dodge arabasını park etti ve pencereden dışarı baktı. Bombanın patlamasından önceki dakikaları çok iyi hatırlıyordu. Felaketten önce o son dakikada Shari ile Laura'nm arasında oturuyordu Murphy. Shari endişeliydi, çünkü Duke'dan transfer olan yeni öğrenci Paul Wallach, onunla kilisede buluşacağını söylemişti. Genç kız yeni arkadaşına kilisedeki dinsel, samimi havayı göstermek istemişti ama şimdi onu korkuttuğunu sanıyor, belki de din konusunda onun üstüne fazla gittiğini düşünüyordu. Ama onun yaralı olarak kilisenin bodrumunda yattığı aklına bile gelmiyordu. Aslında inatçı erkek kardeşi Chuck da orada, bodrumdaydı ve ölmüştü. Fakat daha sonra bombayı onun koyduğu anlaşılmıştı.

Murphy her nedense patlama anını hatırlayamıyordu. Sadece patlamadan sonraki olaylar, alevler, parçalanan sütunlar, duvarlar, dumanlar, çığlıklar ve ambulansla hastaneye götürülen Laura kalmıştı aklında. Hastanede yaşam destek makinelerine bağlı olarak yatan yaralı karısının yatağının yanına oturup saatlerce dua ettiğini asla unutamazdı.

Ve o anda hiç düşünmeden, kendi kendine Pençe' diye mırıldandı.

Birinin arabanın camına vurmasıyla kendini toparladı Murphy.

"Merhaba, Michael. Yeni binayı mı seyrediyorsun?"

Bob VVagoner güneş yanığı yüzünü arabanın penceresine yaklaştırmış ona gülümsüyordu. Dökülen beyaz saçları, spor pantolon ve gömleğiyle, sanki kürsüde vaaz vermeye değil de spor yapmaya gider gibi bir hali vardı. Zaten VVagoner, insanın zayıf taraflarının bir kilise vaazında olduğu kadar, bir golf sahasında da öğrenilebileceğini ve büyük güce sığınma ihtiyacının her iki yerde de hissedileceğini sık sık söylerdi. Murphy'yi birkaç kez golf oynamaya davet etmiş ama Murphy bu işi onun gibi kolayca beceremeyeceğini söylemişti ona. Hatta Wagoner'e, Tanrı golf oyununu senin gibi azizler için göndermiş, diyerek şakalaştı.

Murphy arabanın camını indirdi. "Nasılsın, Bob?" dedi. "Benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim. Karnın aç mı?"

VVagoner sırıtarak baktı ona. "Papa, Katolik mi? diye sorulur mu hiç?"

Murphy tavuklu sandviçinden sadece birkaç ısırık aldı ama VVagoner konuşmaya başlamadan önce hamburgerini ve acılı fasulyesini sonuna kadar yedi, bitirdi ve ağzını sildi. Uzun yıllardan beri Adem Elması adlı kafeteryada çalışan kır saçlı garson kadın Roseanne'ın gelip kahvelerini tazelemesini ve tezgahın yanındaki yerine dönmesini bekledi ve sonra meraklı gözlerle arkadaşına baktı.

"Pekala, Michael; neler var aklında yine, söyle bakalım? Biraz yorgun ve yaralı gibi görünüyorsun, dostum. Neler oluyor?"

Murphy parmağının ucuyla alnındaki küçük yara izine dokundu. "Önemli bir şey değil, sadece yara izi, Bob," dedi. "Kazılar sırasında böyle ufak tefek yaralanmalar oluyor doğal olarak."

Wagoner düşünceli görünüyordu. "Sanırım bu söylediğini kabul edeceğim, Michael. O halde başka bir sorunun var. Bunu bana anlatırsan rahatlar mısın acaba?"

Murphy birine içini dökme ihtiyacını hissediyordu. Bu arkadaşına sorununu anlatabilirdi. Fakat şu anda bunu nasıl yapacağını, hikayeye nerden başlayabileceğini kestiremiyordu.

Wagoner sabırla bekledi onu. İyi öğüt vermek için sessizlikten korkmamak gerektiğini iyi biliyordu. Ama Murphy'nin bir türlü konuşmaya başlamadığını görünce ona biraz yardımcı olabileceğini düşündü.

"Laura konusu mu?"

Murphy başını salladı ve iç çekti. "Bu konuda daha önce de konuştuk seninle, Bob. Ve sen de bana çok iyi öğütler verdin. Onunla beraber ileride yapabileceklerimizi, birlikte yaşayacağımız günleri düşünmek yerine; yaptıklarımızı, yaşadıklarımızı düşünmemi ve bunlar için Tanrıya şükretmemi öğütledin bana. Laura'nın bu topluma verdiklerini, yaptığı iyi şeyleri düşünmemi istedin benden. Ben de bunları yapıyorum, Bob; Laura'yı ve onunla beraber yaşadığım mutluluğu bana verdiği için Tanrıya her gün dua ediyor, şükrediyorum. Ama yine de, onun benden alınmasına Tanrı nasıl izin verdi diye düşünmeden edemiyorum. Ne yaparsam yapayım bunun acısını bir türlü unutamıyorum ben."

VVagoner onun konuşmasını bitirmesini bekledi ve sonra uzanıp ellerini sıkıca tuttu. "Sana bu konuda kolayca verebileceğim bir yanıtım yok ne yazık ki, Michael. Bunu sen de biliyorsun. Ama yine biliyorsun ki, Tanrı bizi hiçbir zaman terk

etmeyecek, yalnız bırakmayacaktır. Şu anda bunun kolay olmadığını biliyorum ama Tanrı sana bu konuda da yardımcı olacaktır, Michael. Senin için dua eden pek çok dostun var. Sen, Shari ve patlamada yaralanan ya da yakınlarını kaybeden herkes için ben ve Alma her gece dua ediyoruz."

Murphy dolan gözlerini ona göstermemek için başını çevirdi ve, "Bunu biliyorum, Bob," dedi. "Ve takdir ediyorum." Elinin tersiyle yanağını sildi, gülümsemeye çalıştı. "Duygusallığımı görme sakın, tamam mı?"

VVagoner, "Merak etme sen," diyerek güldü.

Murphy bir an durup düşündü ve sonra, "Başka bir şey daha var," dedi. "Pençe meselesi var."

Wagoner birden ciddileşti.

"Laura'yı ve tüm diğerlerini öldüren şu adam," dedi. Murphy dişlerini sıkarak, "Ona adam diyebilir misin bilemiyorum," diye devam etti. "Ona hayvan demek bile bence farelere ve hamam böceklerine hakaret sayılır. Seninle açık konuşacağım, Bob. O pislikten nefret ediyorum..." Küfretmemek için kendini zor tuttu. "İçimde ona karşı sadece nefret duygusu ve intikam arzusu var."

Wagoner, "Ben de açık konuşacağım, Michael," dedi. "Benim karım öldürülseydi ben de aynı şeyleri hissederdim, dostum. Çok doğal bir şey bu. Ama yine de nefretin seni yönetmesine izin verme diyeceğim sana. Eğer her zaman o nefret ettiklerimiz üzerinde yoğunlaşırsak bizler de onlara benzeyebiliriz. Bunu söylemek kolay, bunu da biliyorum. Ama gerçek de budur. Şeytan bizden, onun seviyesine inmemizi bekliyor. Bunun olmasına izin veremeyiz. Bırak Tanrı uğraşsın Pençe gibilerle. Umarım o adam bir daha çıkmaz senin karşına."

"Söylediğini duydum, Bob. Ama o adamla tekrar karşılaşmama konusunda söz veremem sana."

"Ne demek istiyorsun sen?"

"İçimde bir his var, belki de hiçbir şey değildir. Ama İncil'de adı geçen bir eski eserin peşinden gideceğim. Sanırım birisi de beni bu konuda uyarmak istedi. Yani bana çok dikkatli ol demek istedi, bilemiyorum; anlıyorsun beni, değil mi?"

Wagoner onun Pençe'den söz ettiğini elbette anlamıştı. Kilisenin bombalanması ve Laura'nın öldürülmesi gibi olaylar, Murphy'nin eski Babil'de Nabukadnezar'ın Altın Başı'nı araştırmasıyla ilgiliydi. Ve çok güçlü ve kötü bazı kişiler de onu ele geçirmek için uğraşıyorlardı.

Wagoner, "O halde sana dikkatli ol demekten başka bir şey söyleyemem," dedi. "O altın başı nasıl bulduğunu bana tam olarak anlatmadın ama bunu yaparken güçlük çektiğinden eminim."

Murphy, "Belki günün birinde bu konuyla ilgili bir kitap yazarım," diyerek güldü. "Ama şimdi yine onun kadar önemli bir şeyin peşindeyim sanıyorum."

Bob elini cebine atarak bir kart çıkardı. "O halde Tanrı yardımcın olsun diyorum sana. Bir ara buna da bakarsın sanıyorum. Ünlü bir vaizden alınmadır bu söz, bazen ben de bazı şeyleri hatırlamak için bakarım ona. Güç durumda kaldığın bir anda sana yardımcı olabilir bu."

Murphy kartı aldı ve hiç bakmadan cebine attı. Wagoner başını kaldırıp Roseanne'a baktı ve elini hafifçe salladı. Kadın onu gördü ve kahve kabına uzandı. Wagoner, "Şu FBI ajanı Hank Baines'i hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Elbette. Kilise bombalanması olayını soruşturan Burton Welsh'le beraber çalışan ajandı değil mi?"

Wagoner başını salladı. "Evet, o işte."

"Ee, ne olmuş ona?"

"Adamın ailesi son bir buçuk aydır sürekli olarak kiliseye geliyor, her Pazar hem de. Dindar insanlar oldular galiba."

"Harika. Baines de geliyor mu peki?"
"Hayır, sadece karısı ve kızı geliyorlar. Sanırım kızının başı yasadışı bir işle derde girmiş. Shari Nelson'a onunla biraz ilgilenmesini söyledim. Ne diyorsun buna?"
"Çok iyi etmişsin. Aslında şu anda Shari'nin de Paul ile bazı sorunları var. Ama başka biriyle ilgilenmek ona iyi gelebilir. Çocuğunun başı polisle derde girmiş bir kanun adamı olmak kolay değil elbet. Yanlış hatırlamıyorsam; Baines, iyi ve yumuşak başlı bir adamdı. Patronunun aksine insanlarla ilgileniyor, iyi geçiniyordu. Ama Welsh ters bir adamdı, birkaç kez çatıştık onunla."
"Welsh artık FBI'da çalışmıyor."
Murphy gülümsedi ve, "Ne oldu? Kovdular mı adamı?" diye sordu.
"Hayır, sanmıyorum. Ama duyduğuma göre şimdi CIA'de çalışıyormuş."
"Güzel! Belki onunla işimiz olmaz artık."
"Umarım öyle olur, Michael. Haa, nerdeyse unutuyordum. Hank Baines iki hafta önce bana kartını verdi. Kartı sana vermemi söyledi."
"Bana mı?"
"Evet. Soruşturma sırasındaki davranışlarından çok etkilenmiş. Laura konusundaki işleri halletme şekline hayran olmuş. Hatırlarsan cenazeye de gelmişti adam. Eğer vaktin olursa seninle konuşmak istediğini söyledi bana." "Ne hakkında konuşmak istiyormuş?"

"Bilmiyorum, bunu söylemedi bana. işte kartı. Bir ara telefon edebilirsin ona belki."
VVagoner durdu, saatine baktı, "Michael, gitmeliyim," dedi. "Beni kiliseye kadar götürebilir misin acaba? Saat üçte bir görüşmem vardı."
"Elbette, bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim, öğütlerin için de. Yardımını gerçekten takdir ediyorum."
VVagoner uzanıp onun elini sıktı. "Aziz Paul'un yazdığını hiç unutma: Tanrıya sena etmekle övünür, mutlu oluruz. Sadece bu da değil, acı çekerek de mutlu oluruz, çünkü acı çekmenin insanı azimli yaptığını biliriz; azim karakteri, karakter de umudu getirir. Ve umut bizi hayal kırıklığına uğratmaz, çünkü Tanrı sevgisini kalplerimize akıtmıştır."
Murphy Wagoner'i kilisenin önünde bıraktı, içeri girmesini bekledi ve sonra arabadan inerek kilise yanındaki küçük mezarlığa gitti. Laura ile birlikte yaşadığı güzel günleri hatırlamaya çalıştı. Ona yakın olmak genç adamı iyice duygulan-dırmıştı. Bir süre düşündükten sonra mezardaki levhaya baktı.
LAURA MURPHY - TANRISINI SEVDİ.
Murphy çimlerin üstüne oturdu ve ağlamaya başladı. Gözyaşları tükeninceye kadar ağladı. Akıp giden zamanın farkında bile değildi.
Bir süre sonra, yakındaki bir söğüt ağacının dalında öten bir kuşun sesiyle kendini toparladı, kuşun ötüşünü dinlemeye başladı.
Güzel zamanları düşündü.

Elini cebine attı ve Rahip Bob'un kafeteryada verdiği kartı çıkardı.
Eğer aniden meydana gelen fırtınalarda Tanrı yolunu bulmak inancımızı güçlendiriyorsa, o zaman günlük yaşantımızda Tanrının bilgeliğine güvenmek onu derinleştirir. Ve güçlendirir. Koşullar ne olursa olsun, ne kadar sürerse sürsün, bugün nerede olursanız olun, size şunu hatırlatırım: Rüzgârlar güçlendikçe kökler derinleşir, ve rüzgârlar ne kadar uzun eserse ağaç da o kadar güzel olur.

BEŞ

SHANE BARRINGTON ÖZEL uçağı Gulfstream IV'ün merdivenine çıkarken saat gece yarısından sonra 01:50 idi. Onu uçağın kapısında yardımcı pilotu karşıladı.
Carl Foreman elini şapkasının siperine götürüp onu selamlarken hiçbir şey söylemedi. Dört yıldır Barrington için çalışıyor ve adamın ruh halini hemen anlayabiliyordu. Barrington emirlerine itaat edilmesini ister ama dalkavukluktan hiç hoşlanmazdı. Dört yıl içinde, işinde yetersiz olanlarla beraber dalkavukların da şirketten kovulduğunu çok görmüştü Carl ve

duruma göre davranmak suretiyle dört yıldır işini sürdürüyordu. Carl, Barrington'un yüzündeki ifadeyi bir başkasında görse o kişinin bir şeylerden korkmuş olduğunu düşünebilirdi. Ama Barrington öyle kolay korkacak adamlardan değildi. Carl işte bu nedenle o anda ne yapacağını bilemedi.

Ve Barrington İletişim şirketindeki ilk ve son hatasını yaptı Carl.

"İyi misiniz, Bay Barrington? Biraz şey görünüyorsunuz..."

Barrington birden ona döndü, dişlerini iyice sıkmış vahşi bir hayvanı andırıyordu. "Ne dedin sen?" diye hırlarken Carl bir an onun atılıp boğazına sarılacağını sandı.

"Şey... efendim... özür dilerim. Bir şey demek istemedim..."

Barrington o saldırgan halini bırakıp biraz daha ılımlı ama yine de zalim bir tavırla, "Yanılıyorsam düzelt beni, Fo-reman," diye devam etti. "Sağlığımla ilgilenmen için değil, sana uçağımı uçurman için para ödemiyor muyum ben?" Bir an durdu ve gülümsedi. "Yoksa uçağımı uçurman için maaş ödüyordum mu demem gerekiyor? İsviçre'ye vardığımızda kovulmuş olacaksın. Ama üzülme, orada her zaman kayak hocaları ararlar. Eminim sen de öyle bir iş bulursun o ülkede."

Barrington bunları söyledikten sonra onu iterek uçağa girerken Carl donup kaldı. Sersemce birkaç sözcük yüzünden dört yıllık işini kaybediyordu. Bir an için Barrington'un dünyanın en acımasız işadamlarından biri olduğunu unutmuş ve ona normal bir insanmış gibi hitap etmişti.

Carl kokpite girerken bunu Renee'ye nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. Tepedeki o büyük eve taşınma planlarını değiştirmeleri gerekecekti ve belki de Renee kendi planlarını değiştirip onu terk edecekti. Pahalı elmas nişan yüzüğü söz konusu olmayabilirdi artık.

Carl bir an, uçağı Alplere çakma gibi çılgınca bir düşünceye kapıldı. Gerçekte kimin kontrolü elde tuttuğunu Bar-rington'a gösterebilirdi böylece. Ama bunu yapacak cesareti olmadığının bilincindeydi. İçinden acı acı gülerek hayır dedi, eğer Renee'nin kitabındaki gibi dindar insanlar hemen cennete gider de Barrington gibi kötüler kendi hallerine bırakılırsa olurdu ancak o iş. Kendisi ve kaptan pilotun melekler takımına alınması olasılığını da düşünmeliydi elbet. Ayrıca işin içine şeytan da karışmamalı, kontrolü almaya kalkmamalıydı.

İri vücudunun hatlarına uygun olacak şekilde tasarımlanmış ve uzun uçuşlarda dinlenmesini sağlayan geniş ve rahat deri koltuğa yayılan Barrington da aynı şeyleri düşünü-

yordu. Daha uçak havalanmadan pilotlardan birine hakaret etmek aslında çılgınca bir davranıştı. Adamın geleceği onu hiç ilgilendirmezdi elbet; ama insan, kendi uçağının pilotunu intikam düşünecek hale getirmemeliydi, yardımcı pilot şu anda hiç kuşkusuz ona diş biliyordu.

Barrington emrindeki insanlar üzerinde tüm gücünü kullanırdı ama pilotunu azarlarken hata ettiğini kabul ediyordu. Pilota kötü sözler söylemesinin nedeni de korkmuş olmasıydı elbette. Hayır, korkmuş da değildi, aslında dehşet içindeydi.

Dehşete düşmesinin nedeni ise görmek için İsviçre'ye uçtuğu insanlardı.

Yediler'di.

Çünkü o insanlar kendisini dünyanın en zengin ve güçlü işadamı yapmışlardı ama istedikleri an kolayca mahvede-bilirlerdi de.

Barrington onların, kendisini dağ tepesindeki o meşum görünüşlü şatoya sadece ondan hoşlandıkları için çağırmadıklarını da biliyordu.

Uçuş sırasında sürekli olarak Yediler için yaptığı işleri tüm ayrıntılarıyla gözden geçirdi, zayıf noktalarını, hatalarını, itaatsizlik ya da beceriksizlik olarak algılanabilecek her şeyi düşünüp bulmaya çalıştı. Lüks bir Paris restoranından kandırarak yanına aldığı şef aşçının uçağın muhteşem mutfağından sunduğu tüm yiyecek ve içecekleri reddetti ve sonunda tüm olasılıkları değerlendirip hiçbir sonuca varamadı, uçağın iniş takımları açılıp Zürih pistine indiklerinde neden buraya çağrıldığını hâlâ bilmiyordu.

Onların karşısına oturacak ve o insanlar her şeyi berbat ettiğini söyleyene kadar sabredecekti, yapacak başka bir şey yoktu. Onlar da olanları söyleyecek ve onun hakkındaki kararlarını kendisine bildireceklerdi.

Barrington güldü ama çok sinirliydi, köpek havlamasına benzer bir gülüştü bu. Carl Foreman yine de uçağı uçuracak geriye götürecekti ve aslında kovulan kişi Barrington olacaktı.
Yediler bir insanı kovduğu zaman iyi kovarlardı.

Belki de ondan kurtulma işini şu Pençe denen psikopata vereceklerdi, kim bilir?

Kapının açıldığını duyan Barrington birden titredi. Ayağa kalkıp kravatını düzeltti, gömleğinin manşetlerini çekti ve mümkün olduğunca vakur, güçlü görünmeye çalıştı. Lüks li-muzin arabanın kendisini beklediğini biliyordu. İnsanın içini ürperten o şoför de direksiyon arkasında olacaktı elbet. Makine harekete geçmişti. Artık geriye dönüş yoktu.

Şimdi tek istediği, bağırmamak için kendini kontrol altında tutabilmekti.

Barrington, şehirdışına çıkarlarken dumanlı pencere camından dışarıda neler olduğunu görmeye çalıştı. Limmat Nehri'ni geçtiler ve 700'lerde Charlemagne tarafından yapılmış olan muhteşem Grossmunster Katedrali'ni geride bıraktılar. O yıllarda Büyük Roma İmparatoru'nun gücü dünyaya hükmetmişti. Karanlık çağlarda İmparatorluk bir dünya hakimiyetine çok yaklaşmıştı.

Ve eğer Yediler de istediklerine erişirlerse böyle bir şey tekrar görülebilirdi. Ama bu kez onlar gerçekten de dünyanın her bölgesini kontrol altına alabilirlerdi.
Şoförle konuşarak ondan Yediler'in ne düşündüğü konusunda bir şeyler öğrenmek istedi. Ama hemen o anda bu şoförün ne kadar garip biri olduğunu hatırladı. Adamın dili yoktu.

Şoförün onu şatoya ilk götürüşünde, o korkunç gülüşüy-le, içinde dil olmayan ağzını açarak onu şaşırtışını hatırladı, onunla konuşmak isteseydi adam hiç kuşkusuz aynı şeyi yapmaktan zevk alırdı.

Çok geçmeden, kıvrılarak yükselen dağ yoluna geldiler. Bulutlar tepelere kadar inmişti ve hafifçe yağan kar yerleri yavaşça beyaza boyuyordu. Böyle bir manzara karşısında insan gerçek dünyadan tamamen ayrılarak fantastik, garip bir cadılar ve şeytanlar dünyasına girdiğini kolayca düşünebilirdi.

Barrington kendi kendine, "Eh, ne de olsa artık Kansas'ta değiliz, değil mi, Toto?" diye söylendi.

Şoför başını arka koltuğa doğru çevirirken Barrington, "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Senin konuşmadığını biliyorum. Ben kendi kendime konuşuyordum zaten."

Mercedes arabanın tekerlekleri çakıl taşları üzerinde ses çıkarırken, gözleri kapalı olan Barrington şatonun önüne geldiklerini anladı. Bu kasvetli havada şatoya yaklaşırken onu uzaktan görmediğine memnundu. Mezarlıktaki taşlar gibi gökyüzüne doğru yükselen o sivri gotik direkler asabını iyice bozardı.

Arabadan inerek şoförün tuttuğu şemsiyenin altına girerken yine kendi kendine; sakın unutma, korkunu asla gösterme, o zaman seni tamamen mağlup etmediklerini anlarlar, diye söylendi.

Saatine baktı, tam zamanında gelmişti, İsviçre'de insan her şeyi tam zamanında yapıyor galiba, diye düşündü. Dili olmayan şoför onu şatonun büyük demir kapılarına doğru götürürken bir ara onun yüzüne baktı Barrington.

Şatonun giriş holünün ne kadar geniş olduğunu unutmuştu. Duvarlara takılmış on iki tane meşalenin titrek ışığında, koca salonda, görmeden ve duymadan duran eski zırhlı kıyafetlerle kendisinden başka kimse yoktu.

İçinden, sanırım merasimi bildiğimi düşünüyorlar, diye söylendi Barrington.

Bunu unutması mümkün müydü?

Loş salonun ilerisinde, bu ortaçağ kasveti içinde 21. yüzyılı hatırlatan o büyük çelik kapıyı gördü. Derin bir nefes aldı, ilerledi. Kapıya yaklaştığında hafif bir tıslama sesi duyuldu, ardından sürgülü kapı açıldı. Barrington içeri girdi ve kapı tekrar aynı tıslamayla kapandı. Barrington önündeki iki düğmeye baktı. Oku aşağıya doğru olan düğmeye bastı. O an diğerine basacak kadar yaşayıp yaşamayacağını düşündü.

Aşağıya doğru iniş hissi fark edilemeyecek kadar hafifti. Biraz sonra kapılar yine tıslayarak açıldı. Barrington geniş, loş bir salona çıktı. Salon sadece tavandaki küçük bir lambayla aydınlanmıştı. Barrington, biraz ilerde pek de yabancı olmadığı bir şey gördü. Bu, kollarında

insan yüzüne benzer oluklar olan oymalı bir tahta koltuktu. Koltuğun altı metre kadar ilerisinde, kenarları yere kadar inen kar kırmızısı bir örtüyle örtülü uzun bir masa vardı.

Masanın arkasındaki yedi koltuktan altısında insanlar, daha doğrusu gölgeler oturuyordu. Tam ortadaki koltuk boştu.

Yumuşak bir ses İspanyol aksanıyla, "Hoş geldiniz, Sen-yor Barrington," diye konuştu. "Sizinle uzun zamandır görüşemedik. Gelin ve şeref koltuğuna oturun."

Barrington salonun ortasındaki koltuğa doğru yürürken, sağ tarafta gölgeler içinden gelen ayak sürümesine benzer bir ses duydu. Sesin geldiği tarafa bakarken, karanlığın içinden çıkıp masadaki orta koltuğa doğru yürüyen bir gölge gördü. Barrington ve o kişi koltuklara aynı anda oturdular.

Barrington koltuğun kollarını kavradı, ortadaki koltuğa oturan adamın konuşmasını bekledi. Sessizlik uzarken Bar-rington'un korkusu da öfkeye dönüşmeye başladı. Yediler için yaptığı her şeyden sonra -ki onlar için yalanlar söylemiş, suçlar işlemiş, ihanetlerde bulunmuştu - ona karşı biraz daha

saygılı davranamazlar mıydı bu insanlar? Ama içinde yine de bir umut vardı: Yüzlerini hâlâ ondan sakladıklarına göre onu öldürmeyi henüz düşünmüyor olmalıydılar.

Ama onun aklını karıştırmak istiyor da olabilirlerdi. Bu da onların özelliklerinden biri sayılırdı. Sonunda Barring-ton'un beklediği buz gibi ses konuştu. "Siz meşgul bir adamsınız, Bay Barrington. Ve bizler de öyleyiz elbet..."

Konuşan adamın sağ tarafından bir kadının hafifçe ök-sürdüğü duyuldu.

"Özür dilerim. Bizler de meşgul adamlar ve kadınlarız. Eğer sizi buraya sadece saf dışı bırakmak amacıyla davet ederek hem sizin hem de bizlerin vaktini boşa harcadığımızı düşünüyorsanız, varmak istediğimiz hedefin ne kadar önemli olduğunu hâlâ kavrayamıyor ve küçümsüyorsunuz demektir. Hayır, şirketinize beş milyar dolar pompaladığımızdan bu yana iyi bir performans gösterdiniz. Hedefimize henüz yaklaşmış değiliz, ama Barrington İletişim üzerindeki kontrolümüz bizim en güçlü silahlarımızdan birini oluşturuyor."

Konuşanın solunda oturanlardan biri kıkırdadı. "Yoksa bu kadar iyi savaşmamız mümkün olur muydu?"

Konuşan adam canı sıkılmış gibi devam etti: "Evet, şimdi de sizden başka bir görev yapmanızı isteyeceğiz. En berbat karakter özelliklerinizi kullanmanızı gerektirecek bir görev bu. Daha doğrusu en berbat uzmanlık alanınızı."

Barrington itiraz etmeye kalktı ama adam onun sesini kesti. "Michael Murphy'nin kim olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Elbette biliyorum. Kendisi arkeologdur. Bir ara onu öldürmek istediğinizi biliyorum. Ama daha sonra onun sağ olarak size daha çok yararlı olacağını düşündünüz. Şimdi de

artık size yararlı olmayacağını mı söylüyorsunuz? Onu sessizce ortadan kaldırmak mı istiyorsunuz? Ve bunu ben yapacağım, tamam mı?" Bunun kolay bir görev olacağını ima eder gibi söylemişti. Sanki her zaman yaptığı işlerden biriymiş gibi söz ediyordu bu görevden.

Konuşan adam, karşısında sanki anlayışı kıt biri varmış gibi, "Hayır, Bay Barrington," diye devam etti. "Sizden bu tür görevler istemeyiz. Ama Profesör Murphy'ye reddedemeyece-ği bir teklifte bulunabilirsiniz, sizden bunu isteyebiliriz."

Barrington'un kafası karışmış gibiydi. "Nasıl bir teklif olacak bu peki?"

"Şey, Murphy'ye Barrington Iletişim'de iyi bir iş verebilirsiniz, sizden bunu yapmanızı istiyoruz."

Barrington hâlâ anlamamıştı. "O adam bir TV muhabiri değil, bir arkeolog. Ona ne verebilirim ki?"

"Para verebilirsiniz elbette. Arkeoloji kazıları pahalı çalışmalardır. Murphy de şimdiye kadar para bulmakta hep zorlanmıştır. Eğer büyük bir keşif peşinde olduğunu düşünürse, karşı koyamayacağı bir şey, sizden para alabilir, yani başarılı olabileceğini düşünürse her şeyi kabul edebilir. Siz o tatlı dilinizle onu ikna edebilir, Barrington Iletişim'in arkeoloji alanında da yatırım yapmak istediğini söyleyerek kolayca kandırabilirsiniz onu."

Barrington çenesini kaşıdı. "Evet, sanırım bunu yapabilirim," dedi. "Ama bunun için..."

Konuşan ses, "Gerekli para sağlanacak size," diyerek sözünü kesti onun. "Murphy'nin istediği buysa, özel bir hesaba yatırılacak bir milyar dolar tüm Ortadoğu'yu koca bir arkeolojik kazı alanına dönüştürmeye yeter."

Barrington kendini tutamayıp ıslık çaldı. "Onun böyle bir teklife hayır diyeceğini hiç sanmam. Peki ama bunun size

ne yararı olacak? Murphy'ye neden para vermek istiyorsunuz ki?"

Avrupa aksanlarından birini andıran bir şiveyle bir ka-dın, "Bunu düşünmek sizin işiniz değil Barrington," dedi.

Kadın başka bir şey söylemedi ve cümlenin gerisini ona bıraktı.
Senin işin bunu yapmak ve ölmek.

Buz gibi soğuk ses, "Tamamen öyle," diyerek devam et-ti. "Ama burada dostumuza büyük oyunun küçük bir parçasını göstermenin bir sakıncası olduğunu da sanmıyorum. Bakın Bay Barrington, Michael Murphy bizim ilgimizi çeken eski eserleri arayıp bulmaya çok meraklı bir adam. Eğer onunla aynı takımda olsaydık hepimizin hayatı çok daha kolaylaşırdı. Murphy bunu bilmese de durum böyle."
Masada oturanlar bu sözü beğenerek güldüler.

Barrington, "Demek dostlarınızı yakınınızda tutmak istiyorsunuz, ha?" deyince bu kez cümleyi onlar tamamladı.

Konuşan ses, "Ve düşmanlarınızı daha da yakında tutun. Tamamen öyle," dedi. "Evet, şimdi uçağınıza dönün ve Michael Murphy'nin ruhunu nasıl kirleteceğinizin planlarını yapmaya başlayın."

Barrington bunu duyunca rahatladığını hissetti ve ayağa kalktı.

Fakat daha bir adım atmıştı ki konuşan ses, "Bir şey daha var," diyerek onu olduğu yerde durdurdu. "Eğer şu can sıkıcı elemanınız, daha doğrusu eski elemanınız konusunda endişeniz varsa, yani onun bazı yetkililere bir şeyler anlatabileceğini düşünüyorsanız."

"Foreman'ı mı demek istiyorsunuz?" Pilotla aralarında geçen konuşmayı da nerden öğrenmişti bu adamlar? "Hiçbir şey yapamaz o. Böyle bir şey yapamayacak kadar iyi tanır beni."

Konuşan ses, "Biz yine de güvencede olmak için gerekeni yaptık derken, Barrington salonun bir köşesinde, karanlıkta oturan bir başka gölge gördü.

Elbette. Pençe'ydi bu. O halde Foreman onun hakkında kötü şeyler düşünemeyecekti artık. Barrington'un tüyleri ürperdi ve hızlı adımlarla asansöre doğru yürüdü. O katilin onun arkasından baktığını, gözleriyle onu izlediğini biliyordu.

Çelik kapılar Barrington'un arkasından kapanır kapanmaz, masada oturan altı erkek ve bir kadının yüzleri hafif bir ışıkla aydınlandı. Hepsi birden aynı anda, yüzü hâlâ karanlıkta kalan ama üzerinden vahşet akan köşedeki adama doğru döndüler.

"Hoş geldin, Pençe. Bay Foreman sana sorun çıkarmadı umarım."

Pençe alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Bir böceği ezmek bile bundan zor olabilirdi," dedi. Bir an durdu ve orta koltukta oturan adama döndü. "Demek artık Murphy'ye diplomatik yoldan yaklaşacağız." Bunu söylerken adeta tükürür gibi konuştu. "Daha direkt bir yol izlenmesini istemediğinizden emin misiniz? Böcekleri ezmeye başladığıma göre onu da sizin için kolayca ezebilirim."

Yedilerin lideri, "Yavaş ol bakalım, Pençe!" dedi. "Murphy ile aranızda bitmemiş bir hesaplaşma olduğunu biliyorum. O hesaplaşmanın zamanı da yakında gelecektir. Özgürlük Vakfı Parşömenleri'nde çalışan adamımızın, yeni bulunan ve çok değerli bir parça konusunda gönderdiği bilgiyi hatırlıyorsun, değil mi? Bu parçanın onların düşündüğünden daha değerli olduğunu sanıyorum. Babil'in kara gücünün ortaya çıkarılması konusunda hayati bir önemi olabilir bunun. Ve bugün CIA'deki ajanlarımızdan öğrendiğimize göre Tür-

kiye'de çok gizli bir çalışma başlamış. Bu iki olayın arasında bir bağlantı olup olmadığını düşünüyorum. Sen ne diyorsun bu konuda, Pençe?"

Pençe onların kendisini oyalamaya ve içindeki doğal öl-dürme dürtüsünü ustaca saptırmaya çalıştıklarını biliyordu. Ama Yediler ona çok iyi para veriyorlardı. Çok geçmeden ondan yine ellerini kana boyamasını isteyeceklerinden emindi.

Pençe gitmek için ayağa kalkarken, "Sanırım bu konuda bir araştırma yapmam gerekecek," dedi. Avının üzerine giden bir yırtıcı hayvan çevikliğiyle asansöre doğru birkaç adım attı. Sonra birden durup sırıttı. "Kim bilir, belki dostum Murphy de bu işin içindedir. Belki kader bizi tekrar karşı karşıya getirecektir. Ve bu kez ikimizden sadece biri sağ çıkar bu karşılaşmadan."

ALTI

MURPHY İHTİYATLI DAVRANMASI gerektiğini düşünerek, "FBI ajanı kendisi gelip benimle konuşmak istediğine göre mesele çok önemli olmalı," dedi. "Telefonda konuşulmayacak kadar önemli bir şey herhalde. Bir tahmin edeyim bakayım - bir hükümet darbesi yapılacağını ve bunun da şu bizim küçük kilisede planlandığını öğrendiniz."

Baines kaşlarını çattı; "Bakın, Profesör Murphy,"" dedi. "Bombalama olayı soruşturması sırasında FBI'nin bazı hatalar yapmış olduğunu kabul ediyorum." Durdu ve kaşlarını kaldıran Murphy'ye baktı. "Pekala, bazı büyük hatalar yaptık."

"Ve şimdi de FBI adına özür dilemeye mi geldiniz yani? Bu kadar zaman sonra? Aman ne güzel."

Baines durdu ve ellerini kalçalarına koydu. Üniversite bahçesinin kenarındaki yaya yolunda yürüyorlardı ve ağaçlarla örtülü bu yemyeşil yamaçta her şey sakindi, ikisi arasında bir gerginlik olduğu söylenemezdi. Murphy onun yüzüne baktı, kollarını kavuşturdu.

"Profesör Murphy, eğer FBI'nin size ve karınıza verdiği acıyı telafi edebilecek bir şeyler yapabilseydim hemen yapardım. Ve eğer sizden özür dilememi istiyorsanız özür diliyorum işte."

Murphy, "Ama beni görmek istemenizin nedeni bu değildi, değil mi?" dedi.

Baines normalde tabanca kılıfı olması gereken noktayı, koltuk altını göstererek, "Hayır, sizinle konuşmak istediğim başka bir şey var," dedi. "Bunun FBI ile bir ilgisi yok. Bakın şu anda silah bile taşımıyorum." "Yani kişisel bir konu mu bu?"

Baines, "Evet, öyle," diyerek yere baktı. FBI ajanı bir doksana yakın boyu ve geniş omuzlarıyla iriyarı, güçlü kuvvetli bir adamdı ama o anda nedense bir ağırlığın altında eziliyor-muş gibi görünüyordu. Murphy o anda ona acır gibi oldu.

"Pekala Ajan Baines, Bob VVagoner bana sizin bazı aile sorunlarınız olduğunu ve bunları konuşmak istediğinizi söyledi. Size karşı biraz kabaca davrandığım için özür dilerim. Bunu isteyerek yapmadım elbet, ama olanlar konusunda hâlâ biraz öfkeliyim diyebilirim. Bunlar sizin suçunuz değil, biliyorum. Yanlış insanı suçlamak istemem elbet."

Baines biraz rahatlar gibi oldu, "Önemi yok şimdi bunun," dedi. "Sizin yerinizde ben olsaydım bazı konularda ortalığı iyice karıştırırdım doğrusu."

"Pekala, o halde beni neden görmek istediniz, Ajan Baines?"

"Şey, meseleye bakış açınızla ilgili olduğunu da söyleyebilirim. Yani, hatalı suçlamalar, FBI'nin kilise bombalanması olayında cemaat arasında suçlu araması gibi konular; karınızın başına gelenler. Bunca büyük acılar karşısında bile sakin kalmayı başardınız. Bir şeyler size güç verdi. Pek çok insan sizin yaşadıklarınızı yaşasaydı tamamen çöker, mahvolurdu."

Murphy, "İnanç..." dedi. "Hayatınızda her şey ters gittiğinde elinizde sadece bu kalır. Ama tek ihtiyacınız da budur zaten."

Baines başını salladı. "Doğru, haklısınız. Dediğim gibi; siz beni etkilediniz. Onun için hayatımda işler ters gitmeye başladığında hemen aklıma siz geldiniz."

Murphy artık ona karşı bir öfke hissetmiyordu içinde. Baines samimi görünüyordu ve ruhunu ona açmaya hazır gi-biydi.. Bir federal ajanın bu duruma gelmesi sık görülen bir şey değildi. Murphy ona yardımcı olmalıydı.

"Hadi yürüyelim, Ajan Baines, hava çok güzel... Sorunlarınızı anlatın bana. Eğer yardımcı olabilirsem elimden geleni yaparım sizin için."

"Teşekkür ederim, Profesör Murphy, bunu ne kadar takdir ettiğimi bilemezsiniz. Son birkaç aydır adeta bir çılgın gibiydim, nereye döneceğimi bilemiyordum."

Baines düşüncelerini toparlarken birkaç dakika konuşmadan yürüdüler. Ve sonra Ajan Baines, "Karım ve kızım bir süredir Preston Kilisesi'ne gidiyorlardı," diye başladı anlatmaya. "Bunu karım istemişti. Kiliseye gitmenin Tiffany'ye iyi geleceğini düşünüyordu ve ben de onun başka türlü yola gelmeyeceğini kabul ettim ve bunu denemelerini istedim."
"Yani sorun Tiffany mi?"

Baines hafifçe başını salladı. "Ne yazık ki öyle. Son olayı, bazı arkadaşlarıyla birlikte tutuklanması oldu. Arabayla dolaşırken bira içip teneke bira kutularını kaldırımlarda yürüyen insanların üstüne fırlatmışlar. Suçluların peşinde koşan, sokakları Tiffany ve arkadaşları gibi insanlardan temizlemeye uğraşan benim gibi biri için hiç de hoş bir durum değil elbet. Ve dediğim gibi, bu son olayıydı, daha önce de rezillikler yaşamıştı."

Murphy biraz düşündü ve sonra, "Pekala, ne zaman başladı bunlar? Bir sorun olduğunu ne zaman anladınız?" diye sordu.

"Saçma, önemsiz bir şey gibi başladı. Örneğin odasını hiç toplayıp temizlemez, darmadağınık bir çöplük gibi bırakırdı hep. Karım Jennifer ona odasını temizlemesini söylediği za-

man da Tiffany annesine bağırıp çağırıyor, küfrediyordu.Kı sa sürede bambaşka bir insan oldu adeta kızım; yüksek sesli konuşuyor, bağırıyor, heyecanlanıp tartışıyor, sürekli fikir değiştiriyor, hiçbir işte sebat etmiyor, sürekli sinirleniyordu Sanki şeytan girmişti içine."

Murphy gülerek omzuna vurdu. "Korkarım şeytan kovalama konusunda size yardımcı olamam, ben bir rahip değilim. Ama onun bu aşamaya gelmiş olduğunu da sanmam. Bana öyle geliyor ki kızınız sadece her istediğini yapmak isteyen bir çocuk, inatçı biri."

"O halde ona neden laf anlatamıyorum? Neden her yaptığım şeyler işleri daha da çok karıştırıyor?"

"Size bir soru sorayım, Ajan Baines. Kızınızın doğru yaptığı bir şey var mı acaba?"
Baines onun bu sorusu karşısında birden irkildi ve bocaladı. "Şey, var elbette, örneğin okulda sanat derslerinde oldukça yaratıcı, İngiliz edebiyatında da iyi notlar alıyor. Ama kendini dersine verip çalıştığı zaman tabii."

Murphy, "Peki ya siz? Sizde de yaratıcılık var mıdır?" diye sordu.

Baines'in kafası karışmış gibiydi. Mesele Tiffany idi, kendisi değildi. "Hayır, bende böyle bir yetenek hiç olmadı. Neden FBI ajanı oldum sanıyorsunuz ki? Ben gerçeklerden, mantıklı şeylerle uğraşmaktan hoşlanırım. Her şey yerli yerinde olmalı. Ayrıntılar. Yapısal oluşumlar. Sanatçı kişilikler bana göre dağınık ve disiplinsiz insanlardır. Duygularının esiridir onlar. Ben ise sakin olmak, kendimi kontrol altında tutmak isterim."

Murphy güldü. "Pekala, Hank, artık samimi konuşalım. Sen ve Tiffany'nin neden anlaşamadığınızı işte şimdi söyledin bana. Siz ikiniz tamamen değişik karakterlerde insanlar-

sınız.Kızın ani kararlar veren, yaratıcı, duygusal bir genç. Sen ise mantıklı, kontrollü bir adamsın. Ve sanırım aynı za-manda da mükemmelcisin. Senin için sadece her şeyin en iyisi geçerli. Siz, baba ve kız ters yönlerde gidiyorsunuz."

Baines düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşıdı. "O halde ne yapmam gerekiyor? Kızıma karşı nasıl davranmam gerektiğini bana öğretecek bir kitap var mı acaba?"

Murphy gülümsedi. "Bu konuda sana mutlaka yardımcı olacak bir kitap var: İncil," dedi.
"İncil'de ebeveynlik konusunda da bilgi var mı peki?"

"Elbette var. Colossians Kitabı'nın Üçüncü Bölümü'nde, Baba, çocuklarına karşı sert davranma. Eğer bunu yaparsan onlar da cesaretlerini kaybeder ve denemekten vazgeçerler, der. Acaba Tiffany de denemekten vazgeçti mi, ne dersin?"
"Evet, olabilir."

"Peki senin baban da mükemmelci miydi? Her zaman eleştirir, canını sıkar mıydı?"
Baines başını hafifçe yana eğdi. "Aslına bakarsan öyleydi."

"O halde tahminime göre, sen de bir mükemmelci olmakla babanın isteğine cevap verdin, hatta bu konuda onu bile geride bıraktın. Ama Tiffany farklı bir kişilik. Bunu yapmak onun için kolay değil. Belki de senin standartların çok yüksek olduğu için kırıldı cesareti. Ne zaman cesaretlendirdin onu, çok iyi şeyler yaptığını, sanatını sevdiğini filan en son ne zaman söyledin ona?"

Baines önüne bakıyordu. "Bunu hatırlamıyorum. Uzun zamandır ona böyle bir şey söylemedim. Aslında bana üzerinde düşünmem gereken bir çok şey gösterdin, Profesör Murphy."

"Lütfen bana Michael diye hitap et. Ve eğer bu konuda benimle tekrar konuşmak istersen hiç çekinmeden telefon

edebilirsin. Bak ne diyeceğim, asistanım Shari Nelson sorun lu gençlere yaklaşmakta, onlara yardımcı olmakta çok usta dır. O da hayatında çok büyük acılar çekti. Üstelik yaşından beklenmeyecek kadar zekidir. Rahip Bob, karınla kızın gele cek sefer kiliseye gittiklerinde Shari'nin onlarla tanışmasını istedi."

Baines başını salladı. "Harika olur bu."

"Bu arada sen de eline bir İncil al ve içinde hayatınla ilgili başka neler var bir bak bakalım. O kutsal kitabı okumak için vakit hiçbir zaman geç değildir. Okumaya Collosians'la başlayabilirsin."

Baines'in morali düzelmişti, Murphy'nin elini tutup kuvvetlice sıktı. "Bunu yapacağım, sana çok teşekkür ederim, Michael. Pekala, kıymetli zamanını daha fazla almayayım. Hiç kuşkusuz öğrencilerine vereceğin dersler ve yapmayı düşündüğün kazılar vardır."

"Aslında var tabii. Ama insanlara elimden geldiğince yardım etmek de hoşuma gider. Telefon numaram var sende, değil mi?"

Baines başını sallayıp otoparka doğru yürürken Murphy . onun arkasından baktı, kendi moralinin de yükseldiğini hissediyordu. İnsanın kendi sorunlarını unutması için en iyi yol başkalarının sorunlarına odaklanmak galiba, diye düşündü. Ama o sırada ağaçların arasından fotoğraf çeken kameranın tıkırtısını duymadı. Kendisini gözetleyen siyah, vahşi bakışlı gözlerin farkında değildi Murphy.

YEDİ

SAAT DOKUZA ON VARDI. Memorial Dershanesi ya-vaş yavaş doluyordu ki, bir Pazartesi sabahı için pek de olağan bir görüntü değildi bu. Preston Üniversitesi öğrencileri genellikle hafta sonu çok eğlenir ve ertesi sabah geç saatlerde uyanırlardı. Bu nedenle hocalar Pazartesi sabahları derslerin-de az sayıda öğrenci görmeye alışmışlardı. Derslerinin dikkatle dinlenmesini arzu eden hocalar için bu durum çok can sıkıcıydı. Ama bazen hocalar da yorgun olur ve bu durumu hoşgörü ile karşılarlardı.

Ama bu dersi Michael Murphy verecekti ve öğrenciler hafta sonunda her nasılsa, onun ders konusu olan arkeolojik kazılar konusunda konuşmayacağını öğrenmişlerdi.

Murphy Hoca Nuh'un Gemisi hakkında bir konuşma yapacaktı.

Sıralar dolmaya başlarken, bazı öğrenciler kendi aralarında konuşup gülüşüyor, şakalaşıyorlardı. Ama çoğu, Murphy'nin derste nelerden söz edeceğini merak ediyor, bunun tartışmasını yapıyordu.

Nuh'un Gemisi İncil'de anlatılan hikayelerden biri değil miydi? Gerçekten var mıydı böyle bir gemi?

Ama emin oldukları bir şey vardı; Profesör Murphy'nin anlattıklarını dinledikten sonra bu konu hakkındaki düşünceleri büyük olasılıkla değişecekti.

Shari Nelson erkenden dershaneye gelmiş ve patronu için projektör sistemini yerleştirip ayarlamıştı. Ama o da diğer öğrenciler gibi Murphy'nin anlatacaklarını merak ediyor, sabırsızlıkla bekliyordu.

Paul Wallach yine her zamanki gibi, tipik ütülü pantolon ve spor ceketini giymiş olarak ilk sırada oturuyordu. Siyah saçları sanki berberden yeni çıkmış gibi itinayla taranmıştı ve sadece bir ayağında cilalı bir mokasen vardı, çünkü Preston Kilisesi bombalama olayında ciddi olarak yaralanan sol ayağı hâlâ alçıdaydı. Shari işini bitirdikten gelip onun yanına oturdu.

Genç kız saçlarını her zamanki gibi ensesinde toplayıp at kuyruğu yapmamış, açık bırakmıştı Simsiyah uzun saçları boğazındaki parlak gümüş haçla tezat oluşturuyordu. Delikanlı

konuşurken ona bakan parıltılı yeşil gözlerinden, genç kızın Paul'e hayran olduğu belliydi. Shari aralarındaki soğukluğu ortadan kaldırmak için elinden geleni yapıyor gibiydi.

Saat tam dokuzda Murphy salona girdi ve tüm konuşmalar, gülüşmeler bir anda kesiliverdi. Onun sadece varlığı, öğrencilerine susun demesini ya da sesini yükseltmesini bile gerektirmiyordu.

Murphy kürsüye gitti ve elindeki ders malzemesini üzerine bıraktı. Kısa bir süre, derse kimlerin geldiğini görmek için etrafa bakındı ve sonra hemen konuya girdi.

"Konumuz Nuh'un Gemisi: Bu bir gerçek mi yoksa hikaye mi?"

Murphy on dakika süresince tufandan ve Nuh'un gemiyi inşa edişinden söz etti, Yaratılış Kitabı'ndan ezbere bir şeyler söyledi ve gökkuşağına geldi.

"Gökkuşağı, Tanrının Nuh'a bir daha dünyayı asla sel altında bırakmayacağı konusunda verdiği sözü gösteriyordu."

Bunu söyledikten sonra projektöre geçti.

"Bu diyalardan da göreceğiniz gibi, tarih boyunca pek çok tarihçi ve bilim adamı Nuh ve gemisinden bir gerçek olarak söz etmiştir. Dikkatinizi çekerim, bunların hepsi belgelenmiştir.İncil kaynaklarından alınmamıştır. Yani, İncil olmasa bile, dünyamızda beş bin yıldan fazla bir zaman önce bir tufan ve sel olayı yaşandığına dair pek çok tarihi ve kayıtlı belge bulunmaktadır."

Samaritan Pentateuch - M. O. 5. yüzyıl
Nuh'un Genıisi'nin karaya oturduğu yerden söz eder.
Targums - M. O. 5. yüzyıl
Nuh'un Genıisi'nin yeri hakkında konuşur.
Berossus - M. Ö. 275
Bir Kildani rahibi şöyle diyor: "Ayrıca geminin bir kısmının Ermenistan'da olduğu söyleniyor... ve bu insanlar taşıdıkları zift parçalarını tılsım olarak kullanıyorlar."
Şamlı Nicholas - M. Ö. 30
"Kereste kalıntıları uzun zamandan beri iyi korunmuş."
Josephus - M. S. 75
"Onları görmeye meraklı olanlara bugüne kadar gösterilmiş olan kalıntılar."
Antakyah Theophilus - M. S. 180
"Gemiye gelince, kalıntıları bugüne kadar Arap dağında görüldü."

Eusebius - M. S. 3. yüzyıl
"Nuh'un Gemisi'nin küçük bir kısmı hâlâ Gordian Dağları'nda duruyor."
Epiphanius - M. S. 4. yüzyıl
"Kalıntılar hâlâ görülüyor ve eğer gayretle bakan olursa Nuh'un mihrabını hâlâ görebilir."
Seville'li Isidore - M. S. 6. yüzyıl
"Bugün bile ondan geriye kalan tahta parçaları görülebilir."
El - Mesud - M. S. 10. yüzyıl "O yer hâlâ görülebilir."
İbn Haukal - M. S. 10. yüzyıl
"Nuh dağın yamacında bir köy inşa etti."
Tudela'lı Benjamin - M. S. 12. yüzyıl
"Ömer Bin Ac Khatab geminin parçalarını tepeden aldı ve onlarla bir cami inşa etti."

Murphy hiç konuşmadan ekrandaki görüntüleri gösterdi öğrencilerine. Bunların sadece bir İncil hikayesi olduğunu düşünen öğrenciler, bilgilerin başka kaynaklarca da belgelendiğini görünce şaşkına dönmüşlerdi. Murphy projektörü kapadı.

"Şimdiye kadar gördükleriniz konusunda sorusu olan var mı?"

Ön sıradan bir el kalktı. Bu el Murphy'nin hemen önünde oturan Paul VVallach'a aitti. Paul aslında Preston'a ticari

bilimler eğitimi almak için gelmiş, ama Shari'nin etkisinde kalarak hevesli bir arkeoloji öğrencisi olmuştu.

"Profesör Murphy, ekrana yansıtılan diyalarda birkaç farklı dağ adı geçiyor. Gordian Dağları, Arap Dağları ve Ermenistan Dağları' ndan söz ediliyor. Bunlar bu bilgilerin uy-durma olduğunu ve kimsenin gerçeği bilmediğini göstermi-yor mu sizce?"

Paul'ün sesinin tonunda sanki bir meydan okuma ve düşmanlık ifadesi var gibiydi. Shari canı sıkılmış gibi baktı onun yüzüne.

Murphy başkalarının karşısında bir meydan okumayla karşılaşsa bile, yine her zamanki gibi gülümsedi. Öğrenciler onun vereceği yanıtı beklerken koca salonda çıt çıkmıyordu.

"Güzel bir soru bu, Paul. Bu noktaya dikkat çektiğin için teşekkür ederim sana. Günümüzde Ermenistan toprakları Ağrı Dağı'na sadece birkaç kilometre mesafededir. Türkiye'nin Anadolu toprakları Asya kıtasındadır ve bu bölgeyi çoğu kez Arabistan bölgesine dahil edenler vardır. Gordian Dağları konusuna gelince, unutmayalım ki bunları yazanların hepsi de farklı bölgelerden gelmiş ve bu satırları farklı dönemlerde yazmışlardır. Yer isimleri zaman içinde değişebiliyor. Türkiye'de İstanbul bir zamanlar Konstantinopolis idi. Ağrı Dağı'nm anlamı acı çeken dağ'dır ve buraya Ararat da denir. Bilim adamlarının çoğuna göre bunları yazanlar hep aynı bölgeden söz etmektedir ama bölgeye kendi dönemlerine göre değişik isimler vermişlerdir."

Paul biraz hayal kırıklığı yaşıyor gibiydi, sanki bu soruyu sadece Murphy'yi güç durumda bırakmak için sormuş, ama başarılı olamamıştı.

Arkalardan bir el daha kalktı havaya. Bu kez soru sormak isteyen öğrenci, sınıfın şaklabanı olan Clayton Ander-son'du.

"Profesör Murphy, tüm hayvanlar gemiye binerken Nuh oğullarına ne söyledi?"

Murphy sınıf soytarısının kendisine bir oyun oynamak istediğini anlamıştı.

"Teslim oluyorum Clayton. Ne söylemiş peki?"

"Şimdi her sürüyü güderim."

Öğrencilerden bir kısmı gülerken bazıları homurdandı ve birkaç el daha kalktı havaya.

Murphy, zayıf, uzun boylu bir öğrenciyi gösterip, "Terry!" dedi.

"Profesör Murphy, oğulları balığa çıkmak istediğinde Nuh ne dedi onlara?"

"Ne dedi peki, Terry?"

"Yemleri boşuna harcamayın çocuklar, sadece iki kurtçuk var elimizde!"

Murphy öğrencilerin esprilerine pek aldırmıyordu ama kontrolü tamamen elinden kaçırmak da istemezdi elbet.

"Pekala, bir soru daha, seninki son soru, Pam."

"Nuh'un karısının adı Jan d'Ark mıydı?"*

Murphy ellerini havaya kaldırıp herkesi susturdu.

"Bunun cevabı hayır, Pam. Ama Nuh'un karısını gerçekten merak ediyorsan bunu söyleyebilirim sana. Yaradılış'm dördüncü bölümünde Kabil'le Habil'in hikayesi vardır. Kabil'in Enoş adında bir oğlu vardı. Bazı Yahudi bilim adamlarına göre, Kabil ağırlık ve uzunluk ölçüleriyle bir tür inceleme ekipmanının mucididir. Kabil'in, inşa ettiği büyük şehre Enoş adını verdiğine inanırlar bunlar. Enoş'un da birkaç oğlu olmuştu ve bunlardan biri de Lamech'tir.

Murphy herkesin büyük bir dikkatle kendisini dinlediğini görünce hikayeyi fazla uzatmamayı düşündü.

* Nuh'un Gemisi'ne İngilizcede Ark deniyor.

"Pekala, iyi dinleyin! Lamech'in üç oğlu oldu: Çadırlarda yaşayan ve hayvanlarla uğraşan Jabal; müzisyenlerin bakısı Jubal ve metalürjinin babası olan Tubal - kabil. Tubal -kabil'in güzel anlamına gelen Naamah adında bir kız kardeşi vardı. Pek çok Yahudi bilimadamı Naamah'ın, Nuh'un karısı olduğuna inanır."

Murphy bunları anlattıktan sonra, onlara projeksiyonda yeni bir şeyler göstermenin zamanı geldi diye düşündü.

"Nuh ve gemisiyle ilgili tarih belgelerin hepsim görmedik henüz. Şimdi ekrana yansıtacağım diyada Nuh'un Gemisi ve yeriyle ilgili diğer bazı belge ve yazarların listesini göreceksiniz."

Nuh ve Gemisi Hakkında Yazmış Olan Diğer Tarih Yazarları

Hieronymus - M. Ö. 30 Eutyches - M. S. 9. yüzyıl Rubruck'hı William - M. S. 1254 Pordenone'li Odoric - M. S. 12. yüzyıl Beauvais'li Vincent - M. S. 13. yüzyıl Ibn El Mid - M. S. 13. yüzyıl Jordanus - M. S. 13. yüzyıl Pegolotti - M. S. 1340 Marco Polo - M. S. 14. yüzyıl Gonzalez De Clavijo - M. S. 1412 John Heywood - M. S. 1520 Adam Olearius - M. S. 1647 Jans Janszoon Struys - M. S. 1694

Arka sıralardan bir el kalktı havaya.

"Profesör Murphy birisi bana Nuh'un gemisinin bir parçasının bulunduğunu söyledi, doğru mu bu?"

Murphy derin bir nefes aldı. Bir an için Shari'nin, onun Sular Mağarası'ndaki macerasını ve bulduğu parçayı başka birine söylemiş olmasından kuşkulandı. Ama onun böyle bir şey yapmayacağından emindi. Shari'ye işkence yapılsa bile sırrını kimseye söylemezdi.

"Şey çok ilginç bazı bulgular keşfedildi. Ağrı Dağı'nın yüksekliği beş bin metreden fazla. Gemiyle ilgili bulguların çoğu, 4,300 metre ile 4,800 metre arasındaki irtifalarda görüldü. İngiliz Vikont James Bryce 1876'da Nuh'un Gemisi'ni aramak için Ağrı Dağı'na tırmandı. Gemiyi bulamadı ama dört bin metrenin biraz üstünde kalıntı bazı tahta parçaları buldu. Onun bu konuda ne söylediğini tekrarlayayım size."

Murphy önündeki belgeleri karıştırdı ve bir kağıt parçası çıkardı:

"Bryce'in söyledikleri şöyle:

"Aynı yönde sürekli olarak tırmandım ve dört bin metrenin biraz yukarısında, kayaların üstünde boyu bir metreden biraz fazla ve kalınlığı da on iki santim kadar olan bir tahta parçası buldum, bir aletle kesilmiş olduğu belliydi ve ağaçlı bölge çok daha aşağıda sona erdiği için bunun bir dal parçası olması da olanaksızdı...

"Bu ağaç parçası biraz daha yukarda bir yerlerde olan Nuh'un Gemisi'nden kopmuş olabilir miydi acaba? Rusya İmparatorluk Coğrafya Derneği'nden E. De Markoff da aynı irtifada bir tahta parçası buldu. Ayrıca 1936'da, Yeni Zelan-da'lı arkeolog Hardwicke Knight uçları kardan dışarı çıkmış ve içi su dolu dörtgen şekilli kereste parçalarına rastladı. Bu parçalar on ile otuz santimetre kare arasındaydı. Tahtalar çok

koyu renkli ve son derece yumuşaktı. Arkeolog bunların çok uzun süre su içinde kalmış olduklarını anladı."

Murphy birkaç saniye durdu ve önündeki desteden başka bir kağıt parçası çıkardı.

"Bu da büyük olasılıkla en önemli bulgulardan biri olarak tarihe geçti. Bunu bulan Fernand Navarra'dır. Navarra ve ekibi 1952'de Nuh'un Gemisi'ni arıyordu. Ahora Geçidi yakınlarında buzlar üzerinde yürürken birden bir şey gördüler.

"Önümüz tamamen şeffaf buzdu. Bir süre sonra, sanki aniden güneş tutulmuş gibi, buz zemin garip bir şekilde karanverdi. Ama gökyüzünde güneş hâlâ parlıyor ve tepedeki kartal uçuşuna devam ediyordu. Her yanımız buzlarla çevriliydi ama tam altımızda, buz tabakasının altında şaşırtıcı, garip bir gölge vardı, şeklini bile seçebiliyorduk.

"Şaşkın bir halde bu karaltının şeklini çıkarmaya başladık: Yüz metreden fazla eğimli olarak giden ve sonra buzların altında birleşen iki çizgi gördük. Bu bir gemi şekliydi, emindik bundan; her iki yandaki çıkıntılar da büyük bir teknenin küpeştesiydi. Teknenin orta kısmı tamamen kararmıştı, bir şey belli olmuyordu.

"Navarra buzun altında ne olduğunu kesin olarak anlamak için, biri 1953'te ve diğeri de 1955'te olmak üzere iki girişimde daha bulundu. Son gidişlerinde tahta da buldular. Bu seferle ilgili olarak bakın şöyle diyor:

"Büyük yarığın kenarına gelince ipe bağlı ekipmanı aşağıya sarkıttım. Sonra merdiveni sıkıca dayadım ve aşağıya inmeden önce Raphael'e aşağıda fazla kalmayacağımı söyledim. Küçük kazmamla buza vurunca sert bir şeyler hissettim. Yaklaşık elli santim çapında, yirmi santim derinliğinde bir delik açınca kemerli bir tavanı delmiş oldum ve bir sürü buzlu toz temizledim. Orada, suya batmış olarak duran siyah bir tahta parçası gördüm Birden boğazım

kurudu. O anda diz çöküp Tanrıya dua etmek ve ağlamak istedim. Büyük hayal kırıklığından sonra en büyük mutluluktu bul Gözyaş-larınıı kontrol ettim ve Raphael'e, 'Tahta buldum!' diye

bağırdım. O da bana, 'Çabuk ol, dön buraya; donuyorum ben,' diye seslendi. Uzun tahta parçasını çekip almak istedim ama yerinden sökemedim. Belki de çok uzundu ve geminin diğer bir yerine bağlıydı. Tahtayı damar boyunca kesmeye çalıştım. Bir buçuk metre kadar boyunda bir parça kesip aldım. Baltayla yontulduğu belliydi bu ağacın. Tahta parçası sudan çıkınca ağırlaştı. Suyun içinde çok uzun kalmasına karşın hiç şişmemişti; ağacın yoğunluğu olağanüstüydü.

"Navarra aldığı o tahta parçasına karbon testiyle beraber linyit oluşumu, damar yoğunluğu, hücre tadilatı, büyüme halkaları ve fosilleşme gibi diğer testleri de yaptırdı. Alınan sonuçlar bu parçanın yaklaşık beş bin yıllık olduğunu gösteriyordu."

O sırada zil çaldı ve herkes ayağa fırladı. Murphy akıp giden zamanın farkında bile değildi.

"İlginize teşekkür ederim/arkadaşlar. Dersi burada kesmek zorundayım, özür dilerim, ama bundan sonraki derste Nuh'un Gemisi'ne gerçekten girdiğini söyleyen kaşiflerin hikayelerine göz atacağız."

Öğrencilerin salondan çıkışını izlerken, acaba benim de anlatabileceğim kendi hikayem olacak mı? diye düşündü.

PRESTON KAMPÜSÜNDE GÜZEL bir bahar günü yaşanıyordu. Murphy küçük gölle çim alanın birleştiği yerde kendine sessiz bir masa bulmuş, kalabalık öğrenci gruplarının gürültüsünden mümkün olduğunca uzağa kaçmıştı. Çilekli gazozunu içerken, laboratuvarmdaki bir çekmecede kilit altında duran el büyüklüğündeki tahta parçasını'düşünüyordu.

Murphy bir biyolog değil, bir arkeologdu. Fakat Nuh'un Gemisi hakkında ders verdikten sonra, Tanrının yarattığı ve Nuh'un da gemisine alarak kurtardığı canlıların inanılmaz çeşitliğini düşünmüştü. Şimdi de kampusun yemyeşil bahçesine bakarken açan çiçeklere bakıyor ve yine düşünüyordu. Sarı tomurcuklarıyla ağaç laleleri ve akçaağaçlarm arasında ne kadar çok çiçek türü vardı. Tarçın ve çamların yanında adını bile bilmediği bir sürü bitki ve çiçek yan yana yayılmıştı.

Küçük gölün çevresindeki hanımellerine baktı bir süre. Trompet şekilli çiçeklerin harika kokusu yayılmıştı havaya. Etrafta arılar uçuşuyor, bal yapmak için gereken malzemeyi çiçeklerden topluyorlardı. Bir ara gözleri bir sinekkapana takıldı. Bu bitki küçük gölün nemli kenarlarında direkt güneş ışınları altında büyüyordu. Üzerine konacak olan böcekleri yakalayacak olan hassas tüyleriyle avını bekliyordu. Zaten fazla da beklemedi Murphy. Bitkinin kenarına konan küçük bir sinek bir süre orada durduktan sonra ortaya doğru kay-

maya başladı. Murphy minik sineğin tutucu kıllara doğru kayışını izledi. Ve bitkinin aniden kapanmasıyla her şey bitti, av yakalanmıştı.

Murphy düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşıdı. Birisi ona bir şeyler söylemeye mi çalışıyordu acaba? Güzel şeylerin aynı zamanda tehlikeli olabileceği konusunda bir uyarı mıydı bu?

O bunu düşünürken birden yanında duyduğu bir sesle irkildi.

"Profesör Murphy! Size birkaç soru sorabilir miyiz acaba?"

Dönüp bakınca arkeoloji sınıfındaki öğrencilerden bazılarını gördü. Onlara oturacak yer gösterip, "Elbette," dedi. Bazen yalnız başına oturup düşünmek istediği zaman rahatsız edilmek hoşuna gitmezdi, ama dersine önem veren meraklı öğrencilerin onu bulup soru yağmuruna tutmasından da pek şikayetçi değildi. Öğretmenin görevi de öğrencilerine bir şeyler öğretmek değil miydi?

Uzun, dağınık saçlı ve sıska bir genç adam, "Nuh'un Gemisi hakkında konuşuyorduk," dedi. "Yani olay İncil'de yazıldığı gibi mi oldu acaba, diye düşündük. Örneğin, Nuh tüm hayvanları gemiye toplamayı nasıl başardı?"

Murphy çantasına uzanıp ordan bir dosya çıkarırken, "Güzel soru," dedi. Dosyayı biraz karıştırdı ve içinden bir kağıt çekti.

"İşte size Ernst Mayr'ın bir yazısı. Onun adını bilmiyor olabilirsiniz, ama bu adam Amerika'nın önde gelen sınıflandırma bilimcilerinden biridir. Bu listede hayvan türlerini belirtiyor. Alın şöyle bir bakın bakalım."

Murphy'nin onlara verdiği kağıtta şu liste vardı:

Toplam Hayvan Türleri

Memeliler	3.700
Kuşlar	8.600
Sürüngenler	6.300
Amfibikler	2.500
Balıklar	20.600
Zarlılar, tabakalılar v.s.	1.325
Derisi dikenliler	6.000
Eklem bacaklılar	838.000
Yumuşakçalar	107.250
Kurtçuklar v.b.	39.450
Selentereler v.b.	5.380
Süngerler	4.800
Tek hücreliler	28.400
Toplam	1.072.305

Öğrencilerden biri, "Bir milyondan fazla hayvan türü var burada! Hiç kimse bu kadar hayvan türünü içine alacak büyüklükte bir tekne inşa edemez, değil mi? Özellikle de her türden iki tane olursa," dedi.

Murphy, "Evet, oldukça büyük bir sayı," diyerek başını salladı. "Ama bu hayvan türlerinden çoğu selden kurtulmak için gemiye binmek zorunda değildi. Balıklar, zarlılar, derisi dikenliler, yumuşakçalar, selentereler, süngerler, tek hücreliler ve eklem bacaklılarla kurtçukların çoğu su içinde yaşarlar zaten. Ayrıca sağ kalmak için gemiye binmek zorunda olan fare, kedi, kuş ve koyun gibi hayvanların da çoğu küçük hayvanlardı. Fil, zürafa ve hipopotam gibi iri hayvanlar bunların içinde istisnaydı elbet. Hayvanların çoğu küçüktü ve bu ko-

nuda çalışan uzmanların çoğuna göre, gemiye alman hayvan türü sayısı en çok elli bin kadardı."

Bir başka öğrenci, "Ama bu bile çok fazla!" dedi.

"Evet ama Nuh'un gemisinde sizin sandığınızdan çok daha fazla yer vardı. Size bunu açıklamaya çalışayım. Nor mal bir yük vagonunun hacmi 2.670 feet küptür. Nuh'un gemisinin yaklaşık 140 metre boyunda, 14 metre yüksekliğinde ve 23 metre genişliğinde olduğu tahmin ediliyor. Bu da 1.518.750 feet küplük bir hacim demektir. Yani bu bir anlamda 569 tane kapalı yük vagonu anlamına gelir."

Öğrencilerden biri, "Çok uzun bir tren olur bu!" diyerek güldü.

"Şimdi gözünüzde şunu tekrar canlandırın bakalım. Bir yük vagonunu iki katlı olarak düşünürseniz koyun büyüklüğünde 240 hayvanı buna yükleyebilirsiniz. 240 hayvanı vagon sayısı olan 569 ile çarparsanız Nuh'un Gemisi'ne 136.560 hayvan sığdırırsınız demektir. Gemiye binen yaklaşık 50.000 hayvanı bundan çıkarırsanız, elinizde koyun büyüklüğünde 86.560 hayvanlık daha yer kalıyor. Geminin sadece yüzde otuz altılık bir hacmi hayvanlar için kullanılmış olmalı. Geriye kalan bölümler ise gıda maddeleriyle Nuh ve ailesine ayrılmıştır."

Zayıf öğrenci başını iki yana sallayarak, "İncil arkeolojisi içinde bu kadar çok hesaplama olduğunu hiç düşünmemiştim doğrusu," dedi. "Pekala, diyelim ki gemide herkes için yeterince yer vardı, ama o kadar hayvanın içeceği kadar suyu nerden buldular? Onlar denizdeydi ve deniz suyu da tuzludur."
Diğer öğrenciler başlarını salladılar.
"Evet ama unutmayın ki tufanla gelen seller yağmur suyundan oluşuyordu. En yüksek dağları bile kaplayacak ka-

dar çok olan tatlı suyla karışan deniz suyu da içilebilecek kadar tatlı olmuştur. Ayrıca geminin tavanından topladıkları yağmur sularını da bir depoda biriktirmişlerdir."
Öğrenciler sonunda ikna olmuş gibiydiler. Ama cevabını istedikleri bir soru daha vardı.
"Profesör Murphy, Nuh'un Gemisini bu kadar çok insan gördüyse neden daha fazla parçasını almadılar peki?"
Murphy gülümsedi. Öğrencilerin onun inancını test etmeleri, ona meydan okumaları hoşuna gidiyordu. Bu durumda inancı konusunda kendinden çok emin olmalı ve inandığını her şey karşı savunabilmeliydi.
"Bundan emin değiliz," diye cevap verdi. "Bir olasılık St. Jacob Manastırı olabilir."
Kız öğrencilerden biri, "Orası nerdedir?" diye sordu.
"St. Jacob Manastırı Ağrı Dağı'ndadır. Manastırın dördüncü yüzyılda Nisibis'li St. Jacob adında bir keşiş tarafından kurulduğu söylenir. Söylentiye göre, St. Jacob'un keşişleri geminin kutsal parçalarının muhafızlığını üstlenmişlerdir. Yine söylentiye göre, keşişler 1829'da manastırı ziyaret eden Dr. J. J. Friedrich Parrot'a gemiden alınmış bazı parçaları göstermişlerdir."
Erkek bir öğrenci, "Peki ama neymiş o parçalar? Ve bugün nerde onlar?" diye sordu.
Murphy, "Keşke bilseydim," dedi. "1840'ta Ağrı Dağı'nda korkunç bir deprem oldu ve muazzam bir toprak kayması meydana geldi. Ahora Geçidi altındaki Ahora köyünün iki bin kişilik halkı ve St. Jacobs Manastırı'nda yaşayanlar da dahil olmak üzere pek çok insan hayatını kaybetti. Tüm eski eserler de onlarla birlikte gömüldü. Eğer Ed Davis'in Nuh'un Gemisi'ni gördüm sözü doğruysa, gemiye ait bazı parçaların

hâlâ Ağrı Dağı'nda bir mağarada olması gerekir. Belki de-inançlı bazı insanlar tarafından hâlâ korunuyorlardır."
Morris adlı iriyarı öğrenci başka bir soruyla araya girdi.
"Profesör Murphy, Hz. İsa'nın Nuh ve Sodom'daki Lot günlerinden söz ettiğini söylediniz. Bunları söylerken Peygamber ne demek istemişti?"
Murphy kendisine daha dinsel konularda konuşma fırsatı çıktığı için sevindi. "Bunları söylerken toplumun ne kadar kötü, ne kadar günahkar olduğunu ima etti. Yaradılış Kitabı'nda şöyle der: Tanrı dünyadaki insanoğlunun ne kadar kötüleştiğini ve her zaman sadece kötülük düşündüğünü gördü. Tanrı Tu-fan'la insanoğluna hükmünü gösterecekti. Hz. İsa da Nuh'un günlerinden söz ederken, Tanrı yine gücünü gösterip kötü insanları cezalandırabilir demek istiyordu. Yani aynen Tanrıya inanmayan Nuh ya da Lut günü insanları gibi."
Öğrencilerden bazılarının kendisini şaşkın bir ifadeyle dinlediğini gören Murphy gülümsedi.
"Sana bir soru da ben sorayım, Morris. Günümüz toplumlarının mutlaka ahlaki değerleri dikkate aldığını söyleyebilir misin acaba?"
Morris cevap vermeden önce bir süre düşündü. Yanlış bir şey söyleyerek kendini güç durumda bırakmak istemiyordu delikanlı.
"Sanırım arkadaşlarımdan ve tanıdığım insanlardan çoğu, mutlak ya da kesin ahlaki değerlerin olmadığım söyleyeceklerdir. Başka insanların görüş açılarına karşı hoşgörülü olmamız, onları da kabul etmemiz gerektiğini söylerler sanıyorum."
Murphy başını salladı. "Hoşgörünün geleneksel tanımlaması da, fikir ayrılıklarına rağmen başkalarıyla barış içinde yaşamaktır zaten. Fakat günümüzde hoşgörü tanımlaması çarpıtılmıştır, bazılarına göre herkes karşısındakinin bakış

açısını soru sormadan kabul etmelidir, çünkü gerçek görece-lidir.Bir insan için gerçek olan şey bir başkası için olmayabi-lir değil mi?"

Morris bir an tereddüt ederek, "Evet," dedi ama kendin-den emin görünmüyordu.

"İşte, Nuh ve Lut günlerinde de bunlar oluyordu. Herkes kendine göre doğru olanı yapıyordu. Ve günümüzde de aynı şeyler oluyor. Toplum herkese ve herkesin görüş açısına hoşgörü gösteriyor, ama dinsel inançları güçlü olanlar için yapılmıyor bu. Onların hoşgörü konusundaki çifte standardı oluyor bu. İnanılacak gibi değil ama dindar insanlar ahlaki değerlere kesin olarak inandıkları için suçlanıyorlar. Hz. İsa da bunu söylüyordu işte." Murphy sustu ve devam etmeden önce tüm öğrencilerinin gözlerine baktı. "Bir sonraki hüküm gününden önceki zamanı mı yaşıyoruz acaba diye ciddi olarak düşünmeye başladım. Bunun üzerinde düşünmek gerekiyor, değil mi?"

Murphy din konusunda konuşurken biraz fazla ileri gitmiş olabileceğini düşünüp endişelendi, ama bir inanç adamıydı o ve bunu da kimseden saklamak istemiyordu. İnsanları, gelecek olan bir sonraki hüküm günü konusunda ciddi olarak düşünmeye davet etmekten daha önemli ne olabilirdi? Bir güvenlik gemisine binerken kimsenin geride kalmasını istemiyordu ve bu konuda yapabileceği bir şey olursa onu yapmaya hazırdı.

Murphy saatine baktı.

"Evet arkadaşlar, sizinle sohbet etmek güzeldi. Ama bir başka dersime gitmem gerekiyor. Söylediklerim konusunda düşünün. Önemli şeyler bunlar!"

Murphy yerinden kalkıp oradan ayrılırken kimseden ses çıkmadı.

DOKUZ

"BEN BİR MOKA KAHVE alacağım."

Preston Üniversitesi kampüsüne yakın olan Starbucks adlı kafe Shari'nin sık gittiği bir yerdi. Burası üniversite hocaları, öğrencileri ve yakındaki Hillsborough Lisesi öğrencileriyle her zaman dolu olurdu ama Shari yine de bu kalabalığa pek aldırmazdı.

Güneş şemsiyesi altındaki masalardan birine yalnız başına oturur, beyzbol kasketini iyice yüzüne çeker ve etraftaki insanları seyrederek hiçbir sorunu yokmuş farz ederdi. Ama bazen de o öğleden sonra yapmayı planladığı gibi, bir başkasının sorunlarıyla uğraşırdı.

"Özür dilerim, Shari Nelson siz misiniz?"

Shari döndü. Tiffany Baines'in yüzüne baktı. Omuzlarına inen sarı saçları ve parlayan kahverengi gözleriyle, suçlu biri gibi değil de, amigo kızlardan biri gibi görünüyordu Tiffany. Üzerinde büyük bir Tar Heels (Katran Topuklar) amblemi olan bembeyaz tişörtüyle onun hareket halindeki bir araba-dan insanlara bira kutusu attığım düşünmek zordu.

Shari ayağa kalktı ve, "Sen Tiffany olmalısın," diyerek genç kızın elini sıktı. "Otur da sana bir şeyler ısmarlayayım. Ne istersin?"

"Teşekkür ederim, bir kahve içerim.

Tiffany, Shari'nin düşündüğünden oldukça farklı bir genç kızdı ve Shari onun kahvesini alıp masaya geldiğinde söze nerden başlayacağını bilemedi. "Tar Heels tişörtü giyi yorsun, bu yıl izledin mi onları?"

"Evet maçları izlerim... Bir sorum olacak."

"Sor bakalım."

"Ben Raleigh'de doğdum, büyüdüm ve maçları da seyrederim. Üzerimde Tar Heels amblemli bir tişört var ama Tar Heels'in anlamını bilmiyorum. İnanabiliyor musun buna?"

Shari gülümsedi ama bu tatlı kızın aptal numarası yapıp yapmadığını anlayamamıştı. "Her şey İç Savaşta beraber başladı," diyerek başladı anlatmaya. "Birlik ordusu Kuzey Carolina'ya saldırmıştı. Konfederasyon ordusu geri çekilerek Kuzey Carolina askerlerini savaşta yalnız bıraktı. Savaşan askerler de bir sonraki savaşta yine kaçmamaları için Konfederasyon askerlerini, topuklarına katran sürmekle tehdit ettiler, böylece oldukları yere yapışıp kaçamayacaklardı." Tiffany başını salladı ve Shari, "Bunu gerçekten bilmiyor muydun sen?" diye sordu.

Tiffany gülümseyerek, "Yemin ederim ki bilmiyordum," dedi ve Shari ona inandı.

Shari aradaki buzların kırıldığını görünce, hemen konuya girmeye karar verdi. "Geçen gün Preston Kilisesi'nde Rahip Bobla konuşuyordum. Annenle birlikte bir süredir o kiliseye gittiğinizi biliyorum. Şu sapsarı saçlarında kilise cemaati içinde bile kolayca fark ediliyorsun."

Tiffany içini çekti. "Sanırım insanlar beni hemen görüyor, değil mi? İnan bana, bazen kimselere görünmeden geri planda kalmak istiyorum." Durdu ve birden ciddileşti. "Rahip bana da, kiliseye devam eden gençlerden biriyle konuşmanın

daha doğru olabileceğini söyledi, hep yaşlılarla konuşmanın beni sıkmış olabileceğini düşünüyordu. Ama mesele bu kadar basit değil sanıyorum. Ben göründüğüm kadar aptal bir insan değilim biliyor musun?"

Shari başını salladı. "Rahip Bob bana, senin evde bazı sorunların olduğunu söyledi," dedi. "Belki de bu sorunlarını yaşlı insanlarla değil de benimle konuşman daha kolay olabilir, ne dersin? Ama konuşmak istemezsen de anlarım seni."

Tiffany kahvesinden bir yudum aldı ve karton bardağı masaya koydu. "Hayır, konuşmaktan kaçınmıyorum. Sen iyi bir dinleyiciye benziyorsun."

Shari başını salladı. "İnsanları dinlemeye çalışıyorum," dedi. "ma kimse hakkında hüküm vermem. Yine de yaşadığım tecrübeler bir başkası için yararlı olacaksa bunları onunla paylaşmak isterim."

Tiffany, "Anlıyorum seni," dedikten sonra babasıyla yaptığı tartışmaları ve yanlış arkadaşlarla gezdiği için başına gelenleri, sorunlarını anlattı Shari'ye.

Tiffany konuşmasını bitirdiğinde Shari önce bir şey söylemedi ve bir süre düşündükten sonra, "Biliyor musun, ben de küçük yaşlarda oldukça asi, inatçı bir çocuktum," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet, ben de babamla çatışırdım hep. Lise son sınıftayken hiç de iyi bir kız sayılmazdım aslında. Birkaç kez evden kaçmakla tehdit ettim onları. Hatta birkaç kez uyuşturucu ve alkol bile aldım."

Tiffany şaşkın gözlerle baktı ona.

"Ancak üniversitenin birinci yılında biraz yola girdim sayılır."

"Nasıl oldu bu peki?"

"Şey, üniversitede bir Hıristiyan kulübüne üye olan bir kaç öğrenciyle tanıştım. Bir gün bana mutlu olup olmadığımı sordular. Ben de onlara olmadığımı söyledim. Benimle konuşup ikna ettiler ve mutlu olabileceğimi söylediler."

Shari ona, tanıştığı yeni arkadaşların kendisine nasıl yardımcı olduklarını ve onlarla çok iyi dost olduğunu anlattı. "Bir gün bana, Tanrıya inanıp inanmadığımı sordular," diye devam etti. "İnsanların nasıl hatalar yaparak günah işlediğini ve günahlarımızın bizi Tanrıdan nasıl uzaklaştırdığını anlattılar bana. Tanrının beni sevdiğine inanmamı sağladılar. Tanrı beni o kadar çok seviyordu ki, benim yerime ölmesi için Oğlu Hz. İsa'yı göndermişti. Hz. İsa benim yerime ceza çekti ve sonra bana cennette bir yer hazırlamak için yeniden dirildi. Arkadaşlarım bana Hz. İsa'ya inanıp inanmayacağımı sordular ve ben de inanacağımı söyledim. Ondan sonra her şey değişmeye başladı işte."

"Nasıl değişmeye başladı yani?"

"Her şeyden önce, babamla olan ilişkilerimde incindiğimi anladım. Babamı hiç mutlu edememiştim. Ve şimdi bunu yapmayı çok istiyordum. İncindiğim için sinirleniyor ve depresyona giriyordum, insanlara güvenemiyordum. Özellikle de babama. Ona olan saygımı yitirdim ve incinmenin yerini öfke ve gücenme aldı. İşte o zaman isyan etmeye başladım. Hz. İsa'ya inanmcaya kadar neler olduğunu anlamıyordum."

"Peki sonra ne yaptın?"

"Yaptıklarım için babamdan özür diledim. Babamın da hataları olduğunu bilmeme rağmen özür diledim ondan. Babam da ağlamaya başladı ve onu affetmemi istedi benden." Shari sustu ve gözündeki yaşları sildi. "Ne gündü ama!"

"Şimdi babanla aranız iyi mi yani?"

Shari derin bir nefes aldı. "Annemle babam kısa bir süre önce bir kazada öldüler," diye cevap verdi Tiffany'ye. "Kaza-dan önce bir buçuk yıl kadar babamla aramız çok iyiydi.

İlişkilerimizin iyi olmadığı o zamanlan düşünüp pişmanlık duyuyorum şimdi. Hayat çok kısa ve bizler en çok sevdiğimiz insanları üzüyoruz."

Shari bunu söylerken farkında olmadan boynundaki gümüş haçla oynamaya başlamıştı. Bu haçlı kolyeyi ona bir barışma armağanı olarak babası vermişti. Haçı parmaklarının orasında tutarak bir süre kimseyi görmeyen gözlerle uzaklara daldı gitti. Gözlerinden birkaç damla yaş aktı ama o silme-di bunları.

Tiffany sessizdi. Shari'nin kendini toparladığını görünce, "Bunları bana söylediğin için teşekkür ederim Shari," dedi. "Üzerinde düşünmem gereken çok şey verdin bana."

Shari gülümsedi. "Ne zaman istersen konuşuruz. Bir kahve daha içer misin?"

Tiffany ayağa kalktı. "Teşekkür ederim," dedi, "ama şimdi yapmak istediğim bir şey var. Hemen gidip babamla konuşmam gerekiyor."

ON

MURPHY GÖZLERİYLE DERSHANEYİ birkaç saniyede taradı. Amfi dolmuştu ve tüm gözler onun üstündeydi. İncil arkeolojisi dersini verdiği tartışmalı sınıfta yaklaşık yüz elli öğrenci vardı.

Shari her zamanki yerinde, ön sırada oturuyordu. Siyah saçlarını yine her zamanki gibi toplayıp ensesinde at kuyruğu yaparak bağlamıştı ama pek mutlu değilmiş gibi bir havası vardı. Yeşil gözlerinde bir üzüntü ifadesi görülüyordu. Yanındaki sandalye boştu.

Murphy öğrencilere şöyle bir bakınca Paul'ü gördü. Delikanlı sol tarafta, yedi sıra yukarda, kapıya yakın bir koridor sandalyesine oturmuştu. Neden Shari'nin yanında değildi acaba? Yeniden kavga mı etmişlerdi? Yoksa kendisi mi olmayacak şeyler düşünüyordu? Paul belki de dershaneye geç gelmiş ve bulduğu ilk yere oturmuştu. Bunu daha sonra Shari'ye sormalıydı ama bunu yaparken de Laura'nın yaptığı gibi nazik ve kurnazca davranmalıydı.

"Günaydın arkadaşlar! Dersin dolu olduğunu görmek güzel. Herhalde geçen haftaki derste ilginç bir şey söylemiş olmalıyım. Pekala, kaldığımız yerden devam edelim, öyleyse. Geçen Pazartesi zil çaldığında Ağrı Dağı'nda tahta parçaları bulmuş olan bazı kişilerden söz ediyorduk. Sözünü ettiğimiz

dört kişinin sonuncusu Fernand Navarra idi. Onun bulduğu tahta parçası çok eskiydi. Ayrıca Nuh'un gemisi hakkında yazmış olan yirmi altı yazardan bahsettik. Bugün, gemiyi gerçekten görmüş ve içine girmiş olduğunu söyleyen bazı kişileri anlatacağım size."

Murphy projeksiyon makinesine ilk diyayı takarken koca salonda rahatça duyulabilen, uğultu halinde fısıltılar duyuldu.

Nuh'un Gemisi'ni Gördüğünü Söyleyenler

Kim:

George Agopyan ve amcası

Ne zaman:

1900 ve 1906 yılları arasında

Olanlar:

İki seferde - birinci seferinde o kişi on, ikincisinde on iki yaşındayken.

"George Agopyan'ın dedesi, Türkiye'de, Van Gölü yakınlarında yaşayan bir Ermeni Ortodoks rahibiydi. Rahip dağdaki kutsal gemiden hep söz ederdi ve bir gün, Agopyan on yaşlarında iken, amcası ona Nuh'un Gemisi'ni gösterebileceğini söyledi. Gemi sekiz günlük mesafedeydi. Ona gemiyi kolayca görebileceğini söylemişlerdi, çünkü o kış, Ağrı Da-ğı'nda hava yumuşak geçmişti. Şimdi George'un kendi söylediklerini tekrarlıyorum size:

"Oraya vardığımızda, Nuh'un Gemisi yeni yağmış ince bir kar tabakasıyla kaplanmıştı. Fakat karları temizlediğimde teknenin üstünde yeşil bir yosun tabakası gördüm. Bir tahta parçasını çektim. Bu yeşil yosunlar gemiyi kaplamış, yumuşatmış ve küflendirmisti.

Geminin çatısında, büyük bir deliğin yanında, önden arkaya kadar giden bir sürü küçük delikler gördüğümü hatırlıyorum. Tam alarak kaç delik olduğunu bilmiyorum, ama kısa aralıklarla açılmış elan bu delikler en azından elli taneydi. Amcam bana bu deliklerin hava için

açılmış olduğunu söyledi. Geminin çatısı düzdü ve sadece baştan kıça kadar uzanan o delikli kısım biraz yüksekti."

Murphy sustu ve öğrencilere baktı. Herkes büyülenmiş gibi ona bakıyordu.

"Agopyan gemiyi ikinci ziyaretinde on iki yaşındaydı. Yanında yine amcası vardı. İşte yine onun kendi söyledikleri:

Nuh'un Gemisi'ni ikinci kez gördüm, sanırım 1904 yılıydı. Dağa çıkmış kutsal çiçekler arıyorduk, tekrar geminin bulunduğu yere gittim, aynen eskisi gibi duruyordu. Değişen hiçbir şey yoktu. Bu kez ona yakından bakamadım, çünkü yaklaşık 1.000 metre kadar yukarda koca bir kayanın üstünde bulunuyordum. Geminin kenarları tepeye doğru meyilli olarak yükseliyordu ve ön taraf düzdü. Gerçek bir kavis ya da eğim göremedim. O zamana kadar gördüğüm teknelere pek benzemiyordu. Altı düz olan bir mavnayı andırıyordu daha çok.

"Evet, daha sonra Nuh'un Gemisi'ni gördüğünü söyleyenler beş ya da altı Türk askeriydi. Onlar ayrıca, gemiyi bir arada tutan tahta çiviler bulduklarını söylediler. İşte onların yazdığı mektubun bir kısmı:

Nuh'un Gemisi'ni Gördüğünü Söyleyenler

Kim:

Beş ya da altı Türk askeri

Ne zaman:

Bağdat'tan dönüşlerinde, 1916'da

Olanlar:

Bu askerler Türkiye'deki Amerikan Büyükelçiliği'ne mektup yazarak Nuh'un Gemisi'ni görmek isteyenlere rehberlik yapabileceklerini belirttiler.

Birinci Dünya Savaşı dönüşünde ben ve beş ya da altı arkadaşım Ağrı Dağı'na çıktık ve dağın bir tepesinde Nuh'un Gemisi'ni gördük. Ben geminin boyunu ölçtüm, 150 adımdı ve üç katlıydı. Gazetelerde gemiyi arayan bir Amerikan grubu olduğunu okudum. Onlara geminin yerini gösterebileceğimi bildirir ve bunu yapabilmem için bana yardımcı olmanızı dilerim.

Nuh'un Gemisini Gördüğünü Söyleyenler:

Kim:

150 Rus askeri.

Ne zaman:

1917 yazı.

Olanlar:

Çar 150 kişilik iki askeri mühendis ve bilimadamı ekibini Nuh'un Gemisi'ni bulmaları için Ağrı Dağı'na gönderdi.

"Geminin ikinci görülme olayı daha da ilginç. 1927 ya-zında Ağrı Dağı yakınlarında uçmakta olan Vladimir Rosko-vitsky adında bir Rus pilotu Nuh'un Gemisi'ni havadan gördü. Bunu komutanlarına bildirdi ve oraya bir araştırma ekibi gönderildi. Shari şimdi size bu ekibin bulgularıyla ilgili bazı bilgileri gösterecek."

Shari elindeki basılı kağıtları teker teker projeksiyona vermeye başladı.

RUS KEŞİF EKİBİ

Rus araştırmacılar geminin boyutlarını ölçtüklerin belirttiler. Geminin boyu onlara göre 152 metre, eni en geniş yerinde 25 ve yüksekliği de 15 metreydi. Bu boyutlar Nuh'un Gemisinin Yaradılış 6:15''deki tanımlamasına uyuyordu. Araştırma ekibi geminin kıç bölümündeki üst odaya girdi; Tavanı yüksek olan bu oda dardı. Bunun yanında yan yana, yine küçük ve büyük olmak üzere başka odalar da vardı.

Ayrıca çok büyük bir oda vardı, büyük ağaç gövdeleriyle diğerlerinden ayrılmıştı ve muhtemelen fil, hipopotam ve benzerleri gibi iri hayvanlar için yapılmıştı. Odaların duvarlarında döşemeden tavana kadar sırayla dizili kafesler vardı. Kafeslerin çıkmış olan demir parmaklıklarının paslı izleri kalmıştı. Gemide böyle küçük ve büyük birkaç yüz kadar oda vardı. Odaları saymak mümkün değildi, çünkü alt odalar ve hatta üst odaların bazı bölümleri buzlarla kaplıydı. Geminin ortasında bir koridor vardı. Ve koridorun sonunda kırık tahta perdeler duruyordu.

Geminin içi ve dışı, mum ya da verniğe benzer koyu kahverengi bir tür maddeyle kaplanmıştı. Geminin yapıldığı ağaç mükemmel korunmuştu ama bazı istisnalar vardı 1) geminin ön kısmındaki delik ve 2) geminin yan tarafındaki kapı deliği; tahtalar buralarda gözenekli hale gelmişti ve kolay kırılıyordu.
Sayfa 1

RUS KEŞİF EKİBİ

"Göl çevresinde yapılan araştırmalar... dağın tepelerinde yan mış odun kalıntıları ve taşlardan yapılmış mihraba benzer bir yapı bulundu. Bu yapının çevresinde bulunan tahta parçaları Nuh'un Gemisi'nin ağaç yapı malzemesine benziyordu."

Bir görgü tanığının şöyle söylediği rapor edilmiştir:

Muazzam gemi görüldüğünde herkes huşu içinde sessizliğe büründü, hiçbir emir verilmeden herkes şapkasını çıkardı ve saygıyla Nuh'un Gemisi'ne baktı. Gerçekten de onun önünde bulunduklarını anladılar. Pek çoğu haç çıkardı ve dualar etti. İnsan kendini kilisede sanıyordu ve geminin fotoğraflarını çeken arkeologun elleri titriyordu.

Rehberimiz Yavuz Konca buralara 1917 yazında bir başka araştırma ekibi geldiğini söyledi. Onları o zaman onsekiz yaşında bir genç olan bir Kürt aşiret reisi görmüş. O zaman köye gelen Rus askerlerinin şapkalarını sevinç içinde havaya attıklarını ve tüfeklerini ateşlediklerini söylemiş aşiret reisi. Onlara neden bu kadar neşeli olduklarını sorduğunda, Ruslar ona Ağrı Dağı'nda Nuh'un Gemisi'ni bulduklarını anlatmışlar.

Verilen emre göre geminin boyutları, içinde görülenler, bunlara ait fotoğraflar ve tahta örnekleri ile birlikte yazılan ayrıntılı bir rapor hemen özel bir kurye ile Genelkurmay Başkanı'na gönderilmiş.
Sayfa 2

Murphy Rus keşif ekibinin hikayesini okuduktan sonra herkesin düşünmesi için kısa bir süre bekledi. Soruların geleceğini biliyordu.

"Profesör Murphy?"

Murphy amfinin orta sıralarına baktı ve gülümsedi. En ciddi öğrencilerinden biri olan Don West elini kaldırmıştı.

"Evet, Don!"

"Rusların aldığı ölçümler ve fotoğraflar ne oldu?"

"Güzel soru, Don. Ama ne yazık ki onlara ne olduğunu bilmiyoruz. Pek çok insan onların Rus Devrimi sırasında yok olduğunu düşünüyor. Ama ben o belge ve resimlerin unutulmuş bir arşivde tozlandığını düşünmek istiyorum. Ve onların bulgularını destekleyen bir başka ilginç hikaye de var. Ekip-tekilerden birinin akrabası bir kadın, Çar sarayında temizlik işçisi olarak çalışıyordu. Bu kadın resimleri ve raporları gördüğünü söyledi. Bunları ona araştırma ekibinin doktoru gös-termişti. Kadının söylediğine göre gemi üç katlıymış ve çatısnda delikler olan bir yükselti varmış."

Murphy projektörü yeniden açtı.

"Nuh'un Gemisi'ni gördüğünü ve hatta içine girdiğini söyleyen başkaları da var, ama size bunlardan sadece birini anlatacağım. Bu adamın adı Ed Davis."

Murphy anlatacaklarını kafasında toparlamaya çalışırken koca dershanenin kapısı birden açıldı ve kapıda Levi Ab-rams'm silueti belirdi. Murphy onun buraya neden geldiğini anlamadı ama dersine devam etti.

Nuh'un Gemisi'ni Gördüğünü Söyleyenler

Kim:

Ed Davis. Ne zaman:

1943 yazı.

Olanlar:

Ordu istihkam birliğinde görev yaparken, Nuh'un Gemisi'ni görmesi için arkadaşları onu Ağrı Dağı'na çıkardılar.

"Ed Davis 363. istihkam Birliği'nde görev yapıyordu İran'ın Hamadan kentinde üslenmişlerdi ve Türkiye'den Rusya'ya uzanan bir ikmal yolunda bir istasyon inşa ediyorlardı. Şoförü Badi Abas ona Ağrı Dağı'nı gösterdi ve, 'Benim memleketim orada işte dedi.

"Konuşurlarken söz Nuh'un Gemisi'ne geldi ve Abas ona gemiyi gösterebileceğini söyledi. Ağrı Dağı eteklerine geldiler ve dağa tırmanmaya başladılar. Dağın yamacında, adı Nuh'un asma diktiği yer anlamına gelen bir köyden geçtiler. Davis daha sonra, asmaların çok eski ve kalın olduğunu söyledi, öyle kalındılar ki kollarıyla saramamıştı onları. Abas ona bir ara, 'İçinde Nuh'un Gemisi'nin parçaları olan bir mağara biliyorum,' dedi. 'O parçalan geminin altındaki bir vadide bulduk. Yabancılar bulup zarar vermesinler diye saklıyoruz o parçaları.' Davis şunları yazdı:

"O gece bana geminin parçalarını ve içinden çıkanları gösterdiler. Gaz lambaları, toprak sarnıçlar, eski tarz aletler ve buna benzer bir sürü şey vardı orada. Örülmüş dallardan yapılmış ve yaklaşık yetmiş santim ve bir metre boyutunda kafese benzer bir kapı gördüm. Dallar taşlaşmıştı. Kapıda elle yapılmış bir kapı kolu ya da kilit vardı. Ağaç damarları bile gördüm.

Uyuduk ve güneş doğarken dağ kıyafetlerimizi giydik ve onlar birkaç at getirdiler. Abas ailesinden yedi erkekle beraber atlara binerek yola çıktık. Çok uzun bir yoldu bu.

"Sonunda Büyük Ağrı'nın eteklerinde gizli bir mağaraya geldik. Mağara Ahora Geçidinin batı duvarında yaklaşık 2.500 metre irtifadaydı. Bana Arabistanlı T. E. Lazurence'in bu mağarada gizlendiğini söylediler. Karanlıkta parlayan mantarlar vardı orada. Bana söylediklerine göreLazvrence Kürtleri kandırmak için o mantarları yüzüne koyar ve tanrı olduğunu söyleyip onları Türklere karşı savaşında kullanmak istermiş.

"Sonunda atların giremeyeceği bir yere geldik. Üç gün tırmandıktan sonra son mağaraya vardık. Mağaranın içinde, kaya duvarlarda çok eski olduğu belli olan güzel ve garip yazılar vardı ve arka tarafta da doğal bir kaya yatağı gördük.

Ertesi gün biraz daha tırmandık ve bir süre sonra Abaş bana bir şey gösterdi. Muazzam, dikdörtgen şeklinde, insan eliyle yapılmış bir şeydi bu, bir kısmı kayalar ve buzlarla kaplanmıştı ve yana eğilmiş olarak duruyordu. En azından otuz metrelik kısmı net ola-rak görülüyordu. İçini görebiliyordum, arka tarafı kırılmış, kereste parçaları dağılmıştı, alt taraflarından sular akıyordu.

"Abas bana biraz daha aşağıyı gösterdi ve onun bir parçasını daha gördüm. İki parçanın bir zamanlar bir arada, bir bütün olduğu kırık tahtalardan belli oluyordu. Adamlar bana Nuh'un Gemi-si'nin üç ya da dört büyük parçaya ayrıldığını söylediler. En büyük parçanın arka tarafında en azından üç kat gördüm ve Abas bana üst katta kırk sekiz odadan oluşan bir yaşam bölümü olduğunu söyledi. İçerde el kadar kafesler ve filin girebileceği büyüklükte odalar görmüştü.

"Yağmur başladı. Mağaraya geri dönmek zorunda kaldık. Ertesi gün müthiş bir kar yağışı başladı ve tekrar gemiye inemedik. Bir süre sonra dağdan inmek zorunda kaldık. Dağın eteklerine inmemiz ve benim üsse dönmem beş gün sürdü."

Murphy'nin konuşması sona erince ışıklar yandı ve bir çok öğrenci el kaldırdı. Levi Abrams arka sıranın gerisinde durmuş, o özel Yahudi gülümsemesiyle onları izliyordu. Bir ara göz göze geldiler ve başlarını hafifçe sallayarak selamlaştılar.

Murphy sağa döndü ve eliyle işaret ederek, "Evet, Carl!" dedi.

"Profesör Murphy, Badi Abas hikayesinde Davis, geminin parçalara ayrıldığını söylüyor. Onu gören diğerleri ise bir

bütün halinde olduğunu söylemişlerdi. Hikayeler neden böyle farklı?"

"Bunun nedenini bilmiyoruz, Carl. Belki de gemi ilk bir kaç görülüşünce Ahora Geçidi'nin yukarı taraflarında bu yerde, bir kaya üstündeydi. Buzların hareketi ya da toprak kaymasıyla beraber geçide yuvarlanmış ve parçalara ayrıl mış olabilir. Ağrı Dağı'nda deprem ve toprak kayması çok görülmüştür."

Murphy bunu söyledikten sonra saate baktı. Zil birkaç dakika sonra çalacaktı.

"Zamanımız dolmak üzere, ama zil çalmadan önce size bir ödev vereceğim."

Zili bekleyerek defterlerini kapatmış olanlar homurdanarak tekrar açtılar.

"Bu konuyu araştırmanızı, tarihte Nuh ve Tufan konusunda bir şeyler bulmanızı istiyorum. Hz. İsa da Yeni Ahdin Üçüncü Kitabı On Yedi'de Nuh hakkında şunları söyler:

"Nuh günlerinde olduğu gibi İnsanın Oğlu günlerinde de aynı şey olacak. İnsanlar yiyor, içiyor, evleniyor ve boşa-nıyordu, ta ki Nuh gemisine binene kadar. Sonra Tufan geldi ve hepsini mahvetti. Lut günlerinde de aynı şey oldu. İnsanlar yiyor, içiyor, alıp satıyor, bitki dikiyor ve binalar inşa ediyorlardı. Fakat Lut, Sodom'dan ayrılınca gökten ateş ve sülfür yağdı ve mahvetti onları. İnsanın Oğlu ifşa edildiği gün de aynen böyle olacak.

"Nuh'un Gemisi, Tanrının kötülüklere sonsuza kadar izin vermeyeceğinin bir kanıtıdır."

Theron Wilson adındaki öğrenci, "Benim bir sorum var, Profesör Murphy," dedi.

"Pekala, sor bakalım, Theron."

"Nuh'un Gemisi'nin bulunacağına gerçekten inanıyor musunuz?"

Bu soru karşısında Murphy biraz düşünmek zorunda kaldı. Sonra, "Şimdiye kadar bulunamamış olmasının bir ne-deni vardır muhakkak," diye cevap verdi. "Ve Tanrı da, birinin çıkıp onu bulmasına izin vermek için bir neden bulmak durumundadır. Onu günümüzde bulmak bir mesaj olabilir, yani Tanrı buna izin vermekle, dünyada ne kadar çok kötülük olduğunu ve bu konuda bir şeyler yapmamız gerektiğini bize bildirmek isteyebilir. Belki de birinin çıkıp onu aramaya başlamasının zamanı gelmiştir."

Öğrenciler onun bu sözlerini düşünürken kimseden çık çıkmıyordu. Ve o sırada çalan zil herkesi kendine getirdi.

ON BİR

VERNON THIELMAN SERİN gece havasını ciğerlerine çekerken kendi kendine gülümsedi. Cuma gecesiydi. Mezarlık vardiyasında olmadığı için seviniyordu. Kol saatindeki minik ışık düğmesine bastı:

10:30. Hemen hemen tamamdı iş.

Önünde koca bir gece vardı.

Dolunay gece bekçisi olarak görevini oldukça kolaylaştırıyordu. Smithsonian'nın çatısından bakınca, binanın iki yanından arkadaki otoparka giren çıkan herkesi görebiliyordu. Çatıda çaprazlama diğer köşeye doğru yürürken, kuzey güney yönünde uzayan 5. Sokağı ve doğu batı yönünde giden Milford Bulvan'nı da rahatça görebiliyordu. Cuma gecesi için trafik oldukça rahattı.

Musa'nın Pirinç Yılanı'nın bir parçasının Özgürlük Vakfı Parşömenleri binasından çalınmasından ve iki gece bekçisinin öldürülmesinden sonra çatıya bir nöbetçi yerleştirilmişti. Cinayetler büyük bir korkuya neden olduysa da çatı nöbeti oldukça güvenli sayılırdı. Onun bu geceki görevi etrafı gözetleyip gördüklerini rapor etmekti, kendini riske atıp herhangi biriyle çatışması gerekmiyordu. Güvenlik elemanlarına oldukça iyi ücret veriyorlardı. Thielman işinden memnundu.

İnanılacak gibi değildi ama iki nöbetçiyi de kuşlar öldürmüştü. Doğan ya da şahindi bu kuşlar. Sivri ve keskin pençe-

leriyle gagalarını her zamanki avları olan güvercin ya da karga gibi kuşlar yerine, insanlar üzerinde kullanmak üzere eğitilmiş yırtıcı hayvanlardı bunlar. Bu kadar garip ve korkunç bir olayın tekrarlanması pek olası değildi elbet, ama Thielman yine de çok dikkatliydi. Bir kuş sesi ya da kanat çırpması duyar duymaz eli hemen kemerindeki copa gidiyordu. Üzerine gelecek tüylü bir saldırgana karşı hazırdı. Zaten çatıda birkaç tur atmış, etrafta şahine benzer bir kuş olup olmadığını kontrol etmişti.

Ama gece karanlığında etrafta bir serçe bile görmediği için çok mutluydu.

5. Sokaktan yavaşça geçen ve sağa, Milford'a dönen koyu yeşil renkli bir Jeep görmüştü. Jeep vakfın karşı kaldırımında durdu ve içinden çıkan iriyarı bir adam çevresine bakındı, sokağın karşı tarafına geçecek gibi görünüyordu ama arabanın yanında kaldı. Adam birden başını kaldırıp vakfın çatısına baktı, sanki orada birisinin durduğunu biliyormuş gibiydi. Thielman karanlıkta adamın yüzünü göremiyordu ama birden ürperdi.

Thielman çatının kenarına biraz daha yaklaştı, onun yüzünü görmek istiyordu ama adam kımıldamamıştı yerinden, yüzü hâlâ gölgedeydi.

Jeep'in yanında duran adam birden elini havaya kaldırdı, birkaç saniye tuttu ve sonra yine aniden indirip kalçasına vurdu. Thielman o anda arkasında korkunç bir çığlık duydu. Aniden dönünce, bir ok gibi üstüne doğru dalışa geçmiş olan bir şey gördü. Elini beline atarken içgüdüsel olarak bir adım geriledi ve iki hava çıkışı arasına gerilmiş olan bir elektrik kablosuna takıldı. Düşmek üzereyken birden döndü ve çatının kenarındaki parmaklığa tutunarak dengesini buldu.

Ani tepkisini beğendi ve kendi kendine, senin gibi bir ihtiyar için oldukça çeviksin dostum, diye söylendi.

Fakat kendini henüz toparlayamamıştı ki tutunduğu parmaklık çatırdayarak kırıldı ve Thielman dengesini aniden kaybedip kendini boşlukta buldu; çılgın bir hızla yere doğru uçuyordu şimdi.

Yabancı, kolları bacakları garip açılarda açılmış olarak yerde yatan Thielman'ın yanına gidip üzerine eğildiğinde, zavallı adam son nefesini vermişti bile. Adam bir an cesede bakıp vahşet dolu işinin zevkini çıkardıktan sonra onu sürükleyerek binanın arka tarafına götürdü ve çalıların arasına bıraktı.

Yırtıcı kuş adamın omzuna kondu ve gagasıyla tüylerini düzeltmeye koyuldu. Adam korkunç bir ifadeyle gülümsedi. Yırtıcı kuşlar onun yanında hemen uysallaşıyordu.

"Zavallı adamı çok fena korkuttun, yavrum."

Şahin silkindi, başını yana eğdi ve uçup gitti. Adam arabasına gidip kapıyı açtı ve bir sırt çantasından bazı aletler çıkardı. Eline aldığı TV uzaktan kumandasına benzer bir aleti pencereye tuttu, birkaç düğmeye bastı. Birkaç saniye sonra bir kırmızı ışık yanıp söndü ve bir tek bip sesi ona alarm sisteminin devre dışı kaldığını bildirdi.

Adam binanın penceresine vakumlu bir kap yapıştırdı ve elindeki cam kesiciyle bunun çevresini keserek hafifçe vurdu. Vakumlu kaba yapışmış olan camdaki kesik daireyi çıkarıp aldı. Camı yere koydu, aletlerini toplayarak arabayı bıraktı ve camda kestiği delikten içeri girdi.

Binanın üçüncü katında, kapıları kontrol ederek koridorda yürüyen bir başka bekçi vardı. Güvenlik görevlisi şimdiye kadar hiçbir anormallik görmemişti, her şey yolunda görünüyordu. Sakin bir gece geçireceklerdi yine.

Ama etraf ona yine de biraz fazla sessizmiş gibi geliyordu. Son zamanlarda kulakları pek iyi duymaz olmuştu ve karısı bazen sesini ona duyurmak için bağırmak zorunda kaldığını söylüyordu, bu nedenle derin sessizlikte hafif sesleri du-yamamaktan korkuyordu. Halbuki onun işinde en hafif sesleri bile hemen işitmesi gerekirdi.

Örneğin şu biraz önce işitir gibi olduğu hırıltıya benzer hafif ses hemen kaybolmuştu. Acaba hayal mi etmişti onu? Yoksa binanın başka bir yerinde olan diğer bir bekçinin bağırması mıydı bu, arkadaşı ondan yardım istemek için bağırmış olabilir miydi acaba? O zaman destek isteyerek onun yardımına koşması gerekmez miydi peki?

Birden durdu bekçi. Düşen bir cismin yere çarpma sesine benziyordu bu. Evet öyleydi. Sanki bir un çuvalı düşmüştü yere. Sonra yine derin bir sessizlik oldu. Ama sessizlik bu kez daha da garipti, korkutucuydu sanki.

Bekçi kapılardan birini açtı, içeri girdi ve pencereden dışarı, 5. Sokağa baktı. Orada anormal hiçbir şey görünmüyordu. Ama daha da emin olmak için telsiziyle çatıdaki Thiel-man'ı aradı.
Thielman cevap vermiyordu.

İyiye işaret değildi bu. Nöbetçi ürperdiğini hissetti. Sor-ra elindeki telsiz telefonda birkaç numara daha tuşladı.

"Robertson, ben Caldwell. Şu anda nendesin?"

"Ben Caldwell, şu anda bodrum katındayım."

"Tamam, ben çatıya çıkıp Thielman'a bakacağım, cevap vermiyor bana. Sen de yukarı çıkıp bana katılır mısın?"

"Hemen çıkıyorum."

Robertson merdivene yöneldi ama Caldwell'in kendisine yetişmesi için ağır hareket ediyordu. Kuşkulu bir ortamda daha fazla riske girmemeliydi.

Pençe bodrum katın kapısının açıldığını duydu ve hemen merdiven altındaki karanlığa gizlendi. Caldwell birkaç saniye sonra onun önünden geçip gitti. Pençe adamın süratli hareket etmesine şaşırmıştı. Yaşadığı tecrübelere göre, bu ücretli güvenlik görevlileri özellikle böyle kuşkulu durumlarda ağır hareket eder, hiç acele etmezlerdi ama bu bekçi nedense hedefe bir an önce varmak ister gibiydi.

Ama Pençe, yanlış yöne gittiğini bu adama hemen göstermeliydi.

"Özür dilerim, efendim."

Caldweel aniden dönerken, elini hemen belindeki otomatik tabancaya attı.

"Ben yolumu kaybettim galiba."

Caldwell merdiven altından çıkan adamın yüzünü göremedi ve dikkatle birkaç adım yaklaştı ona. "Kaybolduğunuza eminim, beyefendi. Işığa çıkar mısınız lütfen?"

Pençe, "Elbette," diyerek ileri doğru çıkarken sağ kolunu aniden kaldırıp Caldwell'in boğazına doğru salladı. Cald-well daha ne olduğunu bile anlamadan boğazının ve damarlarının kesildiğini hissetti. Boynunun iki yerinden fışkıran kanlar yeri kırmızıya boyarken bekçi yere yıkıldı.

Pençe yapay işaret parmağındaki kanları Caldwell'in ceketine silerken gülümsedi. "Yardımın için teşekkür ederim, dostum," diye mırıldandı. "Sanırım şimdi yolumu bulabilirim."

Robertson çatıya çıkınca Thielman'ı göremedi. 5. Sokak ve Milford'u gören köşeye gitti. Her taraf sessizdi ama sokağın karşı tarafına park etmiş yeşil bir Jeep vardı aşağıda. Çatıda Milford tarafına doğru yürürken el fenerinin ışığında kırılan parmaklığı gördü. Çatının kenarından aşağıya baktı, bahçede büyük, yağ lekesine benzer bir şey vardı ama ne ol-.

duğunu anlayamadı. Doğruldu ve iki otoparkı gören köşeye gitti. Elindeki güçlü fenerin ışığıyla zemini taradı ve ışığı çalılara doğru tuttu.

Çalıların arasından dışarı uzanmış bir çift ayağı görünce bir an için ürperdi.

Bekçi hemen silahını çekti, emniyetini açtı ve çakı kapısına doğru yürüdü. Kafasında sadece bir tek düşünce vardı. Hemen dördüncü kata in ve alarmı çalıştır. Yedi dakika içinde tüm bina polislerle dolacaktı.

Tüm yapması gereken, o yedi dakikalık sürede kendini korumak olacaktı.

Isis McDonald'ın dağınık kızıl saçları yüzünü kapamış, soluk yüzü Seagram'ın tozlu bir Sümer Yazıları Sözlüğü üstüne düşmüştü. Okurken uykuya daldığı için, okuduğu sayfa açık kalmıştı. Bunun nedeni on iki saat hiç durmadan çalışması değildi elbet (çözülmemiş bir filoloji sorunu olduğunda bunu sık yapardı ve çalışmaktan hiç sıkılmazdı), ama çalışmaya iyice dalıp zamanı unuttuğunda, yorulduğunu hissettiği an başını önüne dayar ve biraz kestirirdi.

Yaklaşık yirmi dakikadır uyuyordu Isis ve normal olarak, bir yarım saat kadar daha uyuduktan sonra oldukça dinlenmiş; ama, vücudu biraz katılaşmış olarak uyanır ve önündeki soruna yeni bir hevesle saldırırdı.

Ama bu kez alarmın sesiyle yerinden fırladı.

Doğrulup oturdu ve kendini toparlamaya çalıştı. Sonra ofisinin hemen yanındaki laboratuvarda bazı gürültüler duydu. Yangm mı çıkmıştı acaba? Yoksa vakfa hırsız mı girmişti? Bunu düşünürken laboratuvardan gelen sesleri yine duydu. Sanki çılgının biri eline geçen her şeyi etrafa fırlatıyordu. Isis hâlâ tam olarak uyanamamıştı, kapıyı açtı ve ışığı yaktı.

Siyah saçlı, gri gözlü ve uzun, soluk yüzlü bir adam çık-tı karşısına. Isis onun bakışlarını üzerinde hissedince birden ürperdi.

Bu bakışı tıpkı Laura Murphy gibi o da görmüştü daha önce.

Isis kapı eşiğinde geriledi ve masasına koştu, çekmecelerden birinde bir sürü kağıt arasında henüz kullanmaya fır-sat bulamadığı bir 32'lik otomatik tabanca duruyordu.

Ama adam ondan çok daha hızlıydı ve henüz bir adım atmıştı ki yakalandı.

Adam onu sol kolundan tuttu, kendine doğru çevirdi, alnına müthiş bir yumruk attı. Isis geriye doğru uçarak masasına çarptı, bilgisayarı yere düşürdü, masadaki tüm belgeler yere saçıldı. Isis bağırmak istedi ama gözleri birden karardı ve kendini kaybetti.

Pençe hemen yanına gitti, güçlü parmaklarını onun nazik boynuna doladı. Başparmakları kadının boğazını sıkmaya başladı.

Pençe bunu yaparken, "Zarif bir boyun," diye fısıldadı.

Bir insanı yüz yüze öldürmek kadar büyük bir zevk yoktu onun için. Hele bunu yapacak bolca zamanı varsa.
"Çabuk bırak o kadını!"
Pençe kendisine yönelmiş bir silah olduğunu arkasına dönmeden biliyordu ama en küçük bir korku belirtisi göstermedi. Isis'in boynunu bıraktı, ayağa kalktı ve sonra geriye kalan güvenlik görevlisine döndü.
"Ellerini havaya kaldır da göreyim, bayım."
Pençe gözlerini bekçiye dikip ellerini havaya kaldırdı. Bekçi gözlerini bir an için Pençe'den çekip Isis'e bakınca Pençe onun sorununu hemen anladı. Kadın yaralıysa ve acele tedaviye ihtiyacı varsa bekçi Pençe'den gözlerini ayırmadan nasıl yapacaktı bunu?

Bekçinin o bir anlık tereddüdünden yararlanan Pençe elini ensesine attı ve orada duran fırlatma bıçağını avucuna alıverdi.
Robertson daha, "Sana ellerini havada tut dedim!" diye bağırırken bıçak havada vınlayarak uçtu ve korkunç bir ses çıkararak adamın boğazına saplandı. Robertson silahını düşürdü, elleri boğazına gitti, bıçağı çekip çıkarmak istedi ama yaşamı sona ermek üzereydi. Yavaşça dizlerinin üstüne çöktü ve sonra Isis'in üzerine yıkıldı.
Pençe Isis'e baktı ve yaklaşan siren seslerini dinledikten sonra, "Daha sonra hesaplaşırız seninle," diye hırladı.
Murphy telefon sesiyle derin uykusundan irkilerek uyandı. Rüyasında bir dağın yamacında gülen Laura'yı, öten bir kuşu ve Yasemin sözcüğünü görüyordu; ama her şey birden kayboldu, rüyası paramparça oldu ve hemen toparladı kendini. Telefon hâlâ çalıyordu. Murphy sonunda bunun kendi telefonu olduğunu anladı.
"Buyrun, ben Murphy."
"Michael, ben Isis. Seni uyandırdığım için özür dilerim."
Murphy onunla korkunç anlar yaşamış, heyecanlı, mutlu ve endişeli hallerini görmüştü ama bu kadar korku içinde konuştuğunu hiç duymamıştı, kadının sesinden müthiş bir korku içinde ve şokta olduğu belliydi.
"Isis, neler oluyor? Bir şey mi oldu?"
Isis konuşmaya başladı ama devam edemeyerek ağlamaya başladı.
Murphy, "Sakin ol, derin bir nefes al," dedi ve kadının hıçkırıklarının dinmesini bekledi.
"Hadi, neler olduğunu anlat bana."
Isis yine arada bir hıçkırıp konuşmasını bölerek olanları anlattı; ama, başına yediği yumruk ve boğazının sıkılması kafasını iyice karıştırmıştı, yaşadıklarını anlatırken bocalıyordu.

Murphy farklı duygular içindeydi, üzülüyor, suçluluk duyuyordu ama çok da öfkelenmişti. "Raleigh'den kalkan ilk uçakla geliyorum," dedi. "Seni bu işe hiç karıştırmamalıydım aslında. Hastanede kalmak istemediğinden emin misin? Seni taburcu mu ettiler, yoksa yine o ünlü inadın mı tuttu? "
Isis, "Hayır, Michael, senin suçun değil bu," diyerek susturdu onu. "Ben iyiyim, sadece biraz sarsıldım, o kadar. Polis bana Connecticut'a, Bridgeport'daki kız kardeşime gitmemin iyi olacağını söyledi. Şimdi oradan telefon ediyorum sana. Evin önünde de bir polis arabası bekliyor. Ne olduğunu anlayana kadar burada kalmamı istediler."
Murphy ahizeyi öyle sıkmıştı ki, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Biz ne olduğunu biliyoruz, Isis. Bunu kimin yaptığını, bekçileri kimin öldürdüğünü, sana kimin saldırdığını biliyoruz. Eğer polis zamanında yetişemeseydi seni de öldürebilirdi o canavar..." Birden sustu, aklına bir şey gelmişti.
"O tahta parçası hâlâ laboratuvarda, değil mi?"
Isis hıçkırıklar arasında güldü. "Ben de benim için üzülüyorsun, beni düşünüyorsun sanıyordum."
"Elbette seni düşünüyorum Isis."
"Ama düşünmen gereken daha önemli şeyler de var, değil mi? Üzülme, Michael; anlıyorum seni. Ama sorunun cevabı hayır, tahta parçası gitmiş."
"Demek bunun için geldi oraya."
"Öyle görünüyor. Ama hepsi bu da değil."

"Nasıl yani?"
"Biz biraz daha araştırma yaptık. Aldığımız sonuca göre bu tahta parçası sadece beş bin yıllık değil, aynı zamanda radyoaktif izotoplar içeriyor ve içinde hemen hiç potasyum 40 izi yok. Ne diyorsun buna?"
Murphy'nin kafası hızla çalışmaya başladı. "Potasyum 40 hemen her şeyde bulunur. Yaşlanma sürecinin nedenlerinden

biridir bu. Bu tahta parçasında hiç Potasyum 40 izi bulunma ması, tufan öncesi dünyada bundan çok az bulunmuş olması anlamına gelir. Bu da mantıklı geliyor bana, çünkü tufandan önce insanlar birkaç yüzyıl yaşarmış. Ama tufandan sonra in sanların yaşam süreci kısalarak bugünkü hale gelmiş."
"Bunu nasıl açıklıyorsun peki?"
Murphy bir an düşündü ve sonra, "Bazı bilim adamları na göre, bir zamanlar dünyanın üstünde her tarafını örten bir su tabakası varmış," dedi. "Bu örtü güneşten gelen zararlı ültraviyole ışınları süzüyordu mutlaka. Potasyum 40 eksikli ği bundan kaynaklanmış olmalı. Bazıları da Nuh tufanıyla beraber bu su örtüsünün de dünyaya düştüğüne ve suların böylece en yüksek tepeleri bile bastığına inanıyorlar. Bu su örtüsü gidince Potasyum 40 da artmaya başlamış olabilir."
Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. Sonra Isis, "Sen Nuh'un Gemisi'ni bulmak istiyorsun, değil mi, Micha-el?" diye sordu. Şu İncil'deki hikayenin doğru olduğunu ilk ve son kez olarak herkese kanıtlamak istiyorsun."
"Evet, istiyorum bunu. Ama gemiyi bulmak için başka nedenler de var. Belki yaşam sürecini uzatmak da bunlardan biri olabilir. Belki başka sırlar da vardır." Murphy derin düşüncelere dalarak sustu. Tekrar konuşmaya başladığında sesinin tonu değişmişti.
"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun, Isis. Ama şu anda tüm bunları bir yana bırakalım, şimdi önemli olan senin sağ ve güvende olman. İkinci bir kayba dayanamam biliyor musun?"
Uzunca bir süre ikisi de konuşmadılar.

ONÎKİ

BİR AVUÇ HEVESLİ öğrenci sorularıyla Murphy'yi sıkıştırırken Levi boş sandalyelerden birine oturdu ve onları izledi. Bu adamın sabrına şaşıyordu. Üniversite hocalarından çoğu öğrencilere ders vermekten sıkılıyor, kendi araştırma çalışmalarına daha çok önem veriyorlardı; ama, Murphy öğrencilerini de arkeoloji çalışmaları kadar önemsiyordu. Levi'nin derse gelişini hiç kuşkusuz merak etmişti Murphy, ama yine de dersini büyük bir istekle sürdürüyordu. Ama sonunda son öğrenci de amfiden çıkıp gitti. Murphy eski dostuna doğru yürüdü.
"Senin de Nuh'un Gemisi ile ilgilendiğini bilmiyordum, Levi. Geleceğini bilseydim ön sıradan bir yer ayırırdım sana."
Levi sakin bir ifadeyle, "Belki o konuda senin sandığından daha çok şey biliyorum," dedi. "Ben Mossad'da çalışırken Nuh'un Gemisi'nin Ağrı Dağı'nda olduğu hep söylenirdi. CIA'nın, bölgenin uydu fotoğraflarını çektiğinden de söz ederlerdi. Duyduğuma göre ilginç şeyler varmış."
Murphy hemen kaptı yemi. "Bu tür şeyler gördün mü hiç?"
"Bunların hepsi çok gizli tutuluyor. Aslında benim de bu konuda konuşmamam gerekir. Sana bazı şeyler söyleyebilirim elbet... ama daha sonra da seni öldürmem lazım."
Levi bunu söyledikten sonra o delici siyah gözleriyle ona baktı. Murphy inanır gibi oldu; ama, Levi'nin birden güldü-

günü görünce şaka yaptığını anladı. En azından öldürme ko nusunda şaka yapmıştı.
"O halde sen benim dersimi dinlemeye gelmedin, öyle mi'
Levi omuzlarını silkti. Sırıtarak, "Buralara bir iş için gel mistim; uğrayıp seni bir göreyim dedim/' diye konuştu "Spor takımımı da getirdim; bir boks idmanına ne dersin? İd mandan sonra sağ kalırsan sana yemek ısmarlarım."
"Ya kalmazsam."

"O zaman da sen ısmarlarsın."
Birkaç yıl önce tanıştıklarında Murphy onu hemen sev mişti. Farklı dünyalardan geliyorlardı ve dünya görüşleri de bir çok konuda değişikti, ama ikisi de macerayı çok seviyor du. Ne zaman buluşsalar birbirlerini fiziksel ve zihinsel ko nularda test ederler; Murphy her buluşmada ondan mutlaka bir şeyler ve genellikle de yakın dövüş konusunda yeni biri teknik öğrenirdi.
Spor salonuna girince bir süre ısınma hareketleri yaptılar, sonra kum torbasına beş yüz sağ ve beş yüz de sol yumruk attılar. Murphy yorulduğunu hissediyordu. Levi TV karşısında bir koltukta oturuyormuş gibi rahat görünüyordu.
Levi, "Yeni bir şeye hazır mısın, dostum?" diye sordu.
Murphy homurdanır gibi, "Göster bakalım," dedi.
"içinde 27 hareket olan bir kata egzersizi yapacağız. Buna Heian Yodan deniyor. Bu teknik Karate-do ustası Gichin Funakoshi tarafından öğretiliyor."
Levi çok yoğun bir eğitimin ortasında bile her zaman çok sabırlı bir hocaydı. Zarafeti, sürati ve müthiş bir gücü bedeninde toplamıştı. Murphy onun o koca vücutla nasıl olup da bu kadar hızlı hareket edebildiğine ve o gücü nerden bulduğuna şaşardı hep.

Levi'nin Raleigh-Durham bölgesinde bir ileri teknoloji firmasında güvenlik şefi olarak çalıştığını biliyordu Murphy. Ama onun hâlâ Mossad ve bazı başka ülkeler istihbarat teşkilatlarıyla güçlü bağları olduğundan da kuşkulanıyordu.
Levi bir saat boyunca ona hiç bilmediği kata hakkında ye-ni şeyler gösterdi ve Murphy bu süre sonunda uzuvlarının ağrıdığını ama yeni bir hareket tarzı kazandığını hissetti. Yorgunluktan yere düşeceğini hissettiği anda Levi ellerini çırpıyor ve rahatlama pozisyonuna geçiyordu. Murphy de hep onu izliyordu.
Murphy bir süre sonra nefesini düzene soktu; "Pekala, Levi," dedi. "Ders için teşekkürler. Ama gelip beni görmenin gerçek nedeni nedir?"
Levi, "Vücudun biraz yavaş olabilir ama aklın hâlâ çok hızlı çalışıyor, dostum," diyerek güldü. "Geçen hafta Bob Wagoner telefon etti bana. Laura'yı kaybettikten sonra nasıl olduğunu merak ediyormuş." Durdu ve arkadaşının gözlerine baktı. "Onun yokluğuyla nasıl idare ediyorsun?"
Soru acıydı ama Murphy arkadaşının samimiyetine inanıyordu. Levi belki bir diplomat olamazdı ama direkt konuşmasıyla insana adeta güç veriyordu. Murphy, onu incitme korkusuyla Laura'nm adından bile söz etmeyenlerden nefret ediyordu. Acısını tazelese bile insanların ondan söz etmesini istiyordu.
"Bazı günler diğerlerinden daha üzücü ve acı oluyor. Kendimi işime verip olumlu bazı şeyler yapmaya ve geçmişte yaşamamaya çalışıyorum. Ama onu her gün düşünüyorum, birlikte yaşadığımız güzel günler üzerinde yoğunlaşmaya çalışıyorum. Elimden geldiğince..." Murphy derin bir nefes aldı, boğazını temizledi ve daha fazla konuşamadı.

Levi onun ne söyleyeceğini biliyormuş gibi, "Pençe'yi düşünmemeye çalışıyorsun dedi.
Murphy başını salladı, o pisliğin adını telaffuz etmek is temiyordu. Sonra birden Levi'nin onun için geldiğini anladı
Levi, "Özgürlük Vakfı'na girildiğini öğrendim," dedi. "Ar kadaşm Isis'in ölümden kıl payı kurtulduğunu da biliyorum."
"Haber kaynakların çok güçlüdür senin, Levi."
"Evet, bunu biliyorsun. Her neyse, bu konu ve nöbetçilerin öldürülüş tarzı üzerinde düşünüyordum..."
"Ve aklına hemen Pençe geldi, değil mi? Bunu onun yaptığını biliyorum, Levi. O pislik Laura'yı öldürdü, Isis'i de öldürmek istedi. O kadının onun elinden kurtulmuş olması adeta bir mucize."
Murphy bunu söylerken yere bakıyordu, yine aniden duygulanmıştı.
Levi, "Endişelenme," dedi. "Sanırım Pençe aradığını buldu. Bir daha geri gelmeyecektir."
Murphy onun bildikleri karşısında şaşırmıştı. Acaba Levi'nin, bildiği halde Murphy'ye söylemediği şeyler de var mıydı?

"Bak, Levi; işin içinde Methuselah ve Pençe de olduğuna göre bazı büyük işler dönüyor olmalı. Yani Nuh'un Gemisi ile ilgili bazı şeyler oluyor. Neler olduğunu bilmek isterdim doğrusu. Ama sanırım bunu öğrenmenin bir tek yolu var."

Levi çenesindeki kırlaşmış keçi sakalını düşünceli bir ifadeyle sıvazladı. "Nuh'un Gemisi gerçekten varsa tabii!"

Murphy onun gözlerine baktı; "Sanırım sen bu konuda bana söylediklerinden fazlasını biliyorsun," dedi.

"Olabilir. Peki ama Nuh'un Gemisi gerçekten varsa ne olacak?"

Murphy kesin bir ifadeyle, "Ben onun varlığına inanıyo-rum," diyerek Levi'nin koluna yapıştı. "Ve onu bulmak istiyorum. Ama yardıma ihtiyacım var. Özel bir yardım... Ve bu yardımı da bana sadece sen verebilirsin. Eğer bir araştırma ekibi kurarsam; sanırım, Özgürlük Vakfı Parşömenleri bunun harcamalarını karşılama konusunu düşünebilir."

Levi başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla Ağrı Da-ğı tehlikeli bir yerdir. Türk askerlerim, Kürt teröristleri ve vahşi köpekleri bir yana bıraksan bile dağda kaya yuvarlanmaları ve çığlar var, deprem de çok olur oralarda. Nuh'un Gemisi'nin bulunduğu sanılan yere tırmanmak istersen yüksek irtifada ve karlar içinde yapman gerekecektir bunu."

"Biliyorum, senin yardımını da bunun için istiyorum zaten. Karşılaşabileceğimiz sorunlar konusunda bize eğitim vermen için sana ihtiyacımız olacak."

Levi kuşkulu gözlerle baktı ona ama Murphy konuşmaya devam etti:

"Lagley'e, CIA merkezine gideceğim. Sanırım onlarda da Ağrı Dağı konusunda bazı bilgiler var; bunu uzun zamandır gizliyorlar."

"Çok büyük işlere kalkışıyorsun, Murphy. Bunu yapmak istediğinden emin misin, aziz dostum?"

"Beni tanırsın, Levi; maceraya bayılırım. Hükümetten de bazı yardımlar istemekten çekinmem. Özellikle de insanlık tarihinin en önemli arkeolojik keşfi söz konusu iken. Eğer Nuh'un Gemisi'ni bulabilirsek evrim teorisine indirilmiş en büyük darbe olacaktır bu. İncil'in doğru olduğu anlaşılacak ve Tanrının dünyayı yarattığı konusu doğrulanacak. Nuh'un Gemisi'nde daha başka müthiş şeyler de bulacağımızı sanıyorum. Belki o zaman senin gibi bir şüpheciyi bile ikna edebiliriz, Levi!"

Levi gülümsemedi ve ciddi bir ifadeyle, "Hakkında pek az şey bildiğin alanlara giriyorsun," dedi. "Bu işin içinde san dığından daha da büyük tehlikeler vardır."

"Ne olabilir ki? Methuselah ve Pençe ile zaten karşılaştım." Levi onun yüzüne bakarak, "Casuslar," dedi. "Casuslar mı? Ne demek istiyorsun sen, Levi?" "Serbest çalışan ve resmi olmayan ajanlardan söz ediyorum sana, dostum. Bu adamlar şakaya hiç gelmez, Murphy. Yollarına çıkarsan ezerler seni. Bunları iyi tanırım ben."

Murphy kararlı bir ifadeyle onun gözlerine baktı. "İyi ya işte, o zaman bulabildiğim tüm yardımlara ihtiyacım olacak demektir."

ON ÜÇ

Büyük Enoş kentinden 50 mil mesafede, M.Ö. 3115

ACI BİR ÇIĞLIK gecenin sessizliğini bozdu.

Nuh gözlerini açarak sesin geldiği tarafa döndü. Duvarların altında, meşalelerin titrek ışıkları arasında Ahaziah'ı gördü. Ahaziah göğsüne girmiş oku iki eliyle tutmuş geriye doğru sendeliyordu. Zor nefes alıyordu.

Ona yakın olan adamlar yardıma koştular. Nuh sevgili hizmetkarına doğru ilerlerken sahile vuran büyük bir dalganın sesi gibi müthiş bir gürültü duydu. Zattu'nun taarruza geçen ordusunun sesiydi bu.

"Siperlerinize geçin, askerler! Siperlerinize geçin!" diye bağırdı Nuh.

Sonra hemen döndü ve bu kez, "Yafet, okçular!" diye haykırdı.

Nuh'un okçuları aşağıda, bazıları merdivenlere tırmanmaya başlamış olan gölge gibi adamlara nişan almaya başladılar. Fakat düşman okçuları da yukarıya, Nuh'un askerlerine ok atmaya başlamışlardı, onlardan bazılarını öldürüyor, bazılarını da yaralıyorlardı. Ama

hepsinden kötüsü, oklardan çoğu zifte bulanmış ve ateşlenerek uçan meşaleler haline getirilmişti. Aşağıdaki evlerin çatılarına düşmeden önce göğü aydınlatıyorlardı.
121

Yangın kentin her yerinden görülüyordu. Zattu ordusunun gün doğmadan önce şehri ele geçireceği ya da tamamen yok edeceği belliydi.

Surlar üzerinde Ham ve askerleri düşmanın dayadığı merdivenleri uzun sırıklarla itiyorlar, onların surlara çıkmasını engellemeye çalışıyorlardı. Her yerde bağırışlar duyuluyor, ölenlerin feryatları verilen emirlere karışıyordu.

Surların içinde yerde, kadınlar yaralıları tedavi etmeye çalışırken çocuklar geride sağlam kalan kuyulardan su çekerek yaralılara getiriyordu.

Sam ve askerleri aşağıdan saldıranların üstüne kaynar sular dökerken, bir kısmı da merdivenleri tutanların üstüne kaya parçaları atıyorlardı. Bir süre sonra tüm merdivenleri parçaladılar ve düşman saldırısı biraz yavaşlar gibi oldu. Şimdi surların üzerindeki askerlerin zafer çığlıkları duyuluyordu.

Zattu'nun askerleri geri çekiliyordu.

Nuh düşmanın gerçekten çekildiğine emin olunca oğullarını ve komutanları surların dibinde topladı.

"Sam, yanına birkaç subay al ve kayıplarımızın ne olduğunu öğren. Yaralılardan kaçı savaşabilir bilelim. Yafet, düşman oklarından mümkün olduğu kadar çoğunu topla. Askerlerin surların üstüne ve kalelere daha çok kaya toplasın-lar. Ham, Massereth'den bir haber geldi mi?"

"Onu yardım bulması için Enoş'un kentine gönderdim, ama geri dönmedi. Düşman onu öldürmüş olabilir. Dört gün oldu gideli."

Nuh kayıplarını görmek için şehrin içinde dolaşırken gün ağarmaya başladı. Evlerden çoğu yanıp kül olmuştu. Askerlerinden bazıları ölenleri topluyor ve tapınağın yanındaki depoya götürüyorlardı.
122

Nuh arada bir durup yaralılarla konuşuyor, onlara moral vermeye çalışarak teşekkür ediyordu. Kadınlar ve çocuklar ağlıyordu. Bazı kadınlar yere oturmuş, ölen sevdiklerini kuraklarına alarak oldukları yerde sallanıyorlardı.

Nuh durdu ve bir an gözlerini kapadı. Savaştan ve başka insanları öldürmekten nefret ediyordu. Ama saldırganlara karşı ailesini korumak zorundaydı, başka seçeneği yoktu. Son yıllarda kötülerin tehdidi artık umursanmayacak kadar artmıştı. Kalabalığın arasında Naamah'ı ararken gözlerinden yaşlar süzüldü Nuh'un. Dul kalan kadınlar, yetim kalan çocuklar için ağladı. Ama karısını kaybederse çok fazla üzülecek ve düşmana karşı koyamayacaktı, bunu biliyordu.

Bir saat kadar çılgın gibi aradıktan sonra buldu onu. Na-amah, oğullarının eşleri olan Achsah, Bithiah ve Hagaba ile birlikteydi. Yaralıları tedavi etmeye çalışıyorlardı. Üzerlerindeki güzel giysiler kan içindeydi. Naamah su almak için kalktı, saçlarını geriye attı ve Nuh'u gördü. Kucaklaştılar. Bir süre hiç konuşmadan ağladılar.

Bir süre sonra Naamah umutsuz gözlerle ona baktı; "Tu-bal-kabü'den haber aldın mı?" diye sordu.

Nuh üzüntü içinde, "Hayır," diye cevap verdi. "Ama Massereth'in düşman hatlarını geçerek kardeşine ulaşmış olmasını umuyorum. Tek umudumuz o. Elimizdekilerle ancak bir gün daha dayanabiliriz."

"Ya zamanında gelmezse?"

Nuh, gözlerini başka tarafa çevirdi.

Naamah korku dolu bir sesle, "Nuh, halkımıza ne olacak?" diye sordu.

Nuh onun omuzlarını tuttu, yalan söyleyemezdi ona. "Zattu ve ordusu kötü insanlar. Onlar esir almaz, kadın ve çocukları da öldürürler."
123

Naamah ağlamaya başlayınca Nuh ona sarıldı. "Tanrı bi zi koruyacaktır. Biz ona her zaman güvendik. O bizi yalnız bırakmayacaktır."

Yafet kötü haberle Nuh'a geldiğinde vakit öğle olmuştu.

"Hâlâ savaşabilecek durumda olan yaklaşık doksan adamımız var. Oklarımız azaldı, suyumuz da az kaldı. Tek silahımız kaya parçaları. Belki bir saldırıya daha dayanabiliriz."

Nuh içini çekti ve sonra kendini mümkün olabildiğince toparladı. "Adamları yerlerine yerleştir ve silah olarak neyimiz varsa surların üstünde topla. Kaya parçalarını demir kazanlarda ısıtsınlar. Gelecek saldırıya hazır olmalıyız."

Yafet kararlı bir ifadeyle, "Tamam, baba," dedi.

"Ham'a da savaşabilecek olan kadın ve yaşı büyük erkek çocukları toplamasını söyleyeceğim. Tek umudumuz bu."

Nuh surların üstüne çıktı ve kaleleri dolaştı. Ovada saldırıya hazırlanan binlerce Zattu askerini görebiliyordu. Onlar da Nuh'un iyice zayıfladığını biliyorlardı. Bu kez gün ışığında saldıracaklardı.

Nuh oğulları ve subaylarını çağırarak, "Fazla zamanımız yok," dedi. "Düşman ordusu taarruza hazırlanıyor. Toplayın herkesi!"

Düşmanın ağır ağır kente doğru yaklaşmasını seyretmek uğursuz bir rüya görmeye benziyordu. Düşman askerleri sulu bir hurmayı yemeye gelen bir karınca sürüsünü andırıyordu. Nuh, kendi adamlarının bu taarruza fazla dayanamayacağını biliyordu. Dua etmeye başladı.

Ham, Sam, Yafet ve Naamah, Achsah, Bithiah ve Hagaba da onun yanına gelmiş, yaklaşan düşmanı izliyorlardı. Hiçbiri konuşmuyordu. Son taarruz başlayana kadar yapılacak hiçbir şey yoktu.

124

Birden, kalelerden birinden bir bağırış duyuldu.

Nuh ve ailesi döndüler. Bağıran askerin gösterdiği tarafa baktılar. Ufuktaki toz bulutunu ve zırhların parıltısını görmeleri birkaç saniye sürdü.

Nuh birden yeni bir enerji kaynağı bulmuş gibi hissetti. "Şükürler olsun, Tanrım! Tubal-kabil'in büyük ordusu bu! Massereth başardı! Onlar gelene kadar dayanmalıyız!"

Taarruz gündüz sıcağında başladı. Kadınlar, çocuklar ve hatta yaşlı erkeklerden bazıları da askerlere katıldılar. Bunlardan bazıları düşmanın yerlere düşen oklarını toplarken, daha güçlü olan bazıları da onların üstüne kaya parçaları atıyordu. Ayakta durabilen herkes surların üstünde toplanmış, kentlerini korumak için savaşıyordu. Düşman surları ele geçirdiği takdirde hepsi öleceğini biliyordu.

Zattu, Tubal-kabil'in yaklaşan kuvvetlerini çok geç fark etti. Arka safları güçsüz olduğu için düşmanın kayıpları büyük oldu. Tubal-kabil'in askerleri çok güçlüydü. Silahların: Zattu ordusunun kavisli kılıçlarından daha iyi kullanıyorlardı. Onların kılıçları düşmanın kalkan ya da miğferlerine çarptığında tiz bir ses çıkarıyordu. Bu nedenle Tubal-kabil ordusunun kılıçlarına "şarkı söyleyen kılıçlar" deniyordu; bunların çeliği kırılmıyor, paslanmıyordu. Bu kılıçlar saatler boyunca inip kalktı. Akşama doğru Zattu ordusundan geriye bir sürü ceset kaldı ortada. Tubal-kabil'in askerleri, düşman askerlerin üzerinde değerli olan her şeyi aldılar. Onların gülüşleri, düşmanın henüz ölmemiş askerlerinin inlemelerine karışıyordu.

Tubal-kabil bu dehşet verici manzara karşısında kız kardeşini teselli etmek için, "Sen ve ailen nerdeyse ölüyordunuz," dedi. "Buradan gitmelisiniz. Burası kötülük dolu bir

yer. Zattu'nun leş kargası zalim askerleri yenilgiye uğradı ama o adamın kardeşleri intikam almak isteyeceklerdir."

Naamah, "Ama biz Ham, Sam ve Yafet'i burada yetiştir dik," dedi.

"Bunun ne önemi var? Burada kalırsanız öldürecekler si zi. Artık sizi koruyacak bir ordunuz da yok. Halkınızın çoğu Öldü. Enoş kenti çok uzak bir yerde bulunuyor." Durdu ve başını iki yana salladı Tubal-kabiî. "Söylüyorum sana, burası kadınlar ve çocuklar için güvenli bir yer değil. Sen, Nuh, oğullarınız ve eşleri buradan gitmelisiniz."

Naamah, "Peki ama nereye gidebiliriz?" diye sordu.

Tubal-kabil, "Azer ormanına gidin," dedi. "Orada ihtiyacınız olan her şeyi bulursunuz. Orada kimse yaşamıyor, henüz kimse yerleşmedi oraya. Orada kötü insanlardan uzak ve güvende olursunuz."

Nuh, "Orası çok uzak bir yer," dedi. "Ben burada kalmak, insanlara Cennetin Büyük Tanrısı'nı anlatmak zorundayım."

Tubal-kabil gülümsedi; "Bu insanlar senin Tanrı hakkındaki konuşmalarını umursamıyorlar," dedi. "Birkaç koyun için bile öldürebilirler seni. Ben de senin Tanrına inanmıyorum, Nuh. Ben buraya senin Tanrın adına değil, kız kardeşimi kurtarmak için geldim. Düşman yine saldırırsa bu kez zamanında yetişemeyebilirim."

Nuh kararlı bir ifadeyle, "Bunun için dua etmeliyiz," dedi.

Tubal-kabil yere tükürdü, "Dua edilecek ne var ki?" diyerek gülümsedi. "Ya buradan gidersiniz, ya da ölürsünüz!"

Nuh ve ailesi bir ay süreyle çalışıp kenti eski haline getirmeye, onarmaya çalıştılar. Dul kalan kadınların çoğu kentten ayrılarak uzak köylerde bulunan akrabalarına sığındılar. Bir

kısmı, düşmanın yeni bir saldırısından korktukları için aç kalabileceklerini ve haydutlar tarafından soyulabileceklerini bildikleri halde şehirden kaçtılar.

Şehir yavaş yavaş küçülüyor, nüfusu azalıyordu.

Bir gün Naamah, "Tubal-kabil her şeye rağmen haklı mıydı dersin?" diye sordu. "Acaba Azer ormanına gitsek daha mı iyi olacak?"

Nuh onun endişesini anlamıştı.

"Ben bunun için hep dua ediyorum. Artık bu kentte güvende olmadığımızı hiç kuşkusuz ben de biliyorum. Ama Tanrı buradan gitmemizi istiyor mu henüz bilemiyorum. Bugün yine dua edip onun arzusunu öğrenmeye çalışacağım."

Bir süre sonra Yafet geldi. "Babam nerde?" diye sordu. "Bütün gün görmedim onu."

Naamah sakin bir ifadeyle, "Akşam yemeği için gelecek," diye cevap verdi. Sonra uzaklara baktı. "İşte! Şu gelen babanız değil mi?" dedi. Ama Nuh'un koştuğunu görünce birden korktu. Ailenin diğer bireyleri de toplanıp Nuh'un dönüşünü beklemeye başladılar. Yoksa Zattu'nun kardeşleri harekete mi geçmişti? Hepsi korku içinde birbirlerinin ellerini tuttular. Nuh nefes nefese şehrin kapısından koşarak içeri girince surların kapısını hemen kapadılar.

Nuh bir süre dinlendikten sonra, "Gelin yanıma," dedi. "Size bir şey söyleyeceğim."

Karısı, oğulları ve gelinleri masanın etrafına toplandılar.

"Tanrı bugün benimle konuştu!"

Diğerleri şoke olmuş gibi dinliyorlardı onu.

"Hayır, hayır, öyle bakmayın bana, söylediğim doğru. Tanrı bugün benimle konuştu ve şöyle dedi: 'Karın Naamah'ı,

Sam ve Achsah, Ham ve Bithiah, ve Yafet'le Hagaba'yı da yanına al ve bir kurtuluş gemisi inşa et. Dünya kötülük ve şiddetle doldu İnsanlar doğru yoldan çıktılar. Bir tufan gönderip onları yok edece ğim. Ama sen ve ailen bu felaketten kurtulacaksınız.'"

Aile bireyleri onu şaşkın bir sessizlik içinde dinlerken Nuh onlara kurtuluş gemisini nasıl yapacaklarını anlatıı "Azer ormanına gideceğiz. Kurtuluş gemisini inşa etmek içi oradaki ağaçlardan yararlanacağız. Ben büyük Enoş kentin gidip Tubal-kabil'e, gideceğimizi bildireceğim."

Nuh birkaç gün sonra Tubal-kabil'in bahçesinde serin bir gölgede oturuyordu. Tubal-kabil, "Akıllıca bir iş yapıyorsun,; Nuh/' dedi. "Azer ormanı sen ve ailen için güvenli bir yerdir. Yolculuğunuz sırasında korunmanız için güvendiğim bazı adamlarımı göndereceğim sana. Zattu'nun kardeşleri saldı-rabilir size."

"Teşekkür ederim, çok iyisin, Tubal-kabil. Bizi bir çok kez kurtardın zaten."

Tubal-kabil başını salladı. "Ama bir teklifim var sana. Şu inşa edeceğin kurtuluş gemisinden kimseye söz etme sakın. Ya da Tanrının seninle konuştuğundan. Gülüp alay ederler seninle. Sana kötülük bile yapabilirler."

"Ama bu söylediğim doğru!"

"Doğru ya da yalan, başına bir iş açabilir bu. Kız kardeşimin başına yeniden bir şeyler gelmesini istemem."

Nuh başını eğdi, sesini çıkarmadı. Tubal-kabil'e gerçekten de minnettardı; inançlı olmamasına rağmen onunla tartışmak istemezdi.

Tubal-kabil yumuşamış görünüyordu. "Gitmeden önce sana vereceğim bazı armağanlar var," diye konuştu. "Birinci-

si, benim şarkı söyleyen kılıcım ve bir kama. Gelecek günler-de bunlarla kendini koruyabilirsin. Ayrıca içinde bir şeyler olan bir kutu vereceğim sana, söylediğin şu kurtuluş gemisini inşa etme konusundaki çılgınca planında sana yardımcı olur. Ama bu sırrı kimseyle paylaşmayacağına dair bana söz vermelisin."

Nuh başını salladı, yine önüne baktı. Tanrı ona ne yapacağını söylediğinde bunun nasıl yapılacağı konusunda en küçük bir fikri yoktu. Ama şimdi Tubal-kabil armağanlarından söz edince, Nuh ilk kez bunu gerçekten yapabileceğine inandı.

ON DÖRT

"BİR DAKİKA DUR bakalım, Murphy!" Michael Murphy emir verir gibi konuşan sert sesi duyarken omzuna yapışan elin temasını hissetti. Ve birden geriye dönünce Dekan Archer Fallworth'la yüz yüze geldi. Adam Murphy kadar uzun boyluydu, bir tutam sarı saçları vardı. Uzun burunlu, kalkık kaşlı ve kremli yüzü asıktı. Onun mutsuz olduğunu anlamak için aklından geçenleri okumaya gerek yoktu.

Murphy ona ifadesiz bir yüzle baktı, rahat olmaya çalıştı. Murphy gibi bir adamm omzuna arkadan böyle yapışmak aslında aptalca ve hatta tehlikeli bir davranıştı. Savunma sanatları konusunda yaptığı uzun çalışmalar sayesinde tepkileri çok gelişmişti ve böyle bir davranışa vücudu aniden tepki verir, bilinci tehlikeyi daha algılamadan harekete geçerdi. Ama bu kez Murphy'nin altıncı hissi ona, gerçekte bir saldırıya maruz kalmayacağını söylemişti ki bu durumda Dekan Fallworth şanslı sayılırdı. En azından o anda fiziksel bir saldırı yoktu.

Fallworth onun dikkatini çektiğini görünce boğazını temizledi, "Çok şükür sonunda buldum seni!" dedi. "Seni bulmak hiç de kolay değil, biliyor musun? Aslında kampus içinde dolaşıp zaman tablosuna uymayan hocalardan birinin peşinden koşacak Zamanım yok benim. Bir sürü işim var."

Murphy gülümsedi. "O halde neden gidip işlerinizi yap mıyorsunuz?"

Fallvvorth'un yüzü iyice soldu. "Sözlerine dikkat et Murphy. Senin saygısızlığından bıkmış durumdayım zaten

Murphy alay eder gibi bir ifadeyle, "Ama yine daha çok saygısızlık görmek için durmadan peşimden geliyorsunuz öyle değil mi?" dedi.

Fallworth kontrolü elinden kaçırmak üzere olduğunun farkındaydı. "Dinle beni, Murphy. Seninle konuşmamız gereken ciddi bir konu var. Bunu ya şimdi konuşuruz ya da disip lin kurulunda." Durdu, yapmacık bir gülümsemeyle Murphy'nin yüzüne baktı. "Artık orası sana kalmış."

Murphy içini çekti; "Yapılacak işlerim var, Dekan," dedi, "O halde söylemek istediğinizi neden hemen burada ve şimdi söylemiyorsunuz?"

"Pekala. Duyduğuma göre öğrencilerine Nuh'un Gemisi hakkında bir sürü şey anlatıyor, onun Ağrı Dağı'nda sapasağlam durduğunu söylüyormuşsun. Daha sonra ne yapacaksın, Murphy? Onlara masallar mı anlatmaya başlayacaksın? Yoksa bir ayakkabı içinde yaşayan yaşlı kadını bulmak için yine bir arkeoloji seferine mi çıkacaksın?"

Murphy sinirlenmeye başlamıştı, "Peri masallarıyla uğraşmam ben," dedi.

"Öyle mi? Dünyadaki tüm hayvanlardan birer çiftle doldurulan büyük gemiyle ilgili hikayeye ne diyeceksin peki? Bu bana hiç de tarih gibi gelmiyor. Seninle bir anlaşma yapmıştık galiba." Dekan durdu ve işaret parmağını Murphy'nin yüzüne doğru uzattı. "İnançlarını sadece kendi inancın olarak belirtebilirsin. Burası saygın bir üniversite ve saçma İncil hikayelerinin burada genç ve etkilenecek öğrencilere gerçek-

ler gibi anlatılmasına izin veremeyiz. Beni anlıyor musun, Profosör Murphy? Dershanede vaaz vermekten vazgeçmelisin. Burası bir kilise değil, yüksek öğretim kuruluşu."

Murphy onun konuşmasının bitmesini bekledi. Sonra parmaklarını sayarak, "Birincisi, ben vaaz vermiyorum, ders veriyorum," diye konuştu, "ikincisi, pek çok ünlü bilim adamı Nuh'un Gemisi'nin Ağrı Dağı'nda olduğuna inanıyor. Üçüncüsü, benim öğrencilerim söylediklerime inanıp inanmamakta serbesttirler. Ben hiçbir şeyi onlara zorla kabul ettirmeye çalışmıyorum. Ayrıca siz derslerimi dinlemediniz bile. Ne söylediğinizi de bilmiyorsunuz."

Murphy İrlandalı öfkesinin kabarmakta olduğunun farkındaydı. Fallvvorth'un yüzü de kızarmaya başlamıştı.

"Kilise ve devlet işlerinin ayrıldığını hiç duydun mu, Murphy?"

"Bir dakika dur bakalım orada, Falhvorth. Kilise ve devlet konusunu işe karıştırıp ne yapmak istiyorsun sen? Preston özel bir üniversite ve devletle hiçbir ilişkisi yok buranın." "Bu konu Anayasa'da yazılı!"

Murphy öfkesine hakim olmak için zorluyordu kendini. "Öyle mi? Anayasa' nın neresinde yazıyor bu peki?" "Ezberimde değil elbette, ama Birinci Düzeltme'de bir yerde var bu!"

"Demek öyle ha, Archer! Çok ilginç doğrusu. Ben Birinci Düzeltme'yi ezbere bilirim! Orada şöyle der, Kongre dinsel inançların tesis edilmesi, resmileştirilmesi ve ibadetlerle ilgili; ya da konuşma ve basın hürriyetini yasaklayacak; ya da halkın, hükümeti şikayet etmek için barış içinde toplanmalarını kısıtlayıcı hiçbir yasa çıkarmayacaktır."

133

"işte sen de söyledin! Dinsel inançların tesis edilmemesi gerektiğinden söz ediyor orada!"

"Dikkat edersen ben Kongre değilim. Ben bir dini tesis etmek ya da resmileştirmek istemiyorum. Sadece konuşma özgürlüğümü kullanıyorum. Sen de konuşma özgürlüğüne inanıyorsun, değil mi, Archer?"

"Elbette inanıyorum, ama Thomas Jefferson kiliseyle devlet arasında bir ayırım olması gerektiğini söylemişti."

Murphy şimdi onun çok eski bir söze dayanarak ve man tıklı bir argümana dayanmadan saçmaladığını anlamıştı.

"Peki ama Başkan Jefferson bunu hangi koşullarda söy lemisti?"

Fallworth önce söyleyecek bir şey bulamadı. Bir an dü şündükten sonra, "Söyledi ya, önemli olan da bu," dedi.

"İzin ver de sana bu konuda yardımcı olayım, Archer. 1 Ocak 1802'de Danbury Vaftiz Birliği'ne yazılmış bir mektuptaydı bu cümle. Vaftizciler Kongre'nin, devletin bir dini olduğunu belirten bir yasa çıkarmasından korkuyorlardı. Bunun üzerine Jefferson, onlara bir mektup yazdı ve kiliseyle devletin arasında ikisini ayıran bir duvar vardır, dedi. Diğer bir deyişle, din ve devlet işleri ayrıdır ve devlet din işlerine karışmaz demek istedi. Ama hükümet dinsizdir demek değildi bu elbet. Atalarımızın çoğu dindar insanlardı. Eğer Jeffer-son'un yazdıklarını okursan, ibadeti teşvik eden pek çok satır görürsün onlarda. Bu da senin söylediğinin tam tersidir."

"Yine de arada bir duvar olmalı ama."

"Dinle beni, Archer. Geçen yıl Moskova'da, Rus Arkeoloji Derneği'nde bir konuşma yaptım. Onlara bazı arkeolojik bulguların İncil bilgilerine dayanarak ortaya çıkarıldığını anlattım. Adamlara, 'Burası eskiden komünist bir ülkeydi; ço-

134

ğunuz ateist olabilirsiniz, büyük olasılıkla İncil'e inanmaya-bilirsiniz dedim. Konuşmayı programlayan profesör bana dedi ki, 'Bayım, burada sizi dinleyenlerin hepsi en azından kendi dalında master yapmıştır. Şimdi sizi dinleyenlerin 22'si doktora sahibidir. Söylediklerinizi dinleyip bunların değerlendirmesini yapabilecek durumdayız. ABD'deki eğitimciler bunu yapabilecek yetenekte değiller mi yoksa?' Ben de ona, 'Ne yazık ki pek çoğu öyledir,' diye yanıt verdim. Ve sen şim-di beni haklı çıkarıyorsun."

Murphy'nin ayrıntılı savunmasına karşı çaresiz kalan

Fallworth başka bir yol denedi. "Sen her zaman İncil'den ve İncil'le ilgili keşiflerden söz ediyorsun. İncil'in bir sürü hikaye ve efsaneyle dolu olduğu biliniyor. Nuh tüm hayvanlardan ikişer tane birden o gemiye nasıl almış olabilir ki?"

Murphy güldü: "Nuh'un Gemisi'ni bulduğum zaman söylerim sana bunu," dedi.

ON BEŞ

TELEFON ÇALDIĞINDA MURPHY masanın üstünde parmaklarıyla tempo tutuyordu.

Tereddüt içinde bir kadın sesi, "Alo?" dedi.

"Alo, Isis orada mı acaba?"

"Özür dilerim ama burada bu isimde kimse yok, yanlış numarayı aradınız galiba."
Murphy doğru numara hışladığından emindi.

"Bakın ben, Michael Murphy. Isis'in bana verdiği telefon numarası bu. Bridgeport'da kız kardeşinin evinde kaldığını söylemişti."
Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu.

"Bay Murphy, ben Hecate, Isis'in kız kardeşiyim. Sizi yanılttığım için özür dilerim. Polis Isis'in burada olduğunun bilinmemesini istedi. Isis dışarda, verandada oturuyor. Bir dakika bekler misiniz; çağırayım."

Kadının adı Hecate idi. Murphy kendi kendine gülümsedi. Yaşlı doktor çocuklarına eski Tanrıça adları koymaktan hoşlanıyordu demek. Ama Isis bir kız kardeşi olduğundan daha önce hiç söz etmemişti. Bu çok şaşırtıcıydı. Aslında onun hakkında bilmediği pek çok şey vardı ama Isis de ona özel yaşamındaki tüm ayrıntıları anlatmak zorunda değildi herhalde. Ama en azından bir kız kardeşi olduğunu söyleyebilirdi.
137

Isis'in telefona gelmesini beklerken kendi kendine, boş ver dedi ve omuz silkti. Isis telefona geldiğinde, hızlı nefes alıp vermesinden onun kalp atışlarının hızlandığını anlamış tı Murphy.
"Michael, aradığına çok sevindim!"
"Nasılsın, Isis?"

"Hâlâ tam olarak kendime gelemedim. Ölen bekçiler için çok üzülüyorum. Polis cenaze törenlerine gitmemin çok tehli
keli olabileceğini söyledi, bu nedenle ailelerine bir baş sağ-lığı bile dileyemedim. Zavallı insanlar, mahvolmuş olmalılar Bu saldırıdan sağ kurtulduğuma sevinemiyorum bile. Onlar benim yüzümden öldüler."

"Saçmalama, Isis! Yanlış düşünüyorsun. Seni bu işin içi ne sokan benim. Eğer suçu üstlenecek biri varsa o da ben ol malıyım."

Isis içini çekti. "Pekala, Michael," dedi; "bunda hiç kimsenin suçu yok diyelim, olacaktı bu. Biz sadece işlerimizi yapıyoruz, hepsi bu. Bu pisliği biz davet etmedik herhalde..."
Michael, "O pis canavarı!" dedi.

Isis sustu. Michael hattaki sessizliğin sona ermesini bekledi. Beraber yaşadıkları Pirinç Yılan ve Nabukadnezar'ın Altın Başı maceralarından sonra, iyiyle kötü ve inanç konusunda onda meydana gelen değişimlerin farkındaydı Murphy. Ama Isis'in inancı ve Hz. İsa'yı kabul edip etmeme konusundaki düşüncelerini bilemiyordu. Ama hiç kimse kendine o büyük soruyu sormadan onun yaşadıklarını yaşayamazdı.

Murphy sadece onun doğru cevaplarla ortaya çıkmasını umuyordu.

Ona baskı yaparsa ters tepki alacağını da biliyordu. Isis söz konusu olduğunda daha önce de dilini tutmuş, bir şey söylememişti. Fakat uzun sessizliği bozan yine de Isis oldu.
138

"Olumlu düşünmeye çalışalım, Michael. Biraz sarsıldım elbet ama iyi sayılırım. Ayrıca bir takım iyi haberler de var. Vakıftan telefon ettiler, Nuh'un Gemisi'ni araştırmak için oluşturacağın bir ekibin finansmanını kabul edeceklermiş, Bunu sana bildirmemi istediler. Böyle bir ekibin başına geçmeni istiyorlar. Harika bir şey değil mi bu?"
Murphy böyle bir habere hiç hazır değildi.
"Onlara aniden böyle bir teklifi yaptıran ne acaba?"

"Sanırım birkaç nedeni var bunun. Potasyum ve ömür uzunluğu arasındaki bağlantıyı ortaya çıkarmak istiyorlar sanıyorum. Ayrıca gemide daha başka bilimsel bulgular var mı diye de merak ediyorlar galiba. Başka bir şey daha var."
"Nedir o?"

"isimsiz birinden, bu araştırma gezisinin tüm harcamalarını karşılayacak bir çek aldılar."
Murphy ıslık çaldı. "Vay canına! Muazzam bir değişiklik bu!"

"Evet. Vakıf Başkanı Harvey Compton bunu söylemek için bizzat kendisi aradı beni. Söylediğine göre çek, hiç adını duymadığı yabancı bir şirketten gelmiş. İmzalanmış çeki hesaba geçirmiş ama imzayı okuyamamış başkan. Çeki gönderen isimsiz kişi araştırma ekibine senin başkanlık etmeni istiyormuş, bunu çekle beraber gönderdiği bir notta belirtmiş."
Methuselah! Adam şimdi ne istiyordu acaba?

Tüm o oyunları finanse edebilmek için Methuselah'ın zengin bir adam olması gerektiğini biliyordu Murphy; ama bunu da yapan oysa, Nuh'un Gemisi'ni bulmak için tüm kaynaklarını bu işe harcamayı kabul ediyor demekti. Peki ama neden?

"Yeni ve son teknoloji ürünü bir bilgisayar sistemi almak için bile para varmış. Benim eski bilgisayarım da zaten masa-

ya çarptığımda yere düşüp mahvoldu. Aslma bakarsan ben yine eskiye dönüp kağıt kalem kullanmaya razıyım. Yani mürekkebi güzel bir dolmakalem ve..."

Murphy onu duyuyordu ama aklı başka yerlerdeydi; Ağrı Dağı'nın karlı buzlu, tehlike dolu tepelerini düşünüyordu. Birden aklına bir şey geldi.

Isis'in konuşmasını aniden kesip, "Gitmek ister misin?" diye sordu.

"Ne?"

"Nuh'un Gemisi'ni arayacak olan ekibe katılmayı düşünür müsün?"

Isis birden ne diyeceğini şaşırdı. Murphy onun uğradığı saldırıya çok üzülmüş olmalıydı. Ve hatta bundan kendini sorumlu tutuyordu. Isis ilk kez olarak onun kendisiyle gerçekten ilgilendiğini düşündü.

Michael şimdi de onu dünyanın en tehlikeli yerlerinden birinde yapacağı bir araştırma gezisine götürmek istiyordu. Tüm bunlar İncil'de geçen bir hikayeye ait bir şeyler bulmak içindi. Ama bunda şaşılacak bir şey yoktu. Michael'in tüm istediği, İncil'le ilgili bazı kanıtlar bulmaktı.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti Isis?

"Ne diyorsun buna, Isis? Eğer Nuh'un Gemisi'nde gerçekten gizemli şeyler varsa, eski yazı ve işaretleri ancak senin gibi bir uzman çözebilir."

Isis bu konuda daha fazla düşünmek istemiyordu. Bu, Michael Murphy'ye her zaman duygularına kapılan yumuşak kalpli bir kadın olmadığını gösterecekti.

"Pekala, geliyorum," dedi. "Benim eski diller uzmanlığım dışında dağcılığıma da ihtiyacın olacaktır sanıyorum. Ben eskiden tatillerde babamla birlikte İskoçya dağlarına tırmanırdım, bunu da göstereceğim sana."

"Harika. Ama kendini iyice toparladıktan sonra biraz spor yaparak bu geziye hazırlanman gerekiyor. Çok güç kofullarda yüksek irtifalara tırmanacağız."

Isis hiç beklemeden, "Sen beni düşünme," dedi. "Ben senin tahmin edemeyeceğin kadar çok dağa tırmandım. Her neyse, senin de hazırlanman gerekiyor, artık kapatalım şu telefonu da sen de işine bak."

Murphy telefonu kaparken gülümsedi ve derin bir nefes aldı.

Ağrı Dağı tehlikeli bir yer olabilirdi ama Isis ekibe katıldığı takdirde Murphy orada, onun yanında olacak ve koruyacaktı onu.

Nuh'un Gemisi'ni bulabilir ya da bulamayabilirlerdi. Bu ancak Tanrı isterse mümkün olacaktı. Fakat Murphy Isis'i kaybetmemeye kararlıydı.

ON ALTI

MURPHY RALEİGH SPOR salonuna girdiğinde saat sabahın altısıydı. Mümkün olduğu takdirde haftada üç gün sabahın erken saatlerinde spor salonuna gelip idman yapmaktan hoşlanıyordu, böylece hem sportmen bir vücuda sahip oluyor hem de spor yaparken rahatça düşünme olanağı buluyordu. Burada spor yaparken hiçbir öğrencisinin soru sorarak onu rahatsız etmeyeceğinden emindi.

Spor aletlerinin başına geçti ve kırk beş dakika kadar çeşitli aletlerle çalışarak ter attı. O arada kafası da rahatlamış, günlük işleri unutur gibi olmuştu. Çalıştığı yerden ayrıldı, ağırlık kaldırmaya başladı.

Sırt üstü yatmış halter kaldırıyordu ki arkadan gelen bir ses duydu.

"Nasıl gidiyor, dostum?"

Murphy indirip kaldırdığı doksan kiloluk ağırlığı göğsünden alıp yerine bıraktı, nefes verdi ve doğrulup sesin geldiği tarafa baktı. Hank Baines, kaslarını gizleyen gri bir eşofman giymiş arkasında duruyordu.

Murphy ağırlığı tekrar alıp çalışmaya başlarken, "İyi gidiyor," dedi.

Murphy ağırlığı birkaç kez daha kaldırıp indirdikten sonra bıraktı, doğrulup kalktı. Dönerek Baines'in elini sıktı. "Seni daha önce burada hiç görmedim," dedi.

Baines, 'Aslında bu saat çok erken benim için' dedi "Ama seni görebileceğimi tahmin ettim ve konuşabileceğimi zi düşündüm."

"Konuşuruz elbette, ama biraz beklemen gerekecek, ya pacağım küçük birkaç çalışma daha var. Özellikle böyle bir ağırlık kaldırırken konuşmak pek de kolay değil."

Baines güldü, "Elbette, haklısın," dedi.

Yarım saat kadar sonra bir sıraya yan yana oturdular. Baines, "Oldukça sıkı çalışıyorsun demek," dedi.

"Dalga mı geçiyorsun? Ne kadar çalışırsam çalışayım, senin kadar kaslı olamam, dostum. Pekala, ne konuşmak istiyordun bakalım? Tiffany nasıl?"

Baines gülümsedi. "İyi, çok iyi. Bana verdiğin öğüt için teşekkür etmek istedim sana. Onu daha az eleştirmek için elimden geleni yaptım. Ona olumlu şeyler söylemenin yollarını aradım. Sonuçta bunun işe yaradığını gördüm. Kiliseye gitmek onu sakinleştirdi. Ve şu yardımcın Shari'nin ona söyledikleri gerçekten değiştirdi onun davranışlarını. Kızım bana geldi ve terbiyesiz davranışları için benden özür diledi." Baines yine gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Onun böyle bir şey yapacağı asla aklıma gelmezdi."

Murphy, "Çok güzel, siz baba kız birbirinizi çok seviyorsunuz aslında," dedi ama Baines'in başka bir sorunu olduğu belliydi. "Jennifer nasıl peki?"

"Bunu sorman garip. Baba olarak işleri düzelttim sayılır ama bir koca olarak yine iyi sayılmam. Artık Tiffany ile birbirimize bağırmıyoruz ama Jennifer ile aramızdaki sessizlik de gittikçe artıyor."

Baines ellerine gülleler aldı, havada çevirmeye başladı. Murphy de ona katıldı.

"Yani birbirinizle konuşmakta güçlük mü çekiyorsunuz?"

Baines başını iki yana salladı. "Jennifer tartışmaya girmek İstemiyor, sadece ağzını kapalı tutuyor ve hiç konuşmuyor."

"Bu da seni kızdırıyor elbet, değil mi?"

"Çılgına dönüyorum, dostum. Kızdığı zaman bana ba-ğırmadığı zaman öyle öfkeleniyorum ki, kapıyı çarpıp çıkıyorum dışarı, kaçıyorum evden."

Murphy elindeki gülleleri bıraktı, "Peki konuştuğu zaman neler söylüyor?" diye sordu.

"Bir sorunu tartışıyoruz örneğin; ve ben bir şeyin nasıl yapılması gerektiğini ona açıklamaya çalışıyorum. Onunla konuşurken sabırlı olmak için elimden geleni yapıyorum."

Murphy gülümseyerek, "Bana öyle geliyor ki karının sana itiraz etmesinden hoşlanmıyorsun. Belki o da bu nedenle konuşmak istemiyor ve susuyor," dedi.

Baines buna itiraz etmedi. Murphy adamın zayıf noktasını bulduğuna inanıyordu.

"Bu durum ne zamandan beri devam ediyor?"

"Yaklaşık bir yıldan beri."

Murphy onun gözlerine baktı ve bir tahminde bulunarak, "Görüştüğün başka bir kadın var mı?" diye sordu.

Baines birden gerildi ve yüzü solar gibi oldu. Başını çok hafif salladı.

"İki ilişkiyi bir arada yürütmek oldukça zor, değil mi?"

Baines dudaklarını büzdü ve başını yine çok hafif salladı.

"Biliyor musun, Hank; boşanan insanların büyük çoğunluğu sonradan bunu yaptığına pişman oluyor. Pek çoğu keşke evliliğimi kurtarsaydım diye düşünüyor. Yasak bir ilişkinin zevki uzun sürmüyor. Bir gün bakıyorsun ki yeni ilişkinin de karın gibi bir sürü sorunu var. İnan bana, bir süre son-

ra onunla da iletişim sorunları yaşamaya başlarsın. Üzerin deki suçluluk duygusu ağırlığı da cabası olur. Bence kaça mak zevkler bunun ağırlığını çekmeye değmez, dostum."

Murphy onun, bu söylediklerini düşünmeye başladığını yüzündeki ifadeden anlayabiliyordu. "Hadi gel, parkta biraz yürüyelim de rahatlayalım."

15 dakika kadar koşar adım yürüdükten sonra yavaşla dılar. Baines, Murphy'nin evlilikte sadakatle ilgili söyledikle rine hâlâ cevap vermemişti ama bu konuyu düşündüğü bel liydi.
"Sana bir şey sorayım, Hank. Aksamları işten eve döndiı ğün zaman ne yapıyorsun?"
"Genellikle soyunur, yemekten önce gazete okur ya d.ı TV izlerim."
"Laura sağken ben de böyle yapardım. Sonra bir gün baktım ki birbirimizle hiç konuşmuyoruz. Geceleri o konuşmak, bense uyumak istiyordum. Bir süre sonra, eve gittiğimde ayaklarımı kaldıracak yerde hayatımdaki en önemli kişiye önem vermem gerektiğini düşünmeye başladım. Jenniferla ciddi konuları genellikle ne zaman konuşursunuz?"
"Aslına bakarsan bunu hiç düşünmedim. Sanırım bu tür meseleleri genellikle gece geç vakit, Tiffany yattıktan sonra konuşuruz. Neden sordun?"
"Bunu çılgınca bulabilirsin; ama, araştırmalara bakarsan evlilik yaşamında gece dokuzdan sonra yapılan tartışmaların hiçbir olumlu etkisi olmazmış. Bunu yapmak için ikinizin de çok yorgun olmadığı başka bir zaman bulmanız daha iyi olur gibi geliyor bana."
Baines, "Pratik bir öğüt gibi geldi bu bana," dedi. "Peki şimdi ben sana bir soru sorabilir miyim?"
146

"Elbette."
"Laura ile hiç ciddi olarak kavga ettiniz mi?" "Sanırım biz de payımıza düşeni almıştık bu konuda. Bir Hıristiyan olmak mükemmel insan olmak anlamına gelmiyor tabii ki. Ama daha önce de söylediğim gibi, böyle durumlar-da insanın dayanabileceği bazı kaynaklar oluyor, örneğin In-cil'dekiler gibi."
"Bir örnek verebilir misin?"
"Örneğin ezberlediğim bir öğüt vardı, çünkü çok iyi bir koca olmak istiyordum. Şöyle diyordu bu öğüt: Siz kocalar karılarınızı sevmeli, onlara asla sert davranmamalısınız. Aslında benim de Laura'ya karşı sert ve kaba davrandığım zamanlar oldu tabii."
Murphy bunu söylerken pişmanlık duyduğunu belli ediyordu, Baines de farkındaydı bunun.
"Böyle zamanlarda bana yardımcı olan beş şey bulmuş-tum.Birincisi, 'Özür dilerim' demeyi öğrenmekti. Benim için kolay değildi bu, ama ikincisi daha da zordu. Hatalı olduğumu kabul etmek. Bu, gururumu çiğnemek anlamına geliyordu. Bunu kabul etmek hiç de kolay değildi."
"Evet, benim gibi her zaman doğru olduğunu kanıtlamak isteyen bir mükemmeliyetçi için de gerçekten zor bir şey bu." "Üçüncü şey; af dilemek, affedilmeyi beklemekti. Bu da kolay değildi.. Öyle zamanlar oldu ki yapamadım bunu. Ama sonra yapacak iki şey daha buldum. Bunlar da 'Seni Seviyorum' demek ve 'yeniden deneyelim' diyerek her şeye yeni bir başlangıç yapabilmekti."
"Bunların hepsi mantıklı ve güzel şeyler elbet. Ama bir insanın kendi gururunu çiğnemesi bunların en zor olanı, dostum."
147

"işte, Hıristiyanlık da orada belli oluyor zaten. Bunların
hiçbirini Tanrı yardımı olmadan yapamazdım. Hayatımızı
O'na teslim edince O da bizlere yardımcı oluyor."
Bir süre daha yürüdükten sonra tekrar spor salonuna gir diler.
"Hank, kilisenin kızına iyi geldiğini, yardımcı olduğunu söyledin bana. Belki sana da yardımcı olabilir diye düşünü yorum, ne dersin?"
Baines kuşkulu gözlerle baktı ve hafif bir sesle, "Belki, dedi.
Murphy başka bir şey söylemedi. Tohumu ekmişti, geri si Baines'e kalmıştı artık.

ON YEDİ

RALEIGH'DEN NORFOLK'A KADAR olan üç saatlik araba yolculuğu genellikle güzel anıları hatırlatırdı ona. Laura ile birlikte kuzeye, Weldon'a doğru gider, sonra doğuya dönerek Murfreesboro ve Sunbury'yi geride bırakıp orada bir yerlerde yemek yerlerdi. Sonra da Great Dismal Nvvamp'tan Norfolk'a geçer ve Cape Henry yakınlarındaki Virginia Sahili'ne varırlardı. Murphy, eski günleri anımsatan bu yerlerden geçerken neden rahat olamadığını merak etti; içinde garip bir sıkıntı vardı.
Bunun nedeni yoksa Hank Baines'e Laura ile tam olarak mutlu olmadığını söylemesi miydi? Bu, onun anısma ihanet olmuyor muydu? Ama hayır, böyle düşünmesi saçmaydı. Laura' nın

hatalarından değil, kendi yanlışlarından söz etmişti o. Zaten kendi evlilik sorunlarını ona açmış birine bunları anlatmanın nesi yanlış olabilirdi ki?
O halde neden böyle sıkıntılıydı?
İhanet.
Bu küçük sözcük her nedense kafasına takılıp kalmıştı, gitmiyordu bir türlü.
Sonra onun yanına bir sözcük daha geldi ve her şey yerli yerine oturdu.
Isis.

Murphy, Isis'e karşı olan duygulan nedeniyle kendini suçlu hissediyordu. Ancak bunun nedeni o anda kabul ettiği duygulardı.
Direksiyonu biraz daha sıktı. Laura'nm ölümünden beri ilk kez olarak bir başka ilişkiyi düşünüyordu. Aslında ona göre, Laura'da hem hayat hem de ruh eşini bulmuştu o ve kalbinde Laura'nm yerini hiç kimse alamazdı. Acılı kalbi onun anılarıyla dolu olarak, cennette onunla buluşana kadar sabırla beklemeliydi.
Başka bir kadına aşık olmak istemiyordu. Başka birine aşık olamazdı.
Küfretmemek için kendini tuttu ve etraftaki manzaraya bakarak kafasmdakileri atmaya çalıştı. St. Paul Kilisesi ilişti gözüne. Bu kilise hakkında bildiklerini hatırlamaya çalıştı. Kilise 1739'da inşa edilmişti ve Devrim Savaşı sırasında İngilizlerin Norfolk'u bombalamasından kurtulan birkaç binadan biriydi.
Atlantik Donanması'nın karargahı olan Norfolk gerçek bir denizciler kentiydi. Her yerde donanma gemileri ve denizciler görülüyordu. Bunları görünce bu yolculuğu neden yaptığını anımsadı Murphy.
Batıya döndü, Elizabeth Nehri kıyısını takip ederek yola devam etti.
Kısa bir süre sonra Vern Peterson'un evine vardı ve otomobil yoluna girdi. Vern ön bahçede makineyle çimleri biçiyor, üç yaşındaki oğlu Kevin da oyuncak bir makineyle babasını taklit ediyordu. Kevin kızıl saçlarını ve yeşil gözlerini babasından almıştı. Murphy onları görünce üzüntüsünü unu-tuverdi.
Vern makineyi susturdu, oğlunu kucağına aldı ve gülerek Murphy'yi selamladı.

Murphy arabayı park yerine bıraktı ve babayla küçük oğlu na bakarak gülümsedi. Vern oğlunu tekrar yere bırakıp Murphy'ye sarılırken, küçük oğlan babasının bacağını çekiyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Vern sonunda onu tek-r.ır kucağına aldı, "Bak oğlum, bu adam Profesör Michael Murphy," dedi. "Onu ne zaman görmüştün, hatırladın mı?"
Küçük çocuk şaşkın gözlerle ona bakarken, Murphy, "Uzun zaman önceydi bu, Kevin'dedi. "Ama ben seni hatırlıyorum. Galiba seni gördüğümde boyundan büyük bir oyuncak ayıyla oynuyordun."
Küçük oğlan kıkırdadı. "Oyuncak!" Vern güldü, "Ne günlerdi onlar," dedi. "O zaman tüm istediği koca bir oyuncak ayıydı. Şimdi ise DVD'ler, video oyunları ve daha bir sürü benzeri şey istiyor yumurcak."
O sırada Vern'in karısı Julie koşarak evden çıktı, gelip Murphy'ye sarıldı. Julie ufak tefek, melek yüzlü ve her zaman yaramaz çocuklar gibi gülen bir esmerdi. Murphy onu son gördüğü günü düşündü. Laura ve Murphy'nin evlenme yıldönümüydü; dördü birlikte Raleigh'nin pahalı restoranlarından birinde bunu kutlamışlardı, çünkü Vern düğünde Murphy'nin sağdıcı, Julie de Laura'nın nedimesi olmuştu.
Murphy genç kadına sarıldıktan sonra bırakıp geri çekildi ve ona baktı. "Julie, son gördüğümden beri hiç yaşlanmamış olan tek kişi sensin burada," dedi.
Genç kadın güldü, onun yanağını okşadı. "Hep tatlı şeyler söylersin, Murphy. Hadi içeri girelim. Yemek hazır, sen de Vern'le konuşmak istersin elbet."
Murphy elmalı turtasını bitirip boş tabakların kaldırılmasını bekledikten sonra Vern'le beraber verandaya çıktı. İki arkadaş eski sallanan koltuklara oturdular.

"Söylesene, Vern; bir helikopterle en son ne zaman uçtun?"
Vern başını çevirmeden, göz ucuyla ona baktı. "Sanırım bunu çok iyi biliyorsun, Murphy. Kuveyt'ten beri uçmadım, dostum."

Vern'in anlatmasına gerek yoktu aslında. General Schwarzkopf Cumnhuriyet Muhafızlarının üstüne doğru ilerlemeye başladığında Vern de Kuveyt'te görevliydi. Irak ordusu yaklaşık yüz günde yenilmişti. 38 gün süren hava saldırıları onlarda moral bırakmamıştı. Bir aylık bombardımandan sonra Irak askerleri perişandı, yorgun aç ve çökmüş durumdaydılar. Binlercesi teslim olmuştu.

Murphy, "Kayıpları bile hatırlıyorum," dedi. "Biz 4 tank, onlarsa 4,000 kaybettiler. Biz bir tane top kaybederken onların kaybı 2.140'ti. Bizim uçak kaybımız 44, onlarınki 240 oldu."

Vern, "Ama helikopterler konusunda o kadar şanslı değildik," dedi. "Biz 17 helikopter kaybettik, onlarsa 7. Benim helikopterim bile iki isabet aldı ama neyse ki düşmedik."

Savaş konuşmasını bir süre sonra kestiler ve Vern, "Mic-hael, bana söylemek istediğin nedir?" diye sordu.

"Senin pilotluğuna ihtiyacım var, Vern. Sen hem alçak hem de yüksek irtifalarda uçma tecrübesine sahipsin."

Vern sırıtarak baktı. "Ne yani, Kanada'ya uçmamı mı istiyorsun benden?"

Murphy bir an durdu ve sonra, "Biraz daha uzağa," dedi. "Senden, Nuh'un Gemisini arayacak olan ekibime katılmanı istiyorum."

Peterson koltuğunda öne doğru eğildi.

"Yani Ağrı Dağı üstünde uçmamı mı istiyorsun? Şaka yapıyor olmalısın!"

Murphy, "Bırak şimdi dalga geçmeyi, Vern," dedi. Ağrı Dağının yamacından, Doğu Beyazıt'tan dağın yüksek bir te-pesindeki kampa malzeme taşımak için helikoptere ihtiyacı olduğunu anlattı ona. Vern büyük olasılıkla dik yamaca ineme-yecek ve malzemeleri havadan bırakmak zorunda kalabilecekti, Vern bir süre dinledi ve sonra başını çevirip ona baktı.

"Şey, helikopterle çılgınca şeyler yaptım ama bu hepsinden daha delice olacak galiba."

Murphy ona araştırma seferinin Özgürlük Vakfı Parşömenleri tarafından finanse edileceğini söyledi. Vern çok iyi para alacak ve üç haftalık görevden sonra da evine dönecek-I i. Vern Peterson onun söylediklerine inanamıyormuş gibi sadece başını sallıyordu.

"Bana biraz zaman tanı da bu konuyu Julie ile konuşalım. Sana henüz söylemedik ama bir bebek daha bekliyoruz. Benim böyle aniden gitmem konusunda ne diyecek bilemiyorum."

"Bebek haberine çok sevindim, Vern; kutlarım sizi. Bu durumda bu işi alamayacağım dersen elbette anlarım seni."

Vern, "Dur bakalım," dedi. "O kadar çabuk karar vermeyelim. Bir çocuğumuz daha olacağına göre masraflar artacak, yani daha çok paraya ihtiyacımız olacak demektir. Para olursa Julie'nin hep istediği şu ilave inşaatı da yapabiliriz. Ağrı Dağı aslında helikopterle uçmak için zor bir bölge ama Kuveyt gibi değil tabii. Yani kimse üzerimize ateş açmayacak, değil mi?"

Murphy, "Umarım açmaz," dedi. "Umarım açmaz."

ON SEKÎZ

NUH ŞEHRİNDEN YOLA çıkıp yaptıkları uzun yolculuktan sonra Azer onların gözüne çok güzel göründü. Nuh'la oğulları ve eşleri, ormanın ortasındaki gölü görüp, suyunu içtikten ve hayvanlarını otlamaları için yemyeşil kırlara saldıktan sonra, tozlu ovadaki şehri savunmak için neden o kadar büyük kayıpları göze aldıklarını düşündüler. Burası adeta bir cennetti ve Tanrı onların burada olmalarını istemişti.

Nuh ve oğulları hemen ağaç kesip kendilerine sığınacak yerler yapmaya başladılar. Kadınlar gölde balık yakalayıp yemek hazırlıyor, yemyeşil çimenlerde otlayan atlara, develere, koyunlara, keçilere ve ineklere bakıyorlardı.

Bir süre çalıştıktan sonra dinlenirlerken Nuh, Tubal-ka-bil'in kendisine verdiği kutuyu açtı. Kutuda arazi ölçüm ve işlemlerinde kullanılan çeşitli ağırlık ve ölçüm aletleri vardı. Kutudan üç tane de bronz plaka çıktı, bunların üzerine bazı talimatlar kazılmıştı. Büyük kutudan çıkan eşyaların en ilginci, kenarlarında yaprak şekilleri olan küçük bir altın sandıktı.

Nuh altın sandığı dikkatle açtı. Sandığın içinde çeşitli renklerde kristaller, kuma benzer tanecikler ve küçük metal parçaları vardı. Nuh bunlardan bazılarını avucuna aldı, ama tanecikleri hemen sandığın içine bıraktı, elini çekti; eli sanki bir fırına girmiş gibi yanmıştı. Altın kutunun kapağını hemen kapadı, göle koşup yanan elini serin suya batırdı. Elinin

acısı geçer gibi oldu ama sudan çıkardığında derisi kızarmış tı; zonkluyordu.
Kutunun yanına dönerek üç bronz plakayı çıkardı, oku maya başladı. Her plakada altın sandıktaki elemanların kullanılması konusunda talimatlar yazılıydı.
İlk plakadaki yazılar ona, içinde metaller bulunan kayaların nasıl tanınacağı konusunda talimatlar veriyordu. İkinci plakada, her metal tipinde ne kadar eleman kullanılacağı anlatılmıştı. Üçüncü plakada ise çeşitli metal alaşımları elde etmek için nasıl bir ateş kullanılacağı belirtiliyordu.
Tubal-kabil, metal alaşımları elde etmek ve bunlardan silah türleri yapmakla ünlenmişti. Nuh onun, kendisine şarkı söyleyen kılıçların sırrını verdiğini anladı.
Nuh ve oğulları bir demirci ocağı inşa ettiler. Birkaç ay süreyle bronz levhalardaki talimatları okuyarak çeşitli deneyler yapmaya başladılar. Çeşitli kaya parçaları topluyor ve onları ocakta kızdırıp içindeki madenleri tasfiye ederek bunlara altın kutudaki elemanları ilave ediyorlardı.
Aldıkları sonuçlar şaşırtıcıydı.
Nuh baltalar, testereler ve ağaç işlemekte kullanılan diğer aletler yapmaya başladı. O ve oğulları, elde ettikleri metallerin gücüne, keskinliğine inanamıyorlardı. Çok geçmeden gölün kenarında kendilerine sağlam, güzel evler inşa etmeyi başardılar.
Ama Nuh, Tubal-kabil'in kendisine verdiği aletlerin ve malzemelerin daha önemli bir başka işte kullanılacağını biliyordu. Ve bir gün, "Hadi bakalım," dedi. "Kurtuluş gemisinin inşasına başlama zamanı geldi."
Büyük çatırtı sesini duyan Sam birden arkasına döndü ve tehlikeyi hemen gördü.
156

"Dikkat edin! Kaçın!" diye bağırdı.
Ham, Yafet ve Nuh da aynı korkunç sesi duymuş ve daha Sam'ın sesini duymadan harekete geçmişlerdi. Yukarı doğru baktıktan sonra güneye doğru koşmaya başladılar.
Büyük kerestelerin ağırlığına dayanamayarak kopan halatların sesini ilk kez duymuyorlardı zaten. Atlar güçlüydü ve o koca ağırlıkları çekebiliyorlardı ama halatlar bazen dayanamıyor ve kopuyorlardı. Geminin boyutları büyüdükçe kirişleri, keresteleri yukarıya kaldırmak daha güç ve tehlikeli oluyordu.
Nuh ve oğulları geminin inşasına Azer'in ortasında başlamışlardı. Geminin çatısı için ortada büyük bir boşluğu temizlemişler ve etraftaki büyük ağaçları da vinç olarak kullanmak üzere bırakmışlardı. Gemi çatısının üstünden geçirdikleri halatları karşılıklı ağaçlara bağlamışlardı ve atlarla makaraları kullanarak kirişleri yukarıdaki yerlerine kaldırıyorlardı.
Ama işte şimdi o koyu kahverengi koca kirişlerden biri koparak geminin zeminine düşmüştü. Düşen ağır kereste parçası aşağıdaki kirişleri de yarmış, iki merdiveni devirmiş ve orta kattaki bağlantılardan bazılarını kırmıştı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, içinde çatlakları kapatmak için kullandıkları zift bulunan koca fıçı da devrilmişti. Zift etrafa yayılmış, çekiçleri ve kirişleri bağlamak için kullandıkları ağaç çivilerin de üstünü kaplamıştı.
Nuh'un oğulları üzgün ve umutsuz gözlerle etraftaki zarara baktılar.
Yafet başını elleri arasına alarak, "Ne yapacağız şimdi?" diye söylendi.
Ham, "Bir günlük çalışmamız boşa gitti," dedi.
157

Sam ise onların arasında durdu ve başını iki yana salladı
Sadece Nuh bu kazadan etkilenmemiş görünüyordu. "Pe kala çocuklar, kimsenin canı yanmadı. Tanrı bizi korudu."
Yafet, "Tanrının bize bu gemiyi inşa etmek için neden 120 yıl verdiğine şaşırmıştım önce/' dedi. "Ama bu iş Tubal-ka bil'in müthiş aletleriyle bile bir ömür boyu sürecek gibi görünüyor."
Nuh, "Tanrının bize gemi inşası için bu kadar uzun süre tanımasının bir nedeni de bu olabilir," dedi. "Ama asıl nedeni, O'nun mesajını bu kötülük dolu dünyada mümkün olduğunca çok günahkara vermemizi istemesidir. Onun için uzun bir süre verdi bize. O günahkar insanlar da kötülüklerden, yolsuzluklardan ve sahte tanrılara tapınmaktan vazgeçerlerse tufandan kurtulabilirler."
Nuh'un bu sözleri biter bitmez kaba bir kahkaha duydular. Azer ormanı büyük yerleşim bölgelerinden uzaktaydı ama gemi yapımı haberi kulaktan kulağa yayılmıştı. Nuh'la oğullarının denizden 150 kilometre uzakta, bir orman ortasında muazzam bir gemi inşa ettiğini duyan pek

çok insan merak içinde gelip onları seyrediyordu. Bazıları onları şaşkın bakışlarla izliyor, ama bazıları da alay ediyor, rahat bırakmıyorlardı.
"Bunu asla yapamayacaksınız!"
"Tanrınız size pek de yardımcı olmuyor galiba! Belki başka bir Tanrı daha çok yardımcı olabilir; ha!"
Birkaç kişi daha güldü.
Nuh onları bir süre dinledi. Sonra sakin bir ifadeyle, "Şimdi gülebilirsiniz ama gülemeyeceğiniz gün yaklaşıyor," diye konuştu. "Tanrı, kötü erkek ve kadınları suyla cezalandıracak. Gökyüzünden sağanak yağmurlar yağacak ve yer-
158

lerden sular fışkıracak. Hava soluyan tüm canlılar ölecek. Tek güvenli yer Tanrının koruması altındaki gemi olacak. Lütfen beni dinleyin ve kötü yoldan geri dönün!"
Yine kahkahalar duyuldu. Nuh'un üzerine doğru birkaç çürük meyve atıldı.
Bir adam Nuh'a açıkça meydan okur gibi, "Bu gemiyi yapmak için yıllardır uğraşıyorsun, Nuh," diye seslendi. "Bize de yıllardan beri vaaz verip durursun. Hiçbir şey değişmedi. İnsanlar doğuyor ve ölüyor. İyi bir insan olmak, yaşamak için çalmak kadar yararlı olmuyor."
Diğerleri de onu alkışlamaya başladılar.
Nuh içini çekerek bu saygısızlara sırtını döndü ve oğullarına, "Hadi biz işimize bakalım, çocuklar," dedi. "Hasarı onarıp çalışmaya devam edelim. Bazı insanlar sadece şimdiki zamanı yaşar ve geleceği düşünmezler; ama biz öyle değiliz."
Sam, "Bu insanların saçmalıklarından bıktım ben!" dedi. "Tufandan önce onlara ben bir ders vermek isterim!"
Ham, "Zattu ve ordusuna yaptığımız gibi," diye ekledi.
Yafet de başını sallayarak onlara hak verdi.
Nuh oğullarının gözlerine ayrı ayrı baktı, "Hüküm verme işini Tanrıya bırakacağız," dedi. "Önümüzdeki iki hafta içinde üçüncü katı bitirmeye çalışmalıyız. Önümüzdeki ay da yine ağaç keseceğiz. Hâlâ çok işimiz var ama Tanrı bize güç verecektir."
Düşen kalasın gürültüsünü duyan Naamah ve gelinleri de koşarak oraya geldiler. Yerden yüksekte çalışmanın tehlikelerini bildikleri için çok korkmuşlardı. Erkeklerinden biri düşüp yaralanmış, hatta ölmüş olabilirdi.
Kadınlar kimsenin yaralanmadığını görünce rahatladılar, ama etraftaki insanların alayları onlara acı veriyordu.
159

Bithiah, "Artık dayanamıyorum buna," diyerek ağlamaya ya başladı.
Diğer kadınlar onu teselli etmeye çalıştılar.
"Nereye gitsek insanlar bizimle alay ediyor. Yabancı er keklerin laf atması yüzünden pazara gidemiyorum. Bazı kadınlara yaptıkları gibi bana da saldırmalarından korkuyo rum. Arkadaşlarım artık yanıma yaklaşmıyor ve arkamdan konuşuyorlar."
Naamah gelinine sarılırken, "Haklısın, kızım' dedi. "İyi insan olarak yaşamak kolay bir şey değil. Ama felaket günü geldiğinde böyle rahatça gülemeyecekler. Fakat sen ve ço cukların kurtulmuş olacaksınız."
Bithiah gözyaşlarını sildi. "Evet ama tufan gelene kadar bunlara nasıl dayanacağız? Bu acıyı daha ne kadar çekeceğiz?" Naamah cevap vermeden önce Nuh'a baktı. "Felaket gününün zamanından önce gelmesini isteme kızım. O zaman bizim halimiz de düşünemeyeceğin kadar korkunç olabilir."
160

ON DOKUZ
OTOBÜS DOLAMBAÇLI DAĞ yolunun sonunda dur-duğunda, Tiffany Baines ve arkadaşları Lisa ile Christy kendilerini hemen dışarı attılar. Christy beline kadar inen sim-siyah saçlarını sallayarak, "Umarım iyi vakit geçiririz, Tiff," dedi. Tiffany göle baktı ve eğleneceklerini, iyi vakit geçireceklerini anladı. Bir mil uzunluğundaki zümrüt yeşili su, çam ve meşe ağaçlarıyla örtülü küçük bir vadideydi, etraf dağlarla çevriliydi. Böyle bir yerde iyi vakit geçirilmez miydi yani?
Lisa ve Christy çok iyi arkadaşlarıydı ama Tiffany yine de onları buraya getirmenin iyi bir fikir olup olmadığını düşündü. Arkadaşlarına bu sessiz yeri anlatırken kilise sözcüğünü kasten

kullanmamıştı. Buraya gelmeden önce onları korkutmak istememişti, geldikten sonra buradaki yaşamın kendi normal yaşamlarından ne kadar farklı olduğunu zaten görecek ve onu seveceklerdi.

Bir ay önce Tiffany de devamlı olarak kiliseye gideceğine inanmazdı, ama şimdi bunu yapmak için hafta sonlarını iple çekiyordu.

Kuşkularını bir kenara bırakan Tiffany, arkadaşlarının beline sarıldı ve koşar adımlarla göl kıyısındaki ana binaya doğru yürüdüler. Kalacakları yatakhaneyi bulduktan sonra valizlerini bıraktılar ve etrafı dolaşmaya başladılar.

161

Christy gülerek, "Bize sözünü ettiğin yakışıklı çocuklar herhalde buralarda bir yerlerdedir, değil mi?" dedi.

Bir süre sonra bir otobüs dolusu öğrenci daha geldi. Hep beraber masa tenisi ve bilardo masalarının bulunduğu eğlen ce salonuna gittiler. Onları akşam yemeğine çağıran zili du yana kadar Lisa bilardo masasında oynadıklarının çoğunu yenmişti. Sonra gülüşerek yemekhaneye doğru yürüdüler

Yemekten sonra soluk bir kot pantolon ve gri süveter giy miş bir genç adam yanlarına geldi, "Herkese merhaba, Her man Gölü'ne hoş geldiniz," dedi. "Benim adım Mark Ort man, buranın gençlik müdürüyüm. Hepiniz muhtemelen farklı nedenlerle geldiniz buraya, ama şaşıracağınız bir şey söyleyeceğim size. Umarım size ilham da verecektir bu."

Gençler konuşup gülüşmelerini kesip merakla ona baktılar

"Buraya kazara gelmediniz. O'nu dikkate alsak da alma sak da Tanrı yaşamımıza bir anlam vermiştir ve ben samimi yetle inanıyorum ki Tanrı bizi burada bir araya getirerek biz lere bu anlamı açıklamak istemiştir. Bugünlerde genç olmak, haftanın 7 günü 24 saat sürekli olarak her yönden mesajlar alıyorsunuz anlamına geliyor. Elinizde TV, dergiler, müzik, video oyunları ve benzerleri var; hepsi de sizin dikkatinizi çekmek için kullanılıyor. Bazen sessiz ve sakin bir köşeye çekilip Tanrının sesini duymak için bile vakit bulamıyorsunuz. İşte Herman Gölü'nün amacı budur." Durdu ve hemen ellerini yukarı kaldırıp avuçlarını açtı. "Tamam, tamam, pek çok eğlence de olacak elbette. Ama bu harika manzarada, tüm gürültülerden uzak, gözlerimizi kapayıp dinlemeye vakit bulacak mıyız bakalım? Sadece dinlemeye. Ve Tanrının bize söyleyeceklerini anlamak için vakit bulmaya çalışacağız. Çünkü, inanın bana, Tanrının size bir mesajı vardır ve bu, du-

162

yabileceğiniz en önemli mesajdır." Genç adam bir an durdu ve ellerini çırptı. "Pekala çocuklar, beni yeterince dinlediniz. Unutmayın,ışıklar onda söner. Kahvaltı sekizde başlar ve ilk toplantımız dokuzdadır. Hepinizle toplantıda buluşmak üze-re, şimdi serbestsiniz."

Tiffany o anda Lisa ve Christy'nin dönüp öfkeli gözlerle kendisine baktıklarını fark etti.

"Tamam çocuklar, burasının bir kiliseye ait olduğunu si-ze söylemeyi unuttum galiba, ama..."

Christy, "Unutmadın," diyerek sözünü kesti. "Kiliseden söz etseydin buraya öyle kolayca gelmeyeceğimizi biliyordun herhalde. Neyin var senin, Tiffany? Ne oldu sa-na böyle?"

Tiffany yüzünün kızardığını hissetti, konuşamıyordu ama arkadaşlarının, onun neler yaşadığını anlamalarını da çok istiyordu.

"Pazar günleri babamın beni annemle birlikte kiliseye gönderdiğini söylemiştim size, değil mi?"

Kızlar başlarını salladılar. "Evet."

Pekala... aslında babam beni buna zorlamıyordu. Yani,

başlangıçta benim fikrim de değildi bu; ama, zamanla kiliseye ve rahibin söylediklerini dinlemeye alıştım, Rahip Bob'un konuşmaları hoşuma gitmeye başladı."

Arkadaşları aynı anda, "Hoşuna mı gitti?" diye sordular. Tiffany başını salladı. "Evet, hoşuma gidiyordu o konuşmalar. Büyük resmi görmek, gelecekte neler olacağını ve neden burada olduğumuzu düşünmek."

Lisa gözlerini devirerek ona baktı. "Büyük resim mi? Biraz eğlenmek ve sonra da ölüp gitmek, arkadaşım. Senin büyük resim dediğin bu işte."

163

Tiffany en iyi arkadaşlarını kaybedebileceğini biliyordu ama ne garipti ki, onların alaylarını dinlerken kendinden da ha çok emin olduğunu hissediyordu.

Kararlı bir ifadeyle, "Hayır, öyle değil," diye konuştu, "Bundan çok daha fazlası var. Eğer o konuşmaları dinlemez sen, sadece yaşamını boşa harcamakla kalmayacak, aynı za manda sonsuza kadar cehennemde kalma riskini de göze al mış olacaksın. Başıma bunun gelmesini istemiyorum ben."

Christy ve Lisa ifadesiz yüzlerle ona bakarken, Tiffany,
onların kendisine gülmemeleri için sessizce dua ediyordu Ama gülmedi onlar. İkisi de kollarını Tiffany'nin beline attı lar ve Christy, "Seni çok sevdiğimiz ve iyi arkadaş olduğu muz için bizi buraya kandırıp getirdiğini unutacak ve bu haf ta sonu burada kalıp şu sessizce dinleme işini yapacağız," dedi. "Ama Preston'a geri döndüğümüzde..."

Lisa, "Tanrım! Nasıl da kandırıldık diyeceğiz!" diyerek tamamladı onu.

Hepsi birden gülmeye başladılar, birbirlerine sarıldılar. Tiffany dolan gözlerini kapayarak, Christy ve Lisa'nın, hafta sonu bitmeden o ilahi sesi duymaları için sessizce dua etti.

Cumartesi sabahı toplantısında Mark Ortman onlara, diğer insanlarla olan ilişkilerini sordu. Hayatlarında nefret ettikleri kişiler var mıydı? Affetmeyi bekleyen kimse bulunuyor muydu yakınlarında? Ebeveynlerine itaat ediyor ve ailelerine katkıda bulunuyorlar mıydı? Yoksa sadece başkalarından alıyor ve onlara hiçbir şey vermiyorlar mıydı?

Tiffany arkadaşlarının genç vaizi dikkatle dinlediklerini görünce sevindi. Lisa ile Christy konuşmadan sonra da Mark'm söyledikleriyle dalga geçmediler. Üç arkadaş daha sonra dışarı çıktılar ve biraz gezip spor yaptılar: Gölde ka-

noyla dolaştılar, kumsalda voleybol oynadılar ve yemyeşil yamaçta yürüyüşe çıktılar.

Duşlarını alıp akşam yemeği içi hazırlanırken zihinleri daha da açılmıştı, içlerindeki huzuru hissedebiliyorlardı; artık yeni fikirlere açık olduklarını da anlamışlardı.

Mark Ortman bu kez onlara düşündürücü bir konuşma yaptı. Hz. İsa'nın diğer insanlar için acı çekip ölüşünü anlattı. Hz. İsa bunu tüm insanlara olan sevgisini ve onları affettiğini göstermek için yapmıştı. Mark'ın Hz. İsa'dan, sanki onu tanımış gibi söz etmesi, karşısındaki gençleri iyice etkilemişti.

Genç vaiz konuşmasının sonunda, "Bu akşam Sessizlik Disiplini'ne uyacağız," dedi. "Toplantı bitince dışarı çıkarak on beş dakika kendi başınıza kalmanızı istiyorum sizden. Sadece siz ve Tanrı olacaksınız orada. Yanınızda hiçbir arkadaşınız bulunmayacak. Kendinize şu soruyu sormanızı istiyorum: Hayatınızı kim yönetiyor? Bunu ya siz yaparsınız ya da Tanrı. Belki de bu akşam Yaratıcınızla birlikte bir şeyler yapmak istersiniz. Lütfen sessizce çıkın binadan."

Herkes toplantı salonunu sessizce terk etti. Lisa ve Christy göle doğru yürüyüp birer ağaç kütüğünün üzerine otururken Tiffany onları gözden kaybetti.

Genç kız, ormanın sessizliği içine huzur verirken, bu soruya cevap vermek zor değil ki, diye düşündü, hayatımı şimdiye kadar kendim yönetiyordum ve kendimi rezil ettim.

Tiffany yalnız olduğunu bildiği halde bir süre tereddüt etti. Sonra kendi kendine yüksek sesle konuşmaya başladı.

"Tanrım, seninle nasıl konuşabileceğimi bile bilmiyorum. Hayatıma girmeni istememin ne anlama geldiği konusunda da pek emin değilim. Ama bu gece hayatıma girmeni istiyorum, çünkü karmakarışık bir yaşantım var. Günahları-

mı affet, Tanrım. Yaşantımı değiştir ve senin için yaşamayı öğret bana. Benim için hayatını verdiğine inanıyorum. Cen nette bana bir yer hazırlamak için mezarından kalktığına da inanıyorum. Seni yaşantıma davet ediyorum, lütfen gel."

Tiffany daha fazla konuşamadı. Birden gözleri doldu ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Bir süre ağladı ve sonra başını kaldırıp gökyüzündeki yıldızlara baktı.

O anda aklına bir şey geldi. Annemi ve babamı aramalıyım, diye düşündü.

Ormandan çıkıp kaldıkları binaya girdi ve koridordaki duvar telefonunu buldu. Ama telefonda onun gibi düşünen başka gençler de vardı; konuşmak için sıra bekliyorlardı. Hepsi de sevdiklerinin sesini duymak, onlara bir şey söylemek için sabırsız görünüyorlardı. Tiffany yaklaşık yarım saatlik bir bekleyişten sonra ebeveyniyle konuşabilme fırsatı buldu. Onlara neler

olduğunu, neler hissettiğini ve hayatını nasıl değiştirmek istediğini anlatırken yine ağlamaya başladı. Konuşmanın sonunda üçü de ağlıyorlardı.
Ama Tiffany telefondan ayrılırken, şimdiye kadar hiç böyle mutlu olmadığını düşünüyordu.

YİRMİ

YEDİLER YERALTINDAKİ MAHZENDEN, mağara gibi görünen yemek salonuna geçtiler. Tavandan sarkan büyük kristal avizenin ışığı azaltılmıştı. Yemek odası sanki duvarların ötesine uzuyor gibi, gölgeler içindeydi. Duvarlardan birindeki şöminede kocaman odun parçaları çıtırdayarak yanıyordu. Loş ortamda insan kendini cehennemin ağzındaymış gibi hissediyordu.
Büyük ceviz masaya oturan yedilinin yüzleri, masadaki mumlarla hafifçe aydınlanıyordu. Bıldırcınla doldurulmuş yaban domuzu etinden oluşan sıcak yemeklerini bitirmiş, kristal kadehlerden şarap yudumluyorlardı.
Garip sessizliği ilk bozan Mendez oldu.
"Ağrı Dağı'nda neler bulunabileceği konusunda bir fikrimiz var mı acaba?"
Bartholomew'nun kasvetli sesi, "Sadece potasyum kırk ve ömür süresinin muhtemelen uzaması olasılığıyla ilgili bir şeyler duyduk," diye cevap verdi. "Murphy'nin Nuh'un Gemisi'ni aramak için bir ekip hazırladığını biliyoruz. Pençe ne yapacağını biliyor."
Kır saçlı ve karga burunlu adam, "Peki Profesör Murphy'ye ne olacak?" diye sordu.
Bartholomew, "Onun, bizim için biraz kazı yapmasına izin vereceğiz," diye konuştu. "Bize yararlı olmaktan çıktığında da saf dışı bırakılacaktır kesinlikle."

Hepsi aynı anda kadehini kaldırdı.
Bartholomevv loş ortamda mutlu bir ifadeyle gülümseyen arkadaşlarına baktı. "Şimdiden pek fazla sevinmeyin, dosta rım," diye devam etti. "Yapılacak çok işimiz var. Kontrolü tamamen ele geçirmemiz için daha pek çok adım atmamız ge rekiyor. Örneğin evrensel bir ticaret sistemi kurmalıyız."
O sırada İngiliz konuştu. Sir William Merton oldukça iri yarı bir adamdı. Özellikle beyaz yakası ve siyah gömleğiyle zararsız bir ingiliz rahibine benziyordu. Konuşmasını sürdü rürken İngiliz aksanı yavaşça kayboldu ve sesi derinleşip loş salonda yankılanmaya başladı. Karşısında oturanlar onun gözlerindeki hafif kırmızı parıltıyı görebiliyorlardı.
"Ama sakın hata yapmayın, gelişmeler oluyor. Hedefe hızla yaklaşıyoruz. 138 devlet ve hükümet başkanı Dünya Mahkemesi kurulması için anlaşmaya imza attılar. Avrupa Birliği bir tek devlet olma yolunda hızla ilerliyor. Birleşmiş Milletler'in Irak'a transferi için tohumlar atıldı. Petrol paraları yakın gelecekte onların kasalarını doldurmaya başlayacak. Her şey planlandığı gibi gidiyor!"
Merton'un sesi konuşmaya başladığında daha güçlüydü. "Amerika'da ve dünyanın başka bölgelerinde Hıristiyanlık saldırı altında. Bizim etkimizle çok geçmeden etkisi kaybolacak, ölüm çanları çalmaya başladı bile. Bizim tek dünya dinimiz her yere yayılacaktır!"
O sırada yeşil giysili kadın hafif bir Alman aksanıyla, "Seninle aynı fikirdeyim, William," dedi. "Tüm cephelerde ilerleme kaydediyoruz. Barrington İletişim ve kablolu TV yayınlarına girmemiz sayesinde medyadaki etkimiz gittikçe artıyor. Dindarlar geri adım atmaya başladılar. Tüm ticari hareketleri tek bir kontrol altında toplama konusundaki çalışma-

larımız çok iyi gidiyor. Bir tek dünya yönetimi ve tek dünya dini. Hepsi yakında bizim olacak." Kadın Bartholomew'ya bakıp başını salladı. "Ama henüz her şey olmuş gibi bakamayız. Hedefimize varmak için tüm gücümüzle çalışmalıyız."
Kadın sustu ve düşünceli bir ifadeyle elindeki kristal kadehe baktı. Sonra tekrar Bartholomew'ya döndü.
"Ama yönetimin başına kimin geçeceği konusunda merak içinde olan sadece ben değilim herhalde. Sen bir şeyler biliyor olmalısın, John. Ne zaman geliyor o? Şu anda nerde?"
Kadın Avrupa'nın en güçlü bankacılarından biri olmasına ve milyarlarca dolar değerinde kararları kolayca verebilmesine rağmen o anda umutsuz gibiydi, adeta bir çocuğa benziyordu. Bartholomew ona acır gibi oldu, aslında meraklı olan sadece kadın değildi.

Bartholomew ellerini önünde kenetledi, "Sabırsızlığınızı ve merakınızı anlıyorum," diye konuştu. "Onunla karşı karşıya geleceğimiz ve sesini duyabileceğimiz günü hepimiz sabırsızlıkla bekliyoruz. Ve o gün yakında gelecek! Ama o zamana kadar sabırlı olmalı ve hazırlığımızı sürdürmeliyiz." Durdu ve gülümsedi. "O günü ve saati bilemeyeceğiz elbette... ama inanın bana, onun yolculuğu başladı. Şu anda bile bize doğru biraz daha yaklaşıyor!"

Ayağa kalkıp kadehini havaya kaldırdı ve diğerleri de onu izlediler. Hepsi de onun kasıtlı olarak söylemediği sözcüğü düşünerek kadehlerinden sessizce birer yudum şarap aldılar.

Sahte Mesih, Deccal'di bu sözcük.

Sonra hepsi birden aynı anda döndüler ve ellerindeki kadehleri şöminedeki ateşin içine fırlattılar. Cam parçalarının şakırtısı ve alevlerin içinde tıslayan şarabın sesi dünyanın sonunu belirtiyordu sanki.

YİRMİ BİR

TELEFON ÇALDIĞINDA SHARİ, bir Mısır papirüs tomarını nemlendirmek için hiperbarik kutu denen aletin içine koymakla meşguldü.

Papirüsü aletin önüne bıraktı ve Murphy'nin masasına gitti. "Alo, burası Profesör Murphy'nin ofisi. Kimi aramıştınız?"

Hattın diğer ucundan ses gelmedi. "Alo, kimi aramıştınız?"

Telefonda yine ses yoktu; ama, Shari hattın diğer ucunda birinin kendisini dinlediği hissine kapıldı ve rahatsız oldu. Karşıdaki kişi her kimse konuşmamakta ısrarlıydı. Shari telefonu kapatamıyor, ahizeyi kulağına dayamış öylece bekliyordu.

Sonra birden karşıda kimin olabileceğini anladı; hiç kuşkusu yoktu. Ahizeyi yavaşça masaya bıraktı, yandaki odaya geçti, Murphy'nin dikkatini çekmek için hafifçe öksürdü.

"Telefon mu çaldı, Shari? Beni arayan biri mi var?"

Genç kız başını salladı.

"Kimmiş peki?"

Shari ayaklarının ucuna baktı, "Şey, karşıdaki bir şey söylemedi," dedi.

Murphy soran gözlerle ona baktı, bir kağıt peçete alıp ellerini sildi sonra telefona gitti.

"Buyrun, ben Michael Murphy?"

Hattın diğer ucunda kısa süreli bir sessizlik oldu. "Ee, nasılsın bakalım, Murphy? Kuruyabildin mi bari? Yoksa hâlâ biraz ıslak mısın?"

"Methuselah!" Murphy ahizeyi iyice sıktı elinde. "Az kalsın o mağarada ölüyordum!"

"Yok canım! Genç insanların kendi davranışları konu sunda daha büyük sorumluluk almasını isterdim doğrusu. O senin seçimindi, Murphy. Riskleri ve kuralları biliyorsun." Adam bir an sustu ve kıkırdadı. "Ama bu kez belki biraz seri davrandım sana karşı. Aslına bakarsan orada sağ olarak çıkmana şaşırdım; hem de o iki küçük köpek yavrusuyla beraber. Günün birinde o yumuşak kalbin yüzünden öleceksin, biliyor musun?"

Murphy, "Öyle bir şey olursa nasıl olsa üzülmezsin sen," diye homurdandı.

"Sakin ol, kızma, Murphy. Ben olmasaydım sen ne yapardın? En azından o ilginç tahta parçasını bulmuş olamazdın, değil mi?"

Murphy sesini çıkarmadı. Methuselah o çatlak, kısık sesiyle gülmeye başladı.

"ikimizi de çok uğraştıran o tahta parçasını kaybettiğini sakın söyleme bana, söylemeyeceksin bunu, değil mi, Murphy?"

"Benimle dalga geçmekten vazgeç, ihtiyar. Onun yüzünden insanlar öldürüldü. Çok iyi bir dostum nerdeyse..."

Methuselah, "Biliyorum, biliyorum," diyerek sözünü kesti. "Buna çok üzüldüm. Baksana, aptal adam; seni neden aradım sanıyorsun? Herhalde sağlığını sormak için aramadım seni. Yapılacak daha iyi işlerim var benim. Müzeye girildiğini duydum ve tabii ki neler olduğunu anlamam uzun sürmedi. Bizim küçük tahta parçası ve tüm gizemi gitti, değil mi? Bu da senin biraz daha yardıma ihtiyacın olduğu anlamına geliyor. Sana biraz daha ipucu vermek gerekiyor, dostum."

Methuselah'm yardım şekli aslında hiç de istenecek bir şey değildi. Ama dilenciler sadaka seçemezdi ve şu anda kartları elinde tutan adam oydu. "Pekala, Methuselah! Anlat bakalım, dinliyorum seni."

"Biraz daha meraklı ve heyecanlı olabilirsin, Murphy. Hatta minnettarlık bile beklerim senden. Bu kez iş kolay, hayatını hatta bir uvzunu kaybetme riski yok."

Murphy, "Çok iyisin," diye homurdandı.

"Şu anda benim saatim ona geliyor, Murphy. Biraz sonra sana bir zarf gelecek. Eğer izlerin peşine yeniden düşmek istiyorsan talimatları izle. Şansın açık olsun, Murphy."

Murphy ondan biraz daha bilgi almak istiyordu ama adam telefonu hemen kapadı.

Başını kaldırıp baktığında Shari'nin, omzu üstünden onu dinlediğini gördü. Genç kızın gözleri korkuyla açılmıştı ve boynundaki kolyenin haçıyla oynuyordu.

"Ne istiyordu bu adam yine?"

Murphy saatine baktı, "Onun ne istediği kolay anlaşılmaz," dedi. "Ama biraz sonra bir paket gelecekmiş buraya."

Shari kollarını kavuşturdu: "Ben öyle sanıyorum ki..."

Fakat kapının vurulması genç kızın sözünü kesmesine neden oldu. Murphy kaşlarını kaldırdı. Shari içini çekerek gidip kapıyı açtı. Postacıdan aldığı zarfı Murphy'ye getirdi ve zarftan çıkan sekiz-on iki santim boyutlarındaki karta baktı.

BİR DAİREDE BİR KARE...

ARADIĞIN CEVABI ORADA BULACAKSIN.

7365 DOĞU SU SOKAĞI

MOREHEAD KENTİ

Murphy kartı okuması için Shari'ye uzattı.

Genç kız, "Ne demek oluyor bu şimdi?" diye sordu.

Murphy, "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi ve ceketini kaptığı gibi dışarı fırladı.

Raleigh'den Nevvbern'e ve oradan da Morehead kentine olan mesafe yaklaşık 130 mildi. Murphy iki saatlik araba yolculuğu sırasında hep Methuselah'ın notunu düşündü.

Methuselah neden Morehead gibi bir yer seçmişti acaba?

Kuzey Carolina'nın Crystal Sahili tarihini hatırlamaya çalıştı. 1840'ların başlarında vali, John Motley Morehead'di. Morehead liman kentini büyük bir ticaret merkezi haline getirmek istemişti. Beaufort Halici ve Newport Nehri'nin Shep-herd's Point'le birleştiği bu yer ticaret merkezi olmak için idealdi. Ama İç Savaş başladı ve valinin planları altüst oldu. Murphy o anda Morehead'de, Vaat Edilmiş Topraklar adında bir bölge olduğunu hatırladı. Bu bölgeye Shackleford Banks'den göç etmiş balina avcısı göçmenler yerleştirilmişti.

Vaat Edilmiş Topraklar! İpucunun Eski Ahitle bir ilişkisi olmalı. En azından bu da bir başlangıç, diye düşündü.

Murphy adresi sabaha doğru, saat ikiye çeyrek kala buldu. İç Savaş zamanında inşa edilmişe benzeyen eski, yuvarlak bir ambar ya da depoydu burası. Kırmızı tuğla duvarlar arasında geniş ahşap kapıları olan yükleme platformları vardı. Murphy binayı incelerken, kamyonlar olmadan önce buralara herhalde at arabaları yanaşıyordu, diye düşündü.

Boş yükleme alanında hiçbir kamyon ya da otomobil görünmüyordu. Kapılardan birinin üstünde tek bir lamba yanıyordu, oraya çıkan ahşap bir merdiven vardı. Karanlığın ortasında yanan bu tek ampul onu oraya davet eder gibi parlıyordu.

Murphy el fenerini çıkardı, daire şeklindeki binanın çevresini dolaştı. Ortada garip bir görüntü yoktu, bina sadece eskiydi. Aydınlatılmış merdivenin başında durdu ve etrafa bakındı. Sonra üzerindeki gerginliği atmak için derin bir nefes .ildi ve merdivenden yukarı çıktı. Basamakların hepsi gıcırdıyordu. Kapıya gidip kolu çevirdi, kapı kilitli değildi.

İçeri girince kendini geniş bir depoda buldu. Büyük deponun ortasında bir boks ringi vardı ve bunun üzerinde lamba yanıyordu. Ringin dört bir yanına portatif sandalyeler dizilmişti, salonun geriye kalan kısmı karanlıktı.

Murphy el fenerini etrafta gezdirip depoyu gözden geçirdi. İçerde kimse yoktu. Etrafta ofis kapısına benzer birkaç kapı vardı ama hepsi kapalıydı.

Bu eski depoyu yasadışı boks maçları için kullanıyorlar galiba, diye düşündü.

Büyük bir dikkatle boks ringine yaklaştı, ortada bir zarf gördü. El fenerini ringin kenarına bıraktı ve iplerin altından geçerek zarfı aldı. Zarfın içinde elle yapılmış, kanatlarını açmış bir melek resmi vardı.

Murphy bunun ne olabileceğini düşünüyordu ki karanlıkta bir öksürük sesi duydu.

Methuselah'ın o kısık sesli gülüşünden sonra adamın, "Onunla oyalanmak için çok zamanın olacak!" dediğini duydu.

Murphy birden arkasında bir gürültü duydu, dönünce ringe tırmanan dev gibi bir adam gördü. Adam iplerin arasından geçip doğrularak bir adım ilerleyince ringin sarsıldığını hissetti. Dev adam üzerine iyice yapışan bir mayo giymişti; tüm kasları belli oluyordu. Uzun, yağlanmış bıyığı ve usturayla kazınmış kafasıyla, eski sirklerde görülen güçlü adamları andırıyordu. Adam Murphy'nin düşüncelerini okuyormuş gibi ona bakarak sırıttı ve pazılarını oynattı.

175

Murphy kartı okuması için Shari'ye uzattı. Genç kız, "Ne demek oluyor bu şimdi?" diye sordu. Murphy, "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi ve ceketini kaptığı gibi dışarı fırladı.

Raleigh'den Newbern'e ve oradan da Morehead kentine olan mesafe yaklaşık 130 mildi. Murphy iki saatlik araba yolculuğu sırasında hep Methuselah'ın notunu düşündü.

Methuselah neden Morehead gibi bir yer seçmişti acaba? Kuzey Carolina'nın Crystal Sahili tarihini hatırlamaya çalıştı. 1840'ların başlarında vali, John Motley Morehead'di Morehead liman kentini büyük bir ticaret merkezi haline getirmek istemişti.Beaufort Halici ve Newport Nehri'nin Shep-
herd's Point'le birleştiği bu yer ticaret merkezi olmak için idealdi. Ama iç Savaş başladı ve valinin planları altüst oldu Murphy o anda Morehead'de, Vaat Edilmiş Topraklar adında bir bölge olduğunu hatırladı. Bu bölgeye Shackleford Bante den göç etmiş balina avcısı göçmenler yerleştirilmişti, Vaat Edilmiş Topraklar! ipucunun Eski Ahitle bir ilişkisi olmalı. En azından bu da bir başlangıç diye düşündü.

Murphy adresi sabaha doğru, saat ikiye çeyrek kala bul-du. İç savaş zamanında inşa edilmişe benzeyen eski, yuvarlak bir ambar ya da depoydu burası. Kırmızı tuğla duvarlar arasında geniş ahşap kapıları olan yükleme platformları var
dı. Murphy binayı incelerken, kamyonlar olmadan önce buralara herhalde at arabaları yanaşıyordu, diye düşündü.

Boş yükleme alanında hiçbir kamyon ya da otomobil görünmüyordu. Kapılardan birinin üstünde tek bir lamba yanıyordu, oraya çıkan ahşap bir merdiven vardı. Karanlı-
ğın ortasında yanan bu tek ampul onu oraya davet eder gi-
bi parlıyordu.

174

Murphy el fenerini çıkardı, daire şeklindeki binanın çevresini dolaştı. Ortada garip bir görüntü yoktu, bina sadece eskiydi. Aydınlatılmış merdivenin başında durdu ve etrafa bakındı. Sonra üzerindeki gerginliği atmak için derin bir nefes aldı ve merdivenden yukarı çıktı. Basamakların hepsi gıcırdıyordu. Kapıya gidip kolu çevirdi, kapı kilitli değildi.

İçeri girince kendini geniş bir depoda buldu. Büyük deponun ortasında bir boks ringi vardı ve bunun üzerinde lamba yanıyordu. Ringin dört bir yanma portatif sandalyeler dizilmişti, salonun geriye kalan kısmı karanlıktı.

Murphy el fenerini etrafta gezdirip depoyu gözden geçirdi. İçerde kimse yoktu. Etrafta ofis kapısına benzer birkaç kapı vardı ama hepsi kapalıydı.

Bu eski depoyu yasadışı boks maçları için kullanıyorlar galiba, diye düşündü.

Büyük bir dikkatle boks ringine yaklaştı, ortada bir zarf gördü. El fenerini ringin kenarına bıraktı ve iplerin altından geçerek zarfı aldı. Zarfın içinde elle yapılmış, kanatlarını açmış bir melek resmi vardı.

Murphy bunun ne olabileceğini düşünüyordu ki karanlıkta bir öksürük sesi duydu.

Methuselah'rn o kısık sesli gülüşünden sonra adamın, "Onunla oyalanmak için çok zamanın olacak!" dediğini duydu.

Murphy birden arkasında bir gürültü duydu, dönünce ringe tırmanan dev gibi bir adam gördü. Adam iplerin arasından geçip doğrularak bir adım ilerleyince ringin sarsıldığını hissetti. Dev adam üzerine iyice yapışan bir mayo giymişti; tüm kasları belli oluyordu. Uzun, yağlanmış

bıyığı ve usturayla kazınmış kafasıyla, eski sirklerde görülen güçlü adamları andırıyordu. Adam Murphy'nin düşüncelerini okuyormuş gibi ona bakarak sırıttı ve pazılarını oynattı.
175

Murphy, burası bir boks ringi değil, güreş ringi, plat formda fazla geniş ve boş yer var, diye düşündü.

Dev adam ona doğru bir adım daha atınca Murphy, "Ba na bir zarar gelmeyeceğini söylemiştin, ihtiyar!" diye bağırdı.

Methuselah yine bir kahkaha attı "Yok öyle şey, Murphy!" dedi. "Şimdiye kadar bunu öğrenmiş olman gere kir. TV'ler can sıkıyor bu günlerde, kendi eğlencemizi yarat mamız gerekiyor, öyle değil mi?"

Murphy ona ne diyeceğini düşünüyordu ki dev adanı yüz elli kiloluk bir kas ve kemik yığını halinde bir lokomotif gibi onun üzerine atıldı. Murphy kendini iplere attı, orada derin nefesler alarak birkaç saniye dururken, dev adam döndü, ellerini başının üstüne koydu ve sanki boş sandalyelerden alkış bekliyormuş gibi ringin ortasına doğru ilerledi.

Murphy umutsuzluk içinde düşünmeye çalıştı. Bildiği uzak doğu savunma sanatlarını bu çam yarmasına karşı nasıl uygulayabilirdi ki? Dev adam ona bir darbe indirse ya da onu kollarıyla sarsa Murphy ölmüş demekti. Adam onu yakaladığı takdirde Murphy'nin işini birkaç saniyede bitirebilirdi, ama ondan kaçarsa Murphy de ona hiçbir şey yapamayacaktı.

Murphy bunları düşünürken dev adam korkunç bir nara atarak onun üstüne saldırdı. Murphy üzerine gelen dev adamı gördü ve kendini yana doğru attı.

içgüdüsel olarak sol ayağının topuğu üzerinde dönerken devin çenesine doğru müthiş bir yüksek tekme savurdu. Ama dev adam onun darbesini kütük gibi koluyla önledi, sonra gömleğinden yakalayıp Murphy'yi bir paçavra bebek gibi havaya fırlattı.

Murphy büyük bir gürültüyle ringin üzerindeki muşambaya düşerken Methuselah'ın, "Bravo! Bravo!" diye bağırdı-
176

ğını duydu. "Hadi, Murphy, kalk ayağa! Paramın karşılığını vermen gerek, dostum! Eğer ayağa kalkmaz ve orada yatmayı sürdürürsen korkarım bu küçük dostum seni bir böcek gibi ezebilir!"

Murphy başını kaldırıp bakınca dev adamın ringin diğer ucunda sallanarak kendisine baktığını gördü, herhalde o da Murphy'yi böcek gibi ezmeyi düşünüyordu. Yavaşça ayağa kalktı ve sol omzunu tuttu, omzu kırılmış gibi acıyordu.

Dev adamın, patronunu mutlu ettiğini düşünerek artık onu bırakmasını umut ediyordu, Murphy'nin yapabileceği başka bir şey yoktu.

Adam sırıtarak baktı ona, bir kedinin, kanadı kırılmış bir kuşa baktığı gibi bakıyordu ama bu bakış Murphy'ye ihtiyacı olan cesareti verdi. Eğer onun için bir tehdit oluşturmayacak kadar kötü yaralandığımı düşünürse belki savunmasını düşürür, diye düşündü.

Ama Murphy bunu düşünürken dev adam onu birden yakaladı ve hiç güçlük çekmeden havaya, başının üstüne kal-dırıverdi. Adam Murphy'nin vücudunu havada bir halter gibi tutarken, Murphy de sanki ringin çevresinde seyirciler varmış da bağırıyorlarmış gibi sesler duydu sanki.

Dev adam Murphy'yi birkaç saniye havada tuttuktan sonra tekrar yere attı. Ama Murphy bu kez kendini hazırlamış, vücudunu iyice gevşeterek çarpmanın acısını duymamıştı. Bu tekniği uygulamak çok zordu, çünkü insan içgüdüsü tüm kasları darbeye karşı kasar, sertleştirirdi ve Murphy bunu öğrendiği için kutladı kendini.

Murphy beş yıl kadar önce Şanghay dışında bir arkeolojik kazı yaparken Terence Li adında Kanton'lu bir arkeoloji öğrencisiyle tanışmıştı. Murphy ona arkeoloji tekniklerinin
177

en yenilerini gösterince genç öğrenci de ona ailesinin kung fu stilini öğretmişti ki bir yabancı için büyük onurdu bu.

Çalışmalarının birinci gününde Li, Murphy'den, kendisi ne vurmasını istemiş ve Murphy onun, darbeyi beklerken turna ya da kaplan pozisyonu almadığını ve bir sarhoş gibi ortada sallanarak dolandığını görüp şaşırmıştı. Murphy bu nun ne kadar güç olduğunu görüp şoke olmuş - ve Li şakağı na gönderdiği bir topuk darbesiyle onu yere serince iyice şaş kına dönmüştü.

Li daha sonra gülerek ona oyunun sırrını anlatmış, seni sarhoş gibi sallanırken gören rakibin mücadeleyi daha başlamadan kazandığını sanacaktır demişti. Bir sarhoş yere düşerken adaleleri yumuşaktır, bir paçavra gibidir demişti Li. Ayağa kalkan sarhoş yine sallandığı için ona vurmak zordur. Ve o sarhoş, rakibine vurduğu zaman rakibi bunu hiç beklemi-yordur, ve şoke olur,

Şimdi Murphy de bu sarhoş tekniğini uyguluyor, ringin üzerinde sanki ayakta durmakta zorluk çekiyormuş gibi sallanıp duruyordu. Aslında şimdiye kadar yediği darbelerin onu pelteye çevirmiş olması gerekiyordu. Ama kaslarını iyice gevşetince dev adamdan aldığı darbelerin acısını adeta duymaz olmuştu.

Li ona, "Bir yere gidip iyice sarhoş olduğunda eve nasıl döndüğünü bile hatırlamazsın," demişti. "Durmadan yere düşer, sokak lambalarına, duvarlara çarparsın. Ama ertesi sabah uyandığında hiç acı hissetmezsin. Hiçbir kemiğin kırılmamıştır. Belki biraz başın ağrıyordur, o kadar. İşte sarhoş adamın sırrı budur."

Murphy o zaman ona, "Korkanm ben biradan daha sert bir içki içmem," demişti. "Onun için senin söylediğine inanacağım."

Murphy bunu hatırlayınca, ama bu işten sağ kurtulur-sam sana tekrar minnettar olacağım Terence, diye düşündü.

M

urphy yavaşça ayağa kalkarken bir eliyle iplere tutun-
du ve diğerini yan tarafına bıraktı. Dev adam ağır adımlarla ringin kenarında dolanıp duruyor ve olmayan seyircilere selam veriyordu. Murphy içinden, Adam iyi rol yapıyor, umarım benim numaramı da yutar. Gelecek saldırıda beni öldürmek isteyecek herhalde, diye söylendi.

Dev adam düşüncelerini okurmuş gibi aniden döndü ve öldürücü gözlerle baktı ona. Murphy zorlukla yutkundu. Adam sağından geliyordu, onun el şakırtısını duydu.

İşte şimdi.

Dev adam ringin karşı tarafındaki iplere dayandı, derin nefesler alıp verdi ve saldırıya geçti. Birkaç adım atarken hızı bir lokomotif gibi gittikçe artıyordu. Murphy nefesini tuttu, son ana kadar bekledi, sonra sola kaçtı, kendi etrafında hızla dönerken sağ bacağı havada geniş bir daire çizdi ve topuğu devin ensesine indi. Dev adam rakibinden hiçbir savunma beklemiyordu, birden şaşırdı ve zaten hızlandığı için, ensesine yediği tekmenin de verdiği momentumla ayakları yerden kesildi ve ringin dışına doğru uçtu. Adam iplerin üzerinden uçarken Murphy onun bayıldığını anlamıştı.

Dev adam büyük bir gürültüyle ringin çevresindeki sandalyelerden birkaçının üstüne düştü ve hepsini paramparça etti.

Deponun dip tarafında acele ayak sesleri duyuldu, Methuselah oradan hemen kaçmak için çıkışlardan birine yönelmişti bile.

Murphy güçlükle nefes alırken onun arkasından, "Bu tür adamlar hep koftur Methuselah!" diye bağırdı. "Bilmiyor muydun bunu?"

Bir kapı gürültüyle kapandı ve Murphy de ringin mu şambası üstüne çöktü. Ama şimdi gerçekten bitkin bir haldeydi. Methuselah ona bir daha zarf ya da paket gönderdiğinde, onu hiç açmadan gönderenine iade edecekti. O ihtiyarın daha kaç sürprizine katlanacaktı, bunun bir sınırı olması gerekiyordu. Hem bu kez sadece Methuselah'ı eğlendirmek için gelmişti buraya.

Arabasına doğru yürürken, sarhoş adam tekniğinin kendisini gerçekten ağır bir yaralanmadan koruduğunu düşündü Murphy. Birkaç gün darbelerin acısını çekeceğini biliyordu ama en azından hiçbir yeri kırılmamış ya da çıkmamıştı, sadece birkaç adalesi zedelenmişti.

Evine doğru giderken garip güreş müsabakasını düşündü. Methuselah artık kendi kurallarını bile çiğner gibi davranıyordu. Ne olursa olsun maçı kazanmıştı Murphy, ama Methuselah bu kez ona hiçbir armağan vermeden kaçmıştı oradan. Garipti bu, çok garipti.

Yoksa Murphy'ye bir şey vermiş miydi o ihtiyar? Olayın ayrıntılarını düşündü. Vaat edilmiş Topraklardan söz edildiğine göre işin içinde Eski Ahit var demekti. Kartta kanatları açılmış bir melek resmi vardı. Pekala, bu da bir Eski Ahit meleğiydi. Ama hâlâ bir şey anlamamıştı. Başka ne biliyordu peki?

Sinirlendi ve parmaklarıyla direksiyonda tempo tutma tutmaya başladı. Belk de resmin başka bir anlamı vardı. Onu yanına almalıydı, birkaç kez daha bakınca belki bir şeyler bulabilirdi o resimde. Dev gibi bir caniyle on raunt boğuşmuş ve o sürede de -

Evet, işte o güreş maçıydı çözümün yolu! Eski Ahit'te bir melekle kim güreşmişti?

Yakup peygamber.

Ve Yakup peygamberin Nuh'un Gemisi ile ne ilişkisi vardı? Murphy şimdi zihnini zorluyor, bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Tüm bunlardan çıkaracağı sonuç, Ağrı Dağı eteklerinde bulunan St. Jacob (Aziz Yakup) Manastırı'ndan başka ne olabilirdi?

Murphy ilk gördüğü benzin istasyonuna girdi ve cep telefonundan Isis'i aradı.

Isis onun sesini duyunca sevindi ve, "Çok spor yapıyorum Murphy," dedi. "Ağrı Dağı'na gidince benden sakınmalısın. Seninle tepeye kadar yarışacağım, kaybeden diğerine yemek ısmarlar."

Murphy güldü. "Galiba bir süre herkese yemek ısmarlayacağım."

"Nasıl yani?"

"Boşver şimdi. Dinle beni, Ulusal Arşivler'e ve Kongre Kütüphanesi'ne gidip Nisibis'li Yakup ve Türkiye'deki St. Jacob Manastırı hakkında bilgi toplayabilir misin acaba?"

"Elbette. Neden?"

Murphy, "Şu anda nedeninden emin değilim," diye cevap verdi ona. "Ama önemli olabilir."

Murphy ofisine vardığında Shari gitmişti. Kitapları ve belgeleri karıştırarak Nuh'un Gemisi ve St. Jacob'la ilgili bir şeyler bulmaya çalıştı. O manastırın 1840 depreminde yıkıldığını zaten biliyordu. Binanın harabeleri sonra da Ahora Geçidi toprak kaymasında toprağa gömülüp kalmıştı. Manastırdaki tüm eski kitaplar, el yazmaları, el yapımı eski eserler ve belgeler mahvolmuş, kaybolmuştu.

Öğleden sonra telefonu çaldı.

"Michael! St. Jacob ve manastır hakkında biraz araştırma yaptım. Ama korkarım pek fazla bir şey bulamadım."

Murphy can sıkıntısıyla yüzünü buruşturdu. Yoksa yanlış ipuçlarını mı değerlendirmişti?

Isis, "Ama başka bir şey buldum/' diye devam etti. "Sir Reginald Calworth'un gezileri hakkında 1836'da yazılmış ilginç bir kitap geçti elime. Kitabın bir bölümünde adam, St. Jacob Manastırı'nı ziyaret ettiğinden ve Kartabar adlı bir piskoposla görüştüğünden söz ediyor. Bu piskopos onun manastır kütüphanesindeki eski el yazmalarına bakmasına izin vermiş. Ona ayrıca, Nuh'un Gemisi'nden alınmış hazineler' in bulunduğu bir odayı göstermişler. Kitapta yazdığına göre rahipler ona, odada Nuh'un Gemisi'nden alınmış elliden fazla parça olduğunu söylemişler."

Murphy ıslık çaldı ve manastır odasındaki o gemi parçalarının neler olabileceğini tahayyül etti.

Isis, "Ama hepsi bu da değil," diye devam etti. "Cal-worth'un yazdığı başka birkaç satır dikkatimi çekti. Dinle bak, şöyle yazmış, Hazine odasından çıktıktan sonra Piskopos bana, bazı el yazması belgeleri ve parçaları rahiplere verip Türkiye'de Erzurum denen kente gönderdiğini söyledi."

"Hepsi bu mu? Erzurum'da nereye gönderdiğinden söz etmemiş mi Piskopos?"

"Hayır. Sir Reginald bunları yazdıktan sonra bölgedeki bitki örtüsü, hayvan türleri, yerel halkın kültürü, hava koşulları ve benzeri konuları kaleme almış."

Murphy, "Demek Erzurum ha," diye mırıldandı. "Belki aradığımız gizem dağda değildir."

YİRMİ IKI

"PEKALA ÇOCUKLAR, VERİN ödevlerinizi bakalım. Kimse kandırmaca yapmasın."

Öğrenciler ev ödevlerini vererek sıralarına doğru giderken dershanede bir kahkaha tufanı koptu. Murphy tüm öğrencilerin bir şeyler araştırıp yazdığını görünce çalışmalardan etkilenmişti. Demek ki Nuh'un Gemisi ve Tufan hepsinin merakını uyandırmış, ilgisini çekmiş konulardı.

"Bizlerle paylaşmak istediği ilginç bir şeyler bulmuş olan var mı içinizde bakalım, arkadaşlar?"
Murphy'nin sağında bir el kalktı havaya.
"Evet, Jerome!"
"Profesör Murphy, ben Nuh peygamberin İncil'de adı geçenler içinde en iyi hesap adamı olduğunu öğrendim. Tüm dünya mahva doğru giderken o, gemisini ve tüm içindekileri kurtarmayı başardı."
Murphy gülümsedi. Konuyla ilgili olduğu sürece öğrenciler espri yapabilirlerdi elbette. Tam bir şey söylemek üzereydi ki sınıfın şaklabanı Clayton elini kaldırdı. Herkes espri yaparken o geri mi kalacaktı yani?
"Profesör Murphy, Nuh'un Gemisi'nde hiç kimsenin kart oynamadığını öğrendim. Bunun neden Bayan Nuh'un güvertede oturması mıydı acaba?"
Sıralardan homurtular yükseldi.
183

Murphy, "Pekala," dedi. "Derslerine de esprilerin kadar önem verip zaman ayırıyorsan... başımız dertte demektir" sustu ve kahkahaların dinmesini bekledi Murphy. "Daha cid di bir şey söyleyecek olan kimse var mı? Evet Jill!"
"Hocam, bilim adamlarının dağ tepelerinde deniz hay vanlarına ait fosiller bulduğunu öğrenince şaşırdım. Bu da dünyadaki tüm dağları kaplamış olan bir sel felaketinin gerçekten yaşanmış olduğunu gösteriyor."
Murphy başını salladı. "Sam, bir şey mi söyleyeceksin?"
"Evet efendim, ben de yaptığım araştırmada Jill gibi, Ağrı Dağı'nda yaklaşık üç bin metre irtifada deniz hayvanlarına ait fosiller bulunduğunu öğrendim. Orası Basra Körfezi'nden yaklaşık üç bin millik bir mesafede."
Başka bir el kalktı havaya.
"Ben de Doğu Beyazıt Oteli arkasındaki arazide, yaklaşık bin beş yüz metre irtifada deniz fosilleri bulunduğunu okudum bir yerde. Doğu Beyazıt, Ağrı Dağı eteklerinde bir kent. Yazıda, Türkiye içişleri ve savunma bakanlarının da bu konuda konuştuğu belirtilmişti, bakanlar da Ağrı Dağı'nda beş bin metreye kadar olan irtifalarda okyanus orijinli ve deniz atı gibi hayvanlara ait fosiller bulunduğunu söylemişler."
"Profesör Murphy! Benim okuduğum bir yazıya göre, Nicholas Van Arkle admda Hollandalı bir bilim adamı, Ağrı Dağı'nda, Ahora Geçidi'nin batı kenarında, Nuh'un Gemisi'nin bulunduğu söylenen yere yakın bir bölgede balık ve deniz kabukluları fosillerinin fotoğraflarını çekmiş."
Şimdi hemen tüm öğrenciler el kaldırmaya başlamıştı. Murphy mutlu bir ifadeyle başını salladı. Öğrencilerin merakını ve hayal gücünü uyandırmayı başarmıştı demek.
184

Don West elini kaldırıp, "Profesör Murphy!" diye konuş-tu "Çeşitli ülkelerde yazılmış değişik tufan hikayelerini oku-maya çalıştım. Ama bu konuda yazılmış beş yüzden fazla de-ğişik hikaye olduğunu görünce şaşırdım. Sanırım bunların içinde en ünlü olanı Gılgamış Destanı."
"Haklısın, Don, öyledir. İncil'deki tufan hikayesine çok benzer. Aslında bu kıyaslama konusunda bir belge hazırla-dım sizler için."
Shari elindeki kağıtları birer birer öğrencilere dağıtmaya başladı.

Yaradılış
Gılgamış
Tufanın Büyüklüğü
Global
Global
Nedeni
insanların kötülüğü
insanların günahları
Kime gönderildi?
Tüm insanlara
Bir şehir ve tüm İnsanlara

Gönderici
Tanrı
Tanrılar Meclisi
Kahramanın adı
Nuh
Utnapiştim
Kahramanın karakteri
Dürüst
Dürüst
Bildiri şekli
Doğruca Tanrıdan
Rüyada
Gemi inşa emri?
Evet
Evet
Kahraman yakındı mı?
Evet
Evet
Geminin yüksekliği
Farklı rakamlar
Farklı rakamlar
Gemi iç bölümler Çok sayıda Çok sayıda
KapılarBir Bir
Pencereler Minimum Bir Minimum Bir
Dış kaplama Zift Zift
Gemi şekli Dikdörtgen Kare
185

insan yolcular
Aile bireyleri
Aile bireyleri ve bazı dostlar
Diğer yolcular
Tüm hayvan türleri
Tüm hayvan türleri
Sel türü
Yer sulan/yağmur
Sağanak yağmur
Tufan süresi
40 gün ve gece
6 gün ve gece
Kara bulma testi
Kuşların bırakılması
Kuşları bırakma
Kuş türleri
Kuzgun ve üç güvercin
Güvercin, kuzgun, kırlangıç
Geminin oturduğu yer
Ağrı Dağı
Nisir Dağı
Tufan sonrası
Nuh tarafından
Utnapistim tarafında

feda edildi.
feda edildi.
Tufan sonrası kutsama
Evet

Evet

Öğrenciler kağıdı okurken Murphy, "Gılgamış Destanı 1872'de George Smith adındaki bir banka memuru tarafından bulundu/' diye devam etti. "Smith boş zamanlarında, Basra Körfezi yakınlarındaki eski Asur başkenti Ninova'da bulunmuş dört bin yıllık çiviyazısı tabletlerini tercüme etti. On yıllık çalışması sonucunda Gılgamış Destanı ve Utnapiş-tim'i buldu. Gördüğünüz gibi bu destan İncil'deki hikayeye çok benziyor.

"Bu hikayeden başka, pek çok ülkede de kuşaktan kuşağa geçerek anlatılan dünya çapında bir tufan ya da sel hikayesi vardır. Bu hikayelerin ayrıntıları birbirinden farklı olmasına rağmen, hepsi de geçmişte dünyada büyük bir sel felaketi yaşandığını doğrulamaktadır. Ben bu tufan ve sel hikayelerinin anlatıldığı ülkeler ve bunlar hakkında yazan tarihçiler hakkında da bir liste hazırladım. Shari, bu kağıtları da dağıtır mısın lütfen?"

186

ORTA DOGU & AFRİKA   UZAKDOĞU   KUZEY AMERİKA

Babil
Bahnara
Acagchemenler
Bapedi
Bengal Kohl
Aleutian Kızılderilileri
Orta Afrika
Benua-Jakun
Algonquinler
Cheldea
Bhgavat
Apalaş Kızılderilileri
Mısır
Çin
Arapholar
Hottentolar
Cigpaw'lar
Arktik Eskimoları
Jumala Kabilesi
Hindistan
Athapascanlar
Aşağı Kongo
Karen'1er
Karaayak Kızılderilileri
Mesai Kabilesi
Mahabharata
Çerokiler
Otshi Kabilesi
Matsya
Chippevvalar
İran
Sudan
Cree
Suriye
Tatarlar
Dogribler Eleutlar
PASİFİK ADALARI
AVRUPA & ASYA
Flatheadler
Alamblack Kabilesi
Apamea
Grönland

Ceram AlfoorTar
Apollodorus
Iraklılar
Ami
Atinalılar
Mandanlar
Andaman Adaları
Keltler
Nez Perseler
Avustralya
Cos
Pimalar
Bunva
Girit
Thlinku'lar
Hollanda Yeni Ginesi
Diodorus
Yakima'lar
Doğu Hint Adaları
Druid'ler

Engano
Finlandiya
ORTA AMERİKA
Falwwol Kabilesi
Hellenucu'lar
Aztekler
Fiji
İzlanda
Antiller
Flores Adaları
Lapland
Kanaryalar
Formoza
Litvanya
Küba
Hawaii
Lucian
Mayalar
Kabidi Kabilesi
Megarolar
Meksika
Kurnai Kabilesi
Norveç
Muratolar
Leeward Adaları
Ogygeler
Nikaragua
Maoriler
Ovidler
Panama Kızılderilileri
Melanezya
Perirhoolar
Toltekler
Mikronezya
Pindar

Nais Plato GÜNEY AMERİKA

Nevv England
Plutarch
Abederiler
Otheite Adası
Rodos
Achavvoiler
Ot-Danomlar
Romanya
Arawaklar
Polinezya
Rusya
Brezilya
Queensland
Samothrace
Cainganlar
Rotti Kabilesi
Sibirya
Carayalar
Samoa
Sithrtide
İnkalar
Sea Dyaklar
Selanik
Mecusiler
Sumatra
TransiJvanya
Maypureler
Tahiti
Galler
Orinoco Kızılderilileri
Toradyalar

Pamariler
Valman Kabilesi

Tamanaklar

"Gördüğünüz gibi kültürlerinde bir tufan hikayesi olan pek çok ülke ve insan grubu var."

O sırada dershaneye birkaç kişi girdi, bunlardan ikisini tanıdı Murphy, derse geç kalan öğrencilerdi bunlar, utanmış gibi bir haller vardı. Üçüncü kişiyi de tanır gibi oldu Murphy. Güçlü hatları olan uzun boylu bir adamdı bu. Murphy atletik vücutlu bu adamın arka duvara yaslandığını ve yüzünü sınıfa döndüğünü gördü. Adam gözlüklerini çıkardığı zaman gri renkli gözleri uzak mesafeden bile fark ediliyordu.

Murphy, tanıyorum bu adamı, diye düşündü; neydi onun adı?

Ama o sırada Paul VVallach'ın havaya kalkan elini görünce Murphy dikkatini ona çevirdi. Shari her nedense endişeli görünüyordu.

"Evet, Paul!"

"Bu farklı insanlar aynı hikayeyi diğer ülkelere gitmiş olan akraba ve yakınlarından duymuş olamazlar mı acaba? Ya da bir misyoner onlara aynı tufan hikayesini anlatmış olamaz mı?"

Murphy başını salladı. "Evet, bu da mümkün elbet, ama bu şekilde düşünmek biraz abartılı olabilir. Örneğin Papua Yeni Gine ormanlarından çıkıp da uzak ülkelere gitmiş insan-ları düşünmek pek de olağan sayılmaz. Sadece o ülkede 860 değişik dil ve diyalekt var. Misyonerler İncil'i bunlardan sa-dece 130 tanesine çevirebilmişler, ama yeni keşfedilen bir sü-rü kabile de biliyor tufan hikayesini.

"Bak sana bir örnek vereyim. Papua Yeni Gine'nin batı bölgesinde Samo - Kubo adlı bir kabile var. Misyonerler bu kabileyi bulduklarında onların da tufan hikayesini bildiğini gördüler. Yerliler, kertenkeleleri kızdırırlarsa bu hayvanların yeni bir sel felaket getirip dünyayı yeniden boğacağına inanıyorlardı. Eğer oraya daha önce gitmiş olan başka misyonerler olsaydı, hiç kuşkusuz Tufan hikayesini kertenkelelerle il-gili şekilde anlatmazlardı yerlilere."

Murphy bunu söylerken Shari'nin projektörü açtığını gördü.

"Bakın, size şimdi tufan hikayesinin kuşaktan kuşağa nasıl geçtiğini açıklayan bir diya göstereceğim. Orta Doğu'dan çıkan okların dünyanın diğer bölgelerine doğru uzadığını göreceksiniz. Bir inanışa göre, Nuh'un Gemisi Ağrı Dağı'nda karaya oturup insanlar üremeye başlayınca Babil Kulesi'ni inşa ettiler. O zaman Tanrı onların lisanlarını ayırdı ve insanlar da dünyanın çeşitli bölgelerine dağıldılar. Giderken tufan hikayesini de beraberlerinde götürdüler. Böylece uzun zaman içinde hikaye, götürüldüğü bölgelere göre değişikliğe uğradı. Dünyada çeşitli tufan hikayesi olması ancak bu şekilde mümkün olabilir ve bu, mantıklı bir düşünce tarzıdır. Ben hikaye kaynağının tek olduğuna inanıyorum. Her hikayenin kaynağı bence aynı."

Paul derin düşüncelere dalmış gibiydi. Murphy onun argümanındaki zayıf noktayı düşündüğünü anlamıştı. Sha
ri'nin de Paul ile olan ilişkisinde bir sorun yaşadığı belli olu-yordu. Paul onun yanında kaşlarını çatmış düşünürken Sha
ri hiç de rahat değilmiş gibi görünüyordu.

Sonunda Paul, "Eğer tufan hikayesi konusunda söyle dikleriniz doğruysa, o zaman bu, evrim teorisini yalanlıyor dedi. "Her ikisi birden doğru olamaz, değil mi?"

Murphy, "Seninle aynı fikirdeyim," diye cevap verdi ona

"O halde, bir yanda elimizde bazı hikayeler ve efsaneler var, diğer yanda ise fosil kanıtlarına dayanan, kanıtlanmış bir bilimsel teori." Zoraki bir gülümsemeyle Murphy'ye baktı "Sanırım hangisini destekleyeceğimi biliyorum."

Shari sıkıntılıydı, sanki yer yarılsa da içine girsem diye düşünüyor gibiydi; ama, Murphy Paul'un söylediklerinden rahatsız olmadığını ona göstermek ister gibi gülümsedi.

"O konuda haklısın, Paul. Kanıt kanıttır. Geçen sömestir sizlere, yirmi beş binden fazla arkeolojik kazı yapıldığını ve bunlarda, İncil'de anlatılanların gerçek olduğunu gösteren bazı kanıtlar bulunduğu anlatmıştım; hatırlıyorsunuz değil mi? İncil'de anlatılanları yalanlayan hiçbir şey bulunamadı bu kazılarda. Ayrıca size hatırlatmak isterim ki, evimle ilgili kanıtların hepsinin daha sonra sahte, yanlış tanımlanmış ya da hüsnükuruntu olduğu anlaşıldı. Hatta İngiltere Doğal Tarih Müzesi eski müdürü evrimci Dr. Colin Patterson bile evrim teorisini gerçekten kanıtlayacak hiçbir geçiş fosili bulunamadığını kabul etti. Pekala, birisi eğer Nuh'un Gemisi'ni bulursa o zaman ne diyeceksin bakalım, Paul? O zaman evrim teorisinden vazgeçersin herhalde, değil mi?"

Paul omuzlarını silkti. "Elbette, isterseniz şapkamı bile
yerim."

Murphy işaret parmağını ona doğru sallayarak, "Yapamayacağın şeyleri söyleme, Paul," dedi. "Ama eğer sakin bir kafayla İncil okur ve oradaki öğretileri düşünmeye söz verir-sen ben de şapkanı yemene izin veririm." Murphy gülümse-di, diğer öğrencilere baktı ve, "Birinin ortaya çıkıp Nuh'un Gemisi'ni bulduğunu varsayalım," diye devam etti. "Dünyanın en büyük keşfi olacaktır bu. Ama bunun da ötesinde, 'Tanrının, dünyadaki kötülükleri Tufan'la cezalandırdığı ortaya çıkacaktır. Ve eğer İncil'de tufan kehaneti doğrulanmışsa, ikinci kehanet, yani Hz. İsa'nın sözünü ettiği İnsanın Oğlu kehaneti de doğru olmalıdır!"

Paul'ün buna verecek bir yanıtı yok gibi görünüyordu, Shari rahatlamıştı ve Murphy de notlarını, belgelerini toplamaya başladı.

Sonra aklına geldi ve dershanenin arka duvarına yaslanmış olan şık giyimli adama bakmak için başını kaldırdı.
Ama adam gitmişti.

YİRMÎ ÜÇ

MURPHY ACELE ADIMLARLA çıktı amfiden, ama koridorda sınıflara girip çıkan ya da kafeteryaya giden öğrencilerden başka kimseyi göremedi. Mavi elbiseli adam ortalarda yoktu. Çantasını almak için geri dönerken şaşırdı, adam kapının yanında durmuş ona bakıyordu ve elini uzatarak, "Profesör Murphy, ben Shane Barrington," dedi. "İlginç bir dersiniz vardı."
Murphy, Bu yüzü tanıdığımı biliyordum, diye düşündü.

Adam sanki her şeyi açıklayacakmış gibi, "Raleigh'ye biraz önce uçakla geldim," diye konuştu. "Demek konunuz Nuh'un Gemisi'ni aramak, öyle mi? İlginç bir konu. Uzun zamandır mı uğraşıyorsunuz bu konuyla?"

Murphy dikkatli davranmaya çalışarak, "Konuyla ilgili bu üçüncü dersimdi," dedi. Dünyanın en güçlü işadamlarından biri olan Barrington İletişim'in başkanı ile Nuh'un Gemisi'nden söz etmesi garipti aslında. Adam ne istiyordu acaba, Nuh'un Gemisi'ne reklam mı vermeyi düşünüyordu yoksa? Ama Murphy ona geminin binlerce yıldan beri hâlâ bulunamadığını söylerse hayal kırıklığına uğrayabilirdi adam. "Öğrenciler de bu konuyla çok ilgili ve meraklılar."
"Evet, gördüm bunu. Aslında benim de ilgimi çekti konu."

Murphy, "Öyle mi?" dedi. "Gücenmeyin ama, Nuh'un Gemisi gibi konularla uğraşarak büyük para kazanmak

mümkün değil. Böyle şeyler bulunduğu zaman herkese ait olurlar. Ve bunların değeri parayla ölçülemez."

Barrington'un gözleri bir an için kararır gibi oldu ama sonra güldü adam. "Mükemmel. Tutkunuzu takdir ediyo rum Profesör Murphy. Aslında sizinle bu konuyu görüşmek istiyordum ben. Şu anda vaktiniz var mı acaba?"

Murphy hâlâ kuşkuluydu ama bu adamın etkisinde kal mamak da zordu. Adamın niyeti ne olursa olsun, yine de onunla konuşmaktan bir zarar gelmezdi herhalde. "Şanslısı nız. Bir sonraki dersime kadar yarım saat vaktim var."

Murphy onu alıp öğrenci merkezine götürdü ve birci buzlu çay aldıktan sonra tenha bir köşe bulup bir masayı oturdular.

"Önce karınızın ölümüne çok üzüldüğümü söylemek is-terim; başınız sağ olsun, Profesör Murphy Korkunç, şoke edici bir olay. Bunu yapan adam yakalandı mı bari?"

Murphy dudaklarını büzdü, "Hayır, henüz yakalanmadı," dedi. Adamın bunu neden sorduğunu merak etmişti.

"Benim oğlum da sizin karınızla hemen hemen aynı zamanda öldürüldü."

Murphy başını salladı. "Duydum. Ben de size baş sağlığı dilerim."

"Teşekkür ederim, Profesör Murphy; görüyorsunuz ya ortak bir yanımız var aslında. İkimiz de çok sevdiğimiz insanları kaybettik. Arthur'un ölümü hayat görüşümü değiştirdi - yani önemli olan şeyler konusundaki görüş açımı değiştirdi." Barrington bir an sustu ve gülümsedi. "Şüpheci görünüyorsunuz, Profesör Murphy. Şey, genel görünüşümüz tam olarak aynı olmayabilir elbet, ama her ikimizin de kendimize göre, etkimizi kullanarak dünyada farklı bir şeyler yapmak

istediğimiz söylenebilir. Hatta birlikte çalışırsak etkimiz daha da büyük olur diye düşünüyorum."
Barrington bu sözlerin provasını daha önce yapmıştı ve konuşurken çok rahattı, fakat bunları söylerken yine de oğlunun öldüğü ve onu kurtarmak için hiçbir şey yapamadığı günü anımsamadan edemedi. Ama aslında, babasının onu sevmediği gibi, o da oğlunu hiç sevmemişti. Yani Murphy ile or-

tak hiçbir yanı yoktu.
Ama hayır, aslında ortak bir yanları vardı elbette.
Murphy'nin karısı da, Barrington'un oğlu da aynı katil tarafından öldürülmüşlerdi. Katil Pençe idi.
Ama Barrington bu gerçeği Murphy ile paylaşamazdı. Zengin işadamı, "Dünyada çok fazla düzensizlik ve kötülük var," diye devam etti. "Her yerde şiddet var; çok suç işleniyor. Ben, Barrington Iletişim'i bu kötülüklerle savaş için kullanmaya çalışıyorum."
Murphy çayından bir yudum aldı, "Nasıl?" diye sordu. "Bilgi toplama... İletişim... Dünya hakkında ne kadar çok şey bilir, birbirimizi ne kadar iyi tanırsak çatışmalar, kötülükler de o kadar azalır diye düşünüyorum. Size de anlamlı gelmiyor mu bu?"
Murphy başını salladı. "Elbette. İnsanlara gerçekleri söylediğiniz sürece tabii. Bazen gerçekler karmaşaya neden ola-biliyor. Bazen de gerçekler hakkında savaşmak zorunda kalı-yorsunuz."
Barrington düşünceli görünüyordu. "Ne demek istediği-
nizi anlıyorum. Peki bu büyük karmaşada sizin kişisel savaşınız nedir?"
Murphy hiç düşünmeden, "Ben İncil'in gerçeklerini kanıtlamaya çalışıyorum," dedi.

"Bu neden o kadar önemli peki?"
Murphy, "Bunun bir çok nedeni var/' diye cevap verdi. "Bir örnek vereyim. Nuh'un Gemisi'nin gerçekten var oldu ğunu kanıtlayabilirsek, o zaman Tanrının Nuh zamamndaki kötü insanları cezalandırmış olduğunu öğrenmiş olacakı. Böylece, İncil'deki gelecek hüküm kehanetini ciddiye alacak ve davranışlarımızı Tanrının isteğine göre değiştirmeye çalı saçağız."
Barrington düşünceli bir ifadeyle çayındaki buzu karıştı rarak, "İnsanların ölümsüz ruhlarını kurtarmak," diye mırıl dandı. "Bundan daha önemli ne olabilir, değil mi? O halde bu mesajı ne kadar çok insana verebilirseniz o kadar iyi olur."
Murphy, "Elbette," diyerek başını salladı.
"O zaman bu mesajı yaymak için dünyanın en güçlü kablolu TV sistemlerinden birinden yararlanma olanağı bulmanız... nasıl diyeyim... Tanrının gönderdiği bir fırsat sayılır, öyle değil mi?"
"Elbette öyle sayılır."
Barrington eline çok iyi kağıt gelmiş bir poker oyuncusu gibi sırıttı. "İşte ben sizden bunu söylemenizi bekliyordum, Profesör Murphy. Size bir iş teklifinde bulunmak istiyorum. Barrington İletişim Şirketinde çalışmanızı çok isterim."
Murphy o kadar şaşırmıştı ki ağzı bir süre açık kaldı ama hiçbir şey çıkmadı ağzından. O anda ne diyeceğini bilemiyordu. Barrington, "Özel konularla ilgili yeni bir bölüm kurmak istiyorum," diye devam etti. "Arkeoloji konusunda belgeseller çekecek bir ekip oluşturmanızı istiyorum sizden. Bilime ve ciddi konulara önem veren izleyicilerin bu tür keşif filmlerinden hoşlanacağını sanıyorum. Ekibinize alacağınız adamları kendiniz seçebilirsiniz. Çekim ve editörlük işlerini

biz, hallederiz. İşin başında siz olursunuz. İstediğiniz konuda istediğiniz programı yapabilirsiniz. Parayı hiç düşünmeyin. Eeeeee... Ne diyorsunuz?"
Aslında inanılması güç bir teklifti bu. Bir dershanede yüz kadar öğrenci yerine, bu şekilde dünyanın her yerinde mil-yonlarca insana hitap edebilecekti Murphy. Ayrıca her gün dersleri konusunda Dekan Falhvorth'la savaşacağı yerde istediğini yapmakta özgür olacak, kimsenin ağız kokusunu çekmeyecekti.
"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum doğrusu. Ben sadece bir arkeologum."
Barrington masanın üstüne eğilerek, "Güvenin bana," dedi. "Sizde bir star yeteneği, bir karizma var. Ne isterseniz deyin buna. Bunun için büyük bir öğretmensiniz siz. İnsanlar size güveniyor, inanıyor."
Murphy içinden, evet ama ben neden sana güveneyim, diye söylendi. Aslında ne yapmak istiyorsun sen?
Genç bilim adamı bir rüyadan irkilerek birden uyanmış gibiydi.
"Teklifinizi takdir ediyorum, Bay Barrington, ama korkarım size hayır dernek zorundayım."

Barrington'un yüzü birden değişti, hafif gülümsemesi hemen kayboldu. İnsanların kendisine hayır demesinden pek hoşlanmadığı belliydi.
"Acele etmeyin canım, bir süre düşünün bunu. Eğer istediğiniz başka bir şey varsa çekinmeden söyleyin bana. Eminim bir çıkar yol buluruz."
Murphy sinirlenmeye başladığını hissediyordu. Onu satın alabileceğini düşünen insanlardan hiç hoşlanmazdı.
"Cevabım hayır, teşekkür ederim."
197

Barrington sesindeki düşmanca ifadeyi gizlemeye bile gerek duymadan, "Acaba nazik davranıp bana bunun nede nini söyler misiniz?" diye sordu.
"Çünkü sizin o adi organizasyonunuzun bir parçası ol
mak istemiyorum. Geç saatlerdeki filmleriniz sadece pornog
rafiden ibaret. Normal saatlerdeki şovlarınız ve filmleriniz
cinsellik, küfür ve ahlaksızlık dolu. Komedi şovlarınız Ame
rika'daki her güzel şeyle alay ediyor. Reality şovlarınızda
gerçeklerden söz edilmiyor bile. Ve yolsuzluğa bulaşmış si
yasi kişileri savunuyorsunuz. Eğer unuttuğum bir şey varsa
özür dilerim. Size kutsal kitaptan iki satır bir şey okuyayım,
beyefendi: Kötülüğün çadırlarında yaşamaktansa Tanrımın
evinde kapıcılık etmeyi yeğlerim."
Barrington oturduğu yerde ses çıkarmadan onun yüzüne baktı. Elinden gelse uzanıp Murphy'nin boğazına sarılıvere-cekmiş gibi bir hali vardı. Ama onu tutan bir şey olduğu belliydi. Öfkesinden güçlü bir şeydi bu. Murphy onu neyin kontrol ettiğini merak etti.
Barrington yavaşça ayağa kalkıp kravatını düzeltti. Ceketinin önünü çekiştirdi ve yüzündeki öfke ifadesini değiştirmeye bile gerek görmeden elini Murphy'ye uzattı.
"Tekrar görüşmek üzere, Murphy; tekrar görüşmek üzere."
Murphy onun gözlerine baktı ve ellerini masaya koyup oturduğu yerde bekledi. Barrington topukları üstünde hızla geriye döndü ve acele adımlarla uzaklaştı oradan.
Murphy onun arasından bakıp kaldı, ne olduğunu hâlâ anlamış değildi. Bu konuyu düşünmeliyim, diye mırıldandı. Tam o sırada cep telefonu çalmaya başladı.
"Evet, ben Murphy."

"Michael, ben Vern. Ağrı Dağı'ndaki araştırma ekibini uçurma konusunda sana bir cevap vereceğimi söylemiştim ya; onun için aradım seni."
"Tamam. Julie ile konuştun mu? Neye karar verdiniz?"
"Cevabım evet, dostum."
"Julie ne diyor bu işe?"
"Biraz endişeli tabii ki. Benim uzaklara gideceğimden pek hoşlanmışa benzemiyor. Şu anda Türkiye'nin doğusunun pek de güvenli olmadığını biliyor."
"Karın haklı, Vern. Gitmek zorunda değilsin zaten."
"Biliyorum ama aileme daha iyi bir yaşam sağlamak için yapmak zorundayım bunu. Bazen bu konuda risk almak gerekiyor, dostum."
Sustu ve kıkırdadı. "Ayrıca bunu bensiz yapamazsın. Cin gibi birinin senin arkanı gözetmesi gerekiyor."
Murphy de güldü, "Bunun için de senden iyisini bulamam, değil mi, Vern? Pekala, ekibe hoş geldin, arkadaşım."
Telefonu kapadı ve göle doğru baktı. Nedense birden ürperdiğini hissetti.
Barington'un ona zehirli bir kadeh ikram ettiğinden emindi. Teklif çekiciydi ama tehlikeliydi. Zaten şimdi kendisi de eski arkadaşı Vern'e bir teklif yapmıştı. Vern de onun teklifini çok çekici bulmuş olmalıydı. Evet, onun teklifi de çok güzeldi ama o da ölümcül olabilirdi.
Tanrı korusun, arkadaşının başına bir şey gelirse ne yapardı?

YİRMİ DÖRT

PAUL WALLACH KÜTÜPHANEDE oturmuş önündeki kitaba dalmıştı, Krallar Vadisi'nde yapılan kazılar hakkındaki bir yazıdan notlar alıyordu. Adam Paul'un yanındaki sandalyeyi çekene kadar delikanlı onu fark etmedi.

"Buraya oturabilir miyim acaba, delikanlı?"
Paul önce başını yazdığı notlardan kaldırmadan, "Evet, elbette," dedi ama sonra nedense dönüp baktı.
"Bay Barrington! Ne işiniz var sizin burada?"
Barrington gülerek elini uzattı: "Yatırımıma bir göz atmaya geldim, Paul!" dedi.
Paul önündeki kitabı kapadı ve gülerek, "Yatırımınız çok iyi gidiyor," dedi. "Siz ve bursunuz sayesinde elbette. Kilisedeki bombalama olayından sonra hastaneye gelip beni ziyaret etmeniz benim için büyük gurur kaynağı oldu."
Barrington elini 'boş ver' gibilerinden salladı. "Çok zor günlerdi onlar, Paul; hatta benim için bile. Arthur'u kaybettikten sonra mahvolmuştum. Sen de babanı kaybettiğinde aynı şeyleri hissetmiş olmalısın. Oğlum Arthur'un ölümünden sonra seni bir oğlum gibi düşünmeye başladım galiba. Umarım aldırmazsın buna."
Paul, Barrington'un tahmin edip beklediği gibi, mutlu bir ifadeyle gülümsedi. Delikanlının duygularını sömürmek hiç de zor değildi.

"Çalışmana ara verip benimle biraz yürümeye ne dersin?"
"Elbette, çalışmam zaten bitmek üzereydi."
Kütüphaneden çıkarlarken, Paul diğer öğrencilerin onla rı gösterip konuştuğunu fark etti. Yanındaki adamı sanki hiç önemsemiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu ama aslında sevinçten uçacak gibiydi. Dünyanın en büyük, en ünlü işadamlarından biri onu görmek için Preston'a gelmişti. Az şey miydi bu?
Bir süre yürüdükten sonra ağaçların altında boş bir bank bulup oturdular.
"Paul, sana düşünebileceğin bir teklif getirdim. Buradan mezun olduktan sonra benim için çalışmanı istiyorum, evlat. Zekisin, çalışkansın ve ekip çalışmasından hoşlanıyorsun. Bu özellikler herkeste bulunmaz."
Paul heyecanını belli etmemek için kendini zorladı.
"Ne diyeceğim bilemiyorum doğrusu, Bay Barrington. İnanılmaz bir fırsat olur bu benim için."
"Sende gerçek bir liderlik potansiyeli olduğunu düşünüyorum, Paul. BCN'ye bir stajyer olarak gel ve çalışmaya başla. Seni kanatlarım altına almak, sana bir şeyler öğretmek istiyorum. Sanırım medya alanında çok ileri gidebilirsin. Baban gazeteci olduğu için zaten medyayla ilişkin vardı. Ondan da bir şeyler öğrenmiş olduğuna eminim."
Paul sadece başını salladı.
"Bak ben ne istiyorum, Paul: Okulda kalmalısın, tüm okul harcamalarını ben karşılayacağım. Ama senden istediğim şu; bir yazar olmak için elinden geleni yap, bu yeteneğini geliştir. Bundan sonra yazılarının kopyalarını her hafta bana vermeni istiyorum. Örneğin arkeoloji derslerini izle, yani Profesör Murphy'nin derslerini kaçırma. Onun derslerinde

imrendiklerini her hafta dört sayfalık bir rapor halinde bana vermelisin. Yazdıklarını okuyup sana öğütlerde bulunacağım. Ne diyorsun buna?"
"Zaten arkeoloji en çok sevdiğim derslerden biri. Harika olacak bu. Sizden de çok şey öğreneceğime eminim."
"Güzel. O halde işe bununla başlayacağız. Haa, az kalsın unutuyordum; bu durumda, bursundan başka, sana verdiğim görev için ayrıca bir maaş almalısın. Saatine yirmi dolar desek olur mu acaba?"
Paul kulaklarına inanamıyordu. Dersleri dışında yapacağı bir iş için saati yirmi dolardan maaş alacaktı. Mezun olduktan sonra da çok iyi bir ücretle işi hazırdı. Bundan daha iyisi olamazdı.
"Paul, bu konuda bana kesin cevap vermeden önce iyice düşünmelisin, evlat. Senden acele bir cevap beklemiyorum, baskı altına almak istemem seni. Derslerin dışında bazı sorumlulukların olacak aslında. Senin rahat ve mutlu olmanı isterim. Onun için, bu işi istemediğin takdirde sana neler söyleyeceğimi düşünüp üzme kendini. Dediğim gibi, seni bir oğlum olarak görüyorum ve sadece iyiliğini istiyorum."
Paul bir şey söylemek istedi ama Barrington elini kaldırıp susturdu onu.

"Bir şey daha söyleyeceğim sana. Bu hafta sonu işin var mı? Operadaki Hayalet'e biletlerim var. Benimle beraber New York'a uçmaya ne dersin? Çatı katında kalabilirsin."
"Bu harika olur, Bay Barrington. Uçakta da bazı şeyler yazabilirim."
Barrington onun omzuna hafifçe vurdu ve ayağa kalktı. "Mükemmel. Cuma öğleden sonra benim limuzini gönderip seni havaalanına götürmesini söyleyeceğim." Elini hafifçe kal-

dırıp şov yapar gibi saatine baktı. "Şimdi benim de oraya gitmem gerekiyor zaten. Önemli bir toplantım var. İyi çalış, Paul."
Paul onun arkasından, "Evet efendim. Teşekkürler, Bay Barrington," diye seslendi. Rüya görüyormuş gibi hayaller kurarak oturdu ve kendini New York'da, Barrington'un ofisinde iş hayatı hakkında önemli şeyler öğrenirken, gizli bilgileri alırken ve milyon dolarlık kararların alınışında bulunurken hayal etti.
Kendi kendine, "Özür dilerim, Shari," diye mırıldandı. "Bu hafta sonundaki şu İncil çalışması toplantısına ne yazık ki gelemiyorum. New York'a gitmek zorundayım biliyor musun? Shane Barrington'un özel... "
"Hey Paul, kendi kendine mi konuşuyorsun arkadaş?"
Paul başını kaldırıp baktı, utanmıştı. "Merhaba, Shari. Şey, ezberlediğim bir şeyi tekrarlıyordum da."
Shari onun yanına oturdu. "Şu senden ayrılıp giden adam Shane Barrington değil miydi?"
Paul birden tedirgin olmuştu. Shari'nin Barrington'dan kuşkulandığını biliyordu. Shari, kilise bombalanması olayından sonra adamın Paul'le ilgilendiğini ama samimi olmadığını biliyor, bunun nedenini de anlamıyordu. Paul de bunu biliyor ama bu konuda onunla tekrar tartışmak istemiyordu. Özellikle de şimdi.
Paul, çekingen bir ifadeyle, "Evet, oydu," dedi.
"Ne istiyordu senden? Buraya sadece seni görmek için mi gelmiş yani?"
Paul konuyu değiştirmek istiyordu ama Shari'nin ses tonu onu biraz sinirlendirdi.
"Neden gelmesin? Adam benim çalışmalarımla ilgileniyor, hepsi bu."

"Barrington İletişim'in başkanı seninle neden ilgilensin ki, Paul? Sen dünyaca ünlü bir hoca değil, sadece bir öğrencisin."
Paul yüzünün öfkeyle kızardığını hissetti. "Pekala, tamam. İncil'deki peri masallarının gerçekten yaşandığını kanıtlamak için çılgınca fikirler üretmiyorum ben. Dünyaca ünlü Profesör Murphy gibi değilim ben elbette."
Bunu duyunca Shari de birden sinirlendi. "Peri masalı değil onlar! Nasıl söylersin bunu? Senin İncil arkeolojisinden hoşlandığını sanıyordum. Murphy'nin derslerini seviyorsun diye düşünüyordum."
Paul bu konuşmanın kavgaya dönüşeceğini anladı. "Tamam, tamam. Murphy'nin dersleri uyarıcı, teşvik edici. Ben sadece onun gerçek dünyada yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum."
Shari onun ne demek istediğini anlamış gibi başını salladı. "Barrington gerçek dünyada mı yaşıyor yani? Neden? Parası olduğu için mi? Başarılı olduğu için mi? Onun o büyük paraları nasıl yaptığına bir bak, Paul. Pislik satarak kazanıyor o paraları."
Paul, "Sen TV bile izlemiyorsun," diyerek itiraz etti ona. "Kafanı arada sırada İncil'den kaldırsan belki bazı şeyleri farklı görebilirsin."
"Sen şimdi bana hafta sonunda İncil çalışmasına katılmayacağım mı demek istiyorsun yani? Artık bu konuyla ilgilenmediğini mi söylüyorsun?"
Paul içini çekti, onun yüzüne bakamıyordu.
"Gelemeyeceğimi söyleyecektim sana. Bir işim çıktı. Gidemem oraya."
"Shane Barrington'la ilgili bir şey mi bu?"

"Evet öyle. Barrington hafta sonu için beni Ne w York'a davet etti. Bana şirketini gösterecek. Bu benim için büyük bu fırsat, Shari. Ona nasıl hayır diyebilirim ki?"
Shari onun yüzüne baktı. Bu konuda daha önce de konuş muş, tartışmışlardı, incil ve evrim konusunda da tartışmaları olmuştu, hatta birkaç kez bu yüzden kavga bile etmişlerdi. Ama en

azından birbirlerine karşı açık, dürüst olmuşlardı. Ne kadar kavga etseler de, birbirlerine karşı dürüst oldukları sü rece ilişkileri devam eder, diye düşünüyordu Shari.
Fakat Paul ona karşı dürüst değildi artık, yalan söylemişti. Shari emindi bundan.
Ve Paul'ün ilk kez olarak ondan uzaklaştığını görebiliyordu.

YİRMİ BEŞ

"MICHAEL, BEN HANK Baines. Özür dilerim, seni rahatsız ediyorum, ama seninle görüşmem gerekiyor, dostum."
Murphy, onun sesinde bir endişe ifadesi sezdi. "Şu anda tam dışarı çıkmak üzereydim. Arşivler ve Tarih Dairesi'ne gidiyorum, seninle öğleye doğru saat on birde orada buluşabiliriz, olur mu?"
Hattın diğer ucundan bir iç çekme sesi geldi. "Tamam, orada görüşürüz."
Murphy işine o kadar dalmıştı ki, saatin on bir olduğunu ve Baines'in ona doğru geldiğini fark etmedi bile.
Baines, "Nedir bu kadar dikkatle üzerinde çalıştığın şey?" diye sordu.
Murphy başını kaldırıp ona baktı ve kenardaki bir sandalyeye oturmasını işaret etti.
"Kayıp Koloni."
"Nedir o?"
"Sir Walter Raleigh 1587'de Virginia'yı kolonileştirmek için 117 kişilik bir grup gönderdi oraya. Bu insanlar Chesape-ake Koyu yolunda Roanoke Adası'na çıktılar. Grupta 91 erkek, 17 kadm ve 9 da çocuk vardı. Kıtada doğan ilk İngiliz bebeğe Virginia Dare adı verildi."
Baines başını salladı, "Bu hikayeyi duymuştum," dedi.

"ispanya Savaşı nedeniyle, kolonicilere malzeme getire cek olan ikmal gemileri 1590'a kadar ingiltere'den oraya dö nemediler. Ama gemiler oraya geldiğinde kimseyi bulamadı lar, koloni halkı yok olmuştu. Ortalarda kimse görünmüyor du. Gemilerden inenler sadece iki ağaç gördüler; birinin üze rinde CRO, diğerinde de CROATOAN sözcüğü kazılmıştı Bu sözcüklerin ne anlama geldiğini ve o insanlara ne olduğu nu kimse bilemedi."
Baines, "Bu konuda bir şeyler mi buldun yani?" diye sordu.
Murphy gülümsedi. "Sırları çözmek bana büyük zevk veriyor. Ama sen buraya kadar bunları konuşmak için gelme din herhalde, değil mi? Nedir benimle konuşmak istediğin konu?"
"Tiffany'nin başına geleni duydun mu?"
Murphy sandalyesinde doğrularak ona baktı. "Hayır. Bir şey mi oldu ona?"
"İki gün önce bir kamyonla burun buruna çarpıştılar. Arabaları parçalandı ve arabayı kullanan arkadaşı Lisa öldü."
"Ya Tiffany? O nasıl?"
"Sadece birkaç hafif yarayla kurtuldu. Kurtulması bir mucize, Michael. Ama ölen arkadaşı için çok üzülüyor. Berbat durumda."
Murphy arkadaşının dolan gözlerine baktı, Baines ağlamak üzereydi.
"Tiffany ölebilirdi, Michael... Kızım, kızım gidebilirdi. Tiffany'yi ve Jennifer'i kaybetmek istemiyorum. Bilmiyorum ama sanki birisi bana bir şeyler söylemek istiyor gibi geliyor. Bir şeyler yapmam gerekiyor diye düşünüyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum, dostum."
Murphy, "Belki de sandığından daha iyi biliyorsun," dedi.

Baines soran gözlerle baktı ona. "Nasıl yani?"
"Düşünmek konusundaki konuşmamızı hatırlasana. Ai-lendeki diğer insanları dinlemek konusunu düşün."
Baines başını salladı. "Evet, hatırladım."
"Belki de içinden gelen o hafif sesi dinlemenin zamanı geldi. Biliyor musun, Hank; hepimizin içinde sadece Tanrının doldurabileceği özlem dolu bir boşluk vardır. Fransız filozo-fu Pascal'a göre her insanın kalbinde Tanrı şekilli bir boşluk vardır ve boşluk sadece Tanrı tarafından ve oğlu Hz. İsa kanalıyla doldurulabilir."
Baines gözerini yere indirdi, "Bu konuda konuşmak zor, dostum," dedi. "Ama ne dediğini anlıyorum. Son birkaç gündür kendi kendime, bir karar vermeliyim, diye düşünüyorum. Ama bunu nasıl yapabileceğimi bilemiyorum."

"Pekala, önemli olan bunu yapmak istemen. Ondan sonrası tramplenden suya atlamaya benzer. Sadece gözlerini kapar ve ona gidersin!"

Baines güldü. "Bunu çok kolay bir şeymiş gibi söylüyorsun, Michael. Ama ben hiç din eğitimi almadım. Bilmem gereken çok şey olduğunu anlıyorum şimdi."

"Ne gibi örneğin?"

Baines bir süre kaşlarını çatarak düşündü ve sonra, "Örneğin şu var,; sen Tanrı, Hz. Isa ve Ruhulkudüs hakkında rahatça konuşabiliyorsun. Bunlar üç farklı kavram. Ben bu konularda hiçbir şey bilmiyorum."

Murphy gülümsedi. "Bu kavramların biraz karışık olduğunu biliyorum. Sana elimden geldiğince açıklamaya çalışayım bunları. Tanrı Baba'dır, Hz. İsa Oğul'dur ve sonra da Ruhulkudüs vardır. Bu üç kavram bir tek kavram olarak iç içedir. Yani üçlü birlik."

"Üçlü birlik mi? Nasıl yani?"

"Yani üç sorumluluk gibi bir şey işte. Örneğin senin bir karın ve kızın var. Hank Baines olarak sen karının kocası, kı zının babasısın ve ayrıca da FBI'da çalışan bir ajansın. Belli zamanlarda belirli görevlerin var."

"Tamam, şimdi anlıyorum seni."

"Sana doğadan bir örnek daha vereyim. Formülü H20 olan su, doğada sıvı, katı ve buhar olarak bulunur, ama hala H20'dur."

"Tamam, anlıyorum, ama Hz. İsa'nın bir insan olduğu konusunda pek çok şey duydum. Aynı zamanda hem insan hem de Tanrı nasıl oluyor?"

Murphy güldü.""Benden daha zeki olan pek çok insan son birkaç bin yıldır bu soruyla uğraşıp durdu, ama bir de ben deneyim bakalım. Senin Shakespeare ile aran nasıldır?" "Üniversitede o konuda bir şeyler okumuştum, ama doğrusunu istersen pek bir şeyler hatırlamıyorum."

Murphy güldü. "Aslıda ben de öyle," dedi. "Ama Mac-beth'i hatırlarsın, değil mi?"

"Elbette. Şu İskoçyalı adam, bir de karısı vardı." "İşte bak, sandığından daha çok şey hatırlıyorsun. Her neyse, Macbeth denen şu kahraman, yazar Shakespeare'le karşılaşmış olabilir mi sence?"

Baines şaşkın gözlerle ona baktı. "Buna hayır diyebilirim," dedi.

Murphy, "Ama karşılaşabilirdi," diye devam etti. "Shakespeare eğer isteseydi, yazdığı o piyese kendini Shakespeare adıyla koyabilir ve piyeste Macbethle tanışabilirdi."

"Evet, sanırım yapabilirdi bunu."

"Tamam işte, Tanrı da bunu yaptı. O, evrenin yazarı. Bunu yaparken kendini de Hz. İsa'nın bedeniyle hayat piyesinin içine koydu. Tanrı bir insan şeklini aldı. Hz. İsa bile, 'Ben ve Baba biriz dedi."

Baines bir süre düşündü ve Murphy de ses çıkarmadan onu bekledi.

Sonunda Baines, "Sanırım burada sorulması gereken önemli soru şu," diye konuştu, "eğer Hz. İsa'nın insan bedeni içinde Tanrı olduğunu gerçek olarak kabul edersem benim yaşamımda bir şey değiştirecek mi bu?"

"Buna inansan iyi olur. Biraz daha ileri gidelim? Mükemmel, kusursuz olan bir insan tanıyor musun?"

Baines başını iki yana salladı.

Murphy, "Tanrı mükemmeldir, kusursuzdur," diye devam etti. "Ama yine de bir sorun var. Bizler kusursuz değiliz. Eğer Tanrının huzuruna hatalarımızla çıkarsak dayanamayız buna. Neden? Çünkü Tanrı Kutsaldır. Çocukken bir yaramazlık yaptığında ne oluyordu, hatırlarsın değil mi? Ebeveyninin bu yaramazlığı, işlediğin suçu bilmesini istemezdin, haksız mıyım? Şimdi Tanrının, senin yaşam boyu düşündüğün, yaptığın tüm kötülükleri, işlediğin tüm günahları bildiğini varsayalım. Onun huzurunda sonsuza kadar değil, beş dakika bile kalmak istemezdin, değil mi? Ama cennete gitmeden önce İsa Mesih'i Efendin ve Kurtarıcın olarak kabul eder ve günahlarının silinmesini sağlarsan, ortada bir sorun kalmaz, değil mi?"

Baines başını salladı. "Evet, mantıklı bu."

"Tanrı günahlarımızın affedilmesi, mükemmel olmamızın sağlanması için, ölmek üzere, Oğlu'nun, yani İsa Mesih'in şeklini aldı. Sonra da bizi, O'nun huzuruna çıkabilme-

miz için, İsa Mesih'in mükemmelliğiyle örtüyor. İnsanın tüm yapması gereken şey, bu büyük değişime inanmak ve onu kn bul etmektir."

"Bu çok basit görünüyor. Yapmamız gereken başka bi şey yok mu yani?"

Murphy ellerini havaya kaldırdı. "Hepsi bu işte. Bunda başka bir şey yapmayı denemek kusur olabilir."

"Bu iş bana biraz daha güçmüş gibi geliyordu."

"Ben sana öyle bir şey söylemedim. Bak Romans Kita-bı'ndan bir şey okuyayım sana: Sözcük sana yakındır; o senin ağzında ve kalbindedir; beyan ettiğimiz işte bu iman sözcüğüdür; yani eğer ağzınla, İsa Mesih Tanrıdır/ diyerek bunu teslim eder ve Tanrının O'na yeniden hayat verdiğine tüm kalbinle inanırsan kurtulmuş olacaksın. Çünkü inanç kalpten olursa geçerlidir ve bunu ağzınla söyleyerek kurtulmuş olursun. Tanrının adını telaffuz eden herkes kurtulmuş olacaktır."

Murphy sözünü bitirdiğinde Baines derin düşüncelere dalmış gibiydi. Murphy elinden geleni yapmış, inancını ona mümkün olduğunca açık olarak anlatmıştı. Bundan sonrası Baines'e kalıyordu. Baines'in o anda onu dinlediğinden emin değildi ama yine de bir şey daha eklemek istedi.

"Sakın unutma, Hank,; İsa Mesih'i istediğin anda hatırlayabilir, hayaüna sokabilirsin. Ve bunu her yerde yapabilirsin, bunun için kilisede olmana gerek yok. Araba kullanırken bile yapabilirsin bunu. Alışverişe giderken bile, yani her yerde hatırlayabilirsin onu. Sadece dua etmen ve O'na seslenmen yeterli. Sana cevap vermek için hemen gelecektir, eminim bundan."

Murphy bunu söyledikten sonra kağıtlarını, kitaplarını topladı, elini bir an için Baines'in omzuna koydu ve sonra yürüyüp oradan ayrıldı.

Çıkarken sessizce dua da ediyordu.

YİRMİ ALTI

ISIS TERMİNAL BİNASINA girdi. Gelen uçaklar levhasında Amerikan Havayolları'nın varış saatine baktı. Uçak tam zamanında meydana inmişti. Gelen yolcuların çıktığı salonda boş bir koltuk bulup oturarak beklemeye başladı, o gelene kadar kalp atışlarının normale dönmesini umut ediyordu. Ondan nasıl etkilendiğini ona göstermek en son istediği şeydi.

Murphy onun, adeta meditasyon yapar gibi, gayet ciddi bir ifadeyle ve elleri dizlerinin üstünde oturduğunu gördü. Isis'in gözleri kapalı gibiydi. Murphy uzakta birkaç saniye durdu ve ona baktı. Onunla karşılaşıp selamlaştığı andan itibaren sadece iş konuşacaklardı. Murphy ilişkilerinin orada kalmasına karar vermişti. Onun için onun bu görünüşü hiç beklenmeyen bir armağan gibiydi. Isis'in rüzgârda dağılmış gibi duran alev rengi saçları, adeta küçük, yaramaz bir meleği andıran porselen benzeri yüzüyle öylesine tezat oluşturuyordu ki, Murphy bir an parmak ucuyla onlara dokunmak istedi.

Genç kadın sanki onun düşüncesini okumuş gibi, birden gözlerini açtı ve o parıldayan yeşil gözler koridordaki Murphy'yi hemen gördü. Ama Isis onu görür görmez, sanki görmemiş gibi gözlerini başka yana çevirdi. Murphy elini kaldırıp ona selam verdi, derin bir nefes aldı ve sonra kalabalığın arasında ona doğru yürüdü.

Murphy yanına gittiği zaman Isis kendini toparlamıştı w yine o her zamanki sfenks gülümsemesiyle ona baktı.

"Hoşgeldin, Murphy."

"Merhaba, Isis, iyi görünüyorsun... " Murphy bir an bo calar gibi durdu. Isis, giydiği spor pantolon, vücudunu sıkı ca saran yeşil tişört ve ayaklarında spor lastik ayakkabılarla kalabalığın içinde dikkati çekmek istemeyen bir mankene benziyordu, ama bunda pek de başarılı değildi.

İnsanı şaşkına çeviren bir şey vardı bu kadında.

Murphy kendini toparladı. "Evet, çok iyi görünüyorsun," diye ekledi.

Isis çevik bir hareketle yerinden kalktı ve taksi durağına doğru yürürken, "Sana söyledim, sürekli spor yapıyorum," dedi.

Murphy onun arkasından yürürken sadece, "Harika," dedi; "Çok güzel."

Murphy takside, el çantasına her şeyi alıp almadığını kontrol ederken rahatlamış görünüyor, Isis ise pencereden dışarı bakıyordu, Virginia'nın sakin McLean kasabasına gelene kadar pek konuşmadılar. Thomas Lee bu toprakları 1719'da satın almış ve ingiltere'deki memleketi olan Langley adını vermişti buralara.

Tüm güvenlik kontrol noktalarını geçtikten sonra, üniversite bahçesine benzeyen geniş alanda yürümeye başladılar. Manzaralı avlusu, geniş çim alanları, ağaçlar ve çiçekle-riyle burası gerçekten de büyük bir üniversite kampusunu andırıyordu.

Pastoral bir üniversite bahçesinde olmadıklarını ancak Kryptos heykeli önünde durunca anladılar. Murphy, bir bilgisayar yazıcısının çıktısını andıran S şekilli bakır levhanın

önünde ilk kez durduğu günü hatırladı. Levhada, bakan in-sanı şaşırtan ve anlaşılması güç bazı mesajlar vardı. O zaman bunları okumaya çalışmış ama başaramamıştı, şimdi de yan gözle Isis'e bakarken bazı sırların belki de hiçbir zaman çözülemeyeceğini düşündü.

Bir süre sonra modern, cam kaplı bir bina olan merkeze girdiler ve danışma masasına yaklaştılar.

"Buyurun, efendim, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Michael Murphy ve Isis McDonald. Carlton Stovall ile bir randevumuz vardı."

Çok geçmeden kısa boylu, biraz tombulca ve saçları dökülmüş bir adam geldi yanlarına, hafifçe gülümsüyordu. Adam onları ofisine davet etti.

Stoval onların masa önündeki koltuklara oturmasını bekledikten sonra, "Telefonda size fazla yardımcı olamayacağımı söyledim," dedi. "Umarım bu yolculuğu boş yere yapmadınız."

Murphy ciddi bir ifadeyle, "Bunu göreceğiz," dedi. "Size söylediğim gibi, ben Nuh'un Gemisi ile ilgili belgelerin kop-yalarıyla ilgileniyorum."

Stovall bir kahkaha attı ve, "Özür dilerim, Profesör Murphy!" dedi. "Tüm dosyalarımız Tufan'da mahvoldu!" Durdu ve tekrar güldü. "Çok özür dilerim. Bize bir sürü çılgınca talep geliyor, biliyor musunuz; Elvis'in yaşadığı yer hakkında bilgi isteyenler, Gizli Servis'in Marylin Monroe'yu nasıl öldürdüğünü öğrenmek isteyenler bile var. Ama bu, en büyüğü doğrusu! Yunus Peygamberle balina hakkında bir şey istemiyor musunuz yani?"

Adam bunu söyledikten sonra beyaz bir mendil çıkardı ve alnını kurulamaya başladı.

Murphy bir süre bekledi, adamın başka espri yapıp yap mayacağını merak etmişti. "Belki siz ona başka bir isim ver mişsinizdir," dedi. "Bir düşünelim bakalım... Ağrı Dağı Ano malisi dosyasına ne dersiniz? Bu size bir şey hatırlatıyor mu acaba?"

Stovall birden ciddileşti. Adamın yüzü kireç gibi bembeyaz oldu. Kekeler gibi bir şeyler söylemeye çalıştı ama Murphy onun sözünü hemen kesti.

'"Kesin olarak bildiğime göre, 17 Haziran 1949'da bir ABD Hava Kuvvetleri uçağı Ağrı Dağı üzerinde bir eğitim uçuşu yapıyordu. Fotoğraf çekimi sırasında 5.000 metre irtifada bir şey gördüler. Bana söylediklerine göre bu cisme CIA tarafından Ağrı Dağı Anomalisi adı verildi. Yine bildiğime göre, Bilgi Özgürlüğü yasasına dayanılarak, bu dosya kırk yıldan fazla bir süre gizli tutulduktan sonra 1993'de gizli olmaktan çıkarıldı. Nasıl, iyi gidiyor muyum?"

Murphy bunu sorar sormaz, Stovall'a konuşma fırsatı vermeden devam etti.

"Washington merkezli Stratejik ve Uluslararası Etüd-ler'den Porcher Taylor adında bir bilim adamı da ilginç şeyler buldu. Onun sağladığı bilgilere göre, 1956 yılında bir ABD U-2 casus uçağı aynı anomalinin fotoğraflarını çekmişti. Taylor ayrıca, CIA'nın da 1973'de güçlü KH-9 askeri uzaktan-algıla-ma uydusuyla bazı fotoğraflar çekmiş olduğunu öğrendi. Bunu garantiye almak için, KH-11 uydusu da Ağrı Dağı'nda aynı noktanm fotoğraflarını 1976,1990 ve 1992 yıllarında çekti."

Murphy sustu ama Stovall'm bir şey söyleyecek hali kalmamış gibiydi.

Murphy, "Eğer yanılmıyorsam," diye devam etti; "IKO-NOS uydusu Ağrı Dağı Anomalisi'nin gizli koordinatlarını

19 derece 42 dakika ve 10 saniye kuzey boylam ve 44 derece, 16 dakika ve 30 saniye doğu enlem olarak saptadı."

Stovall şimdi şaşkın gözlerle bir Murphy'ye, bir Isis'e bakıp duruyordu. Kapana kısılmış bir fareye dönmüştü adam. Sonunda kendini toparladı, "Bu dosyaları size açma yetkisine sahip değilim," dedi. "Bunun için üstlerimle konuşmam gerekiyor."

Murphy, "Pekala," dedi. "Bizim vaktimiz var, Bay Stovall."

Stovall odadan çıkınca Isis Murphy'ye bakıp gülümsedi. "Adamın canına okudun, Michael. Söylediklerinin hepsi doğru muydu?"

Murphy, "Biz de bunu öğrenmek için geldik işte buraya," dedi.

Kendilerini uzunca bir süre beklemeye hazırlıyorlardı ki birden kapı açıldı. İki adam girdi içeri. Stovall kendini toparlamış gibiydi, Murphy onun yanındaki adamı da çok iyi tanıyordu.

Murphy o anda kilise bombardımanını anımsadı, o zaman araştırmayı yürütmekte olan FBI ajanı, bu bombalama olayından Murphy, Laura ve Rahip Bob Wagoner gibi iyi Hıristiyanların sorumlu olabileceğini ima etmişti.

Ajan Burton Welsh'ti bu adam.

Hank Baines Murphy'ye, bu adamın şimdi CIA için çalıştığını söylemişti.

Murphy Welsh'i burada görünce şaşırdı.

Welsh kaşlarını kaldırıp, "Vay canına, Profesör Murphy ha!" dedi. "Demek ne kadar uğraşırsam uğraşayım sizden kurtulamayacağım ben."

Murphy, "Ben de tam böyle düşünüyordum," diye cevap verdi. "Ama merak etmeyin, sizi fazla meşgul etmeyeceğiz,

buradaki işiniz her neyse ona dönebilirsiniz. Sadece bize dosyaları verin, hemen gidelim buradan."

Welsh, "Özür dilerim ama bunu yapamayacağız' dedi. "Çünkü o belgelere yeniden gizlilik derecesi verildi ve ortadan kaldırıldı onlar."

Murphy birden yerinden kalkıp onun tam karşısına dikildi, "Bu mümkün değil' dedi. Isis onun öfkesine kapılacağından korkup kolunu tutmuştu ama Murphy bunun farkında bile değil gibiydi. "Tüm o belgeler Bilgi Özgürlüğü Yasası'na göre halka açık artık. O dosyalan bizden gizleyemezsiniz."

Welsh kollarını kavuşturdu. "Size söyleyecek başka bir şeyim yok," dedi.

Murphy onu parmağıyla hafifçe dürttü, "Bana çok şey söyledin, Welsh," diye konuştu. "Bize haklı olduğumuzu söyledin. CIA tüm bu bilgilere sahip ama bunları halka vermek istemiyor. Halktan bilgi gizlemek oluyor bu!"

VVelsh omuzlarını silkti. "Ne diyebilirim ki? Belki de Başkana bir mektup yazarsın, bu konuyu ona götür daha iyi edersin. Şimdi güle güle evinize gidin." Adam bunu söyledikten sonra aniden geri dönüp çıktı gitti.

YİRMİ YEDÎ

ÇIKIŞ KAPISINA DOĞRU yürürlerken Murphy hâlâ öfkeyle homurdanıp duruyordu.

"Welsh denen bu sersem herif önce kilise bombardımanından dindar insanları sorumlu tuttu, şimdi de burada karşıma çıkıp Ağrı dosyalarını gizledi bizden. Neler oluyor böyle?"

Isis kendi kendine onu yatıştırmak istediğini söyleyerek Murphy'nin koluna girdi. "Sanırım bu konuyu biraz abartıyorsun, Murphy. Yani CIA'nın elinde Nuh'un Gemisi'nin gerçekten varolduğuna dair kanıtlar varsa neden halktan gizlesin bunları? Senin bu Welsh denen adamla geçmişten gelen bir anlaşmazlığın var. Sanırım bunu sadece senden hoşlanmadığı için yaptı."

Murphy, "Belki de haklısın," dedi. "Belki de dediğin gibi benden hoşlanmadığı için çıkardı bu güçlüğü."

Isis, "Ee, şimdi ne yapacağız peki?" diye sordu. "Bu iş olmadığına göre, uçağının kalkış saatine kadar birkaç saatlik bir vaktin olmalı. Sana bir Washington turu yaptırmamı ister miydin acaba?"

Aslında Murphy onu dikkatle dinlemiyordu ama yine de, "Pekala," dedi. "Bu durumda o dosyaları alabilmemiz mümkün olmayacak."

"Bak, eğer vakit geçirmek istemiyorsan bana göre hava hoş. Müzede yapılacak çok işim var, ben de işime dönerim."

Murphy kendini zorlayarak gülümsedi. Özür dilerim, Isis. Şu duran taksiye atlayalım da dolaşalım biraz bari. Sen rehberim ol."

Isis, "Ne kadar da şanslısın' dedi. "Aslında bu taksiler buralarda durmaz." Taksiye bindiler. Isis şoföre, Washington Abidesi'ne gideceklerini söyledi.

Şoför başını salladı ve arabasını çalıştırıp trafiğin içine karıştı. Bir süre konuşmadılar. Murphy hâlâ Welsh ile çatışmasını düşünüp sinirlenirken Isis de kucağına koyduğu ellerine bakıyordu. Bir ara Murphy'ye bu gezi teklifini yapmakla iyi edip etmediğini düşündü.

Isis bir süre sonra başını kaldırıp geçtikleri caddeye bakınca hiç tanımadığı bir yerde olduklarını gördü. Şoförün arkasındaki cam bölmeye vurarak, "Hey!" diye seslendi. "Washington Abidesi'ne gideceğiz dedik ya sana! Burada ne işimiz var!"

Murphy birden doğruldu. "Ne oluyor, Isis?" diye sordu.

"Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Ama yanlış yöne gittiğimize eminim." Isis tekrar şoförün arkasındaki cama vurdu. Ama şoför hiç aldırmadı ona. Murphy adrenalin seviyesinin yükseldiğini hissediyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu belliydi. Evet, işler hiç de yolunda gitmiyordu.

Kapı kolunu tutup çevirdi, ama kol yerinden oynamadı. O sırada araba birden yavaşladı, belki de şoför onları oralarda bırakıp kaçacaktı. Araba kaldırım kenarına yanaşırken Isis rahat bir nefes aldı. Murphy onun elini tuttu ve kaldırıma atlamaya hazırlandılar.

Ama onlar daha harekete geçmeden arabanın iki kapısı birden açıldı ve içeri dalan iki adam onları ortalarına aldılar. Murphy yanındaki adama dönmek için bir hamle yaptı ama

ucuna susturucu takılı bir tabancanın namlusuyla karşılaştı. Adam siyah takım elbiseliydi, beyaz gömlek giymiş, kırmızı kravat takmıştı. Siyah saçlarını arkaya doğru taramıştı ve sırıtarak Murphy'nin yüzüne bakıyordu.

Adam gülmeye devam ederken, "Demek tur istiyorsunuz ha," dedi. "Tamam size tur yaptıracağız, ama özel bir tur olacak bu, turistlerin görmediği yerleri göreceksiniz."

Murphy başını çevirip Isis'e baktı. Zayıf ve sarışın olan diğer adam da onun alnına silah dayamıştı ve Isis tir tir titriyordu. Sarışın adam diğeri gibi sırıtmıyordu, çok ciddiydi.

Araba tekrar yola koyulurken Murphy düşünmeye başladı. Bu bir adam kaçırma olayı mıydı acaba? Yoksa onları birine mi benzetmişlerdi? Adamların davranışları onların birer profesyonel olduğunu gösteriyordu. O anda Levi'nin bir sözünü hatırladı.

Serbest ajanlar.

Bu durumda çok dikkatli olması gerekecekti. Adam profesyonel olsa bile Murphy onu etkisiz hale getirebileceğini anlamıştı. Ama yanında Isis vardı, bu riske giremezdi. Gidecekleri yere kadar beklemek ve sonra ne yapabileceğini düşünmek durumundaydı.

Hafif bir ses duyunca baktı ve sarışın adamın Isis'in ağzına bir bant yapıştırdığını ve gözlerini de bir bezle bağlayıp iyice kapattığını gördü Murphy.

"Hey, ne oluyor?" diye bağırdı ama hareket edemeden silahın kabzası alnına iniverdi. Murphy birkaç saniye için sersemledi ve o sırada bileklerine plastik bir kelepçe geçirildiğini fark etti. Daha sonra onun da ağzı bantlandı ve gözleri bağlandı.

Şimdi her taraf zifiri karanlıktı.

Solundaki adamın rahatladığını hissetti. "Rahatınıza ba kın çocuklar, biraz sonra orada olacağız," diyerek güldü adam.

Murphy başka bir şey yapamayacağını anlayınca adam ların eşkallerini zihnine iyice yerleştirmeye çalıştı. Solundaki adam konuşurken bir aksanı mı vardı? Güneyli olabilir miy di acaba? Hafif bir tıraş losyonu kokusu vardı ama Murphy bunun hangi marka olduğunu anlayamadı.

Gözleri hiçbir şey göremiyordu ama düşünmeden başını salladı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu ve biraz sonra belki de bu adamlar ikisini de öldüreceklerdi. Bileklerindeki kelepçe yi zorlamak istedi ama birden silahın namlusunu kaburgala rının üstünde hissetti. Murphy nefes alıp verişlerini yavaşlattı ve vardıkları yerde başlarına gelecek olan şeye hazırlanmak için öfkesini daha olumlu bir kanala yöneltmeye çalıştı. Bu planın başlangıcını anlamak için zihnini zorladı. İki adamın arabaya ne zaman bindiklerini tam olarak bilemiyordu ama oldukça uzun bir süre geçmiş olmalıydı. Araba tekrar yavaşladı, sesler değişmeye başladı. Başka araba sesi

duyulmuyordu". Araba durdu ve Murphy bir süre sonra sadece soğuyan motorun hışırtısını, kendi kalbinin atışlarını ve Isis'in hıçkırıklarını duydu.

Güçlü eller onu yakalayıp arabadan çıkardı ve sonra birisi sırtına dayadığı silahın namlusuyla onu hızla ileri doğru itti. Onu yine kollarından tuttular ve Murphy sendeleyerek bir merdivenden aşağı inmeye başladı. Bir ara düşer gibi oldu, onu tuttular. Murphy dengesini bulurken ağzındaki bandı ve gözündeki bağı çıkardılar.

Zemini beton, uzun, alçak tavanlı ve çıplak bir odada Isis'le yan yana durduğunu gördü Murphy. Tavandan sarkan
222

ampul, odadaki tek eşya olan gri renkli çelik bir masayı aydınlatıyordu. Siyah saçlı adam masaya dayanmış, silahını da önüne koymuştu.

Adam Murphy'ye alaycı bir ifadeyle baktı, "Bir çok önemli kişiyi sinirlendirmişsin ama pek bir şeye de benzemi-yorsun," dedi.

Murphy sinirlenmemeye çalışarak, "Kimmiş bu önemli kişiler bakalım?" diye sordu.

Adam kaşlarını çattı. "Baksana bana, burada elinde silah olan kişi benim. Yani soruları sadece ben sorarım."

Murphy kendini zorlayarak gülümsedi, "Sor o zaman," dedi. Yanında duran Isis'in titrediğini görebiliyordu.

Adam, "Aslında benim bilmek istediğim bir tek şey var," dedi. "Hanginiz önce gitmek istiyor?" Silahını masadan alıp önce Murphy'ye, sonra da Isis'e doğrulttu. "Yani sevgilinin beynine bir kurşun sıkıldığını görmek istemezsen anlarım seni. Ama ona öncelik vermen de bir centilmenlik örneği olabilir. Bay Enson, bu durumda hangisinin önce gitmesi daha doğru olur sence?"

Diğer adam biraz ilerde ve şoför de onun gerisinde duruyordu.

Şoför kıkırdayarak güldü; "Bilemiyorum," dedi. "Ama sanırım bu konuda kişisel tercihe öncelik tanımak gerekir."

Siyah saçlı başını iki yana sallayarak, "Vay canına," diye devam etti. "Eğer bu tür davranışlar konusunda uygun kurallar yoksa bu pis dünyada yolumuzu nasıl bulacağız peki? Tüm çocuklarımızın birer şiddet yanlısı olarak büyümesine şaşmamalı. Ne diyorsun buna, Murphy?"

Murphy konuşmayı uzatıp vakit kazanmayı düşünüyordu ama birden, birinin nefesi kesilmiş gibi bir ses duydu. Isis
223

öne doğru eğilmiş, müthiş bir titreme geçiriyordu. Genç ka dın bir süre titredikten sonra yere düştü ve gözleri geriye doğru devrildi.

Bir an için herkes yerde uzanıp kalan Isis'e baktı Murphy kendi kendine, "Umarım düşündüğümü yapıyoı sundur' diye mırıldandı, sonra sola döndü, ani bir adım at tı ve şoförün kasıklarına müthiş bir tekme savurdu. Adam in leyerek eğildi, kasıklarını tutarken Murphy masaya vurup sı lahı yere düşürdü. Siyah saçlı saldırgan eğilip silahı alırken Murphy kendini yere atıp öne doğru yuvarlandı ve susturucudan çıkan kurşunun boğuk sesini yan tarafında duydu.

O sırada müthiş bir çığlık duyuldu ve Isis yattığı yerden aniden fırlayıp kelepçeli kollarını ikinci saldırganın boğazına doladı. Adam boğazını kesen plastik kelepçeden kurtulmak için çabalarken elindeki tabancayı düşürdü, Isis onun çabalamasına rağmen ellerini çekmedi ve adamın başını iyice geriye eğdi.

Murphy bu fırsattan yararlanmak için ancak birkaç saniyesi olduğunun bilincindeydi. Yere düşmüş acıyla kıvranan şoförün üzerinden atlayarak geçti ve elleri kelepçeli olmasına rağmen, güç de olsa onun yanına düşmüş olan tabancasını kavradı.

Fakat yine geç kalmışa benziyordu. Birinci saldırgan yere diz çökmüş ve silahının namlusunu ona doğrultmuştu!
Murphy'ye, "Sakın kımıldama," diye bağırdı.

Ama adam ona bağırır bağırmaz birden sendeledi ve yere düşerken Murphy onun başının yan tarafından kanlar fışkırdığını gördü.

Murphy gördüğüne inanamıyormuş gibi dönüp bakınca, elindeki susturuculu tabancanın namlusundan duman çıkan

224

Isisi gördü. Isis, "Orada öyle bakıp durma' dedi. "Yardım et de şu kelepçeden kurtulayım. Pantolonumun ön cebinde bir çakı var."

Murphy hemen Isis'in yanma gidip cebinden çakıyı aldı ve önce onun plastik kelepçesini, sonra da kendinininkini kesti.

Yerde yatan ikinci saldırgan nefes almıyor gibiydi. Ama tam o sırada Isis, "Dikkat et!" diye bağırdı.

Murphy aniden geriye dönüp bakınca yerde yatmakta olan şoförün ayağa fırlayıp adeta havada uçarak saldırıya geçtiğini gördü. Hemen pozisyon aldı ve onun çenesine müthiş bir diz darbesi indirdi. Adamın çenesi çatırdayarak kırıldı ve hareketsiz vücudu Murphy'nin ayaklan dibine düştü.

İkisi bir an sessizce durup yerde yatan adamlara bakülar. Sonra Murphy İsis'in elindeki tabancayı aldı, "Sanırım buradan hemen gitsek iyi olacak," dedi. "Bunlara destek gelebilir."

Isis onu duymamış gibi saçlarını arkaya atarak başını salladı, "Bir ara sana abarttığını söylemiş ve paranoyak olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Ama aslında..."

Murphy Onu kapıya doğru çekti, "Bunu sonra konuşuruz," dedi.

Acele adımlarla merdivenden çıkıp garaja gittiler. Murphy bir kapıyı açınca kendilerini sokakta buldular ve güneş bir an için gözlerini kamaştırdı. Sokağın sonunda bir sürü araba ve insan gördüler, herkes kaldırımlarda sakin adımlarla yürüyordu.

Hiç konuşmadan koşmaya başladılar.

225

YİRMİ SEKİZ

BAINES ARABASIYLA EVE dönerken Murphy ile telefonda konuştuklarını düşündü ve olanlara bir anlam vermeye çalıştı. Başka bir taksiye, bu kez gerçek bir tanesine, binen Murphy ve Isis en yakın polis karakoluna gitmiş ve başlarına gelenleri anlatmışlardı. Polisler önce onların anlattıklarına inanmadılar ama ısrarları karşısında Isis ve Murphy'nin götürüldüğü eve iki polis arabası gönderdiler ve onların da ayrıntılı ifadeleri alındı.

Ama oraya giden polis arabaları geri geldiğinde, giden polisler orada anlatılanlara uyan hiçbir şey bulamadıklarını söyleyince Murphy pek fazla şaşırmadı. O evde ne bir ceset ne de silah bulunmuştu. Etrafta kan izi bile yoktu.

Murphy, bunlar hayalet gibi adamlar, gerçek profesyoneller, diye düşündü.

Polisler sonunda onları serbest bıraktılar ama polisi boş yere meşgul ettikleri konusunda da bir nutuk çektiler. Isis çok öfkeliydi ama Murphy onunla tartışmak istemedi. Polisler hikayelerinin doğru olduğunu kabul etseydi ne olacaktı sanki? Karşılarında normal polislerin başa çıkamayacağı kadar güçlü insanlar vardı.

Murphy, Baines'i bunun için aramıştı. Baines de şimdi bunun için Burton Welsh hakkında bildiklerini düşünüyor, yeniden gözden geçiriyordu.

227

Baines eve vardığında Jennifer'in dışarıda olduğunu gö rünce rahatladı. Eğer kuşkuları doğru çıkarsa karısını ve Tif-fany'yi güvende olacakları başka bir yere göndermek zorunda kalacaktı.

Spor torbasından arama cihazını çıkardı ve evin içindeki .dinleme böceklerini aramaya başladı, her üç telefona da minik, gümüş renkli böcek yerleştirilmişti. Bilgisayarına baktı, onda vardı dinleme cihazı ya da böcek.

Bir süre sonra evinin her köşesini aramış ve bir sürü böcek bulmuştu. Ama hâlâ emin değildi, belki bulamadığı başka böcekler de vardı evde.

Baines, bu adamlar bir FBI ajanının evini bile dinlemeye aldılarsa çok ciddiler demektir, diye düşündü. Bundan sonra çok daha dikkatli olması gerekecekti.

Murphy arabasıyla Preston kampüsüne giderken cep telefonu çaldı.

"Michael, ben Hank."

"Merhaba, Hank; her şey yolunda mı?"

"Konuşma, Michael; sadece beni dinle. Jennifer ve benim hakkımda konuştuğumuz yeri hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Yirmi dakika sonra oraya telefon edip seni arayacağım."
"Tamam."

Murphy telefonu kapadı ve arabasını geriye döndürdü. On beş dakika sonra Raleigh spor salonundaydı. Danışmadaki kıza biraz sonra birinin kendisini telefonla arayacağını söyledi ve kız da ona boş bir masa gösterdi. Biraz sonra telefon çaldı ve genç kız telefonu alarak, "Evet, burada, efendim," dedi. Sonra masadaki telefonun yanıp sönen ışığını işaret etti Murphy'ye.

"Ben Murphy."

"Dinle, Michael. Bu karmaşa için özür dilerim. Ofisim-den çıkıp bir alışveriş merkezinden telefon etmek zorunda kaldım. Benim bütün telefonlarıma dinleme cihazı yerleştirmişler. Cep telefonları da güvenli değil artık."

"Hank, bütün bunların bize Washington'da saldıranlarla bir ilişkisi var mı? Sen de mi hedefsin yoksa?7'

"Bunu telefonda konuşamayız. Kentin güneyindeki Mo-unt Airy Parkı'nı biliyor musun?"
"Evet, biliyorum."

"Güzel, o zaman öğleden sonra saat dört gibi orada buluşalım. Seni eski atlıkarıncanın önünde bulurum."
"Anlaştık."
"Şey, Michael, takip edilmediğinden emin ol, tamam mı?"

Murphy üniversiteye dönmeden önce Smithsonian'daki Isis'i aradı. Hırsızlık olayında sonra sürekli polis gözetimi altında olan o binanın Isis için en güvenli yer olacağını düşünmüşlerdi. Fakat Murphy onun artık hiçbir yerde yüzde yüz güvende olamayacağını biliyordu. Ve bunun sorumlusu da kendisiydi.

Şimdi Ağrı Dağı'na bir an önce gidip oradaki sırrı çözme konusunda iyice kararlıydı, böylece ona engel olmak isteyen kişi ya da kişiler de ortaya çıkmış olacaktı.
Murphy ofisine vardığında öfkeli olan Shari ile karşılaştı.

"Bakar mısın şuna! Birisi buraya girmiş ve üzerinde çalıştığım Mısır papirüsünü kırmış. Herhalde yere düşürmüşler ve sonra da alıp tekrar tezgahın üstüne koymuşlar. Masanın altında küçük parçalar var. İşte, bak şuraya..."

Murphy dudaklarını büzerek parmağını ağzına götürdü ve ona susmasını işaret etti. Shari hemen sustu ve şaşkın bir

ifadeyle ona baktı. Murphy masanın ucunda duran radyoyu açtı ve gürültülü bir müzik bulup sesini yükseltti, sonra Sha ri'nin kulağına eğilip, "Burada" dinleme cihazı olabilir," dedi Shari başını salladı ama ona yine şaşkın gözlerle baktı Murphy bir kağıt parçası aldı, üzerine birkaç kelime karaladı
Bir şey kayboldu mu diye etrafa bir bakalım.

Murphy kısa sürede tüm Nuh'un Gemisi dosyalarının ça lınmış olduğunu anladı. Adamlar onun ders notlarını bile al mışlardı; yılların emeği olan araştırma sonuçları gitmişti. Sa atine baktı. Baines ile görüşecekse fazla vakti yoktu. Shari'ye işaret etti ve dışarı çıkıp kendisini takip etmesini belirtti.

Murphy yanmış, harap olmuş araba kalıntıları, eski las tikler ve bir sürü eski parça ve çöple dolu olan araba parkına girdi. Üzerine püskürtme boya ile bir sürü resim yapılmış, yazı yazılmış eski bir minibüsün yarısı kuru çimenlerin, yarısı da asfaltın üstünde duruyordu. Araba bir ağaca çarpmış gibiydi. Atlıkarınca harap ölmüş durumdaydı, yıllardan beri kullanılmadığı belliydi. Park bir çöplüğe dönmüştü ve çocuk oyunları malzemelerinin her yerinde boyalı yazılar, resimler görülüyordu. Dönme dolabın tüm hayvanları hasarlıydı ve onların da her yanı boyanmış, karalanmıştı. Bazılarının üstünde çete işaretleri vardı.

Murphy buraya gelirken izlenmediğini sanıyordu. Yolda arabasını birkaç kez kenara çekerek durmuş, kendisini izleyen herhangi bir araç varsa, geçip gitmesini beklemişti, ama aynı arabayı arkasında hiç iki kez görmemişti. Parkta yalnız olduğundan emindi. Baines buradaysa parkın başka bir ucunda olmalıydı ve yolun kısmı yaya olarak gelmişti herhalde.

O sırada bir keskin nişancı, bir Rus Dragunov SVD havalı yarı otomatik tüfeğine sakin bir hareketle, sessizce bir susturu-

cu takıyordu. Adam güçlü silah dürbününü ayarlayıp yavaşça nişan aldı ve birkaç saniye sonra hedefin üzerindeydi.
Keskin nişancı kendi kendine, "Sakin ol! Sabırlı ol!" diye mırıldandı.
Murphy hurda ve çöplerin arasından geçip ilerledi. Sa-atine baktı, dördü on geçiyordu. Baines'i merak etmeye baş-lamıştı.
"Michael!"
Ses atlıkarınca tarafından gelmişti. Murphy döndü ve yeşil sarı boyalı bir ata dayanmış olan Baines'i gördü. Baines onu yanına çağırdı. "Özür dilerim, Michael. Ancak bu şekilde rahat konuşabileceğiz, dostum."
Tokalaştılar. Murphy, "Tiffany nasıl?" diye sordu.
"Çok iyi. Hastaneden bir hafta önce taburcu oldu, şimdi
evde; çok iyi."
Baines rahatlamış görünüyordu ama gözleri hep etraftaydı, her yeri sürekli olarak kontrol ediyordu.
"Sen ve Jennifer nasılsınız peki?"
"Sayende çok daha iyiyiz, sağol. Dinle şimdi, fazla vaktimiz yok, bana VVashington'da olanlar konusunda başka söyleyeceklerin var mı?"
Murphy bir an düşündü ve sonra başını ki yana salladı. "Sanmıyorum, sana her şeyi ayrıntılı olarak anlattım."
Sniper, yani keskin nişancı nişangâhını bir kez daha ayarladı ve namlu bir hedeften diğerine kaydı. Hedefler konuşmaya dalmışlardı, ikisi de yerinden kımıldamıyordu. Keskin nişancı, "Kolay hedefler," diye mırıldandı. "Evet, hareketsiz atlar arasında duran iki ördek gibi bunlar." Lastik eldivenli elinin parmağı tetiğe yavaşça baskı yapmaya başladı.

Baines başını salladı, "Ben bazı şeyler buldum galiba," de di. "FBI iznimi kullanarak Langley'deki bazı bilgisayarlara gir dim. Onlar gelen talepleri izleyebilirler ama ben de bu izleri örtecek bazı oyunlar biliyorum. Bazı bilgiler aldım ama Ağrı Dağı dosyasına girmek için özel bir giriş kodu gerekiyor."
Murphy heyecanını belli etmemeye çalışarak, "Pekala neler buldun bakalım?" diye sordu.
"Bildiğin gibi Apollo astronotu Albay James Irwin 1980' li yıllarda Nuh'un Gemisi'ni aramak için Ağrı Dağı'na üç kez gitti. Dağda bir şeyler olduğuna inanıyordu. Bu konuda bazı bilgilere o da ulaşmıştı. Ben de bilgisayarda, dağda tekneye benzer bir şey var, cümlesini gördüm. Çekilmiş fotoğraflarda karların arasından ağır hasar görmüş tekne pruvasına benzer bir şey görülüyor, şeklinde devam ediyordu bu cümle. Fotoğrafları inceleyen uzman, görülen cisim üzerindeki 90 derecelik açılar nedeniyle, kesin olarak insan eliyle yapılmış olduğunu söylemişti. Uzmanlar bunun..."
Murphy merminin çıkardığı sesi, Baines'in atlıkarınca atı-na doğru sendelemesinden hemen sonra fark etti. Baines hırıldar gibi bir ses çıkardı ve bir elini göğsüne bastırarak yere kaydı, yeşil boyalı atın üzerinde büyük bir kan lekesi vardı.
Murphy, "Hank!" diye bağırarak onun yanına diz çöktü ve arkadaşının başını kollan arasına aldı. Hank ileriye bakıyor, bir şeyler söylemeye çalışıyordu ve göğsünden korkunç bir hışırtı sesi geliyordu.
Murphy o şekilde ancak bir saniye kaldı ve sonra içgüdüsünün emriyle kendini yana doğru atarken, ikinci merminin atın bacağına isabet ettiğini duydu ve çıkan kıvılcımları gördü. Bir başka atın altından geçip oradan biraz daha uzaklaştı, atıcıyla kendi arasına mümkün olduğunca çok engel

koymak istiyordu. Düşünmek izin zamana ihtiyacı vardı. Ba-ines'e bakınca, onun, silahını çekmiş olduğunu gördü. Mermi ona isabet etmeden saniye önce bir şey onu uyarmış olma-Iıydı. Sürünerek yanına gitti ve Baines'in elinden silahı aldı. Sniper ikisini de vurduğunu mu sanmıştı acaba? Yoksa bir başka atış için Murphy'nin görünmesini mi bekliyordu? Murphy atışların o renkli, boyalı minibüsten yapıldığını anlamıştı. Birkaç metre sola kayarak Baines'in yanından ayrıldı. Derin bir nefes aldı, aniden ayağa fırladı ve omzunu bir direğe yaslayıp arka arkaya dört kurşun sıkarak tekrar çömeldi. Camların kırıldığını duyunca minibüse isabet

kaydettiğini anladı. Sniper'ı vurup vurmadığını bilmiyordu elbette, ama en azından adamı endişelendirmiş olacaktı. Tekrar kalkıp minibüse nişan aldı, ama o daha tetiğe basmadan minibüs harekete geçti ve lastik gıcırtıları içinde asfalta çıkıp parkın çıkışına yöneldi.

Murphy tabancayı indirdi ve Baines'in yanına koştu. Elini açıp yaranın üstüne bastırdı, kanı durdurmak istiyordu ama Baines'in durumu pek iç açıcı değildi. Arkadaşı çok kan kaybetmişti, her yer kan içindeydi.

Murphy, "Dayan, Hank!" diye bağırdı.

Diğer eliyle cep telefonunu çıkardı ve kanlı parmaklarıyla polisi aradı.

Baines bir şeyler fısıldıyor, konuşmaya çalışıyordu. Murphy onun söylediklerini duymak için kulağını onun ağzına yaklaştırdı.

"Jennifer'e söyle... özür dilerim... çok zaman kaybettik. Ona söyle..."

Baines daha fazla konuşamadı, vücudu titremeye başlamıştı. Sonra başı birden arkaya düştü ve hareketsiz kaldı. Arkadaşı ölmüştü.

YİRMİ DOKUZ

STEPHANIE UZUN AYNADA kendine baktı ve içini çekti. Elbise hiç kuşkusuz çok güzel görünüyordu üzerinde. Kumaş vücuduna yapışıyor, tüm hatlarını ve dolgun göğüslerini belli ediyordu ve giysi çok iyi bir terzi elinden çıkmıştı. Ancak Oskar törenlerinde ünlü sanatçıların ya da çok zengin kadınların üzerinde görülebilecek bir kıyafetti bu.

Ya da dünyanın en büyük medya patronlarının birinin metresi üzerinde görülürdü.

Stephanie fermuarı açıp elbiseyi üzerinden sıyırdı ve bir TV muhabiri olarak daha ciddi bir kıyafetle ortaya çıkabilmek için yine çok güzel, ama boynuna kadar düğmeli krem renkli bir elbise seçti, fakat bu da sakin görünüşün altında sıcak bir vücut olduğunu belli ediyordu.

Milyonlarca TV izleyicisinin severek izlediği Stephanie Kovacs'dı bu. Büyük hikayeler yakalamak için kötü adamların peşini bırakmayan acımasız, sert TV muhabiriydi. Aynaya tekrar baktı ve bu kez eski Stephanie'yi, yeteneği, cesareti ve kararlılığı sayesinde kurtların birbirini yediği bu acımasız TV dünyasında kendine bir kariyer yapmış olan kadını gördü. Barrington onu on üçüncü kattaki özel dairesine çağırıp reddedemeyeceği bir teklif yapmadan önceki kadındı bu. Yani kendini satmadan önceki haliydi bu işte.

Ruhunu satmadan önceki haliydi.

Ayaklarının dibinde yığılmış olarak duran siyah kokteyl elbisesinin parlak kumaşına baktı. Aynada kendini tekrar bir muhabir olarak görmek güzeldi, ama Barrington'un yatak ar kadaşı olmak da hoşuna gidiyordu elbet. Onun sayesinde kendini bir politikacı ya da film starından daha güçlü görü yordu Stephanie. Kendini dokunulmaz hissediyordu. Her is tediğini elde edebiliyor, yapabiliyordu. Ama hiç kuşkusuz bunun için sahibinin emirlerini dinlemesi gerekiyordu.

Ve sahibi şimdi ona, şehrin en lüks restoranının en iyi masasında yiyecekleri akşam yemeğini unutmasını, Gucci çantasını bırakıp eline bir not defteri almasını ve Raleigh, Kuzey Carolina'ya gitmesini emretmişti.

Hank Baines adında bir FBI ajanı terk edilmiş bir eğlence parkında vurulmuş ve onu vuran kişi arkasında hiçbir iz bırakmadan kaçmayı başarmıştı. Muhabir Stephanie'nin gözünde müthiş bir haberdi bu. İnsan vurmak için garip bir yer seçilmiş, ajan korkunç bir şekilde vurulup öldürülmüştü. Büyük bir gizem vardı bu işte.

Daha da önemlisi, işin içinde Profesör Michael Murphy de vardı. Barrington'un bu haberi bu kadar önemsemesinin ve Stephanie'yi kendi özel jetiyle olay yerine göndermesinin nedeni de bu olmalıydı.

Stephanie 48 saat sonra, cenaze törenine gelenleri rahatsız etmeden film çekebilmek amacıyla kamerasını en yakın noktaya yerleştirdi. Sonra kameramanın hazır olduğunu gördü ve kamera önüne geçerek bir gün önce verdiği haberi yineledi, bu haber sayesinde Barrington İletişim yine diğer medya kuruluşlarını atlatmıştı. Dünkü haber şöyleydi:

"Ben Stephanie Kovacs, sayın izleyiciler; sizlere bu haberi Raleigh, Kuzey Carolina'dan, Raleigh polis karakolu yanından sesleniyorum. FBI ajanı Hank Baines dün öğleden sonra bir arabadan açılan ateşle vurularak öldürüldü. Polis

ve FBI ajanları katili yakalamak için aralıksız çalışıyorlar. Olay anında Baines, Preston Üniversitesi'nden Profesör Mic-hael Murphy ile birlikte Mount Airy Parkı'ndaydı. Polis ve FBI bu konuda fazla bilgi vermedi, ama üzerinde renkli püskürtme resim ve yazılar bulunan bir Dodge minibüsün arandığı söyleniyor. Daha ayrıntılı bilgi geldiğinde sizlere ileteceğiz. Ben Raleigh, Kuzey Carolina'dan BNN için yayın yapan Stephanie Kovacs."

Stephanie haberin tekrarından sonra başını salladı, yayın iyi olmuştu. Ve ortada hâlâ başka bir TV ekibi yoktu. Barring-ton yine her zamanki gibi haberi muhabirlerinden önce almıştı ve Stephanie de artık onun bunu nasıl becerdiğini sormuyordu kendine. Barrington'un bu gücü onun da işine geliyordu ve önemli olan da buydu.

Stephanie önce eteğini ve sonra da saçlarını düzeltti. Ba-ines'in cenaze törenine gelen kalabalık şaşırtmıştı onu. Çimlerin üstüne konan sandalyelerde birkaç yüz kişi oturuyordu. Kalabalığın çevresinde koyu renk kıyafetleri, güneş gözlükleri ve kulaklıklarıyla dikkat çeken sivil polisler ve ajanlar vardı. FBI'nin alarmda olduğu belliydi. Etrafta ayrıca düzinelerce üniformalı polis görülüyordu.

Acaba Baines'in öldüren caninin cenaze törenine gelebileceğini mi düşünüyorlardı?

Törene gelip yayın yapmak isteyen diğer TV ekipleri de bir yandan kameralarını yerleştiriyor, bir yandan da soran gözlerle Stephanie'yi süzüyorlardı; bu kadının, rakiplerini atlatmayı nasıl becerdiğini hepsi merak ediyordu. Stephanie kendi kendine, bırak meraklansınlar diye mırıldanırken, Rahip Bob Wagoner duasını okumak ve konuşmasını yapmak üzere mezar başına geldi.

Rahip konuşmaya başlarken Stephanie ön sırada oturan Baines ailesi bireylerine ve yakınlarına baktı.

Baines'in karısı Jennifer'in yüz ifadesi siyah tülün altında belli olmuyordu. Annesinin yanında oturan Tiffany bir mendille ara sıra gözlerini kurularken yanındaki bir arkadaşı onun elini tutuyordu. Profesör Murphy ve asistanı Shari ailenin arkasında oturuyordu. Stephanie profesörü kilise bombalanması olayından beri görmemişti, ama adam güneş yanığı teniyle çok sağlıklı, adeta koşuya hazırlanan bir atlet kadar güçlü görünüyordu. Bir ara göz göze geldiler. Stephanie, işte yine karşılaştık seninle, yakışıklı, diye düşündü ve birden heyecanlandığını hissetti.

Rahip duasını ve konuşmasını bitirdikten sonra bir İskoç bandosu gaydalarla bir matem havası çalmaya başladı. Gaydaların insanı ürperten nağmeleri etrafa yayılırken bir Amerikan bayrağı katlandı ve Jennifer'e verildi. Yaslı kadının yüzündeki ifade görülmüyordu elbet, ama bayrak annesine verilirken Jennifer yine ağlamaya başladı.

Tören bitti ve gaydalar sustuktan sonra Stephanie kalabalığın arasına girdi. Tiffany ve koluna girdiği annesi Jennifer ilerde bekleyen siyah bir limuzine doğru yürümeye'başladılar ve Stephanie, kameramanı arkasında olduğu halde onların önünü kesecek şekilde koşmaya başladı, onları çekmeye hazırlanıyordu.

Ama Stephanie'nin önü birden siyah bir gölge tarafından kesildi ve bir adam onu durdurdu. Stephanie başını kaldırıp bakınca Murphy ile yüz yüze geldi.

"Bayan Baines ve kızını neden rahat bırakmıyorsun? Etraflarında medya olmadan bile yeterince rahatsızlar."

Stephanie en güzel muhabir ifadesiyle gülümsedi ve mikrofonu Murphy'nin ağzına uzattı. Kamera zaten çalışmaya başlamıştı.

Murphy onun tuzağına düştüğünü anladı. Aslında kadın Jennifer Baines'in peşinde değildi, konuşturmak istediği kişi

Murphy idi; onu şimdi yakalamıştı. Rezalet çıkarmadan onun elinden kurtulamayacağını biliyordu Murphy ve bu da hiç kuşkusuz bu kadının işine gelirdi.

Murphy dişlerini sıktı ve beklemeye başladı. Ama fazla beklenmeyecekti.

"Burada, FBI ajanı Hank Baines'in cenaze töreninde Preston Üniversitesi' nden Profesör Murphy ile konuşuyorum, sayın seyirciler. Siz Hank Baines'i sağ olarak gören son kişisiniz, değil mi, Profesör Murphy?"

Murphy, "Hayatını trajik bir biçimde kaybettiği anda onun yanındaydım, evet," diye cevap verdi.
"Onun, sizin arkadaşınız olduğunu söyleyebiliriz değil mi?"
"Evet."
"Terk edilmiş bir eğlence parkında arkadaşınız Hank Ba-ines'le buluşmanızın nedeni neydi acaba, söyleyebilir misiniz, Profesör? Buluşup konuşmak için biraz garip bir yer değil mi orası?"
Murphy cevap vermek istedi ama Stephanie ondan önce, "Herhalde onunla buluşmanızın görülmemesini istiyordunuz, değil mi?" diye devam etti. Sonra önemli bir şey söyleyeceğini izleyicilerine göstermek ister gibi sesini alçalttı. "Ajan Baines ile ne konuşuyordunuz, Profesör Murphy? Bunu polise söylediniz mi? Ya da yaslı eşine? Bugün buraya gelmeniz sizce uygun muydu? Parmak izlerinizin olay yerindeki bir silahta bulunmuş olmasını nasıl açıklayacaksınız?"
Murphy bir an için ne diyeceğini bilemedi, şaşkındı. TV ekranında bu kadının birçok röportajını izlemişti ama yine de güç durumdaydı. Bu kadın röportaj yaptığı insanlara hepsi birbirinden korkunç ve kışkırtıcı olan sorularını öyle hızlı ve birbiri ardına sorardı ki, karşısındaki insan kısa zamanda bocalamaya başlar, ne söyleyeceğini bilemez hale düşerdi.
239

Soru sorulan kişiler adeta araba farlarına yakalanmış geyik gibi şaşırır ve Stephanie'nin istediği gibi davranırlardı. Yani suçlu gibi. Ve kadın onları bu halde bırakıp sözü stüdyoya aktarır ve röportaj veren kişiler güç durumda kalırlardı. Ama Murphy bu hale düşmemeye kararlıydı.
"Buraya iyi bir insana ve bir arkadaşa olan saygımı göstermek için geldim," diye cevap verdi. "Bu cinayeti işleyen caniden bu mezarlıkta söz etmek bence hiç yakışık almaz, öyle değil mi? Ben polise ve FBI'ye her şeyi ayrıntılı olarak anlattım, ifademi verdim. Bunu onlara sorsanız daha iyi edersiniz. Teşekkür ederim."
Murphy gitmek üzere döndü, röportajı istediği gibi bitirdiği için memnundu ama Stephanie onu kolay bırakmayacak gibiydi.
"Profesör Murphy, Hank Baines'in ölümü, sizin gizlice Ağrı Dağı'na gidip Nuh'un Gemisi'ni aramak istemenizle ilgili olabilir mi acaba? Bu konuda bir şeyler söyleyebilir misiniz?"
Murphy birden şaşırdı ve durdu. Bu kadın bunu nerden öğrenmişti peki? Ekipten biri haber mi sızdırmıştı acaba? Yoksa CIA'da bu kadının bir haber kaynağı mı vardı?
Şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı, "Pek çok arkeolog gibi ben de çocukluğumdan beri Nuh'un Gemisi hikayelerine meraklıyım," diye cevap verdi. "Onu arayıp bulmak hiç kuşkusuz müthiş bir macera olur. Şimdi izin verirseniz gitmek istiyorum." Murphy bunu söyleyerek onun yanından ayrılırken, Stephanie arkasından, "Şansınız açık olsun, Profesör," diye bağırdı.
240

OTUZ
STEPHANIE KOVACS'IN YANILDIĞI bir nokta vardı; Murphy cenaze töreni sırasında Ağrı Dağı'nı düşünmüyordu. O sırada onun aklında olan dağ, Washington eyaletindeki Rainier Dağı idi. Daha doğrusu Rainer Dağı Tırmanış Okulu'nu düşünüyordu o sırada. Ağrı'ya tırmanmadan önce orada mükemmel bir eğitim alabilirdi.
Levi ve Murphy, Rainier"yi, Ağrı gibi volkanik bir dağ olduğu için seçmişlerdi. Ağrı'nın yüksekliği 5.120 metre, Ra-inier'nin ise 4.400 metre idi. Her iki dağda da geniş yarıkları olan buzullar ve kar köprüleriyle sarp tepeler vardı.
Murphy ve Levi, Raleigh'den Washington eyaletine beraber uçtular. Ekibin diğer üyeleri onlarla okulda buluşacaktı. Murphy sadece Vern Peterson ve Isis'i seçmiş, diğer elemanların seçimini Levi'ye bırakmıştı. Onların kimler olduğunu merak ediyordu.
Uçakta kemerlerini takarlarken Levi, "Böyle bir ekibi seçerken dengeli davranmak gerekir," dedi. "Yetenekleri dengeli olarak seçmek lazım. Kişilikler de önemli elbet. Dağa tırmanırken insanın yaşamı ekipteki diğerlerine de bağlıdır." Bunu söyledikten sonra onun seçimini uygun bulmamış gibi baktı.
Murphy onun ne demek istediğin anladı, "Isis'in ekibe çok yararı olacaktır," dedi. "Nuh'un Gemisi'nde eski yazılar
241

bulursak okunması için ona ihtiyacımız olacak ve Isis aynı zamanda iyi bir dağcı."
Bunu söyledikten sonra içinden, ve bir kez benim haya tımı kurtardı, diye ekledi.

Levi homurdanır gibi bir ses çıkardı; "Güvenlik her şey den önce gelir," diye devam etti. "Ekipte özellikle iki kişinin çok iyi olduğunu söylediler bana. Biri Kara Kuvvetleri'nden emekli Albay Blake Hodson, diğeri ise donanma SEAL timin den emekli deniz binbaşısı Salvador Valdez. Sert adam ama espri yeteneği de var."

Murphy başını salladı. "Güvenlik konusu iyi. Başka kim var peki?"

"MIT'den mühendislik doktorası olan Profesör VVendell Reinhold. Yapılar konusunda her şeyi biliyor. Nuh'un Gemi-si'nin yapısal durumu ve tüm bilimsel konularda bize bilgi verecek, danışmanlık yapacak. O da maceradan hoşlanıyor; üstelik iyi bir dağcı."

Murphy, "Adını duymuştum," dedi. "Mısır ve Meksi-ka'daki piramitlerin yapıları konusundaki kitabını okudum. Bilgili bir adam, ekipte olmasına sevindim."

Levi gülümsedi; "Ekibi beğeneceğinden emindim," diyerek devam etti. "Gelelim devletlerin adamlarına. Ekipte Türkiye ve ABD hükümetlerini temsil eden iki kişi bulunacak. Mustafa Bayer Türk Özel Kuvvetleri'nin eski bir subayı. Emekli olduktan sonra Doğal Kaynaklar ve Çevre Daire-si'nde çalışmaya başlamış. O da Türk tarihi ve eski eserleri konusunda bir uzman. ABD temsilcisi Darin Lindquist ise şimdi ABD büyükelçiliğinde Özel Asistan olarak görev yapıyor."

"Onun bir CIA ajanı olmadığına emin misin?"

Levi gülümsedi. "Ekibe bir Türk üye almak zorundaydık ve Türk hükümeti içimizde resmi bir ABD temsilcisi olmasını da ısrarla istedi. Ama Lindquist bir masa memuru değil. Türkiye'de bir çok dağa tırmanmış, bize yararı olacaktır. Ekibin son üyesi de Larry VVhittaker, bu adam senin kameramanın olacak ve tüm araştırma gezisini filme alacak. Onun Körfez Savaşı'nda çektiği filmleri görmüşsündür. Güç koşullarda onun gibi güzel filmler çeken adam kolay bulunmaz."

Levi ona ekip elemanları hakkında bilgilerle dolu bir dosya verdi ve Murhpy bunları okumaya başladı. Dosyayı okuyup bitirdiğine uçak da Seattle'a inmişti.

On iki saat sonra ekip dağın eteklerinde dik bir tepeye tırmanmaya başladı ve Murphy nasıl bir eğitim alacaklarını anladı. Hiç kuşkusuz yararlı şeyler öğrenecek, yeteneklerini geliştireceklerdi ama hepsinden önemlisi, Murphy ekipteki herkesi yakından tanıyacak, anormal koşullarda, aşırı stres altında ve çok güç durumlarda nasıl tepki vereceklerini görecek, anlayacaktı.

Bu insanların kimler olduğunu ve onlara güvenip güve-nemeyeceğini anlamanın en güzel yolu buydu. Yaptıkları ilk toplantıda Murphy onlara kendini tanıttı ve araştırma gezisinin hedefiyle risklerini açıkladı. Sonra onlara soruları olup olmadığını sordu. Elini ilk kaldıran Valdez oldu. Eski deniz komandosu güçlü, iriyarı ve sert ifadeli bir adamdı. Murphy şimdiye kadar onun gülümsediğini hiç görmemişti.

"Karanlıkta ve bir kar tipisinde üç yüz metrelik dimdik bir tepeye rahatça tırmanacak adam arıyorsanız beni seçmekle iyi ettiniz. Ama içimden bir ses bana, beni ve Hodson'u sadece tırmanma yeteneğimiz için seçmediğinizi söylüyor. Ağrı Dağı'nda ne tür kötü adamlar bulmayı umut ediyorsunuz, söyler misiniz bana?"

iyi bir soruydu bu ama Murphy buna henüz iyi bir cevap verecek durumda değildi.

"Ağrı Dağı'nın bulunduğu bölge oldukça tehlikeli bir yer. Eşkıyalar, teröristler, vahşi köpekler ya da yabancılar dan hoşlanmayan, onlardan kuşkulanan yerli halkla karşı laşabiliriz."

Valdez gözlerini kısarak Murphy'ye baktı, bu cevap tat min etmemişti onu. "O halde yanınıza biraz köpek maması ve yerli halka vermek için de para alın; bize ihtiyacınız yok bu durumda." Adam bunu söyledikten sonra sandalyesini iterek kalktı ve gitmek istedi.

Murphy ellerini havaya kaldırdı, "Pekala," dedi. "Haklı sın. Başka tehlikeler de olabilir. Ben ekibin iyi korunmasını istiyorum. Levi bana sizin bu işte iyi olduğunuzu söyledi Ama sorun şu ki bu tehlikelerin ne olduğunu şu anda sizi' söyleyecek durumda değilim."

Valdez kalın kollarını kavuşturup ayakta kaldı ve ona baktı. Murphy onu tatmin etmesi gerektiğini anlamıştı.

"Hank Baines adındaki FBI ajanının vurularak öldürülme olayını duydunuz herhalde, değil mi? Vurulduğu anda benim yanımda duruyordu. Bundan bir gün önce de Was-hington'da beni ve Dr. McDonald'ı kaçırıp tehdit ettiler."

Bunu söylerken Isis'in kaşlarını kaldırdığını gördü, kaçırılma ve tehdit edilme sözünün başlarına geleni tam olarak anlatmadığını düşünmüş olacaktı.

Murphy, "Aslına bakarsanız bizim bu Ağrı Dağı araştırma gezimizden hoşlanmayan ve yapılmasını istemeyenler var," diye devam etti. "Ama şu anda bu kişi ya da kişilerin kimliği hakkında hiçbir şey söyleyemem sizlere, çünkü bilmiyorum. Ama bunların acımasız insanlar olduğunu ve iste-

diklerini elde etmek için ellerinden gelen her şeyi yapacakla-rını rahatça söyleyebilirim size."

Profesör Reinhold, "Peki istedikleri nedir?" diye sordu. Sürekli olarak gözlerinin önüne düşen sarı saçlarını arkaya ten ve eski moda yuvarlak gözlük kullanan çocuk yüzlü bir ııdamdı. Valdez'in aksine her zaman gülümsüyordu.

"Sanırım bizim istediklerimizi istiyor onlar da, yani Nuh'un Gemisi'ni ve içindekileri."

Reinhold düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşıdı. "Bunun için öldürmeye kalktıklarına göre çok büyük şeyler olmalı. Yani kırılmış birkaç tahta parçasından çok daha fazlası olmalı orada." İncil'de adı geçen bir eski eser için birilerinin çıkıp da onu öldürmeye kalkması fikri sanki hoşuna gitmiş gibiydi.

Emekli subay Hodson da Murphy'nin söylediklerinden hoşlanmış gibi görünüyordu. Aynalı güneş gözlüğü ve sürekli çiğnediği sakız yüzünden ifadesini anlamak zordu ama Murphy'yi dinlerken başını hızla sallıyordu; karşısına kötü adamlar çıktığında sanki sevinecekmiş gibiydi. Hodson, Val-dez'e döndü; "Sanırım ben ve Profesör sorunları halledebiliriz," diyerek sırıttı. "Onun için sen istersen bırakabilirsin, Binbaşı."

Valdez ona sert bir ifadeyle bakarak yerine otururken, "Ben de varım," diye homurdandı.

Murphy rahat bir nefes aldı, en azından o ana kadar aralarından ayrılmak isteyen olmamıştı. Ama her şey yolunda sayılmazdı henüz. Grubun arkasında oturan Mustafa Bayer koltuğunda arkasına yaslanmış gür bıyığıyla oynuyordu. Diğerlerini dinledikten sonra Isis'e döndü, "Bay Levi ekibe bir de emekli Türk subayı almakla çok iyi etmiş, Bayan McDo-

nald," dedi. "Bay Valdez ve Bay Hodson birbirlerini vurma
ya kalksalar bile siz güvende olacaksınız."
İyi dikilmiş koyu gri bir takım elbise giymiş olan Lindqu
ist de onlara katılmaya karar verdi: "Hey Mustafa, Amerika
lıları o kadar kötüleme canım!" dedi.
Murphy tartışmanın büyüme ihtimalini gördü, "Hey ar
kadaşlar, amacımızdan sapmayalım lütfen," diyerek aray.ı
girdi. "Hepiniz özel yetenek ve başarılarınız nedeniyle seçil
diniz bu ekibe. Ama hedefe varabilmek için birlik içinde ol mamız gerekiyor. Kişisel sorunu olanlar lütfen bunu geride bıraksın, yoksa hepimizin başı ağrıyabilir."

Hiç kimse sesini çıkarmadı. Herkes sert gözlerle birbirine baktı ve Reinhold olanlardan çok hoşlanmış gibi hafifçe gülümsedi. O anda Murphy, duvara yaslanmış olan VVhitta-ker'ın, kamerasını gruba yönelttiğini gördü.

Fotoğrafçı grubun fotoğrafını çekti ve Murphy içinden, büyük ekip resmi, diye düşündü. Bu insanları birbirine bağlı bir ekip haline getirmek için Rainier Dağı'nda sadece iki günü vardı. Bu kısa sürede bunu başarıp başaramayacağını sadece Tanrı bilirdi.

OTUZ BİR

ANKARA'DAN ERZURUM'A YAPTIKLARI uzun araba yolculuğu çok yorucuydu. Isis yolun büyük kısmını uyuyarak geçirmişti. Murphy onun uzun saatler uyumasına hiç şa-sırmadı. Rainier Dağı'ndaki eğitim eski Özel Kuvvet subayları için bile oldukça güç geçmişti, hepsinin adaleleri ağrıyordu ve bazı yerlerinde yaralar bereler vardı.

Murphy dikiz aynasından geriye baktı. Isis'in öğleden sonra güneşinde parlayan kızıl saçlarını gördü. Genç kadının ağzı hafifçe açılmış ve ona çocuksu bir görünüm vermişti. Ama Murphy bu görüntünün yanıltıcı olduğunu biliyordu artık. Washington'da başlarına gelenleri düşündü. O gün Isis, ayaklarının dibinde yatan ölü bir adam ve elinde tabancayla hiç de bir çocuk gibi görünmemişti.

Onu geride, tehlikede bırakmamak için yanıma aldım sözde, diye düşündü Murphy.

O sırada Land Rover yoldaki bir çukura dalıp sarsıldı. Murphy tekrar arkaya baktı, Isis'in uyanıp uyanmadığını merak etmişti; ama, Isis'in gözleri hâlâ kapalıydı; çok yorgun olmalıydı.
Önlerindeki bomboş yol dolanarak tozlu tepelere doğru tırmanmaya başladı. Her iki yanda bisküvi renginde tarlalar göz alabildiğine uzanıyordu. Murphy birden tamamen yal-nızmış gibi hissetti kendini. Motor sesinden güçlükle duyulan kendi sesi şaşırttı onu.
247

"Sen benim kafamı iyice karıştırdın, Isis, biliyormusun Ben ne yaptığımı bildiğimi sanıyordum, oysa şimdi... Benim le bu araştırma gezisine gelmeni neden istediğimi bir bilsen Senin güvende olmanı istediğim için bunu yaptım. Biliyo rum, aptalca bir plandı. Pençe seni öldürmeye kalktıktan sonra seni korumam gerektiğini düşündüm; ama sen Was hington'da, ben ise Preston'da iken bunu nasıl yapabilirdim? Belki daha büyük bir tehlike içinde olacaktın ama yine de ikimizi bir arada tutacak bir yol bulmalıydım. Senin güvende olmanı sağlayabileceğimi düşünerek aptallık ettim. Sanırım Laura öldürülürken onun yanında olmadığım için kendimi çok kötü hissediyordum... Bunun tekrarlanmasına izin veremezdim. Ne plan yapmışım ama, değil mi?" Durdu ve başını iki yana salladı. "Fakat VVashington'da o adamı vurup beni kurtardıktan sonra kendimi aldattığımı anladım. O zaman seni korumak için yanıma alma fikrimin saçma olduğunu gördüm. Seni yanımda istememin nedeni seni korumak değildi aslında. Seni korumasını Levi'den isteyebilirdim. Hayır, seni yanımda istememin nedeni... Senden ayrı kalmaya dayanamıyor olmam aslında. Çünkü..." Durdu... "Çünkü sana aşık oldum," diye fısıldadı.
Arka koltuğa uzanmış olan Isis'in gözkapakları hafifçe oynar gibi oldu, ama açılmadılar. Fakat genç kadının yanağına damlayan bir tek gözyaşı koltuğa düştü.
Bir saat kadar sonra Levi'nin tavsiye ettiği eski otelin önünde durdular. Murphy Isis'e döndü, "İşte geldik," dedi.
Isis doğrulup arka koltukta oturdu, esnedi ve gözlerini ondan kaçırdı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi, "O halde çabuk olalım," dedi. "Müze bir saat sonra kapanıyor. Duş alıp üstümüzü değişmek için çok az vaktimiz var."
248

Yirmi dakika sonra Eski Eserler Müzesi'ndeydiler. Onları kapıda eski elbiseli bir genç adam karşıladı. "Hoş geldiniz," dedi. "Sizler Profesör Murphy ve Dr. McDonald olmalısınız, değil mi?"
Başlarını salladılar. Murphy, "Müzeyi gezmemize izin verdiğiniz için teşekkür ederiz," dedi.
Genç adam hafifçe eğilerek onları selamladı. "Benim için büyük bir zevk, efendim," diye konuştu. "Şimdi tam olarak ne aradığınızı söyler misiniz bana?"
Murphy, St. Jacob Manastırı'ndan ve Sir Reginald Cal-worth'un 1836'daki ziyaretinden söz etti. Müzedeki genç rehber, Calworth'un yazılarını hiç duymamıştı ve manastır hakkında bildikleri de çok azdı. Eski eserler konusunda ise sanki, "Ben ne bileyim?" der gibi omuz silkti. Bir müze rehberi için garip bir davranıştı bu.
Ama hemen sonra yüzü birden aydınlandı; "Bir dakika!" dedi, "Eski müze müdürlerimizden biri bugün burada. Kendisi 83 yaşında ama arada bir buraya gelip bize yardımcı olur. Şu anda bodrum katında, gidip çağırayım onu."
Murphy yaşlı adamın da genç rehberden fazla bir şey bilemeyeceğini düşünüyordu ama birkaç dakika sonra bodrum katından çıkıp gelen zayıf, ak saçlı ihtiyarı görünce birden canlanır gibi oldu, neşelendi. Rehber yaşlı adama Murphy ve Isis'in ne aradıklarını anlattı. Eski müze müdürü biraz düşündükten sonra heyecanla başını salladı ve genç adama Türkçe olarak bir şeyler söyledi.
Genç rehber onlara, "Gelin," deyince yaşlı adamı izlediler ve ahşap bir merdivenden antika eşyalarla dolu bir odaya indiler. Tavandan sarkan bir ampulle aydınlanmış odanın her yerinde karton kutular, kağıt desteleri ve çeşitli eşyalar görünüyordu.
249

Isis, "Bu mezbelede ne bulabiliriz ki?" diye mırıldandı.
Yaşlı adam bu karmakarışık odada arka tarafa doğru yürürken Murphy, "Bu adam ne yaptığını biliyor gibi," de di. Eski müze müdürü eski sandıkların durduğu bir köşeyi' gitti ve parmaklarıyla yıpranmış etiketleri yoklamaya başla dı; gözleriyle değil de parmaklarının ucuyla okuyordu onları sanki.

Murphy ve Isis adeta nefeslerini tutmuş, sessizce onu izliyorlardı.
Yaşlı adam bir süre sonra sandıklardan birinin kapağına hafifçe vurdu ve gülümsedi.
Genç rehber, "Sanırım aradığınızı buldu," deyince diğer sandıkları hemen kenara çekip yol açtılar. Murphy el fenerini çıkardı. Isis etiketi okumaya çalıştı. "Bir şey manastırı yazıyor," dedi ve yaşlı adam başını yine salladı.
Rehber cebinden bir çakı çıkardı ve onunla sandığın kapağını kanırtarak açtı. Ama sandığın içinden kalkan tozların bir kısmını yutunca öksürerek geri çekildi.
Murphy feneri sandığın içine tuttu. Sonra eğildi ve zamanla kirlenip kararmış, eski bir bakır güğüme benzer bir kap çıkardı sandıktan. Güğümü kaldırıp ışığa tuttu. Isis, "Elinle okşa onu, Murphy' dedi. "Belki içinden bir cin çıkar da arzumuzu yerine getirir."
Yaşlı adam hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu. Sanki sandıktan o güğümün çıkacağını biliyormuş gibiydi. Döndü ve rehbere bir şeyler söyledi.
Genç adam gururlu bir gülümsemeyle, "Evet, Sir Regi-nald!" dedi. "Bu güğüm sanırım ona aitmiş."
Murphy güğümü dikkatle sandığa yerleştirdi, "Hepsi bu mu yani?" diye sordu. "Başka bir şey yok mu burada?"
250

Rehber yaşlı adamla konuştu ve o da üzgün bir ifadeyle bnşını iki yana salladı. Genç rehber, "Ağrı Dağı'nda sadece bu bulunmuş/' dedi ve omuzlarını silkti. "Hırsızlardan geriye bir şey kalmıyor ki!"
Isis ve Murphy sokağa çıkınca ne yapacaklarmı düşündüler. Isis koluna yapışıp onu dar bir sokaktan aşağı doğru götürürken Murphy şaşırdı. Isis gülerek, "Hadi gel, bir kafe bulalım da birer kahve içelim bari," dedi. "Aslında çay içsek daha iyi olur ya." Kentin diğer ucundan gelen ezan sesleri üzerine çoğu kapanmakta olan dükkanların önünden geçtiler.
Murphy bir ara içinden gelen bir dürtüyle aniden dönerek arkasına baktı ve iriyarı bir adamın aceleyle bir kapı eşiğine gizlendiğini gördü. "Sakın arkana bakma; galiba izleniyoruz."
Isis'in biraz önceki rahat ve neşeli hali birden kayboldu ve genç kadın o anda VVashington'da başlarına gelenleri hatırladı.
Adımlarını hızlandırdılar ve Murphy onu bir yan sokağa doğru çekti. Ve koşmaya başladılar, onları izleyen adam nereye gittiklerini görmeden önce sokağın diğer ucuna çıkmayı umut ediyorlardı. Ama çok geçmeden iriyarı, sakal tıraşı olmamış ve deri ceket giymiş bir adam yollarını kesti. Sırıtarak Murphy ve Isis'e baktı. "Lütfen korkmayın," dedi. "St. Jacob Manastırı'na ait eski eserler aradığınızı duydum. Lütfen bu tarafa gelin." Sonra onlara sırtını döndü ve yürümeye başladı. Murphy ve Isis birbirlerine baktılar ve sonra adamı izlediler.
On dakika sonra eski bir halının üstüne bağdaş kurarak oturmuş, kendilerine ikram edilen çayı yudumluyorlardı. Deri ceketli adam onlara şamfıstığı da ikram etti. Murphy adama, "Bizim kim olduğumuzu ve ne aradığımızı nerden öğrendin?" diye sordu.
251

Iriyarı adam, "Erzurum o kadar büyük bir yer değildir," diye cevap verdi. "Burada her şey çabuk duyulur."
Murphy onu biraz daha sıkıştırmak istiyordu ama Isis boşuna vakit kaybettiklerini anlamıştı. "Manastırdan alınmış eski eserler gerçekten var mı elinde? Yani Nuh'un Gemisi'nden çıkmış eşyalar?"
İri adam kendisine hakaret edilmiş gibi elini göğsüne vurdu. "Size yalan söylediğimi mi sanıyorsunuz yani?" dedi. "Eğer öyle düşünüyorsanız lütfen gidin burdan. Belki başka birisi elimdekileri daha iyi takdir eder."
Isis hemen, "Özür dilerim," dedi. "Öyle düşünmüyoruz, canım; onları bize gösterir misin?"
Adam bir şeyler homurdandı, küçük dükkanın arka duvarına yığılmış bir sürü halının yanına gidip elini onların arkasına uzattı. Ve oradan çıkardığı yaklaşık doksan santim boyunda oyma bir tahta kutuyu onların önüne bıraktı.
Kutunun üzerinde Türkçe yazılı paslanmış bir metal plaka vardı. Isis yazıyı Murphy'ye tercüme etti.
"Piskopos Kartabar yazıyor burada."
Murphy birden heyecanlandı. "Cahvorth'un 1836'daki ziyareti sırasında Kartabar sorumlu piskopostu!"

Kutuyu hemen açarak içine baktılar. Üstte eski deri bağlarla bağlanmış beş tane kitap benzeri el yazması duruyordu. Yazılar Latinceye benziyordu. El yazmalarının altında bir bronz plaka vardı ve bunun üzerindeki garip işaretler Isis'i şaşırttı. Plakanın altında birkaç küçük vazo duruyordu ve bunların içinde de kristale benzer bir şeyler ve sekstant ya da teodolit benzeri bir takım aletler göze çarpıyordu. Murphy bu garip aletlerden birini eline aldı. "Bunlar her neyse Cal-worth getirmiş olmalı," dedi. "Bu aletler Nuh'un Gemisi'nden gelemeyecek kadar yeni."

Isis Latince el yazmalarını okumaya başladı. Murphy kutunun içindeki diğer eşyaları gözden geçirirken dükkan sahibi iri adam da sabırsız bir ifadeyle onları süzüp duruyordu, onların ne kadar ilgilendiğini ve ne kadar para ödeyebileceklerini merak ediyor olmalıydı.

Bir süre sonra Isis, "Bu yazılar oldukça açık," diye konuştu. "Bazı yerlerde Latince, Türkçe ve Ermenice karıştırılmış. Yazıların çoğunda dördüncü ve beşinci yüz yıllarda Manastır yaşamı anlatılıyor. Ama bu çok ilginç: Burada Piskopos Kar-tabar tarafından Erzurum'daki müze müdürüne yazılmış bir mektup var. Bu mektupta, kutudaki eşyaların M. S. 507'de Cestannia adında bir keşiş tarafından Kutsal Gemi'den alındığı belirtiliyor. O yıl çok sıcak geçen yaz karları eritmiş ve bu keşiş Nuh'un Gemisi'ne girip oradan bir çok eşya almış. Aldıklarının çoğu manastırda saklanıyormuş."

"Ya şu bronz plaka ne? Bu işaretleri çözebildin mi?"

Isis, "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim," dedi. "Biraz İbranice'ye benziyor, belki de ilk İbranice olabilir. Sana emin olarak söyleyebileceğim tek şey, bu yazının metaller ve ateş hakkında bir şeyler anlattığı."

Murphy, "Ne demek metaller ve ateş hakkında'?"

"Çeşitli metallerden ve bunları elde etmek için ne tür ateş yakman gerektiğinden söz eden şeyler işte. Ben bir anlam çıkaramadım doğrusu."

Isis birkaç sayfa daha çevirdi. "Hımm... Piskopos'un söylediğine göre Cestannia denen bu keşiş Nuh'un Gemisi içinde duvarlara kazılmış büyük yazılar görmüş; ama, bu konuda sadece bunu söylüyor."

Murphy iriyarı adama döndü. "Elindekilerin hepsi bunlar mı?"

Adam yine gücenmiş gibi baktı ona. "Bunlar yetmez mi yani? Haa, belki de Nuh'un sakalından birkaç da kıl istersi niz, değil mi?"

Murphy güldü. "Buna gerek yok. Bütün bunlar ilginç şeyler. Ne kadar istiyorsun buna?"

İri adam bir süre çenesini kaşıyarak düşündü ve sonra, "Yüz bin Amerikan doları," dedi.

Murphy şaşırmış gibi başını iki yana salladı. "Şaka yapıyor olmalısın, dostum!" dedi. "Ben bu eşyaların Nuh'un Ge~ misi'nden geldiği konusunda bile kuşkuluyum. Dediğim gibi, bu aletler yeni ve modern görünüyor." Murphy bunu söyledikten sonra ayağa kalktı ve Isis'i kolundan tutup çekti.

İri adam birden paniğe kapılmış gibi Murphy'nin koluna yapıştı. "Pekala, bayım; siz ne kadar ödemek istersiniz? Size bir indirim yapabilirim belki."

Murphy bir süre düşünüyormuş gibi yaptı ve sonra, "On bin dolar," dedi. "İster ver, ister verme, son teklifim bu."

Adam kaşlarını çatıp düşündü ve başını salladı. "Pekala, kabul," dedi. "Ama parayı hemen şimdi isterim," diye ekledi ve elini ona doğru uzattı.

Murphy ona, "Bu kadar çok parayı yanımızda taşımayız biz," dedi. "Bu iş için bir bankaya gitmemiz gerek. Yarın sabah saat onda geliriz, tamam mı, dostum?"

İri adam, "Saat on, tamam," dedi. "Ama sakın gecikmeyin. Belki başka müşterilerim de vardır."

Murphy onunla el sıkıştı ve Isis'i alıp sokağa çıktı. İriyarı adam yere oturup kutudan çıkan parçaları tekrar onun içine yerleştirdi ve sonra tatmin olmuş gibi gülümseyerek soğumuş çayını yudumlamaya başladı.

Birkaç dakika sonra saatine baktı ve ayağa kalktı. Ama o anda camda bir delik açarak içeri giren bir kurşun müthiş bir hızla onun alnına isabet etti ve beyniyle beraber kafatasının arka tarafını da paramparça ederek dağıttı.

254

OTUZ ÎKÎ

SAM, LAMBA GAZI takası için pazarlık ederken hafif bir çığlık duydu. Bağıranın Achsah olduğunu hemen anlamıştı. Aniden döndü ve önüne çıkan herkesi iterek koşmaya başladı.

Sam ve Achsah kalabalık Pazar yerinde ve gün ışığında bir tehlike olmayacağını düşünmüşlerdi ama yanılıyorlardı. Sam lamba için gaz almaya giderken onu da bir baharatçı ile konuşurken bırakmıştı.

Achsah'ın yalnız olduğunu gören üç adam onu kolundan tutup sürüklemeye başlamışlardı. Genç kadın bağırmaya başlayınca adamlardan biri onun ağzına vurmuş ve Achsah yere düşmüştü. Adamlar onun elbisesini yırttılar ve ayaklarını yerden kesip götürmeye başladılar. Pazar yerinde bazı insanlar dönüp onlara baktılar ama hiçbir şey yapmayıp kendi işlerine döndüler.

Bu da her zaman görülen saldırı olaylarından biriydi işte.

Sam bir nara atarak karısını tutan üç adama saldırdı. Adamlar dönüp bakınca onun bir çılgın gibi üzerlerine geldiğini gördüler. Sam karısının sağındaki adama tüm gücüyle müthiş bir darbe indirdi ve adam sendeleyerek bir sürü çanak çömleğin üstüne devrildi.

Sam ondan sonra soldaki adama saldırdı; O da kırılan ve burnunu tutarak geriye doğru düştü. Önden giden

255

adam bıçağına el attı, Sam bunu görünce kılıcını çekmek iste di ama adama çok yakın olduğu için kabzayla onun ağzına vurdu ve o da kırılan dişlerini tükürerek geriledi. Şimdi üçü de acı içinde bağırıp duruyorlardı.

Üç adam kendilerini toparlayıp küfürler ederek Sam'a sal dırmaya hazırlandılar ama onun elinde parlayan kılıcı görünce durdular. Elinde Tubal-kabil'in şarkı söyleyen kılıcı olan öfkeli bir kocayla başa çıkabilmeleri zordu. Hemen geriye dönüp pa zardaki kalabalığa karıştılar ve ortadan kayboldular.

Sam kendini tutamayıp hıçkırarak ağlayan karısına sarıl di. Kılıcı hâlâ elindeydi ve etrafa bakınıp duruyordu. Müthiş öfkeliydi. Kendi kendine, "Tufanı gönder, Tanrım!" diye mırıldandı, "Gönder de kurtulalım artık bu tür saldırılardan."

Fırtına başladığında Yafet geminin çatısında yürüyordu. Sabah saatlerinde hava kararmaya başlamıştı zaten. Arkasına dönüp bakınca içini çekti. Gökyüzünün doğu tarafında güneşi büyük bir çekirge sürüsü gibi kapatmış muazzam bir kuş sürüsü uçuyordu.

"Nereye uçuyor bunlar?" diye düşündü. Sonra ilk kuş geminin çatısına indi. Önce bir tarla kuşu, sonra bir beyaz balıkçıl, onların arkasından da parlak mavi bir papağan ve bir kumru indiler. Bir süre sonra geminin çatısı her renk ve türden bir sürü kuşla doldu.

Yafet şaşırıp kalmıştı; konuşamıyor, kımıldayamıyordu. Etrafında adını bile bilmediği bir sürü kuş uçuşup duruyordu. Ve kuşların ondan korkmaması da şaşırtıcıydı. Kolunu uzatınca bir sürü kuş, sanki bir ağaç dalıymış gibi onun üstüne tünediler.

Yafet kuşların arasında dolaşmaya, onların fantastik renklerini seyretmeye başladı. Bunlar her zaman uzaktan

256

gördüğü kuşlardı ama şimdi hepsi onun yanındaydı. Kanarya, ardıçkuşu gibi küçük kuşlarla beraber kaz, ördek, leylek, pelikan ve benzeri boy boy büyük kuşlar da vardı etrafta. Yırtıcı kuşlar sanki ölümcül düşman değil de dostmuş gibi güvercinlerle kanat kanada uçuyorlardı. Yafet şaşkına dönmüştü.

Neler olduğunu anlaması ancak birkaç dakikasını aldı. Gemiyi inşa etmek için 120 yıldan beri ailesine yardım etmişti Yafet. Bu iş hiç bitmeyecek gibi görünüyordu ona. Acaba gerçekten de müthiş yağmurlar ve seller gelecek miydi? Tüm hayvanlar gemide toplanacak mıydı?

Gülümsemesi birden dondu ve düşünmeye başladı. Arkada kalanlar ne olacaktı peki? Onlar Tanrının hükmüyle karşı karşıya kalacaklardı. Mahvolacak, ölüp gideceklerdi. Babasının uyarıları gerçekleşmek üzereydi.

O sırada müthiş bir çığlık duyuldu. Yafet çatının kenarına gitti ve gemiden aşağı baktı. Kardeşleri ve Nuh bağırıyorlar, orman tarafını gösteriyorlardı. Yafet o tarafa bakınca nefesi tutuldu.

Azer ormanında kalan ağaçların arasından ve tepeden aşağı doğru gelen bir sürü hayvan vardı. Vahşi hayvanların meydana getirdiği muazzam bir sürü Nuh'un Gemisi'ne doğru paniğe kapılmış gibi müthiş bir hızla koşuyorlardı. Yafet gözlerini kısıp dikkatle bakınca sürünün içindeki diğer küçük hayvanlar arasında ayıları, aslanları ve filleri görebildi.

Hayvanlar gemiye yaklaştığında, adlarını bilmediği ve şimdiye kadar hiç görmediği kanguru, gergedan ve zürafa gibi hayvanları da gördü Yafet. Geyikler ve maymunlar leoparların arasında koşuyordu. Filler diğerlerinin arasında hemen fark ediliyordu.
257

Sam, "Aşağı gel de bize yardım et," diye bağırdı.

Yafet çatıdan atladı, iskeleden inerek üçüncü kata vardı Oradaki kapıdan çıktı ve geniş ve zigzaglı rampadan aşağı yere indi.

Ham, "Ne yapacağız şimdi?" diye sordu.

Nuh,'Hayvanları buraya Tanrı getirdi. Ne yapacağımızı da Tanrı gösterecektir bize," dedi. Sonra rampaya destek olan
iskelenin üstüne çıktı ve hayvanlara baktı. Hayvanlar birci çift halinde ayrılıyorlardı; bir süre sonra her hayvan türü bi rer çift halinde ayrı bir grup oluşturdu. Nuh, Tanrının yaptı ğını görünce birden sevindi.

"Onları rampadan geminin içine alacağız. Önce büyük ve ağır hayvanları alalım içeri. Filleri, su aygırlarını ve gerge danları alt rampadan alt kata alın. Böylece alabora olmayız. Ayıları, geyikleri ve tapirleri de onların yanına koyun. Ondan sonra büyük kedileri alırız gemiye."

Hepsi birden çalışmaya başladılar ve vahşi hayvanların gemiye binerken ve ağıllarına götürülürken ne kadar uysal olduklarını görünce şaşırdılar. Onlar hayvanları gemiye alırken, güvenli bir mesafede toplanmış büyük bir kalabalığın bu inanılmaz sahneyi seyrettiğinin farkında bile değillerdi. Şaşkınlıktan ya da hayvanların saldıracağından korktukları için izleyicilerden hiçbiri konuşmuyordu. Belki de müthiş gerçeği idrak etmişlerdi.

Seller geliyordu.
258

OTUZ ÜÇ

UZAKTAN DOĞU BAYAZIT'I gördüklerinde Murphy, "Onlar belki de sahteydi," dedi. "Yani şu bronz plakayı düşünsene: Nuh'un Gemisi'nde böyle bir şeyin bulunduğuna inanmak zor. Sanırım dükkan sahibi korktu. Belki de sabah randevusuna polisle birlikte geleceğimizi düşündü ve ortadan yok oldu."

Isis, "Ama o belgeler gerçekti," diye itiraz etti. "Ve on bin dolar da iyi para. Onun bu parayı almadan ortadan kaybolduğuna inanamıyorum doğrusu."

Murphy içini çekti, "Evet, ama artık gerçeği öğrenemeyeceğiz," dedi. "Onun için bu olayı unutalım gitsin. Doğu Ba-yazıt'ı nasıl buldun?

Isis, "Hazır olsaydın ve yanına para alsaydın böyle olmazdı!" diye homurdandı.

Murphy kendini tutamadı; yüksek sesle, "Isis, lütfen!" dedi, "Ben bu konularda senden daha tecrübeliyim. İnan bana, adam aldatacaktı bizi. Şimdi ise Ağrı'ya çok yakınız. Arkaya değil, önümüze bakalım, tamam mı?"

Isis hafif sesle bir şeyler daha homurdandı ve sonra sustu. Issız dağların arasındaki dümdüz vadide doğuya doğru uzanan yolda ilerlemeye devam ettiler. İran sınırına doğru yaklaşırlarken yokuş yukarı çıkmaya başladılar ve bir süre sonra irtifaları yaklaşık 2.000 metre oldu.
259

Yaklaşık 25 kilometre mesafedeki Ağrı'yı artık rahatça görebiliyorlardı, dağın üçte birlik üst kısmı karlarla kaplıydı. Nuh'un Gemisi'nin binlerce yıldan beri orada bir yerlerde karların altında durduğunu düşünmek müthiş bir şeydi, san ki ellerini uzatsalar ona dokunacakmış gibi hissediyorlardı. Bu manzara karşısında Erzurum'da olanları çabuk unuttular.

Eski ahşap ve beton evlerin arasından geçerek kasabaya girdiler. Dağcıların beğendiği bir yer olan İsfahan Oteli'ne gittiler. Doğu Bayazıt'm nüfusu o dönemde elli bine yakındı ve Murphy bu halkın böyle uzak bir yerde geçinmek için ne ler yaptıklarını merak etti. Levi ona buradaki insanların ço ğunun, geçimlerini kaçakçılıkla sağladığını söylemişti ki bu mantıklı geliyordu Murphy'ye.

Otelin lobisine giren Murphy ve Isis, içerden bir yerden gelen boğuk bir kahkaha duydular. Zayıf ve gür bıyıklı resepsiyon memuru onların kim olduğunu tahmin etmiş gibiydi. Onlar daha kendilerini tanıtmadan adam onlara otelin restoranını gösterdi. Torbalarını aldılar ve adamın gösterdiği yere gittiler.

Otel restoranında Ağrı ekibinden başka kimse görünmüyordu. Diğer müşteriler belki de kışla kıyafeti giymiş ve tabancaları omuz kılıflarında asılı olarak durmadan rakı denen yerel içkiden içen Hodson ve Valdez'den korkup restoranı terk etmişlerdi. Bu adamlar gerçekten de tehlikeli, korkulacak kişilerdi ve Murphy onların kendi tarafında olmasına seviniyordu.

Profesör Reinhold, üzeri kırmızı ekose bir örtüyle örtülü uzun bir masaya oturmuş, bir eline bir kitap, diğerine de bir parça ekmek almıştı. Bayer ve Lindquist alçak sesle bir şey konuşuyorlar, Vern Peterson da Whirtaker ile sohbet ediyor-

260

du. Murphy ve Isis'i ilk gören Vern oldu. Hemen ayağa kalkıp onların yanına geldi. "Murphy haberler iyi değil. Türk hükümeti helikopter konusunda zorluk çıkarıyor. Doğu Ba-yazıt'a kadar uçabildim ama Ağrı yakınlarına daha fazla yaklaşamayacağımı söylediler."

Murphy, Mustafa Bayer'e baktı. Türk temsilci bardağını masaya bırakıp ellerini havaya kaldırdı. "Biliyorum! Biliyorum! Bu konuyla uğraşıyorum. Dağa tırmanış ve uçuş izni aldım, ama askeri bölge komutanı olan subay başka bir birliğe atanmış. Yeni gelen albay bizim anlaşmalarımızdan habersiz. Sadece bürokratik bir anlaşmazlık var ortada. Bu işi kısa zamanda çözeceğime eminim."

Murphy, "Umarım yarın akşama kadar hallederiz bu konuyu," dedi. "Olmazsa eşyaları Birinci Kampa çıkarmak için at kiralamak zorunda kalacağız, ikinci ve Üçüncü Kamplara ise her şeyi sırtımızda taşımak zorunda kalacağız. Ve bu da pek eğlenceli bir iş sayılmaz."

Peterson, "Ben uçmayı yeğlerim, Murphy," diye devam etti. "Bu helikopter çift motorlu, rotoru dört palli bir Huey. Altı kişi ve bazı malzemeyle yaklaşık 4,000 metreye kadar rahatça tırmanır. Eğer daha yüksek irtifaya çıkacaksak en çok dört kişi uçabilir. Rotoru dört palli olması havanın ince olduğu yerlerde işe yarar, ama irtifa yükseldikçe uçuş zorlaşır."

Ucunda salata olan çatalını tabağına bırakan Profesör Re-inhold, "Yüksek irtifada uçarken kar yağmaya başlarsa ne olur?" diye sordu.

"Bir sorun çıkmaz, HueyTerde buzlanmayı önleyici bir sistem var. Bence rüzgâr daha büyük sorun olabilir. Kuvvetli hamleli rüzgârda uçmak zordur. Özellikle de dağ yamaçlarına yakın uçarken. Helikopter savrulabilir, ama korkmayın, emin ellerdesiniz!"

261

Reinfold pek ikna olmamıştı ama yine de "Bunu duyun ca rahatladım," dedi.

Hodson, "Rotor pallerinin (dört kanatlı pervane) bir çığ başlatması mümkün mü?" diye sordu.

Vern omuzlarım silkti. "Olabilir. Sizi bir yerden alırken bir korniş altında ya da dik bir kaya duvar önünde olmama ya dikkat edeceksiniz. Dağda pek çok yere inmem mümkün olmayacaktır; çok dik tepeler var. Çoğu kez vinç kullanmak ve sizi yukarı çekmek zorunda kalabilirim."

Bir süre hiç kimse konuşmadı, helikopter pilotu onların kurtancısıydı; isterse onları buzların arasında ölüme terk edebilirdi.

O anda Lindquist eliyle işaret ederek Murphy ve Isis'ı yanına çağırdı. "Gelin, arkadaşlar! Bir şeyler yiyin için. Yemekler hiç de fena değil, bir süre böyle güzel yemeklerden uzak kalacağız."

Murphy otoritesini gösterme zamanının geldiğini düşündü. "Hayır, teşekkür ederim. İşimize bakmalıyız. Sen ve Valdez bana yardım edin de şu tırmanış malzemesiyle diğer ekipmanları gözden geçirelim." Başıyla masanın diğer ucunu gösterdi. "Hodson ilk yardım çantalarını ve telsizleri kontrol edebilir. İhtiyacımız olan gıda maddelerinin listesi Isis'de var. Profesör Reinhold da onunla beraber markete giderse iyi olur."

Yemek tabakları isteksiz tavırlarla geri itildi, kadehlerde-ki içkiler bitirildi ve herkes hareketlendi. Bayer sandalyesinde yalnız kalmıştı.

Gülümseyerek, "Peki ben ne yapacağım?" diye sordu.

Murphy ciddiyetini bozmadı, "Ağrı uçuşu için hemen izin almamız gerekiyor," dedi. "Bunun için kiminle görüşeceğiz?"

262

Bayer kaşlarını çattı. "Bunun için üzülme, dostum. Güven bana, bu iş olacak."
Murphy, "O halde hemen yap bu işi," diye ısrar etti.

Bayer suratını asarak yerinden kalkıp giderken Whitta-ker Murphy'ye bakıp göz kırptı. "Otorite böyle gösterilir, Murphy. Umarım bu adam sana kızmaz."

Murphy, "Bu ekipte herkesin ciddi olması gerekiyor," de-di. "Bayer de bunu anlasa iyi eder."

Whittaker kapıya doğru dönerken, "O halde ben de gidip filmlerimi ve kameralarımı kontrol etsem iyi olacak," dedi. "Patronun bana da bozulmasını istemem doğrusu."

Herkes gidince Murphy Vern'le beraber oturup, her şeyi düşünüp düşünmediğinden emin olmak için planları yeniden gözden geçirdi. Ekipteki herkesin gevşemiş olduğunu görünce endişelenmişti. İki saat sonra Bayer üzgün bir ifadeyle otele döndü.

Petersen, "Komutan helikoptere uçuş izni verecek mi?" diye sordu.

Bayer, "Sanırım," diye cevap verdi. "Ama iznin çıkması en azından iki gün sürebilir. Malzemeyi dağa çıkarmak için başka yollar bulmalıyız. Ekibi Ağrı Dağı'na kadar uçuramayacaksın, ama dönerken bizi buradan alabilirsin."

Murphy elini hızla masaya vurdu; "Gidiyoruz!" dedi. "Burada oturup vakit harcayamayız. Bizi dağa çıkaracak atları olan birini bulmalıyız."

Ertesi sabah saat 5'te ekip otelin önünde toplandı ve eşyalarını bir kamyona yüklediler. Valdez ve Bayer öne, şoförün yanına oturdular ve diğerleri de bir minibüse bindiler. Peterson onları yolcu etti, arkalarından el salladı.

Murphy minibüsün sağ camını açtı, "Uydu telefonuyla görüşeceğiz/' dedi. "Tanrı yardım ederse seninle dağda gv rüşürüz!"

Vern onlara tekrar el salladı ve minibüs gözden kaybola na kadar arkalarından baktı.

Minibüsün arkasında, iki yanda sıralar vardı ve herkes yerine oturunca Murphy onları düşman topraklarına atlaya cak paraşütçülere benzeterek, "Atlamak için bu son şansımız' dedi. "Bundan sonraki durağımız Ağrı Dağı." Rein-hold sırıttı. "Gelecek durak Nuh'un Gemisi/' diye ekledi.

Ön taraftan Bayer, "Doğu Bayazıt komando kışlasına gelene kadar doğuya, Iran sınırına doğru gideceğiz," diye açıklama yaptı. "Pasaport ve dağa tırmanma izinlerinizi hazırlayın, nöbetçilere göstereceksiniz. Kışlayı yaklaşık bir kilometre geçtikten sonra sola dönecek ve kuzeye, Ağrı Dağı'na doğru gideceğiz. Oldukça güzel bir topak yoldur o. Çok uzun da sürmeyecektir."

Isis iki küçük köyün arkasından doğan güneşe baktı. Bazı çobanlar sürülerini gütmeye başlamıştı bile. Bir süre sonra tırmanmaya başladılar. 2,000 metre yüksekte eşyalarını indirdiler. Atların sahibi ve iki oğlu bir ateşin başında onları bekliyorlardı. Eşyaları atlara yüklediler. Birinci Kampa doğru tırmanışa geçtiler. Vites gıcırtılarının yerlerini nal sesler alıp köyler yerlerini çoban kulübelerine bırakırken, farklı bir dünyaya ayak bastıklarını anladılar: Geçmişle ilişkisini hâlâ sürdüren bir dünyaydı bu.

Murphy biraz arkada kaldı ve ekibine arkadan baktı. Val-dez ve Hodson iki yanda yürüyüp önlerindeki keçi yolunu gözetliyor ve arada bir dönüp arkalarını kontrol ediyorlardı. Otomatik silahları boyunlarına asılıydı ama elleri hep kabzadaydı. Murphy onların bu silahları Türkiye'ye nasıl soktuk-

larını öğrenmek bile istemiyordu. Bayer hiç kuşkusuz gururlu bir adamdı ve herkesin önünde yürüyordu. Bazen yavaşlıyor ve sanki bir şey bekler gibi başını kaldırıp karlı tepelere bakıyordu. Lunquist ise onun tam arkasından yürüyor, sanki kaybetmek istemiyormuş gibi gözlerini bir an bile onun sır-tından ayırmıyordu.

Grubun ortasında yürüyen Reinhold atlardan birinin terkisine koyduğu bir kitabı okumaya çalışıyordu. Arada sırada ayağı bir kayaya takılıp tökezliyor ve kitap yere düşünce küfrediyordu. Murphy başını iki yana salladı. Reinhold da onun gibi bilime ve okumaya meraklı bir adamdı ama hiç de konuşkan biri değildi. O da Murphy gibi, Nuh'un Gemisi'ni bulma olasılığını düşünüp heyecanlanıyordu ama bu araştırma gezisinin ruhsal desteğinden yoksun gibiydi; düşüncelerini kendine saklamayı yeğliyordu. Murphy, ona pek aldır-mamaya karar verdi, daha sonra konuşacakları bol zamanları olacaktı.

Isis Murphy'nin biraz önünde, rahat ve tempolu adımlarla yürüyordu. Genç kadın sanki bir Pazar sabahı hafif bir yamaçta yürüyüşe çıkmış gibiydi. Murphy onun güç ve dayanıklılık konusundaki kontrol yeteneğine bir kez daha şaştı. Onun vahşi ve etraflarındaki huşu veren manzarayı tamamlayan doğal güzelliğine hayrandı.

Isis'in güzelliğini ve çekiciliği takdir eden sadece Murphy de değildi. VVhittaker dağ manzaralarının fotoğrafını çekerken sık sık ve gizlice Isis'in resimlerini de çekiyordu. Murphy bunu fark edince birden sinirlenir gibi oldu. Yoksa Isis'i kıskanıyor muydu?

Öğleden sonra birkaç saat daha tırmandılar ve bir süre sonra hava karardı, yağmur başladı. Yağmurluklarını çıkarıp giyerken yağmur da sağanağa dönüşmüştü. Şimşekler çak-

maya, gök gürlemeye ve çamur olan keçi yolu tırmanışı güç leştirmeye başladı. Fakat atların sahibi ve iki oğlu yağmura aldırmadan yollarına devam ediyorlardı. Bir süre sonra bulutlar parçalandı ve güneş aradan yüzünü gösterdi.

Yaklaşık üç bin metre irtifada küçük bir çayırlık alana geldiler. Yakındaki bir kar tepesinden sular damlıyordu. Atçı ile oğulları burada kamp kurulmasına yardımcı oldular. Par lak renkli çadırlar kısa sürede kuruldu, atlar çayıra salındı ve toplanan çalı çırpıyla yakılan ateşe akşam yemeği kondu.

Bir süre sonra pişen fasulye ve pilavı herkes büyük bir iştahla kaşıklarken, Murphy daha sonraki günlerde neler yapacaklarını anlattı; tırmanış 2 ve 3 numaralı kamplara kadar sürecek ve tırmanırken kendilerini de iklime alıştracaklardı.

Ekiptekiler çok az konuşuyordu. Herkes düşüncelere dalmış gibiydi, sanki hepsi enerjisini muhafaza etmek isti-, yordu. İşin kolay kısmını tamamlamışlardı.

Güneş batmış, hafif bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Atçı ve oğulları atlarını bağlayıp sırtlarına battaniyeler sardıktan sonra çadırlarına girdiler ve diğerleri de bir süre sonra aynı şeyi yaptı.

Isis uyku tulumunun içine girdi ve soğuk havadan korunmak için çadırının kapı perdesini iyice çekti. Karanlıkta çadır kumaşlarının rüzgârda çıkardığı sesi dinlerken, Murphy'nin kendisine birkaç metre mesafede olduğunu düşündü. Bir süre sonra kafasında bir sürü vahşi imajlar olduğu halde yorgunluğun etkisiyle uykuya daldı.

Murphy gecenin içinden gelen sesleri dinleyerek uzun süre gözleri açık olarak yattı. Bir ara silahların emniyet şakırtısını ve hemen arkasından kitap sayfalarının hışırtısını duydu. Profesör Reinhold belki de Nuh'un Gemisi ile ilgili bir şeyler okuyordu. Bir süre sonra rüzgâr sesinden başka bir şey duyulmaz oldu. Murphy dua etmeye başladı.

OTUZ DÖRT

"HER ŞEYİN GÜVENDE olacağına emin misin?"

Sabahın erken bir saatinde Murphy ve Bayer çadırlardan uzakta, atların yanında durmuş konuşuyorlardı. Ekibin diğer üyeleri ise sıcak çaylarını içerek kahvaltı ediyorlardı.

Bayer eliyle göğsüne dokundu. "Elbette, gözüm onların üstünde olacak. Hiçbir sorun çıkmayacaktır." Bunu söyledikten sonra eliyle belindeki silahı okşadı.

Murphy, "Pekala," dedi. "Araxes Buzulu'nu geçecek ve Ahora Geçidi bölgesini araşüracağız. Hiçbir şey bulamasak bile Whittaker en azından buzulda güzel fotğraflar çekmiş olur."

Bayer bir kaya üzerine oturdu ve bir sigara yakarak uzaklara bakarken, Murphy çadırların bulunduğu yere gitti. Onların toplanmasına ve malzemelerin sırt çantalarına konmasına yardımcı olmaya çalıştı.

Isis, Reinhold ve Bay erle birlikte atçı ve oğullarını da orada bırakan diğerleri GPS (pozisyon bildirme sistemi) cihazlarını kontrol ettiler ve buzula doğru yola çıktılar; dağda hemen hemen aynı seviyede doğuya doğru gideceklerdi. Daha güç olan tırmanma işlemini daha sonraya bırakmışlardı.

Sabah havası serin ve canlandırıcıydı. Gökyüzü masmaviydi, havada tek bir bulut bile görünmüyordu. Ama Murphy Ağrı Dağı'nda güzel havaların yanıltıcı olabildiğini biliyordu. Bir saat sonra bu güzel hava gider ve kar tipisi başlayabilirdi.

Ekip dağın gölgeli tarafında, kayalar ve arada bir önlerine çıkan kar tepeleri arasında rahat adımlarla ilerliyordu. Sabahın erken saati olmasına rağmen ceketlerinin fermuarlarını

açmışlardı. Su kaybını önlemek ve giysilerinin kuru kalmasını sağlamak için terlememeleri gerekiyordu, vücut ısısının dışarı çıkması önemliydi.
Murphy kaya parçalan dolu bir sel yatağına inerken birden heyecanlandı. Yaklaşıyoruz, diye düşündü.
Küçük grup karların arasına dalarken Isis arkalarından baktı. Bacaklarındaki ağrılar geçmiş gibiydi. Gece berbat rüyalar görmüş olmasına rağmen temiz dağ havası onu canlandırmıştı. Isis haftalardır ilk kez rahatladığını hissediyordu. Yoksa Murphy yanında olduğu için mi bu kadar rahattı? Bulaşıkları yıkamaya başlamadan önce üzerinde oturup dağ manzarasını seyredebileceği bir kaya parçası arandı ve çayırın kenarında, yamacın başladığı yerde oturan Profesör Rein-hold'u gördü. O da güneşi seviyordu ama hafif esintiden de hoşlanıyordu. Fakat okuduğu kitabın rüzgârda sürekli olarak uçuşan sayfalarını tutmak zorunda olmak hiç de hoşuna gitmiyordu. Hafif rüzgâr sayfaları onun için çevirip duruyordu.
Bayer ise ortalarda görünmüyordu.
Ekip, Araxes Buzulu'na vardığında, herkes sırt çantasından çivili ayakkabılarını çıkardı ve giydi. Sonra aralarına yaklaşık onar metre mesafe koyarak birbirlerine bağlandılar ve üstü kar kaplı buzulun üstünde yürümeye başladılar. Murphy ekibin en önünde, Valdez onun arkasındaydı. Sonra Lindquist geliyor ve en arkada da Hodson onları izliyordu. Whittaker ayrı bir iple Lindquist ve Valdez'in arasına bağlanmıştı. Böylece fotoğraf çekebilmek için rahatça hareket edebiliyordu.

Valdez ve Lindquist'in arada sırada buzuldaki küçük çatlaklara düşüp göğüslerine kadar kara gömülmelerine rağmen buzulda ilerlemek o kadar da güç değildi.
Buzulun doğu tarafına inmekte daha çok güçlük çektiler. Burada karlar buz olmuştu. Murphy buza birkaç çivi çakmak isterken kaydı ve kendini toparlayana kadar birkaç metre düştü. Kendini bağlama halatına kancayla tutturarak yaklaşık yirmi metre aşağıdaki kayaların üstüne inmeyi denedi, ama tekrar yukarı tırmanmak için iniş halatını bırakmadı elinden.
O aşağıdayken arkadaşlarının orada olacaklarını umut ediyordu.
Reinhold atları göstererek, "Güzel hayvanlar, değil mi?" dedi. Atçının oğulları hayvanlara ot veriyor ve onlarla konuşuyorlardı. Isis gülümsedi ve atların Türkçe anlayıp anlamadıklarını merak etti.
Isis, "Evet, güzel atlar," diye cevap verdi. "Çocuklar onlara iyi bakıyor. Buralarda bunu her zaman göremezsin. Seni de ilk kez olarak burnunu bir kitaptan kaldırmış olarak görüyorum." Isis bunu söyledikten sonra güldü.
Reinhold gülümsedi. "Öğrenmenin sonu yok. Nuh'un Gemisi'ni bulduğumuz zaman, daha doğrusu eğer bulabilirsek, neye baktığımızı, yani yapının ne kadar dengeli olduğunu bilmek isterim. Bir de gerçekten o gemi olup olmadığını da. Birilerinin dağa sahte gemi enkazı yerleştirebilmesi için yeterli zaman geçti."
"Yani Turin Kefeni gibi bir şey olabilir mi demek istiyorsun?"
"Tamamen öyle. Ama senin Profesör Murphy büyük olasılıkla bunun gerçekliğine inanıyor."

Isis, "senin Profesör Murphy" demesinden rahatsız ol muştu. Kaşlarını çattı ve, "Onun neye inandığı konusund.ı hiçbir fikrim yok," dedi. "Ya sen? Buralarda bir şeyler oldu ğuna inanmasaydın, o önemli araştırmalarını bırakır ve ha yatını bu dağlarda tehlikeye atacağını bilerek gelir miydin buralara kadar acaba?"
Reinhold yine gülümsedi ama bu kez o çocuksu gözlerinde sert bir ifade belirmişti. "Şey, aslına bakarsan buralarda bir şeyler olabilir diye düşünüyorum. Ama bunun ne olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok."
Ekip geniş, kayalık bir alana girdi ve Ahora Geçidi'ne doğru ilerlemeleri biraz daha güçleşti. Kayalardan bazıları küçük bir ev büyüklüğündeydi. Bu kayaların üstünden aşmak ya da çevrelerinden dolaşmak zaman ve enerji gerektiriyordu.
Yüzü ter içinde kalan Lindquist, "Birkaç dakika dinlenelim," dedi.
Hodson, "Hadi Lindquist, zamanımız yok. Programa uymalıyız," dedi ve destek için Murphy'ye baktı.
Murphy konuşmak üzereydi ki, Whittaker elini onun omzuna koydu ve parmağını dudaklarına götürdü. Bir şey dinliyor gibiydi.

Murphy, "Ne var?" diye fısıldadı.
VVhittker ona cevap vermedi ama Murphy de aynı sesi duydu. Dalgaların çakıl taşlarını sürüklemesine benzeyen, çatırtı gibi bir sesti bu ve uzaktan geliyordu, çok hafifti. Murphy geldikleri yere, yokuşun üstüne doğru baktı ve gördü.
"Kaya düşüyor!" diye bağırdı. "Koruyun kendinizi!"
Murphy ve Valdez, sağ taraflarında bulunan eve benzer koca kayaya doğru koştular. Hodson ve Lindquist de birkaç metre altlarında olan benzer bir kayaya sığınmak istediler.

Whittaker ise sanki intihar etmek ister gibi, yuvarlanan kayaya doğru koşmaya başladı. Murphy bir an için onun aniden geriye döneceğini sandı. Ama sonra VVhittaker'ın, hemen üzerlerinde bulunan kuytu köşedeki çukuru gördüğünü anladı. Kendini Valdez'in yanına, yere atarken, adam bu konuda benden tecrübeli olmalı, böyle bir şeyi daha önce de yaşamış galiba, diye düşündü. VVhittaker kendini çukurun içine atmadan önce kamerasını son kez çalıştırıp yuvarlanan muazzam kayanın resmini çekmişti ve koca kaya toz toprak içinde onun saklandığı çukurun üstünden geçip Murphy ile Valdez'in arkasına gizlendikleri kayaya çarptı. Murphy korkunç gürültü ve toz bulutu içinde gözlerini kaparken Lindquist ve Hod-son'un son pozisyonlarını düşündü. Onların, kayanın yolu üzerinden kaçmayı başarıp başaramadıklarını bilemiyordu. Bir süre yanındaki kaya parçasına sarılıp gürültü ve toz toprağın ortadan kalkmasını, yok olmasını bekledi. Uzun süre sonra ayağa kalkıp, toz yutmamak için ağız ve burnunu mendiliyle örterek kayanın arkasından çıktı ve ekibin diğer üyelerini aradı. Valdez ve VVhittaker biraz sonra onun yanına geldiler.
Murphy, "Hodson!" diye bağırdı. "Lindquist! Nerdesiniz?"
Kısa bir süre sonra, "Burada!" diyen boğuk bir ses duydular. Kaya parçalarının arasında bir hareket oldu. Hodson ve arkasından da Lindquist sendeleyerek ayağa kalktılar.
Hodson elini alnına götürdü ve avucundaki kana baktı. "Şuradaki kayaya doğru koşuyordum ve bu adam bana çelme takıp yanına düşürdü. Şansımız varmış ki bir çukura düştük. Yoksa ezilip gidecektik."
Lindquist üstünü başını temizlerken, "Oraya asla varamazdın," diye homurdandı. "Seni zamanında düşürdüğüm için şanslısın."

Hodson kızmış gibi baktı ona ve yere tükürerek, "Her neyse," dedi.
Murphy, "Önemli olan hepimizin iyi olması," dedi.
"VVhittaker'ın hassas kulaklarına dua edelim."
Whittaker şaşkın ve toz toprak içinde kalan dağcıların fo-toğrafını çekerken, "Hayatını kimin kurtaracağını hiçbir za man bilemezsin," diyerek sırıttı.
O sırada bir ses daha duydular ve hepsi aynı anda başını kaldırıp baktı. Başka bir kaya daha mı geliyordu yoksa? Tüm dikkatlerini kulaklarına vererek dinlediler; gerekirse saklanmak için hazırlandılar. Ama ses çok uzaktan, kampın bulunduğu taraftan geliyordu: Pop-pop-pop...
Silah sesiydi bu.
Onların gelişini duyan sadece atlar oldu. Hayvanların kulakları hemen dikildi ve burun delikleri açıldı, havayı koklamaya başladılar. Sonra birkaç kez horuldadılar, hafifçe inler gibi sesler çıkardılar.
Atların sesi atçıyı uyandırdı, adam gözlerini açtı ve neler oluyor gibilerden atlarına baktı. Acaba hayvanlar vahşi köpeklerin kokusunu mu almışlardı?
Atçı yerinden doğrulunca kayanın arkasından bir adamın çıktığını gördü. Adamın yüzü bir eşarpla örtülmüştü; elinde bir tüfek vardı. Elinde kitabıyla kayanın üstünde oturan Profesör Reinhold'a doğru gidiyordu.
Atların sahibi köylü bağırıp profesörü uyarmak üzerey
di ki bir başka ses duydu. Namluya sürülen merminin sesiy
di bu. Atçı dönüp bakınca ikinci bir maskeli adam gördü,
elindeki silahı atçının kalbine doğrultmuştu.
Atçı kollarını havaya kaldırdı ve yavaşça dönünce üçün- cü bir silahlının Isis'in çadırına doğru yaklaştığını gördü. At-

çının oğulları da uyandılar ve babaları ellerini onların omuzlarına koyarak kımıldamalarını engelledi; ama, çocuklar zaten kımıldayacak halde değillerdi. Onlar bu dağlarda yeterince yaşamışlardı ve bu tür silahlı adamlar gördüklerinde yapılacak en iyi şeyin Allah'a sığınmak olduğunu biliyorlardı.

Reinhold kitabına öylesine dalmıştı ki namlunun ucunu sırtında hissedince birden irkildi. Dönüp bakınca elinde tüfek olan yüzü maskeli adamı gördü. Ellerini yavaşça havaya kaldırdı. Isis çadırından çıkmıştı. Diğer bir silahlı adam ona bakıp Türkçe bir şeyler homurdanıyordu.

Reinhold durumlarının berbat olduğunu düşündü. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Silahlı adamlar hepsini ateşin olduğu yere topladılar. Biri silahını onlara doğrultup oldukları yerde tutarken diğer ikisi çadırları aramaya başladılar. Bir süre sonra bulabildikleri bazı eşyalarla birlikte ortaya çıktılar.

Silahlı adamların reisi atçıya, Kürtçe'ye benzer bir dille bir şeyler söyledi. Reinhold konuşulanları anlamıyordu ama adamın el hareketleri ve konuşma tarzından bir anlam çıkarır gibiydi. Reis atçıya, atlarını ve çocuklarını alarak buradan gitmesini söylüyordu. Atçı ağzını kapalı tutar, polise gitmezse ona ve oğullarına bir şey yapmayacaklardı. Atçı, Isis ve Reinhold'a özür diler gibi baktı. Sonra atlarını alıp oradan uzaklaştı.

Silahlı adamlar o zaman Isis ve Reinhold'un ellerini eski naylon iplerle kabaca bağladılar. Adamlardan biri tüfeğinin namlusuyla Isis'i sırtından dürterek Türkçe olarak bir şeyler söyledi.

Reinhold o sırada Bayer'in nerde olduğunu merak ediyordu. Fakat dağın daha yüksek bir noktasından yuvarlanan

kaya parçalarının sesleri geldi. Silahlı adamlar tüfeklerinin namlularını aniden o yöne çevirdiler. Çete reisi Kürtçe bir şeyler bağırdı ve onunla diğer bir eşkıya aralarına Isis'i de alarak atçı ve oğullarının gittiği yöne doğru ilerlediler. Rein fold üçüncü eşkıya ile yalnız kaldı. Eşkıya, parmağını sallı yarak ona bir şeyler söyledi ama Reinfold doğal olarak hiç bir şey anlamadı; adam herhalde, "Sakın bir şey yapmaya kalk ma!" gibilerden bir şey söylemiş olacaktı ona. Kürtçe bilsey di adama, "Dalga geçme benimle," demek isterdi doğrusu.

O sırada yine yuvarlanan taş sesleri duyuldu ve eşkıya tüfeğini o yöne çevirdi. Reinhold göz ucuyla bakınca bir ada mın hızla yaklaştığını gördü. Eşkıya da görmüştü onu ama geç kalmıştı. Kuvvetli bir el adamın başını yakaladı ve hava da bir kamanın parıltısı görüldü. Eşkıya bağırarak yan tarafı nı tuttu ve sonra dizleri üzerine çökerken, Bayer bıçağını çekti ve asker pantolonuna sildi. Sonra sert bir ifadeyle Rein-fold'a bakarak parmağını dudaklarına götürdü. Bayer uzaklaşan diğer iki haydudun arkasından giderken, Reinfold yerde yatan adamın yanında kaldı, birkaç kez titreyip ölen kanlı cesede baktı.

Etraf birden sessizleşmiş, rüzgârın sesi bile bir fısıltı halini almıştı. Reinfold etrafı dikkatle dinlerken bir çığlık duyar gibi oldu. Isis mi bağırmıştı acaba? Kadının başına gelebilecekleri düşünmek bile istemiyordu. Sonra bir çatırtı, arkasından bir çatırtı daha duydu. Tepeden aşağı doğru yuvarlanan kayaların sesine benziyordu bu. Sonra yine derin bir sessizlik oldu.

Reinfold korku içinde beklemeye başladı, diğer iki haydut her an geriye dönebilirlerdi. O zaman ölen adamın tüfe-

ğini kullanmak zorunda kalacaktı. Birden orada açık bir hedef olarak durduğunu idrak etti. Buzula doğru koştu, büyük bir kaya bulup arkasına gizlenmeyi düşünüyordu ama o sırada bir silah sesi duyuldu.

"Profesör Reinhold! Korkma dostum, kaçmana gerek yok!"

Reinhold arkasına dönünce kendisine sırıtarak bakan Bayeri gördü, yüzü sapsarı olan İsis de adamın yanındaydı. Genç kadın hâlâ titriyordu. Onlar yanına gelince Reinhold, "Neler oldu?" diye sordu. Bayer başını iki yana salladı ve, "Bunlar, kötü adamlar," dedi. "Çok kötü adamlar, ama aynı zamanda çok da aptallar. Şimdi orada cansız yatıyorlar işte." Bunu söyledikten sonra güldü. Bayer Iss'in kolunu bırakınca genç kadın sendeleyerek Reinhold'un kollarına yığıldı.

OTUZ BEŞ

ERTESİ SABAH EKİP, ateşin başında otururken Murphy de Isis'le birlikte çay içiyordu. Murphy, genç kadını kollarına alıp sıkmamak için kendini zor tutuyordu. Isis de onun yanın-da

olduğu için çok mutlu görünüyordu. Murphy ve arkadaşları bir gün önce yaşanan üzücü ve sinirlendirici olayda, buzuldan kamp yerine kadar çok zorlanarak ve yorularak gelirken orada neyle karşılaşacaklarını bilememişlerdi. Şimdi hepsi sağ ve yaralanmamış olarak bir aradaydılar. Aralarında açıkça görülebilen bir dostluk ve kardeşlik bağı kurulmuştu.

Murphy bir gün önce Isis'in kurtuluşundan başka bir şey düşünemediği için aklında olan soruyu sormaya vakit bile bulamamıştı; ama, şimdi Bayer'e baktı, "Pekala, kimdi o adamlar?" diye sordu.

Bayer, "Hiç kuşkusuz PKK militanlarıydı," diye cevap verdi.

Isis ona şaşkın gözlerle bakarken Lindquist Türkiye'de yaşanan olaylar konusunda bilgisini göstermek için hemen araya girdi.

"Bunlar Kürt teröristler, Kürdistan İşçi Partisi militanları. Son zamanlarda buralara gelen turistleri kaçırıp fidye istemeyi denemeye kalktılar. Hiç kuşkusuz Isis'i de kaçırıp bizden fidye isteyeceklerdi." Bayır başını salladı, "Evet, öyle," diyerek onu doğruladı.

Murphy düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Belki di haklısınız, ama ben bundan emin olmak istiyorum."

Bayer hakarete uğramış gibi baktı ona, Murphy sa onun Isis'i kurtarma operasyonundan kuşkulanır gibi kon muştu. "Ne demek istiyorsun sen?"

"Diğer cesetlere de bakmak istiyorum. Üzerlerinde h hangi bir kimlik belgesi var mı diye merak ediyorum."

Bayer bunun tipik bir Amerikan çılgınlığı olduğunu düşünmüş gibi başını iki yana salladı. "Onlar teröristti, hepsi bu. Başka ne olabilirler ki?" Sonra ayağa kalktı ve gülümsedi. "Pekala, madem ki onları görmek istiyorsun, göstereyim sana. Dün gece bir yere gitmiş olduklarını sanmıyorum."

Bayer bir süre yürüdükten sonra durdu. Arkasından gelen Murphy ve Valdez'e yan taraftaki bir sel yatağını gösterdi.

"İşte, oradalar."

Çukurun kenarına gittiler ve baktılar. Ama cesetleri görmeden önce bir ses duydular. Murphy onlara yavaşça yaklaşmalarını işaret etti. Valdez otomatik silahını omzundan çekip eline aldı, emniyetini açtı.

Murphy çukurun içine bakar bakmaz yüzünü buruşturdu. Aşağıda kahverengi tüylü iğrenç hayvanlar birbirleriyle didişerek cesetleri parçalıyor ve kanlı parçaları paçavra gibi etrafa fırlatıyorlardı. Yaklaşık on beş kadar vahşi köpek cesetlerin en iyi parçalarını kapmak için birbirlerine hırlıyorlardı ama cesetlere bakılırsa iyi parçalar tükenmişti bile.

Valdez, "Aman Tanrım!" diyerek yere tükürdü ve silahının namlusuna bir mermi sürdü. Bayer onu engellemek için kolunu tuttu ama geç kalmıştı. Sürülen merminin çıtırtısını duyan vahşi hayvanların hepsi aynı anda başlarını kaldırıp onlara doğru döndüler.

Valdez kolunu silkip Bayer'in elinden kurtuldu. "Birkaç köpekten mi korkacağım yani?" dedi.

Bayer geri adım atarken sakin bir sesle, "Korkmalısın, dostum," dedi. Bunlar senin ülkendeki köpeklere benzemez. Bunlar birer canavardır."

Kurt benzeri köpekler şimdi aç gözlerle üç adama bakıyor ve havayı kokluyorlardı.

Murphy, "Hadi canım!" dedi. "Sürü halinde dolaşan hayvanlar genelde korkak olurlar, bu itler de ancak ceset yer işte."

Murphy bunu söyledikten sonra sel çukurundan aşağı doğru kayaların arasından ilerledi. Köpekler hırıldayarak ve başlarını yere eğerek gerilemeye başladılar. Valdez ve Bayer de isteksiz adımlarla onu izlediler.

Valdez havaya bir el ateş edince köpekler biraz daha gerilediler. Üçü birlikte cesetlerin yanına diz çöktüler ve Valdez köpekleri gözetlerken Murphy parçalanmış cesetlerin üstünde kimlik aradı.

Bayer sert bir ifadeyle, "Biraz çabuk ol," diye fısıldadı.

Valdez endişeli bir ifadeyle Murphy'ye baktı ve ayağa kalktı. O anda iki köpek sürüden ayrılıp onlara doğru koştu ama Valdez otomatik silahıyla hemen köpeklere ateş etmeye başladı. İki hayvan ayaklarının dibine yığılırken Murphy diğer hayvanların gerileyip kaçacaklarını umut etti. Ama yanı-lıyordu. Vahşi havanların açlığı korkularından daha fazlaydı.

Hayvanlar sürü içgüdüsüyle bir anda hep beraber harekete geçtiler. Bayer tabancasını kampta bıraktığı için kendine küfrederken botunun kenarındaki bıçağını çekti. En azından bir silahı vardı. Murphy ise tamamen silahsızdı.

Bayer bir an Valdez'e baktı. "Şarjöründe kaç kurşun var?" diye sordu.
279

Valdez yüzünü buruşturup, "Yeteri kadar yok," diye cevap verdi. "Ve sanırım onlar da biliyor bunu. Saldırırlarsa işimiz bitti demektir."

Bayer öfkeyle, "Bütün bunlar adamların PKK'lı olup olmadıklarını anlamak için geldi başımıza," diye homurdandı.

Murphy yerden iri bir kaya parçası alıp en öndeki köpeğe attı ve hayvanın omzuna isabet ettirdi. Hayvan meydan okur gibi hırladı ve bir adım ilerledi. Adamların korkularını hissetmişti.

O anda hiç beklenmedik bir şey oldu. Sel çukurunun diğer tarafında aniden ortaya çıkan zayıf, uzun boylu bir adam ağır adımlarla onlara doğru yürüdü. Üzerinde gri bir elbise vardı, beline geniş bir deri kemer takmıştı, kır sakallıydı ve siyah, delici gözlerle onlara bakıyordu. Adamın elinde eğri bir değnek olduğunu gördüler.

Üç adam bir anda köpekleri unutup hipnotize olmuş gibi adama bakmaya başladılar, adam köpeklere yaklaşırken hayvanların yarısı da ona dönmüştü. Adam bir an düşünür gibi durdu ve sonra bir adım daha attı. Murphy onun en öndeki iri hayvana baktığını gördü. Garip adamın dik dik baktığı öndeki iri köpek de ona meydan okur gibi sürüden ayrılıp öne çıkmıştı.

One çıkan iri köpek birden korkunç bir havlamayla adamın boğazına atıldı. Adam elindeki kaim değneği bir anda, müthiş bir hızla savurdu ve hayvan dişlerini onun bileğine geçirmek üzereyken köpeğin kafasına korkunç bir darbe indirdi. Köpek yere düştü ama anında adamın ayak bileğine saldırdı. Fakat adam müthiş hızlıydı. Saniye beklemeden değneğini yine yıldırım hızıyla savurdu, boğuk bir ses duyuldu ve köpek yere düşerek hareketsiz kaldı.
280

Adam değneğini kaldırdı, sürüye doğru bir adım attı. Fakat köpekler bu kez sürü halinde, aynı anda geri döndüler, kesik kesik ve acı acı havlayarak sel çukurundan aşağı doğru kaçmaya başladılar.

Murphy, elbette, sürü başını öldürmek en iyisi, diye söylendi. O bunu düşünememişti işte. Köpekler kısa sürede ortadan kaybolurken Valdez silahını hâlâ o yöne doğru tutuyordu. Murphy birden garip adama doğru döndü.

Ama adam gitmişti.
281

OTUZ ALTI

MURPHY UYDU TELEFONUNDA numarayı tuşladı ve bekledi.

"Ben Vern Peterson, buyurun."

"Vern, ben Murphy. Sesini duyduğuma sevindim, dostum."

"Sen ve ekibin nasılsınız bakalım?"

Murphy bir an tereddüt ettikten sonra, "Yeterince heyecanlı anlar yaşıyoruz," diye cevap verdi. "Senden ne haber? Ağrı Dağı için uçuş izninden bir haber var mı?"

Peterson, "Galiba iki gün daha bekleyeceğiz," dedi. "Bölge sorumlusu komutandan yazılı izin almak istiyorlarmış. Komutan da bir toplantı için İstanbul'da imiş. Bana söylediklerine göre gitmeden önce kağıtları imzalamış ve izin belgesi askeri kuryeye verilmiş, ama ben onları görmeden asla inanmayacağım."

Murphy arkadaşı Vern'in askerlik hizmeti sırasında kağıt işlerini çok iyi öğrendiğini biliyordu. Silahlı kuvvetlerde bu tür bürokratik işlemlerin ne zaman gerçekleşeceği hiç belli olmazdı. Ama Vern'in sesinde bir özlem havası vardı; bir an önce dağa, onların yanına çıkmak istediği belliydi. Murphy zaten onu iyi tanıdığı için son iki gündür yaşadıkları olaylardan söz etmedi. Vern olanları bilse onların yanında olamadığı için daha çok öfkelenirdi mutlaka.
283

"Üzülme, Vern! Malzemeyi ikici kampa sırtımızda çıkarabiliriz."

" Bu ikinci kamp harita üzerinde nerde?"

"Yaklaşık 4,000 metre yükseklikte, doğu yaylasında. Oradan, Ahora Geçidi üzerinde, Abich İki ile Doğu Zirvesi arasındaki bölgeyi tarayacağız. Nuh'un Gemisi'ni gördüğünü söyleyenlerden bazıları bu bölgeden söz ederler."

"Kendimi suçlu hissediyorum, Murphy. Ben burada sıcacık bir otelde keyif çatarken siz orada buzlar arasında donuyorsunuz!"

"Üzülme, rahatına bak. Bir sorun çıkar ya da önemli bir şeyler bulursak sana haber veririm. Uydu telefonunun şarjına dikkat et, devamlı dolu olsun. Henüz her şey bitmedi Vern, sen de heyecanlardan payını alacaksın, dostum; hiç merak etme."

"Anlaşıldı, sağol!"

Murphy telefonu kapadı ve kendi kendine, "Ne istediğini bilmiyorsun, Vern," diye mırıldandı; "Eğer Julie burada neler olduğunu bilseydi beni mahvederdi.

Günün geriye kalan bölümünde Murphy ve ekip elemanları malzemeleri birinci kamptan ikinciye taşımak için uğraştılar. Tırmandıkları tepe öylesine dikti ki, birbirlerine bağlanmak ve karlı tepeye zigzaglar çizerek çıkmak zorunda kalmışlardı. Birkaç yerde rüzgârın savurduğu karların arasında kaldılar. Yaklaşık 900 metre tırmandıktan sonra buz gibi soğuğa rağmen hepsi ter içinde kaldılar.

Murphy yaylaya tırmanan yorgun Isis'in yanına gitti. "Nasılsın?" diye sordu. Isis başını salladı ve kendini zorlayarak gülümsemeye çalıştı. Soluğu kesilmişti ve rahat konuşa-mıyordu.

Doğu yaylası yaklaşık 200 metre kadar dümdüz gidiyor ve sonra yine yaklaşık 120 metrelik dik bir tepe başlıyordu. Lindquist, Reinhold ve Bayer malzemeleri çıkarıp çadırları kurmaya başladılar.

Mavi gökyüzüne doğru yükselen karlı tepeye bakan Isis, "Burada üşüyor olabilirim ama en azından güvendeyim," dedi. "Etrafta köpekleri çekecek hiçbir şey yok."

Murphy, "Bizden başka' dedi.

Isis güldü. "Onlar için iyi bir lokma olabilirim ama yine de beni yemek için karlar buzlar arasında 900 metre tırmanacaklarını sanmam."

Murphy, "Onlar ağızlarının tadını ne bilir zaten," deyince Isis soğuğa rağmen kızardı.

Murphy birden utanmış gibi baktı ona ve Hodson kalan malzemeler için aşağıya ineceğini işaret edince ona bakıp rahatladı. Mahcup olmuş gibi bir ifadeyle gülümsedi ve Hodson'un yanına gitti.

Doğu Tepesi denen tepeye doğru tırmanış, akşama kadar araştırma yapacakları için yavaş başladı. Murphy herkese çivili bot giydirmiş ve ekibin önüne geçmişti, Hodson onu izliyordu. Onun arkasından sırayla Bayer, Isis ve Lindquist geliyorlardı. Profesör Reinhold ve Valdez grubu biraz geriden izliyorlardı. VVhittaker yine ana ipe bağlanmış, etrafta dolaşarak fotoğraflar çekiyordu.

Saat öğleye doğru 11 olmuştu ve tepe yakınlarında bir sırtı aşıyorlardı ki birinin bağırdığını duydular. Ve başlarını çevirip bakınca VVhittaker'ın sırtın yukarısından aşağı düşüp kaybolduğunu gördüler.

VVhittaker sırtın daha yukarı kısmına, tam tepesine çıkmıştı. Diğerleri biraz daha aşağıda birbirlerini düz bir hat

üzerinde izleyerek gidiyorlardı. Ama sırtın yukarı kısmında değillerdi. Aslında orası bir sırt değil, bir kornişti. Whittaker birden uçuruma uçmuş, yaklaşık 600 metrelik bir uçurumda boşlukta sallanıyordu. O anda hiç kuşkusuz ilk kez olarak fo
toğraf çekmeyi düşünmüyordu.

Dağcıların yedisi birden bir anda kendilerini yere attılar ve ayaklarını kara gömdüler. Whitrakea bağlı olan ip bir süre aşağı doğru gitti, sonra birden gerildi. Murphy arka daşlarına bağırarak ne yapmaları gerektiğini söyledi. Her kes geriye doğru çekilmeye başladı. Bir süre sonra Whitt.ı ker'ın karla kaplı başı ve omuzları uçurumun kenarında gö ründü. Ekiptekiler biraz daha geriye çekilince Whittakeı uçurum kenarından kurtuldu ve sırtın sağlam zeminine çık tı. Kenarda bir süre oturup korkulu gözlerle etrafına bakındı. Sonra yavaşça ayağa kalktı, sendeleyerek aşağıya, gruba doğru inmeye başladı. Hodson ona iyisin gibilerden bir işaret yaptı ve dilini şaklattı. Whittaker kaşlarını çatarak ona baktı, sonra sırıttı. "Hey, objektifin kapağını bile çıkarmamışsın, koca maymun!"

VVhittaker'ı kontrol ettikten sonra tekrar tırmanmaya başladılar. Bir süre sonra yamaç iyice dikleşti ve tırmanış daha da zorlaştı. Reinfhold'un tırmanırken sağa ve sola kayması Valdez'in gözünden kaçmadı. Adamın adımları gittikçe ağırlaşıyordu. Murphy sorunun ne olduğunu anlamak için geriye gitti.

Valdez, "Adam irtifa hastalığına yakalandı," dedi. "Yeterince su almadı. Sen ekiple tırmanışa devam edebilirsin. Ben ona biraz su içiririm; sonra da size yetişiriz."

Murphy başını salladı, "Tamam, bizim izleri takip edin," dedi.

Valdez yarım saat sonra on metrelik bir kanca ipini Rein-hold'a bağladı, "Sen önden git," dedi. "Ben arkandan geliyorum. Acele etme ve rahat tırman. Gerektiğinde buz baltanı baston gibi kullanabilirsin."

Hafif bir kar yağışı başladı ama ekibin ayak izleri yine de net olarak belli oluyordu. Reinhold yüzünü rüzgâr içine döndü ve dik yamaca tırmanmaya başladı. Yarım saat kadar iyi bir tırmanış yaptılar ama profesör, ayağının altındaki karların kayması sonucu birden sendeledi. Yana doğru düştü, aşağı doğnı kaymaya başladı; hızı gittikçe artıyordu.

Valdez, "Baltanı kullan!" diye bağırdı.

Reinhold baltasının keskin ağzını karlara saplamaya çalıştı ama başaramadı ve bunu yapmak için uğraşırken on metrelik ipin de sonu geldi, Valdez'e bağlı olan ip birden gerildi ve onu sarstı. Şimdi ikisi birden dik yamaçtan aşağı doğru kaymaya başladılar. Valdez yüz üstü döndü, vücut ağırlığını baltasının üstüne verdi ve düşüş hızını azaltmayı başardı.

Sonunda Reinhold da aynı şeyi yapabildi ve bir süre sonra ikisi de aşağı kayış hızlarını iyice düşürüp durmayı başardılar. Bir dakika kadar ikisi de yerinden kımıldamadı, kara gömülü baltalarının sapını iyice sıkmış bırakmıyorlardı.

Valdez/'İyi misin?" diye bağırdı.

Reinhold durumunu gözden geçirdi ve ayaklarının boşlukta olduğunu anladı. "Sanırım ben... " Bir an durdu, sonra bağırdı. "Başım dertte! Bir uçurumun kenarındayım, bacaklarım boşlukta!"

Valdez ona, "Sıkı tutun!" diye seslendi. "Sakın kımıldama! Bir kar sandalyesi kazacağım." Çivili botlarıyla karlara vurdu ve sonra vücut ağırlığını buz baltasının üstünden ya-

vaşça çekip ayaklarının kendisini taşıyıp taşımayacağını kontrol etti. Hiçbir şey kımıldamadı ve Valdez rahat bir no fes aldı.

Valdez karların içinde, yan tarafta buz baltasıyla bir çu kur açmaya başladı. İçine sığabileceği, oturabileceği kadar derin olmalıydı çukur. Bunu yaparken kar örtüsünün her iki sini de taşıyabilecek kadar kaim ve sağlam olması için dua ediyordu.

Çukuru bitirince baltasını yine tüm gücüyle kara sapladı ve vücut ağırlığını onun üstüne verdi. Önce bir ayağını, sonra da diğerini karların üstünden çekerek açtığı çukurun içine yuvarlandı. Sonra yine baltasına tutunarak vücut ağırlığı bıraktı. Şimdi gerçek test başlıyordu. Bu çukur ikisini de tutabilecek miydi acaba?

O sırada Reinhold, "Valdez!" diye bağırdı. "Bu durumda daha fazla tutunamayacağım galiba!"

Valdez, "Yapabilirsin... Yapacaksın!" diye seslendi.

İpe büyük ve sağlam bir düğüm attı. Düğümü vücuduna bağlı olan kancadan geçirdi. Sonra profesöre bağlı olan ipi ağır ağır kendine doğru çekmeye başladı. Rüzgârın uğultusunu bastırmak için avazı çıktığı kadar, "Şimdi seni çekiyorum!" diye bağırdı.

Profesör de ona yardımcı olmak için buz baltasından güç alarak kendini ileri doğru çekti ve iki metre kadar ilerledi.

"Çivili ayakkabılarınla karlara vur ve ayağa kalkmaya çalış bakalım."

Reinhold onun dediğini yaptı ve başardı, ayağa kalkabilmişti.

"Şimdi buz baltanı alıp üst tarafına sapla, tırmanmayı başarabilecek misin bakalım?"

Reinhold baltasını başının üstünde bir noktaya saplayarak kendini yukarı doğru çekti. Valdez'in çektiği ipin de yardımıyla dik yamaçta biraz yukarı çıkabildi. Çivili ayakkabılarından

birini çekip yukarı atmak isterken kara saplanmış olan diğeri yerinden çıktı ve Reinhold yine düştü. Biraz sü-• rüklendi ama ip gerilince durdu.

İki adamın ağırlığı birleşince Valdez'in içinde oturduğu kar çukuru iyice basılmış ve on beş santim kadar çökmüştü. Bu durumda karm zemini daha da sağlam olacak ve onları tutacaktı.

Valdez parmaklarının soğuktan uyuşmaya başladığını hissediyordu. Bu durumda ipi pek uzun süre tutamayacağının bilincindeydi. Reinhold her geçen dakika kar sandalyesine biraz daha yaklaşıyordu. Valdez ipin artık parmaklarının arasından geriye doğru kaymaya başladığını hissederken Reinhold onun yanına vardı. Valdez onun için de bir kar çukuru kazarken orada tutunmayı başardı. İkisi uçurumdan on metre kadar mesafede ve kar tipisinde, yan yana kazılmış iki kar çukuru içinde on dakika kadar kalıp kendilerini toparlamaya çalıştılar.

"İyi misin, Profesör?"

Reinhold başını salladı, konuşamayacak kadar yorgundu.

"Pekala, Profesör! Sana iyi bir haber vereyim. Yirmi metre kadar üstümüzde bir kaya çıkıntısı var. Oraya kadar tırmanıp o kayaya bir ip bağlayacağım. Oradan aşağı bir ip sarkıtacağım, sen de o ipi kemerindeki kancaya bağlayıp yukarı tırmanacaksın."

Reinfold onu dinlerken çok korkmuş gibiydi. Kar çukurunda mümkün olduğunca çok kalmak istiyor, yeniden dik yamaçtan yukarı doğru tırmanmak düşüncesi onu endişelendiriyordu.

289

Valdez onun, iradesini nerdeyse tamamen kaybettiğini anlıyordu.

"Endişelenme, dostum; ben seni çekeceğim yukarı. Sen fazla bir şey yapmak zorunda kalmayacaksın."

Reinhold isteksiz bir tavırla başını salladı ve Valdez çukurdan yavaşça çıkarak yukarı doğru tırmanmaya başladı. Tipi insanın hızını kesiyordu ve Valdez'in kayaya ulaşması yirmi dakika sürdü. Valdez çantasından uzun bir ip çıkardı. Bir ucunu kayanın sivri bir çıkıntısına bağlamaya çalıştı. Elleri çok üşümüştü. Eldivenli eliyle ipi bağlamakta güçlük çekiyordu. Bir parmağını ağzına götürüp eldiven ucunu dişlerinin arasına sıkıştırarak çıkardı eldiveni ve ipi bağladı, ama bu kez de parmakları acımaya başladı. Elleri donmak üzereydi ama onları ısıtacak zamanı yoktu. Eldivenini tekrar giydi, düğümü iyice sıktı, etrafı daha iyi görebilmek için kendini üç metre kadar aşağı sarkıttı. Sonra ipin ucunu profesöre doğru indirmeye başladı.

Reinhold'a bağırdı ama cevap alamadı, rüzgârın uğultusu çok fazlaydı.

Kar çukurunda oturan profesör de çok üşüyordu. Valdez ona ulaşmakta neden bu kadar geç kalmıştı anlamıyordu. Yoksa başına bir şey mi gelmişti?

Tam o sırada Reinhold'un gözüne bir şey ilişti. Yamaçtan aşağı doğru kayan parlak portakal renginde bir ipti bu ve ona dört metre mesafedeydi.

Bıçak gizlendiği yerden yavaşça alındı. Bir el ağır ağır uzandı, bıçak gergin ipe dayandı. Portakal renkli ip birden kesilip koptu ve kayboldu. İpin kesilen ucu hızı artan rüzgârda çılgın gibi sallandı.

290

Reinhold portakal rengi ipin önce yavaşça aşağı doğru indiğini, ama sonra birden hızlandığını fark etti. Neler oluyordu? Sonra korkudan faltaşı gibi açılan gözlerle önce Valdez'in sonra da küçük bir çığın aşağı doğru uçtuğunu gördü.

Profesör aklını kaçıracak gibiydi. Yerinden kımıldayamı-yor, gördüğüne inanmakta zorluk çekiyordu. Galiba burada öleceğim, diye düşündü.

Hodson avazı çıktığı kadar, "Valdez! Reinhold!" diye bağırdı ve sonra gelecek cevabı duymak için kulak kabarttı. Ama etrafta rüzgârın uğultusundan başka ses duyulmuyordu.

Hodson ekibin onlardan ayrılmış olduğu noktaya kadar indi. Bir süre sonra belki de profesör hastalandı ve kampa geri döndüler, diye düşündü. Ekibin yanına geri döneyim bari. Biz de geri dönmeliyiz aslında.

Geldiği yoldan ekibe doğru çıkarken karın içinde küçük bir çukur gördü. Ordu eğitimlerinde, etrafta gördüğü anormal şeylere dikkat etmesini öğretmişlerdi ona. Bu çukura biri mi düşmüştü acaba? Profesör ve Valdez düşüp birbirlerini aşağı çekmiş olabilirler miydi? Onlara bütün gücüyle birkaç kez daha seslendi. Sonra rüzgârın uğultusu içinde boğuk bir bağırış duyar gibi oldu.

Hodson yavaşça aşağı doğru inmeye başladı. Bir süre sonra durdu ve yeniden bağırdı. Reinhold'un sesine benziyordu. Hodson çevresine bakındı ve karların üzerine çıkmış birkaç sivri kaya gördü. Onlardan birine bir ip bağlayıp sesin geldiği yere inebilirdi.

Reinhold birinin bağırdığını duymuştu. Ellerini ağzına siper etti ve sesin geldiği tarafa doğru bağırdı. On dakika kadar sonra, daha önce portakal rengindeki ipin göründüğü yerde, bulunduğu noktaya dört metre kadar mesafede bu kez kırmızı bir ipin aşağı doğru indiğini gördü.

Birkaç saniye sonra da ipten aşağı süzülen Hodson'u görmekte gecikmedi. Birden rahatladığını hissetti ve gözlerini kapadı.

Reinhold kendine geldiğinde Hodson onun ağzına şekerli su veriyor ve ekibin diğer üyeleri de etrafta dolaşıp duruyorlardı.

İlk konuşan Murphy oldu. "Valdez nerde?"

Hodson sadece, "O gitti," dedi.

"Gitti de ne demek oluyor?"

"Profesörü kurtarmak isterken öldü."

Murphy yüzünü buruşturup içini çekti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Hodson birden sinirlendi. "Hayır, anlatamadım, Murphy," diye söylendi. "Birisi onun ipin kesti. Öldürüldü o."

OTUZ YEDİ

O GECE İLK nöbeti Murphy aldı, bir saat sonra Hodson nöbete gelecek ve Bayer de onun arkasından nöbet tutacaktı. Sonra aynı nöbet turu tekrarlanacaktı. Murphy, Hodson'un otomatik silahını kucağına aldı ve buz gibi rüzgâr yüzünü ısırırken karanlıkların içine doğru baktı. Ama soğuğu hiç düşünmüyordu. Dağın güvenilmez, korkunç havası onları endişelendiren en son şeydi.

Şafakla beraber diğerleri de çadırlarından çıkmaya başladılar. Hiç birinin rahatça uyumadığı belli oluyordu. Bir süre sonra ateşin başına toplanıp sıcak çaylarını yudumlarken Murphy'nin konuşmasını beklediler.

"Pekala arkadaşlar, haberler hiç de iyi değil, Hodson, Valdez'in öldürüldüğünü söylüyor. Birisi Valdez'in ipini kesmiş ve öldürmüş onu."

Ateşin başındakiler birbirlerine bakıp bir şeyler homur-dandılar. Lindquist elindeki kupayı düşürdü ve çay ateşe dökülüp cazırdadı. "İnanılacak gibi değil... yani kim öldürmüş olabilir ki onu?"

Whittaker, "Emin misiniz bundan?" diye sordu. "Yani ip kopmuş olamaz mı?"

Hodson gözlerini kısarak başını iki yana salladı. "Ben ipi kontrol ettim. Bıçakla kesilmişti."

Whittaker Bayer'e döndü, "Teröristler, olabilir mi?" diye sordu. "Öldürdüğün arkadaşlarının intikamı için yapmış olabilirler mi?"

Bayer başını iki yana salladı. "Onların dağda bu kadar yüksek irtifaya tırmanacaklarını hiç sanmam. Sonra neden sadece Valdez'in öldürsünler ki? Anlamı yok bunun."

Reinhold birden ayağa fırladı ve, "Burada olanların hiçbirinin anlamı yok zaten," diye konuştu. "Biz buraya tarihi eski bir eseri bulmak için geldik. Neden birileri çıkıp da öldürmek istesinler bizi?" Profesör şokta gibiydi. Isis onu tekrar yerine oturttu ve çay kupasını doldurdu.

Murphy "Size daha önce de söyledim," dedi. "Nuh'un Gemisi'ni bulmamızı istemeyen insanlar var. Belki de bizim önce onu bulup onlara yol göstermemizi istiyorlar. Sonra da..." Durdu ve düşündü. "Bakın, içinizde bu işten vazgeçmek isteyen olursa anlayacağım. Ben gemiyi bulmak için hayatımı riske atmaya hazırım, ama bunu sizlerden isteyemem. Ağrı Dağı'nda tehlike olacağını biliyordunuz, ama bu tamamen faklı bir durum." Tekrar durdu ve kararlı bir ifadeyle onu dinleyen Isis'e baktı. "Dr. McDonald'la beraber dünyadaki bu tür kötü güçlerle karşılaştık biz. İstediklerini elde etmek için her şeyi yapabilecek insanlar bunlar. Valdez'i de onlar öldürmüş olabilir. Sadece bu cinayetle kalacaklarını da sanmıyorum."

Kamp ateşinin başında kimseden ses çıkmıyor, hepsi Murphy'nin söylediklerini düşünüyordu.

Murphy biraz düşündü ve sonra, "Şimdi bir oylama yapalım," diye devam etti. "Doğu Bayazıt'a geri dönmek isteyen elini kaldırsın lütfen."
Hiçbiri elini kaldırmadı. Reinhold konuşmaya başlayınca Murphy şaşırdı:
"Bana güvenebilirsin, Murphy. Beni biraz fazla duygusal bulabilirsiniz belki, ama bir arkadaşımız benim hayatımı kurtarmak isterken öldürüldü ve onun ölümünün boşa gitmesini istemiyorum. Eğer Nuh'un gemisini bulabilirsek onun bir parçasını alıp Valdez'in ailesine vereceğim."

Hodson sanki Reinhold'u yeni tanıyormuş gibi ona baktı. "Bravo, Profesör," diyerek Murphy'ye döndü. "Ben de varım, Murphy. Valdez de benden hiç kuşkusuz böyle davranmamı isterdi, eminim bundan."
Ateşin çevresinde oturanların hepsi de başlarını evet anlamında salladılar.
Lindquist zoraki bir gülümsemeyle herkesin yüzüne baktı, "Buraya kadar geldiğimize göre elbette devam edeceğiz," dedi. "Hepimiz ünlü olmak istiyoruz, öyle değil mi?"
Murphy, "Pekala arkadaşlar, azminizi takdir ediyorum," diye konuştu. "Ama bundan sonra çok daha dikkatli olmamız gerekiyor. Etraftaki yabancılar için hepimiz gözlerimizi dört açmak zorundayız."
Bunu söyledikten sonra içinden, belki sadece yabancılar için de değil, diye düşündü.
Malzemelerin ikinci kamptan üçüncüye taşınması bütün günlerini aldı. 4,000 metreden 4,600 yüz metre irtifaya çıkmak hepsinin ciğerlerini zorlamaya başlamıştı. Kar yağışı altında yapılan dik bir tırmanıştı bu.
Helikopterin sesini duyduklarında üçüncü kampa yaklaşık 150 metre mesafedeydiler. Peterson'un güneyden yaklaştığını görebiliyorlardı. Rotor pallerinin gürültüsü hepsinin moralini bir anda yükseltti. Oldukları yerde durup pilota el sallamaya, bağırmaya başladılar. Peterson onların tepesinde dönerken Murphy'nin uydu telefonu çaldı.
"Hey, Murphy! Hodson'un verdiği koordinatlara göre oraya uçtum ve kayayı gördüm. Reinhold haklıydı. Altimetreme göre o uçurumun derinliği 900 metre olmalı. Dipte yeni düşmüş karlardan başka bir şey göremedim. Onu bulmak mümkün değil."
Murphy üzgün bir ifadeyle başını hafifçe salladı. Val-dez'i bulma konusundaki küçük umudu da böylece yok olmuştu.

"Anlaşıldı!"
"Murphy, ben geri dönüyorum; şu anda burada yapabi leceğim pek bir şey yok. Teması sürdürelim. Sizler için du ediyorum. Eğer gemiyi bulursanız bana da haber verin!"
"Teşekkürler, Vern. Seni uçarken gördüğüme sevindim Birkaç gün sonra rahatça evimize uçarız umarım. Tamam!"
Peterson geriye dönüp ufka doğru uzaklaşırken diğerle ri onun arkasından baktılar.
Murphy 3 numaralı kampta çadırları kurma görevini Isis, Reinhold ve Lindquist'e verdi. Sonra kalan malzemeleri almak için Bayer ve HodsonTa beraber aşağıya indi. isis Murphy'nin arkasından bakarken nedense içinde bir sızı his seder gibi oldu.
Arkalarından, "Hey çocuklar, dikkatli olun!" diye bağırdı.
Murphy döndü ve elini salladı.
Murphy, Hodson ve Bayer malzemeleri paketlemeyi bitirdiklerinde rüzgârın şiddet artmıştı. Hamleli rüzgâr ikinci kampta kalan çadırların etrafında kar bulutları kaldırıyor, etrafı karıştırıyordu.
Son çadırı da söküp çantasına koymuşlardı ki Bayer Türkçe bir şeyler söyledi, küfre benziyordu bu. Bayer hemen silahına davrandı.
Arkalarına dönünce birinci kamptan yukarıya gelen yolda bir adamın onlara doğru tırmandığını gördüler.
Adam kemerli paltosunun sırtına bir çanta asmıştı. Başında kulakları örten iki kanatlı, kürk astarlı deri bir şapka vardı ve sakalı kardan bembeyaz olmuştu.
Onun yaklaşmasını beklerken hiçbiri konuşmadı ama Bayer tabancasını eline almıştı.
Adam on metre mesafede durdu, onlara baktı. Sonra yine yürümeye başladı. Derin, yankı yapan bir sesle konuştu. Adamın bozuk bir ingilizce ile konuştuğunu duyunca şaşırdılar.

"Daha yükseğe çıkacak mısınız?"
Murphy "Evet, yaklaşık 600 metre kadar daha çıkacağız," diye cevap verdi. "Sizi gördüğüme sevindim, bayım. Geçen gün bizi köpeklerden kurtardınız. Size teşekkür etmek istiyordum."
Yabancı hafifçe eğilerek herkesi selamladı. "Önemli değil. Benim adım Azgadyan, dağda yaşarım."
Hodson yabancının soluna doğru birkaç adım sokuldu, onun en küçük hareketini bile dikkatle izliyordu. Adamın elinde şimdi değnek yoktu ama o uzun paltosunun altında istediği her türlü silahı saklayabilirdi. Adam onları köpeklerden kurtarmış bile olsa Hodson işi şansa bırakmak istemiyordu.
Yabancı zirveyi gösterdi. "Oraya mı çıkıyorsunuz?" diye sordu.
Murphy, "Hayır," dedi ve durup adamın yüzüne baktı. "Biz Nuh'un Gemisi'ni arıyoruz."
Yabancının gözleri bir an parlar gibi oldu ama sesini çıkarmadı. O da Murphy'nin gözlerine baktı, sanki onu tartar gibiydi. Sonunda aradığını görmüş gibi başını çevirdi ve uzaklara baktı.
Murphy, "Nuh'un Gemisi hakkında bir şeyler duydunuz mu?" diye sordu.
Yabancı başını salladı, "Ben küçükken babam beni Ağrı Dağı'na çıkarırdı," dedi. "Kutsal bir dağdır bu." Durdu ve sesi birden sertleşti. "Peki neden arıyorsunuz Nuh'un Gemi-si'ni?"
Murphy cevap verirken dikkatli konuştu. "Bizim inancımız açısından çok büyük bir keşif olacak bu. Hz. İsa'ya olan inancımız yani. Ve de Tanrının sözüne."
Yabancı bu cevapla tatmin olmuşa benziyordu.

Bayer konuşmanın bu tarzda uzamasından sıkılmış gibi, "Gemiyi buzuldan sonra Abich İki civarında aradık ama bir şey bulamadık," dedi.
Yabancının birden gülmesi şaşırttı onları. "Oh, hayır! Çok daha yüksekte o!"
Murphy şaşkın bir ifadeyle, "Ne?"dedi. "Daha yüksekte mi?"
"Evet, bir vadinin kenarında duruyor. Orada çok kar var."
Hodson duyduklarına inanamıyormuş gibi, "Siz gördünüz mü onu yani?" diye sordu.
Yabancı, "Oh, evet," dedi. "Ben oraya birçok kez tırmandım. Bu yıl kış hafif geçiyor dağda. Geminin nerdeyse yarısını görebilirsiniz. Gerisi buzulun içinde. Çoğu zaman geminin bütünü kar altında kalır."
Murphy duyduklarına inanamıyordu. Bu adam sanki Nuh'un Gemisi'ni her gün görüyormuş gibi konuşuyordu.
Yabancı, "Buzulun yukarısında kuzeydoğuya doğru bakmalısınız," diye devam etti. "Bir sırta tırmanacaksınız ve sonra onu vadinin diğer tarafında, kayaların yanında göreceksiniz." Durdu ve hafifçe eğilip selamladı onları. "Gece olmadan evime dönmeliyim. Araştırmanızda şans dilerim size." Adam bunu söyledikten sonra döndü ve yamaçtan aşağı, geldiği yoldan inmeye başladı.
Üçü de kayboluncaya kadar onun arkasından baktılar. Adam bir kayanın arkasında kaybolduğu zaman sanki bir rüyadan uyanmış gibiydiler.
Hodson ellerini kalçalarına koydu ve, "Gerçek miydi bu adam?" diye sordu.
Murphy, "Bunu öğrenmenin bir tek yolu var," dedi.

OTUZ SEKİZ

NUH'UN GEMİSİ'NİN BULUNDUĞU yere gitmek için herkes şafak sökmeden önce uyanmıştı. Murphy onlara, yanlarına üç günlük yiyecek ve su ile kutup torbalarını almalarını söyledi. Hodson toparlanmıştı bile, o haritaları incelerken herkes heyecanlıydı. Araştırmaya devam kararı almalarından hemen sonra Azgadyan adlı bu yabancının ortaya çıkması hepsine göre iyiye işaretti. Nuh'un Gemisi'ne çok yakın olmalıydılar.
Murphy de hem heyecanlı hem de endişeliydi. Valdez'in ölümünden beri Isis dışında ekipteki herkese kuşkuyla bakar olmuştu. Aslında ekiptekilerin hepsi de kendilerini fiziksel ve zihinsel olarak kanıtlamışlardı. Ama Murphy yine de o adamlardan birinin göründüğü gibi biri olmayabileceğinden kuşkulanıyordu.
Örneğin Bayer, Isis'i teröristlerin elinden kurtarırken savaşma yeteneğini göstermiş, mükemmel bir komando olduğunu kanıtlamıştı. Murphy'nin ona minnettarlık duyması gerekiyordu. O halde neden hiç durmadan teröristler geldiğinde Bayer'in kampta olmayışını

düşünüyordu? Bayer onların geleceğini önceden biliyor muydu yoksa? Bir tür oyun muydu bu saldırı? Murphy başını ki yana salladı ve bu düşünceyi kafasından silip attı. Bayer, teröristlerin Isis ve Rein-hold'u rehin almasına önce göz yumarak sonra da onları neden kurtaracaktı ki? Saçmalıktı bu.
299

Valdez'in ipini keserek onu ölüme gönderen de Bayer olamazdı. Bunu sadece Hodson yapabilirdi ama ikisi arasındaki rekabete karşın onun böyle bir şey yapmayacağından emindi Murphy. Hodson ekip arkadaşının ölümüne çok üzülmüştü ve bu üzüntüsü de gerçekti.

Reinfold'a gelince, adam zaten kendini sık sık tehlikeye atıp duruyordu. Geriye Wittaker ve Lindquist kalıyordu. Tecrübeli fotoğrafçı her zaman grubun dışında oluyor, asla onlara katılmıyordu, ama bu da işinin gereğiydi, fotoğraf çekebilmek için onları grup dışından görmeliydi.

Lindquist ise kolay anlaşılamayan, garip bir adamdı. Aslında adamın böyle bir araştırma grubuna gönüllü olarak katılması için güçlü hiçbir motivasyonu yoktu ve Valdez öldürüldükten sonra da kolayca onlardan ayrılarak geri dönebilirdi. O halde eline bir fırsat geçmişken neden gitmemişti? Devam etmek istemesinin nedeni neydi acaba?

Murphy o anda Levi'ye, Lindquist'in CIA ajanı olup olmadığını sorduğunu hatırladı, Levi ne yapmıştı o zaman? Bunu açıkça reddetmemişti? Peki ama eğer Lindquist bir CIA ajanıysa amacı ne olabilirdi? Welsh'in Ağrı dosyasını Murphy'ye vermediği gibi, Lindquist de Nuh'un Gemisi'ni bulmasını mı engellemek istiyordu yoksa? Yoksa Murphy yine bir paranoyak gibi mi davranıyordu? Belki de Lindquist, Murphy'nin tüm bulgularından CIA'nın da haberdar olması için katılmıştı onlara.

Murphy kafasındaki karmakarışık düşüncelerden kur-tulmak ister gibi gözlerini kapadı. Böyle düşünerek hiçbir şe yi çözemezdi. Ekipteki herkesi çok yakın göz takibinde tut ması gerekiyordu. Bundan sonra Isis'i de yanından hiç ayır mayacaktı. Alacağı son malzemeyi de torbasına doldurdu ve ağzını sıkıca kapadı.

Sonra da içinden, artık aklını işe ver bakalım, diye söylendi.
300

Güneş doğduğunda o gün havanın çok güzel olacağı belli oldu. Gökyüzü masmaviydi ve hiç rüzgâr esmiyordu. Üçüncü kamp da zaten 4,600 metre irtifadaydı, daha fazla tırmanmalarına pek gerek kalmayacaktı. Hedefe varmak için sadece dağı katedecek ve 150 metre kadar aşağı ineceklerdi. Yaklaşık dört saat süresince hemen hemen aynı irtifada karlı tepede yürüdüler. Saat on buçuğa gelirken yamaç birden dik-leşti ve tehlikeli bir hal aldı. Grubun önünde yürüyen Murphy zemindeki yumuşak karların sertleştiğini ve buza dönüştüğünü fark etti. Başını kaldırınca üstlerinde bazı kayalar gördü. O anda bir buz duvarına doğru yürüyorlardı. Kayalardan sızan sular yaklaşık üç yüz metre kadar üstlerinde, aşağı doğru sarkan ucu sivri buz kütleleri oluşturmuştu. Ne yukarı tırmanabilirler, ne de aşağı inebilirlerdi.
Buz duvarını düz olarak, ona yapışarak katedeceklerdi.

Buz duvarı ilerdeki köşede dışa doğru çıkıyor, sonra kayboluyordu. Murphy köşeyi dönerlerse yeniden karlı arazi bulacaklarını tahmin ediyordu. Ama köşenin dış kenarına gelinceye kadar bundan emin olamazlardı.

Murphy grubu üç küçük ekibe ayırmayı düşündü. Aşağıya sarkan ucu sivri buzların altından geçerken bu şekilde daha büyük esneklik kazanabileceklerdi.

Murphy yanma Isis ve Whittakeri alarak öne geçti. Hod-son ve Reinhold ikinci, Lindquist ve Bayer de üçüncü timdeydiler. Aralarına yaklaşık üçer metre mesafe koyarak birbirlerine bağlandılar.

Murphy buz duvarın üstüne büyük halkalı metal bir çivi çaktı ve ipi ona geçirip bağladı. Sonra baltasını buza hızla vurup ona tutundu. Ağırlığını baltaya verdi, çivili botlarının tabanını duvara dayayarak itti ve buz duvarının diğer yanına doğru hareket etti.
301

Yaklaşık her beş metrede bir buz duvarına yeni bir çivi çakarak güvenlik halatını halkadan geçiriyor ve ilerliyordu. Ekip arkadaşları da sol elleriyle ipe tutunuyor ve sağ elleriyle de baltalarını buza vuruyorlardı. Sonra aynen Murphy gibi çivili botlarını buza vurarak tutunuyor ve ilerliyorlardı.

Buz duvarının köşesini ilk dönen Murphy oldu ve haklı olduğunu gördü. Buz duvarı yaklaşık on beş metre sonra sona erdi ve önlerine yine karlı bir arazi çıktı. Yamacın dikliği kaybolmuş, yaklaşık otuz derecelik bir meyil halini almıştı ve artık dik duvardan kurtulmuş, güvenli bir araziye gelmişlerdi.

Murphy, Isis ve Whittaker tekrar karlı araziye gelince buz çivilerinin halkalarından geçen iplerini çıkardılar. Isis buz duvarından kurtulup ayaklarını tekrar karların üstüne basınca rahatlamıştı.

Hodson Reinhold'un arkasından geliyor ve onun daha önce yaşadığı korkunç olayı düşünerek konuşuyor, ona cesaret vermeye çalışıyordu. Murphy de Reinhold'un buz duvarını geçişini büyük bir dikkatle izliyordu.

O sırada buz duvarının köşesinden bir bağırış duydular.

Lindquist buz baltasını ileriye doğru savurup buz duvarına vuracağı sırada çivili botları kaydı ve adam boşluğa uçtu. O sırada ileri doğru uzandığı için sol eliyle ipe de tutunamamıştı. Ekip arkadaşına bağlandığı üç metrelik ip vücut ağırlığıyla birden gerildi ve Bayer'i duvardan kopardı. İkisinin vücut ağırlığı birleşerek bu kez Bayer'in arkasında kalan buz çivisini duvardan söktü ve iki adam beş metre kadar daha aşağı düştüler, ikinci halkalı çivinin onları tutacağını sandılar ama o da ikisinin ağırlığına dayanamadı ve yerinden çıktı, biraz daha düştüler.

Lindquist avazı çıktığı kadar bağırıp yardım istiyordu. Tam o anda birden durdular. Üçüncü halkalı çivi yerinden çıkmamış, onları tutmuştu.

Bayer'in güvenlik halatına bağlantısı sağlamdı. Lindquist ondan üç metre kadar aşağıda sallanıyordu. Bayer baltasını savurabilecek kadar yakındı buz duvarına, ama etrafını rahat göremiyordu. Düşerken başını buza çarpmış ve gözlerine akan kanlar onu adeta kör etmişti. Şimdi ikisi de uçurumun boşluğunda sallanıyorlardı.

Güvenlik halatına bağlı olan Hodson, Bayer ve Lindqu-ist'in düşmesiyle halatın gerildiğini hissetti. O da çivilerinin duvardan çıkabileceğini ve onlar gibi boşluğa uçabileceğini düşünerek bekledi, ama onun halkalı çivileri sağlamdı, yerlerinde duruyorlardı.

Hodson hiç düşünmeden, Reinhold'a bağlı olan üç metrelik ipi halkasından çıkardı ve sonra zaten ipe doğru harekete geçen Murphy'ye bağırdı.

"Bana tüm makaralarını ve bir de fazladan halat ver. Köşeye doğru giderken tüm buz çivilerine bir makara bağlayacağım ve halatı onlardan geçireceğim. Siz hepiniz kar çukurları kazın ve ben işaret verdiğimde halatı çekmeye hazır olun. Ben kendi başıma yapamam ama siz hep birlikte kaldırabilirsiniz onları."

Hodson bunu söyledikten sonra buz duvarı üstünde yeniden köşeye doğru geri gitmeye başladı ve makaralarla halatı gereken yerlere taktı. Şimdi onları görebiliyordu. Bayer baltasını başının biraz üstünde buza saplayarak tutunmayı başarmış, ikisini de yukarı doğru çekmeye uğraşırken, Lind-quist onun biraz altında, boşlukta sallanıyordu.

Hodson, Bayer delirmiş olmalı, hiç kimse bunu yapabilecek kadar güçlü değildir, diye düşündü.

Hodson bağırdı ve elindeki ipin ucunu onlara doğru attı. Lindquist havada hızla sallandığı için ipi tutamadı. Hodson ipi geri çekti ve tekrar gönderdi. Lindquist ancak üçüncü de-

nemede yakaladı halatın ucunu. Hodson ipin diğer ucunu kendi kayışına bağladı, Bayer'in kan içindeki yüzünde çok acı çektiğini gösteren bir ifade vardı. Adamın gücü de tükenmek üzereydi.

Hodson son makarayı da buz duvarının köşesindeki çıkıntıya taktı. Sonra güvenlik için iki çivi daha çaktı ve kendisini onlara bağladı. Dönüp karların üstünde bekleyen arkadaşlarına baktı ve ipi çekmelerini işaret etti. Sonra kendisi de ipi tuttu ve Lindquist'i çekmek için uğraşan Bayer'in yükünü azaltmak için onlara yardımcı olmaya çalıştı.

Beş dakika kadar süren bir çalışmadan sonra Lindquist/ kendi buz baltasını kullanarak vücut ağırlığını yukarı doğru çekecek bir noktaya ulaştı. Böylece Bayer de çivili botlarını buza saplayarak ona yardımcı olacak kadar rahatlamıştı.

Hodson'un bulunduğu noktaya ilk ulaşan Lindquist oldu. Makaranın diğer tarafında kendini halkadan çıkarmak ve sonra tekrar takmak zorunda kaldı. Daha sonra diğerleri halatı sıkıca tutarken, Lindquist ve Hodson güçlerini birleştirip Bayer'i yukarı çektiler.

Lindquist'in düşüşünden kırk beş dakika sonra hepsi bitkin bir halde karların üstüne oturmuş, güçlerini toplamak için enerji veren çikolatalar yiyor ve bol su içiyorlardı.
Lindquist şimdi, sanki geri dönmeyip araştırma gezisine devam ettiği için pişmanlık duyuyormuş gibi görünüyordu. Ama artık geri dönemezdi; bunu o da biliyordu.
Lindquist etrafına bakındı. "Nuh'un Gemisi'nin bulunduğu söylenen yerden ne kadar uzaktayız acaba?" diye sordu.
Karla kaplı arazide ileriye doğru bakan Murphy'nin yüzünde garip bir ifade vardı. "Hissetmiyor musun bunu? Çok yaklaştık artık."
304

OTUZ DOKUZ
MURPHY'NİN HEDEFE YAKLAŞTIKLARINI söylemesiyle güç ve moral kazanan ekip, karla kaplı yamaçta yeniden yol almaya başladı. Ama Murphy'nin acele etmesinin bir başka nedeni daha vardı. Gökyüzünde bulutlar belirmeye ve ısı birden düşmeye başlamıştı, hedefe bir an önce varmaları gerekiyordu. Nuh'un Gemisi'ni bulamasalar bile, bu karlı yamaçtan bir an önce uzaklaşmak ve kamp kurup geceyi geçirebilecekleri kuytu bir yer bulmak zorundaydılar. Çığ bölgesinin tam ortasındaydılar ve rüzgâr şiddetini gittikçe artırıyordu.
Herkes kalın parkasına sıkıca sarılıp her tarafını sıkıca kapamış ve kukuletasını başına geçirmişti. En küçük deliklerden girip içlerine işleyen buz gibi rüzgârı hissediyorlardı. Bir süre sonra kar yağışı da başladı.
Akşama doğru hava iyice karardı, kar taneleri büyüdü ve görüş alanları daraldı. Murphy herkesin el fenerini çıkarıp yakmasını istedi, yoğun kar yağışında birbirlerini kaybetmeleri riski vardı.
Murphy bir süre sonra Hodson'a, "Bu şekilde ilerleye-meyiz," diye bağırırken kelimelerinin bazıları rüzgârın uğultusunda kayboldu. "Bu yoğun kar yağışında önümüzü göremiyoruz. Bir uçurumdan aşağı yuvarlanmamızı istemiyorum. Kendimize kar mağaraları yapmamız gerekiyor. Şu anda düz bir arazideyiz sanıyorum. Burada geceleyebiliriz."
305

Hodson ve Reinhold mağaralarını hemen kazmaya başladılar. Murphy Isis ve Wittaker üç kişilik bir mağara kazmak için işe koyulurken, Bayer ve Lindquist de birbirlerine baktılar ve diğerlerini taklit ettiler.
Önce buz baltalarıyla küçük girişler kazıldı. Sonra her ekipten bir kişi, girişten içeri doğru kazıyı sürdürdü, çıkan karlar kapı deliğinden dışarı atılıyordu. Bu kazı ve karları dışarı atma çalışması kırk beş dakika kadar sürdü ve bu süre sonunda, kar örtüsünün altında, içine iki ya da üç uyku tulumu sığacak büyüklükte üç tane kar mağarası çıktı ortaya. Kar odalarının içine yeterince hava girebilmesi için tavanlara dışarı açılan birkaç delik açmışlardı.
Kar odaları ya da mağaraları tamamlanınca herkes torbasını açtı, uyku tulumunu çıkardı. Her grup kendi odasının girişine bir propan sobası kurdu ve yemek ısıtmaya başladı. Çok geçmeden hepsi rahatlamıştı. Yemekten sonra rüzgârı kesmesi için hepsi sırt çantalarını odaların girişlerine koydular. Kutuplar için yapılmış uyku tulumlarının içine girdiler. Uzaklarda düşen küçük çığların gürültüleri kulaklarına kadar geliyordu.
Murphy gece boyunca sağa sola dönüp durdu, garip rüyalar görüyordu. Bir ara rüyada kendini karlarla örtülü bir yerde gördü; karların içine göğsüne kadar gömülmüş, tüm çabasına rağmen ne ileri ne de geri gidebiliyordu. Sonra narin, kızıl saçlı, parlak yeşil gözleri olan bir melek geldi. Melek onun çevresinde dönmeye başladı, Murphy elini uzatarak onu tuttu ve karın içinden çıkıp kurtuldu. Sonra o melekle el ele tutuşup havada uçmaya başladı, rüzgâr yüzünü ok-şarken meleğin kanatları da Murphy'nin omuzlarına deği-yordu. Sonra melek gülümseyerek yüzünü ona çevirdi ve Murphy onun kendisini öpeceğini anladı.
306

Sonra silah sesine benzer bir ses duyuldu. Melek bir çığlık attı. Murphy onun elinin, kendi elinden çekildiğini hissetti. Şimdi ikisi de düşüyorlardı.
Murphy soluk soluğa uyandı, bir an için nerede olduğunu anlamamış gibi çevresine bakındı. Girişteki aralıktan dışarıda ışık gördü ve sırt çantalarını kenara itti. Dışarı çıktı; ellerini parıltıdan kamaşan gözlerine siper etti, derin bir nefes aldı. Gözleri bir süre sonra parıltıya alıştı ve önlerindeki pek derin olmayan vadinin ilerisindeki kayalara doğru baktı.

Birden nefesi kesilir gibi oldu.
İşte oradaydı.
Nuh'un Gemisi...

Karların içinden dışarı çıkmış olan pruvayı görebiliyordu. Yanılması mümkün değildi. Kendini kontrol edemiyor, aptalca sırıtıp duruyordu ama gözlerinden akan yaşların da farkındaydı. Tanımlayamayacağı karmaşık duygular içindeydi; sevinci, şaşkınlığı, minnettarlığı, huşu ve boyun eğme duygusunu hep bir arada, aynı anda hissediyor gibiydi. Dua etmek için karların üstüne diz çöktü, ama gözlerini kapaya-mıyordu. Bir kar denizinde yüzmekte olan bu eski tahta parçalarından gözlerini alamıyordu. Yüzyıllar geçip giderken kaç milyon kadın ve erkeğin bu gemiyi hayal ettiğini, rüyalarında gördüğünü düşündü: Ve işte, Nuh'un Gemisi şimdi karşısındaydı.

Karların üstünde birkaç yüz metre kadar yürüse ona do-kunabilecekti.

O anda omzunda bir el hissetti. Bu, Reinhold'du.

"Aman Tanrım! Murphy! Buldun onu. İşte orada. Nuh'un Gemisi orada duruyor."

Reinhold adeta kendini kaybetmiş, çılgınlar gibi gülüyordu; onun sesi diğerlerini de uyandırdı ve herkes kar mağarasından dışarı çıktı. Hepsi teker teker gözlerini ovuşturarak gün ışığına çıktılar, birbirlerine sokuldular ve şaşkın gözlerle gemiye bakmaya başladılar. Isis de karların üstüne diz çöktü ve bir kolunu Murphy'nin beline sararak başını onun omzuna koydu. Söylenecek hiçbir şey yoktu.

Kısa bir süre sonra VVhittaker'ın kamerasını çalıştırdığını görünce hepsi birden kendini toparlayıp bağırmaya, birbirlerine sarılmaya başladılar.

Murphy uydu telefonunu açtı, bir numara tuşladı.

"Vern, ne yapıyorsun, dostum? Bulduk onu, bulduk!"

"Dalga mı geçiyorsun benimle? İnanmıyorum sana! Neye benziyor peki? Nasıl bir şey? Üstüne çıktınız mı?"

"Henüz çıkmadık, biraz önce gördüm onu. Daha yaklaşmadık bile, biraz uzaktayız hâlâ. Buraya uçtuğun zaman görebileceksin onu. Bazı örnekler göndermek için sana ihtiyacımız olacak zaten, tamam mı?"

"Anlaşıldı, Murphy. Tanrı hepinizi kutsasın!"

Murphy telefonu kapayıp parkasının cebine koydu ve diğerlerinin, kendisine bakarak harekete geçmesini beklediklerini görünce güldü. "Hadi bakalım, gidiyoruz," dedi.

Herkes zigzaglar çizerek yamaçtan aşağı, Nuh'un Gemisi'ne doğru giderken Witittaker sık sık duruyor ve durmadan fotoğraf çekiyordu. Lindquist bir ara karların üstüne düşüp yuvarlanmaya başladı; herkes güldü. Reinhold ona bir kar topu attı; herkes daha çok güldü.

Isis gülerken, Noel'e benziyor, diye düşündü; Tanrı bizlere en güzel armağanı verdi.

Gemiye yaklaştıklarında Reinhold biraz geride kaldı ve karların içindeki enkazın şeklini incelemeye başladı. Geminin yaklaşık elli beş, altmış metrelik bir bölümü buzulun dışına çıkmıştı. İncil'de geminin boyu yaklaşık 120, genişliği de yine yaklaşık 20 metre olarak geçiyordu. Reinhold, inanılacak gibi değil, ben sadece etrafa saçılmış tahta parçaları bulacağımızı sanıyordum, ama gemi bütün olarak duruyor, diye düşündü. Gerçekten de içine girebileceğiz. Üniversitedeki arkadaşları onu şu anda görseler kim bilir nasıl kıskanırlardı. Dünyanın en ünlü bilim adamı olacaktı Reinhold.

Lindquist bilimi değil ama şöhreti düşünüyordu. Nuh'un Gemisi'ne ayak basan ilk insanlardan biri olarak Amerika'nın en ünlü diplomatı olacaktı. Belki büyükelçi bile yaparlardı onu. Ağrı Dağı'nda yaşadıklarını kitap haline de getirebilir, ünlü bir yazar olabilirdi. Kitabına Ağrı Dağı Maceraları adını verirdi. Buz duvarından aşağı düşüp uçurumda sallanması zaten başlı başına bir maceraydı.

Bayer Nuh'un Gemisi'ne doğru ilerlerken başını yukarda tutuyordu. Böyle tarihi bir olayda ülkesini temsil ettiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Tırmanış sırasında ayrıca iki ekip arkadaşının da hayatlarını kurtarmıştı.

Isis neyin daha heyecan verici olduğunu kestiremiyordu: Murphy'nin yaşam boyu hayalinin gerçek olduğunu görmek mi, yoksa İncil'de adı geçen Nuh'un Gemisi'yle karşı karşıya kalmak mı daha heyecan vericiydi bilemiyordu. O da garip, şimdiye kadar bilmediği duygular içindeydi.

Murphy bir zamanlar ona, herkesin içinde Tanrı şekilli bir boşluk olduğunu ve bunu da sadece Tanrının doldurabileceğini söylemişti. O anda gemiyle arasında sadece birkaç metrelik bir mesafe kalmışken, kalbindeki o boşluğun dolmaya başladığını hissediyordu Isis.
309

Ama bu boşluk Tanrı aşkıyla mı, yoksa Murphy'nin aşkıy la mı doluyordu? Genç kadının kafası o anda karmakarışıktı
Ama olanlar yine de çok heyecan vericiydi.
Şimdi geminin baş tarafına yakın bir noktada duruyor lardı Pruvanın koyu renkli pürüzsüz tahtaları güneş altında parlıyordu. Herkes Murphy'ye baktı, onun gemiye çıkmasını bekliyorlardı. Bu özel anı hiç kimse alamazdı ondan.
Murphy bir süre gözlerini kapadı ve dua etti.
Tanrım, büyük gemini görme ayrıcalığını bize bağışladı
ğın için şükürler olsun Sana. Bana da Nuh gibi yaşamayı ve onun gibi dürüstlük öğreten bir hoca olmayı nasip eyle.
Bu duayı söyledikten sonra elini uzattı ve gemiye dokundu,
310

KIRK
NUH TÜM ÇABASINA karşın uyuyamadı. Tanrının sözleri kulaklarında çınlayıp duruyordu. Gemi yapımına 120 yıl önce başlamıştı. Oğullarıyla beraber çalıştığı saatleri, günleri, ay ve yılları düşündükçe şaşıyordu. Ailesi 120 yıl süresince düşmanların küfürlerine, yabancıların ve arkadaşlarının alaylarına maruz kalmıştı. 120 yıl boyunca hiç durmadan herkesi uyarmış, Tanrının hükmünden söz etmişti; Tanrı kötülükleri cezalandıracaktı. Kötü düşünce ve davranışlardan vazgeçip gemiye gelmelerini için yalvarmıştı herkese.
Ama hiç kimse dinlemedi onu.
Ve şimdi Tanrı onunla bir kez daha konuşmuştu.
"Yedi gün sonra dünyaya kırk gün, kırk gece sürecek yağmurlar gönderecek ve yarattığım tüm canlıları yeryüzünden sileceğim."
Nuh bunun doğru olduğunu biliyordu. Tanrı sözüydü bu ve her şey O'nun dediği gibi olacaktı. Ama yine de tam olarak inanamıyordu buna.
Ertesi sabah Naamah yalnız başına otururken buldu onu. "Bu kadar erken bir saatte ne yapıyorsun böyle? Bir şey mi oldu?"
Nuh üzgün bir sesle, "Sadece yedi günleri var," dedi.
"Ne demek istiyorsun?"
"Yedi gün!"
311

Naamah, Nuh'un neden söz ettiğini anlamadı. "Kimin yedi günü var?"
"Komşularımızın! Herkesin! Tanrı kurtuluş geminin kapısını kapamadan önce sadece yedi günleri var. Çok olmadan onları tekrar uyarmalıyım!"
Naamah için çekti. "Onları çok uyardık. Bizi hiç dinleme diler, şimdi neden dinlesinler ki?"
Nuh kızmış gibi baktı ona. "Ama dinlemek zorundalar Ham, Sam ve Yafet'e, malzeme yüklemeyi tamamlamalarını söyle. Bir kez daha denemek zorundayım. Onlara altı gün sonra döneceğimi söyle."
Nuh pelerinini sırtına attı, bir torbaya birkaç parça eşya sını koydu ve asasını eline aldı. Sonra Naamah'a sarılarak onu öptü.
"Artık gitmeliyim."
Kadın içini çekti, "Biliyorum. Senin için dua edeceğim," dedi ve uzaklaşan kocasının arkasından baktı.
Ham pencere kapaklarından biri üzerinde çalışırke uzakta bir adamın gemiye doğru yürüdüğünü gördü. Ve ço geçmeden, gelen güçlü kuvvetli ve yüzünde kararlı bir ifad olan adamın babası olduğunu anladı.
Geniş hava kanallarından birine doğru, "Babam geliyor!" diye bağırdı.
Geri dönen Nuh'u karşılamak için herkes dışarı çıktı.
İlk konuşan Yafet oldu: "Ee, başardın mı bari?" diye sordu. "Seni dinleyen oldu mu? Hepimiz senin için dua ettik."

Nuh'un her zaman parlayan yeşil gözlerinde şimdi üzüntü ifadesi vardı. Başını iki yana salladı, "Beni kimse dinlemedi," diye konuştu. "Her zamanki gibi yine güldüler ve alay ettiler benimle. Onlara yalvardım ama sonunda bana taş atmaya başladılar."
312

Babalarının bazı yerlerinde kesikler ve yara bere izleri gördüler.
"Onlara yarının son günleri olduğunu söyledim. Yarın her şey bitecek dedim. Belki içlerinden bazıları gelebilir."
Bithiah sesi titreyerek, "Benim ebeveynimi ve ailemi gördün mü?" diye sordu. "Onların, akrabalarını görmeye geldiğini duymuştum."
Nuh kolunu yavaşça genç kadına sardı, "Evet," dedi. "Onlara da vakit kalmadığını ve buraya gelmelerini söyledim."
"Ee?"
Nuh ona ne diyeceğini bilemiyordu.
Bithiah ağlamaya başladı.
Ertesi gün Nuh ve ailesi iskeleden yukarı yavaşça çıkıp gemiye binerlerken vakit öğle olmuştu, ama her taraf gece karanlığına gömülmüş gibiydi. Gökyüzünün bu kadar karardığını daha önce hiç görmemişlerdi. Uzaklarda simsiyah bulutlar toplanmış, gün ışığı adeta yok olmuştu. Bu kapkara bulutlar büyük bir hızla onlara doğru yaklaşmaktaydı.
Önsezileri onlara kötü şeyler olacağını söylüyordu.
Çatının altında, üst güvertede toplandılar ve pencerelerden dışarı baktılar. Beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.
Sam, "Bakın," dedi. "Gelen insanlar var."
Elli altmış kişiden oluşan bir grup gemiye doğru geliyordu. İçlerinde arkadaşları ve komşuları da vardı. Ama tanımadıkları insanlar da çoktu.
Bithiah, "Annem babam, kız ve erkek kardeşlerim!" diye bağırdı.
Achsah gülümsedi; "Umarım gemiye kurtulmak için ge-liyorlardır," dedi.
313

Hepsi bunun doğru olması için dua ettiler.
Nuh büyük kapıdan çıktı ve zigzaglı gemi iskelesinin üst tarafındaki platformda durdu.
"Hoş geldiniz, dostlarım! Gelmeye karar verdiğinize sevin dim. Lütfen iskeleden çıkın da çok geç olmadan gemiye girin
Ama Nuh bunu söylerken sanki neler olacağını biliyor du. Gelenler birden gülmeye başladılar. Birkaç kişi yerden taş alıp Nuh'a doğru attılar. Taşlar geminin karinasına çarpıp ye re düşüyordu.
Bithiah annesi, babası ve kardeşlerini umutsuzca çağırdı gemiye.
Onlar ise, "Aptal olma, Bithiah! Nuh delirmiş! Dünyanın sonu saçmalığını dinleme sakın! Bizim yanımıza gel," diye bağırdılar.
Genç kadın arada kalmıştı, ama biraz düşününce gemiyi terk edemeyeceğini anladı. Kocasına dönerken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ham onu kollarına aldı ve göğsüne doğ ru çekti.
Nuh gemiye girdi ve ailesinin yanına gidip üzgün göz lerle camdan dışarı, kalabalığa baktı.
Ondan sonra olanlar herkesi şaşırttı. Geminin büyük gi riş kapısı durup dururken, kendiliğinden, büyük bir güç tarafından ve kulakları sağır eden bir gürültüyle kapanıverdi.
Nuh, "Ne oldu böyle?" diye bağırdı. "Biriniz kapı desteğini mi çekti yoksa?"
Diğerleri, "Hayır," diye cevap verdiler ama Nuh ne olduğunu anlamıştı. Tanrı kapatmıştı geminin kapısını.
Zaman gelmişti.
Nuh ve ailesi gözlerine inanamıyorlardı. Gökyüzünden sular boşanıyordu. Daha önce dünyaya yağmur yağmamıştı ve ürkütücü bir manzaraydı bu.
314

Birden gökyüzünde bir parıltı görüldü ve korkunç bir gürültü duyarak ürktüler. İlk şimşek ve gök gürültüsüydü bunlar. Sonra yerden fışkıran suların gökyüzüne doğru yükseldiğini gördüler.

Bunlar olurken gemiyi seyretmeye gelenler de ne yapacaklarını şaşırmışlardı. İnsanlar çığlıklar atarak, bağırarak sağa sola koşuşuyor, inanılmaz fırtınadan korunmak için sığınacak yer arıyorlardı. Nuh'un komşularından bazıları gemiye girmek için iskeleye hücum ettiler.

Nuh kapıya vuran komşularının gürültü ve seslerini duyabiliyordu.

"Nuh! Bırak girelim gemiye!"

"Sana inanıyoruz artık, Nuh!"

"Biz yanlış yaptık, Nuh! Lütfen bırak da girelim gemiye."

Ham, Sam ve Yafet kapıya koştular. Bütün güçleriyle ittiler, çektiler, ama açamadılar kapıyı. Biraz sonra Nuh, Na-amah, Achsah, Bithiah ve Hagaba da onların yanma geldiler. Hepsi bağırıp kapıya yükleniyor, açmaya çalışıyorlardı.

Ama kapı yerinden kımıldamıyordu.

Bithiah kapının dışında kalan ailesinin bağırışlarını duyabiliyordu. Yere düştü ve hıçkırarak ağlamaya başladı genç kadın.

Nuh onu tuttu ve kendisi de hıçkırırken, yumuşak bir sesle, "Tanrının kapadığı kapıyı hiç kimse açamaz," dedi.

Dışarda kalanların bağırışlarını saatlerce dinlediler... Sonra birden her taraf sessizleşti, sadece yağmurun sesi duyuluyordu.

KIRK BİR

KARLARIN ÜSTÜNDEN GEMİNİN çatısına tırmanan Murphy güçlü ve karmaşık duygular içindeydi. Gerçek bu! Her şey gerçek!

Kafasının içinde İsa Mesih'in sözlerini duyuyordu: Nuh'un Gemisi günlerinde olduğu gibi, İnsan Oğlunun gelişiyle de aynı şey olacak. Çünkü tufandan önce insanlar yiyor, içiyor, evleniyor ve boşanıyordu; ta ki Nuh gemiye binene kadar, tufan gelip hepsini alarak götürene kadar neler olacağını bilmiyorlardı.

Murphy o devirde bu kadar büyük bir geminin nasıl yapılmış olabileceğini tahayyül etmeye çalıştı. Tanrının tüm hayvanları gemiye getirdiğini görmek müthiş bir şey olmalıydı. Kırk gün kırk gece süren bir yağmura dayanmak da korkunç bir şeydi herhalde.

Murphy, İsa Mesih'in gelecek hüküm gününden söz edişini hatırladı ve kendini toparladı. Duyduğu mutluluk biraz sonra endişeye dönüştü. İnsanları nasıl uyarabilirim, diye düşündü; nasıl ikna edebilirim onları? Belki bu gemi enkazını bulmamız insanları uyarır ve Tanrıya dönmeleri, gelecek hüküm günü kurtuluşa sığınmaları gerektiğini idrak ederler.

O sırada çatıda diz çökmüş aşağıya bakan Hodson, "Şuraya baksana!" dedi. "Bu sıradaki pencerelerin boyları yaklaşık bir metre kadar."

Onların yanına tırmanan Reinhold, "Sanırım havalandır
ma bunlar," dedi. "Hadi içeri girelim!"

Murphy kara kara düşünmeyi bir yana bırakıp pencere
direklerinden birine bir ip bağladı. "Buraya bunun için geldik zaten!" dedi. "Bu ipi güvenlik için bağladım. Diğer yanda merdiven olup olmadığını bilmiyoruz. Buraya gelmek için başımıza gelmeyen kalmadı, bir de birimizin üç kat aşağı düşmesini istemem doğrusu."

Pencere kenarına bağladığı ipi belindeki kemere de bağlayan Murphy fenerli miğferini giydi. "Hepiniz bunlardan giyseniz iyi olur. Bu gemi bir mühendislik harikası ama içerde ışık olduğunu hiç sanmıyorum."

Murphy bunu söyledikten sonra bir pencereden içeri süzüldü ve miğferindeki feneri yakıp çevrede gezdirdi. Pencerenin hemen altında bir iskele vardı. Onun üstüne süzüldü ve aşağı baktı. Aşağısı kapkaranlıktı ve boş görünüyordu. Fenerin ışığında geminin içinde üç kat olduğu görülüyordu.

Geminin ortasında dibe kadar inen bir boşluk vardı, muazzam bir oda oluşturmuştu burası.

Ekibin diğer üyeleri de biraz sonra pencerelerden içeri girip onun gibi iskelenin üstüne çıktılar. Reinhold iskelenin uzunluğunu merak ediyor, bulmaya çalışıyordu.

Murphy, "Dikkatli ol!" diye uyardı onu.

Reinhold, "Bak!" dedi; "Aşağı kata inen bir rampa var şurada."

Murphy öne geçti, Hodson da onu izledi. Adımlarını yavaş ve dikkatli atıyor, altlarındaki ahşap iskelenin sağlam olup olmadığını kontrol ediyorlardı, ama ahşap iskele sağlam

görünüyordu. Aşağıda büyük bir oda vardı. Burada yürüyen birinin aşağıya düşmemesi için kenarlara tahta par-
318

maklık yapılmıştı. Boşluğun üzerinden karşı tarafa geçmek için bazı yerlere küçük köprüler kurulmuştu.
Isis, "Nuh ve ailesi burasını bir toplantı odası olarak kullandılar herhalde," dedi. "Belki yatak odalarını da buluruz."
Geminin içinde karanlıkta dolaşırken, bir süre sonra başlarındaki fenerlerin ışığında çeşitli boyutlarda kafesler ve ahırlar gördüler. Reinhold ve Murphy kafeslerin önündeki demir parmaklıkları görünce şaşırdılar. Reinhold şaşkınlığını belli eden bir ses tonuyla, "İnanılacak gibi değil," dedi. "O çağda bu kadar geniş bir metal bilgisini nasıl edindiler acaba?"
Whittaker onların yanına geldi ve inanılmaz görüntünün fotoğraflarını çekmeye başladı, kamera flaşı karanlıkta şimşekler gibi çakıyordu.
Lindquist birden, "Şuraya bakın!" diye bağırdı. Ahırların tavanlarından sarkan kuş kafesi benzeri kafesleri gösteriyordu. "Gemiye o kadar çok hayvan alabilmeleri işte bu şekilde mümkün olmuş olmalı."
Çok geçmeden karşılarına buzulun kar ve buzları çıktı, bu duvarın ötesine geçmeleri mümkün değildi. Geri döndüler ve tahta köprülerden birini kullanarak geminin diğer yanına geçtiler. Büyük odaya dönerken başka ahırlar ve kafesler de gördüler. Ahırların çoğunda yalaklar, yem tekneleri vardı.
Büyük odanın yakınında, içlerinde yataklar ve raflı dolaplar olan yerler buldular, bunlar yatak odaları olacaktı. Büyük odanın ilerisinde, içleri kırılmış toprak küpler, kaplar ve parçalanmış sepetlerle dolu başka odalar vardı. Bayer kırık bir küp parçası alıp ışığa tuttu. "Yiyeceklerinden bazılarını galiba bu küplerde muhafaza ediyorlarmış," dedi.
Birinci katı inceledikten sonra ikinci kata çıktılar. Bir başka geniş odadan geçiyorlardı ki Lindquist birden durdu ve bağırdı.
319

"Şuraya bakın!"
Herkes onun gösterdiği yere baktı. Fenerlerini o yöne tuttular.
"Geminin yan tarafına kazılmış bir şey var burada."
Murphy ve Reinhold koşarak rampadan aşağı indiler Isis de oraya gitti ve parmaklarıyla simgeleri yokladı. "Bir tür ilk İbranice ile yazılmış bir hikayeye benziyor bu yazı. Belki de geminin inşasıyla ilgili bir hikayedir." Bunu söyler söyle mez içini çekti Isis. Şimdiye kadar bulunmuş en eski yazı ola bilir bu!"
Genç kadın yazının yanından güçlükle ayrıldı ve yürümeye devam ettiler. Bir süre sonra masalarla ya da belki iş tezgah larıyla ve raflarla dolu bir odaya geldiler. Devrilmiş bir sütu nun altında sandığa benzer bir şey duruyordu. Hepsi birden onu çekip oradan çıkardılar. Murphy buz baltasıyla sandığın kapağını kanırtarak açmaya çalıştı. Kısa bir süre sonra bir çatırtı duyuldu, tahta kırıldı ve Murphy sandığı açü.
Sandığın içinde beze sarılı bir bohça vardı. Murphy elini değdirince bez birden toz haline gelerek dağıldı ve içinden parlak bir metal çıktı. Diğerleri onun omzu üzerinden bakınca orada mükemmel işlenmiş bir kılıç ve onun eşi olan bir kama gördüler. Kılıç fenerlerin ışığında sanki daha yeni dövülmüş ve yapılmış gibi parlıyordu. Murphy sandıktan birkaç bronz parça çıkardı ve Reinhold'a uzattı. "Ne diyorsun bunlara, Profesör?"
Reinhold parçaları alıp fener ışığında uzun süre inceledi ve sonra, "Sanırım bu parçalar bir araya getirilip bir arazi yüzölçümü hesaplama aleti olarak kullanılıyordu," dedi.
Murphy, "Mantıklı bir görüş bu," diyerek başını salladı. "Josephus Yaşam ve Çalışmalar adlı kitabında Kabil'in arazi
320

sınırlarını belirleyip surlarla çevrili bir kent inşa ettiğini yazar. Kabil bu kente taşınmış ve ona Enoş adını vermiş. Tahminime göre bu aletler de Kabil'den, oğlu olan Tubal-kabil'e geçmiş olmalı. Tubal-kabil'in kız kardeşi Naamah'ın da Nuh'la evlendiği sanılıyor."
Murphy sandıktan başka parçalar da çıkarmaya başladı. Çıkardığı balta ve kısa testere de kılıç ve kamanın yapıldığı metalden yapılmışa benziyordu.

Reinhold. parçaları inceledi ve gördüklerine inanamıyor-muş gibi başını iki yana-sallayarak, "Bu metalin tungsten çelik olduğuna yemin edebilirim," dedi. Hafifçe bir sütuna vurduğu kılıçtan tiz bir çınlama sesi çıktı. "Tüm metaller içinde en yüksek erime noktasına sahiptir bu alaşım. Gerilme gücü de çok yüksektir, çok esnek bir metaldir. En iyi kesici aletler tungstenle yapılır. Fakat Nuh döneminde bu işlemi yapabilmeleri mümkün değil."

Ama tungstenden daha şaşırtıcı şeyler çıkacaktı ortaya. Murphy üzeri ziftle kaplanmış bir bezi açınca, üzerinde kadranı, ibreleri ve birbirine geçmiş dişlileri olan garip bir bronz alet gördüler.

Reinhold, "İmkansız bu!" diye söylendi. "Bu bronz alet Bronz Çağı'ndan önce yapılmış olmalı. Şu aletin hassasiyetine bakın!" Hepsi aleti ellerine alıp incelediler.

Aletin altından çıkan iki metal plakada bazı simgeler kazılıydı. Murphy belki çözebilir diye onları Isis'e uzattı. Isis plakaları incelerken sandıktan bir kutu çıktı, içinde ölçüm aletlerine benzer şeyler vardı.

Murphy bir bronz ağırlığı eline alırken, "Josephus kitabında, Kabil ağırlık, ölçüm aletleri ve marifetli aletlerin babasıdır, diye yazar," dedi.

321

O sırada Isis, "Sanırım buldum!" diyerek diğerlerinin dikkatini çekti. "Bu birinci plakada bronz aletin nasıl kullanı lacağı yazıyor, yani öyle sanıyorum. Bu işaretler yıldız ve ge zegenlerin pozisyonlarını gösteriyor gibi."

Murphy, "Haklı olabilirsin," dedi. "Josephus'un kitabın da, Seth ve çocukları gökyüzü cisimleriyle de ilgilenir ve bu konuda yeni şeyler bulurlardı, der. Yine kitapta yazdığına göre, Seth'in çocukları bulgularını bir tuğla sütunla bir taş sütun üzerine yazmışlar. Tuğla sütun sellerle dağılmış ol sn bile taş sütun yerinde kalmış olmalı. Kitaba göre taş sütun Si-riad diyarında hâlâ görülebilirmiş. Bu aletin güneş, ay ve gezegenlerin hareketlerini ölçmek için kullanıldığını sanıyorum. Belki gelgit hareketlerini bile ölçüyorlardı. İnanılmaz bir şey bu! Ya ikinci plakada ne var?"

"Sanırım onda Hz. Adem ve onun iki dünya felaketiyle ilgili kehanetleri var. Bu felaketlerden biri tufan diğeri de ateş olabilir."

Murphy düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Yeni Ahit yazarı Peter, ikinci kitabında sadece Nuh ve Tufan'dan değil, aynı zamanda gökyüzü ve dünyanın yanarak mahvolabilece-ğinden de söz eder. Josephus da hemen hemen aynı şeyi şöyle söyler, Adem'in kehanetine göre dünya bir kez sellerle, bir kez de ateşle mahvolacak. Tanrı bunları Adem'e bildirmiş olmalı."

Sandıktan çıkarılan son kutunun içinde, kenarlarında yaprak şeklinde süsler olan altın bir mücevher kutusu ve iki bronz plaka vardı. Kutudan aynı zamanda, her birinde değişik metal elemanları olan küçük kaya parçaları da çıktı. Altın kutu Whittaker'in kamera flaşında parladı. Bronz plakaları incelemek için yine Isis aldı.

322

Murphy küçük altın kutuyu açınca, içinde çeşitli renklerde kristaller, kum tanelerine benzer elemanlar ve minik melal parçacıkları gördüler.

Bayer elini uzatıp, "Nedir bunlar?" diyerek kutudaküeri avuçlamak istedi ama anında geri sıçradı, parmaklan yanmıştı.

Murphy, "Bilmiyorum," diyerek güldü. "Ama bunlar her neyse, hâlâ eskisi gibi duruyor demek!"

Isis uzanıp Murphy'nin kolunu çekti. "Michael, sürekli tahminlerde bulunmak istemiyorum," dedi. "Ama sanırım bu bronz plakalar St. Jacob Manastırı'ndan geldiği söylenen plakalara tamamen benziyor. Şu senin sahte olduğundan kuşkulandığın plakalara yani."

Murphy, "Elbette," diyerek başını salladı. "Tamamen haklısın."

Reinhold merakla onlara baktı, "Neden bahsediyorsunuz siz?" diye sordu.

Murphy yüzünü buruşturdu, "Sanırım aslında üç plaka vardı," diye konuştu. "Bunlardan biri 1800'lü yıllarda her nasılsa St. Jacob Manastırı'na gitti. Plakayı tercüme ettirmek için Erzurum'a gönderdiler ve sanırım orada çalındı, hem de yakın bir geçmişte. Bu üç plaka bir bulmacanın parçaları olmalı. Bunları çözmek için üçünü bir araya getirmemiz gerekiyor sanırım."

Birden öfkelendi ve yumruğunu masaya vurdu.

"Üçüncü plakayı ele geçirmiştim. Ama onu bıraktım!"

323

KIRK İKÎ

MURPHY, HODSON VE Reinhold vadide uzaklaşan helikopterin arkasından bir süre baktıktan sonra tekrar geminin içine girdiler. Ekibin diğer üyelerini geri göndermek kolay olmamıştı, hiçbiri dönmek istemiyordu ama Murphy ısrar etti. Onlar hedeflerine varmış, işlerini başarıyla tamamlamışlardı. Nuh'un Gemisi'nin gerçekten varolduğunu kanıtlayacak her şey fazlasıyla vardı ellerinde. Murphy artık onların başka tehlikelerle karşılaşmasını istemiyordu.

Üç adam büyük tahta sandığın bulunduğu odaya döndüler, alacakları diğer eşyaları toplayacaklardı. Hodson bir ara meraklandı ve küçük vazolardan birini eline aldı. Vazonun içinde Bayerin elini yakan kristallerden vardı. Onların üstünde de iki küçük metal parçası duruyordu. Murphy ve Reinhold, bronz plakalar konusunda Isis'in söylediklerini konuşuyorlardı ve Hodson metal çubuklardan birini bir kirişe bastırıp eğilip eğilmeyeceğim görmek istedi. Bunu yaparken iki metal çubuk birbirine değdi ve ani bir parlamayla beraber vazodan bir alev yükseldi.

Murphy ve Reinhold dönüp bakınca Hodson'un korkuyla gerilediğini ve elindeki vazoyu yere düşürdüğünü gördüler. Vazodan yükselen güçlü ışık bütün odayı aydınlattı. Bir an için şaşkınlıktan kımıldayamadılar.

325

Murphy elini yavaşça uzatarak vazoyu dip tarafından tuttu ve kirişlerden birinin üstüne bıraktı. Parıltıdan korunmak ve neler olduğunu daha iyi görmek için kar gözlüklerini taktılar.

Reinhold, "Müthiş bir şey bu!" dedi. "Kristaller ve metal çubuklar birleşince akü gibi bir enerji kaynağı oluşturdular. O çağda bunu nasıl bulmuş o insanlar?"

Murphy vazoya bakarken bir süre konuşmadı.

Reinhold, "Ne diyorsun buna, Michael?" diye sordu.

"Şu anda bir mitoloji hikayesini hatırladım. Bu iş bana mantıklı geliyor. Josephus, Tubal-kabil'in metalürjinin babası olduğunu yazmıştı. Vazodaki kristal benzeri aletler ve metallerle çalışırken gizli bir işlem keşfetmiş olabilir. Bazı bilim adamları, Roma ateş tanrısı ve metal işlerinin babası olan Vulcan adının Tubal-kabil'den geldiğinine inanırlar. Hikayeye göre, Vulcan cennetten kovulmuş ve dünyaya indiğinde de insanlara metalürji ilmini öğretmiş."

Reinhold, "Kabil ve oğlunun hikayesine benziyor bu da," dedi. "Kabil, Tanrının huzurundan kovuldu ve Tubal-kabil ise metal eritme işleminin babası oldu."

Murphy, "Volkan sözcüğü de Vulcan'dan gelmiştir," diye devam etti. "Eskiler volkanların, dünyanın derinliklerinde bulunan demircilerin doğal bacaları olduğuna inanırlardı."

Hodson, "O parlak ışık, ben iki metal parçasını bir araya getirince çıktı," dedi. "Acaba onları birbirinden uzaklaştır-sam ne olur dersiniz?"

Murphy, "Dene bakalım," dedi.

Hodson küçük bir tahta çubuk buldu ve iki metal çubuğu bibirinden ayırdı, ışık hemen kayboldu. Çubukları birleştirince yine ışık yandı. "Bir elektrik düğmesi gibi çalışıyor bu."

326

Reinhold birden, "Şimdi anlaşılıyor!" diye bağırdı.

Murphy, "Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu.

"Filozof Taşı! Bilim adamları tarih boyunca Filozof Taşı'nı aramıştır. Ama aslında bir taş değil, bir işlemdir bu. Tüm metallerin aynı temel kaynaktan geldiğini söylerler. İnancın temelinde yatan şudur: Eğer bazı kimyasal maddeleri birbirine karıştırırsanız, herhangi bir ana metali altına dönüştürebilirsiniz. Diğer bir deyişle, doğru kimyasalları ve gereken sıcaklığı bulursanız kurşunu altına dönüştürebilirsiniz."

Reinhold heyecanlı bir tavırla odada gidip gelmeye başladı.

"Bronz plakalardan birinde kaya türlerinden ve çeşitli metallerden söz ediliyor. Bir diğerinde, her metal tipi için gereken kristal miktarı yazıyor. Erzurum'da gördüğün plakanın da ısı derecesinden bahsettiğine eminim. Tubal-kabil Filozof Taşı'nı keşfetmişti!" Reinhold durdu ve çenesini ovmaya başladı. "Günümüzde Filozoj Taşı'nı ele geçiren biri olsaydı, hiç kuşkusuz zamanını kurşunu altına çevirmekle harcamazdı."

Hodson, "Harcamaz mıydı?" diye sordu.

Reinhold başını hızla iki yana salladı, "Hayır, hayır," diye devam etti; "Platin yapardı o adam. Şu anda dünyanın en değerli metali platin."
"Platin mi? Neden?"
"Hidrojen yakıt hücrelerini çalıştırmak için gerekli bu! Açıklayayım; hidrojen evrende en çok bulunan element. Tahminlere göre tüm atomların yüzde doksanı hidrojenden meydana geliyor. Hidrojeni enerjiye çevirebilirsek, hava kirliliğine neden olan fosil yakıtları kullanmaktan kurtuluruz. Ve hidrojen de hiç tükenmez. Suyun elektroliz edilmesiyle, hidrojen temiz yanan ve yenilenen bir enerji kaynağı olur."

Hodson, 'Pekala, şimdiye kadar söylediklerini anla dım," dedi. "Yani su enerjiye dönüştürülebilir. Peki ama bu nun platinle ne ilgisi var?"
Reinhold, "Şu anda Daimle-Benz, Ford, Chrysler, Motorola, Westinghouse, Toyota, 3M ve daha bir çok şirket hidrojen enerji hücreleri üzerinde çalışmalar yapıyor," diye devam etti. "ABD Silahlı Kuvvetleri bile sırt çantası büyüklüğünde bir yakıt-hücresi jeneratörü üretiyor. Bu jeneratörler askerlerin dizüstü bilgisayar, gece görüş dürbünleri ve infraruj ısı detektörleri gibi elektronik sistemlerine enerji verecekmiş."
"Evet, emekli olmadan önce ben de duymuştum bunu."
"Biliyorsunuzdur, Albayım; yakıt hücrelerinin hiçbir hareketli parçası yok. Hidrojen hücreyi beslerken ince bir platin tabakasından geçer. Platin, gazın elektron ve protonlara ayrılmasına yardımcı olur. Protonlar oksijenle karışarak su üretir. Platin tabakasından geçemeyen elektronlar da kanalize edilir ve bir elektrik motoruna güç verirler. Yakıt hücreli araçlar, içten yanmalı motor kullanan araçlardan iki nokta sekiz kat daha etkili olurlar. Ballard Şirketi halen iki yüz elli kilovattık bir hidrojen jeneratörü geliştirme çalışmaları yapıyor. Böyle bir jeneratör küçük bir otel ya da alışveriş merkezine güç verebilecek. Albayım, yakıt hücresi endüstrisinin ağır gelişmesinin nedeni, platinin çok nadir ve son derece pahalı bir madde olması."
Murphy onun söylediklerini dikkatle dinliyordu. Reinhold, "Yani, eğer Filozof Taşı ana metalleri platine çevirebili-yorsa, bunu başaran insan, dünyadaki yenilenebilir enerji kaynağını kontrol edebilir," diye devam etti. "Bu insanlar her istediklerini yapabilecek enerjiye sahip olurlar."
Reinhold'un anlattıkları diğerlerini etkilemişti, birbirlerine baktılar.

Kendini ilk toparlayan Murphy oldu. "Bunların bir kısmını sırt çantama koyup helikopterin alacağı noktaya indireceğim. Sonra buraya döneceğim, diğer parçaları da hep birlikte toparlarız."
Hodson ona selam verdi ve Reinhold kristalleri incelemeyi sürdürdü. Murphy büyük parçalardan bazılarını alıp çantasına koydu ve çantayı sırtına atıp geminin tepesine çıkmak üzere oradan ayrıldı.
Hodson birkaç dakika sonra Reinhold'a baktı, "Bu kristalleri ele geçirdikten sonra bunlardan daha fazlasını yapabilir misin acaba?" diye sordu.
Reinhold, "Sanırım," dedi. "Neden sordun?"
"Çünkü işverenlerim her şeyden önce bunu bilmek isteyecektir sanırım. Ve galiba sen de bana doğru cevabı verdin."
"İşverenlerin mi? Ne demek istiyorsun sen?"
"Bunu başkasına anlatmadan yaşayamayacağına göre sana söylememde bir sakınca yok. Ben CIA'daki bazı kişiler için çalışıyorum. Bunlar da uzun zamandan beri Nuh'un Gemisi'nde yararlı bazı teknolojiler olduğuna inanıyorlardı. Bu teknolojinin doğru ellere geçmesi için her şeyi yapmaya hazır insanlar bunlar. Biz de Nuh'un Gemisi'ni bulmak için gizli bir araştırma seferine hazırlanıyorduk, ama yeterince bilgi toplayamadık bu konuda. Derken birden Murphy çıkıverdi ortaya ve biz de onu izlemeye karar verdik."
Reinhold birden dehşete kapıldı, ama kafası yine de iyi çalışıyordu. "Valdez'i sen öldürdün, değil mi? Neden? Neden?"
"O bir profesyoneldi ve benden kuşkulanmaya başlamıştı. Onun, işlerimi bozmasından korktum. Ondan kurtulma fırsatı elime geçer geçmez de yaptım bunu; temizledim."

Reinhold birden titremeye başladı. "Peki neden beni de öldürmedin o zaman? Ya da beni orada bırakıp donarak ölmeme göz yumabilirdin."
Hodson gülümsedi. "İyi bir noktaya temas ettin, Profesör. Gemide bir şeyler bulursak senin uzmanlığına ihtiyacım olacaktı. Ama belki yine merak edersin diye söyleyeyim, buz duvarında Bayer'i ve Lindquist'i de öldürmeyi düşündüm. Onların önündeydim ve iki çiviyi gevşettim, ikisinin ağırlığı birleşince çiviler yerlerinden çıkacak ve ikisi de uçuruma uçacaktı. Ama Bayer sağlam adammış doğrusu, orada asıldı kaldı. O zaman diğerleri kuşkulanmasın diye ben de gidip onların kurtulmasına yardım ettim."
"Onlar buradan gittiler."
Hodson omuz silkti. "Önemli değil. Onlar buradayken önemli bir şey bulmadık zaten. Önemli olan şu Filozof Taşı. Onları safdışı bırakmak için zamanım var daha. Murphy geri döndüğünde onu da öldürmek zorunda kalacağım. Helikopter gelince Peterson'a da, ikinizin bir sonraki uçuşta geleceğinizi söyleyeceğim. Helikopter indiğinde o da ölecek. Isis'i de ikinci kampta bırakacağım, o da orada donarak ölecek. Geriye Bayer, Lindquist ve Whittaker kalıyor. Hepsi de kolay hedef. Planım temiz, öyle değil mi, Profesör?"
Hodson planını açıklarken Reinhold da kendi planını yapıyordu. Normal koşullarda durumu idare edebilir, örneğin bir barda çirkefleşen bir sarhoşu yola getirebilirdi. Ama şu anda koşullar hiç de normal sayılmazdı. Hodson da basit bir sarhoş değildi elbet. Adam öldürmek üzere eğitilmiş bir pislikti bu adam. Valdez'i kolayca öldürdüğü gibi, Reinhold'u da hiç zorluk çekmeden ortadan kaldırabilirdi.
Reinhold eğer bir süre daha sağ kalmak istiyorsa akıllı davranmak zorundaydı.

Aralarında yaklaşık üç metre mesafe vardı ve kristal kutusu ikisinin ortasında, yerde duruyordu. Reinhold eğer Hodson'un dikkatini başka tarafa çekmeyi başararak onun yüzüne bir avuç kristal atabilirse, belki o zaman arkalarında, masa üzerinde duran kamayı kapabilirdi.
Reinhold saldırısını ne zaman ve nasıl gerçekleştireceğini düşünürken Hodson birden iki adım ilerledi ve ani bir tekmeyle Reinhold'u arkadaki masanın üzerine devirdi. Reinhold yere yığılıp dizlerini karnına çekti ve inlemeye başladı. Hodson onun yanına gelip diz çöktü, bir eliyle saçlarından yakaladı, diğeriyle de çenesini tuttu ve başını aniden sarsarak döndürdü.
Bir çatırtı duyuldu ve Reinhold hareketsiz kaldı.
"Seninle uzun uzun konuşabilirdik, Profesör; ama biliyorsun, işleri ayarlamam gerekiyor."
Hodson ayağa kalkıp çevresine bakındı, götürmek istediği her şeyi bir sırt çantasına sığdırabilecek miydi acaba?
Birden bir ses duydu. Birisi onu alkışlıyordu. Ses rampanın bulunduğu karanlık köşeden geliyordu.
Dönüp bakınca, bir kirişten aşağı atlayan, baştan aşağı siyahlar giyinmiş bir adam gördü. Adam bir kedi gibi sessizce yere indi.
"Hey! Nedir bu?"
Siyah kıyafetli adam, "Güzel teknik," diye konuştu. "Ama çok kısa sürdü doğrusu. Aslına bakarsan ben biraz daha uzun bir eğlence bekliyordum."
Hodson hemen sırt çantasına eğildi ve tabancasını çıkarıp ona döndü, ama adam ani bir tekmeyle tabancayı onun elinden düşürdü. Hodson yana doğru döndü ve saldırmak üzere hazırlandı, kolunun acısını unutmuştu bile.

"Kimsin sen be adam? Ne istiyorsun?"
"Benim adım Pençe ve ben de tam olarak senin istediğini istiyorum. Ve onu almadan önce, benim pis işimi yaptığın için teşekkür ederim sana. Seninle işim bittiğinde kristalleri ve bronz plakaları alacağım. Böylece görevim tamamlanmış olacak."
İlk şaşkınlığı geçen Hodson kendini toparlamıştı. Yıllar süren yoğun eğitimler sayesinde değişen koşullara hemen ayak uydurabiliyor, mücadele gücünü topluyordu. Pençe silaha doğru hamle yapmamıştı, kendi silahı da yok gibi görünüyordu. Eğer onunla silahsız dövüşü göze alan şu maço tiplerden biriyse, Hodson'un işine gelirdi bu. Ve eğer Hodson onu safdışı edebilirse, Pençe denen bu adam Reinhold ve diğerlerinin ölümlerinden sorumlu tutulabilirdi.
Hodson kendi kendine gülümsedi, işler yolunda gidiyor sayılabilirdi.
Onun gülümsediğini gören Pençe de sırıttı. "Biraz eğleneceğiz galiba," dedi.

Bir süre ikisi de ilk saldırının diğerinden gelmesini bekledi ve sonra Hodson aniden ileri atılıp Pençe'nin şakağına doğru bir yüksek tekme savurdu. Ama ayağı havada kaldı ve Hodson ayağını panik içinde yere indirirken sırtına inecek tekmeyi bekledi ama hiçbir şey gelmedi. Dönüp baktığında Pençe olduğu yerde duruyordu, ellerini yana sarkıtmıştı.

Hodson, Pekala, bu adam sandığımdan daha iyi çıktı, diye düşündü, artık boşa saldırı yok. Bakalım onda neler var, ona göre davranırız. Hodson, savunma pozisyonu aldı ve bekledi.

Ama Pençe yerinden hiç kımıldamadı, robot taklidi yapan adamlara benziyordu. Saniyeler, hatta dakikalar geçer-

ken Hodson sıkılmaya başladı. Dikkati dağılmasın diye başını hafifçe salladı ve gözlerini rakibine dikti.

Talon birden konuştu: "Yakın dövüş sanatlarını biliyorsun' dedi. "Tüm şu kung fu oyunlarını öğrenmişsindir, eminim. Hani şu turna, kaplan, maymun denen çeşitli oyunlar." Bunu söylerken yerinden kımıldamadı ama bir dizi hızlı hareketler yaptı. Çeşitli hayvanların hareketlerini taklit ediyor, tekmeler, yumruklar atıyordu.

Hodson dikkatinin dağılmasını istemiyor, gözlerini onun üstünden ayırmıyordu.

Pençe, "Bunların hepsi güzel," diye devam etti. "Ama bunu yapabilen kaç hayvan gördün, söyler misin bana?"

Ama sözü daha bitmeden, birden öne doğru iki adım attı Pençe ve yumruğunu Hodson'un çenesine doğru salladı. Hodson hiç düşünmeden kollarını çapraz olarak önüne kaldırdı, Pençe'nin darbesini kıstıracak ve kolunu bükerek yere yıkacaktı. Fakat Pençe'nin kolu geldiği gibi yine aniden geri çekildi. Pençe bu kez her iki kolunu yıldırım gibi ileri uzattı ve Hodson'un kaburgalarına iki eliyle birden bir çift müthiş darbe indirdi. Hodson ciğerlerindeki havanın boşalır gibi olduğunu hissetti, bağırdı; birkaç kaburgasının kırıldığını anlamıştı, göğsüne bir balyoz yemişti sanki. Ölmek üzere olduğunu da anlamıştı.

Müthiş acısına katlanarak savunma durumuna geçti, bunu tamamen içgüdüsel olarak yapmıştı.

Pençe geri çekilmişti şimdi, Hodson'un erişemeyeceği bir yerdeydi ve yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Hodson'a bakarak, "Bunu biraz daha uzatmak eğlenceli olurdu," diye konuştu. "Ama senin de kendi kendine söylediğin gibi, işlerin ayarlanması gerekiyor. Bazen zevklerimizi

bir kedi gibi, küçük yudumlar halinde tatmamız gerekir, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Hodson konuşmak istedi ama hiçbir şey çıkmadı ağzından. Midesi bulanmaya başlamıştı. Adam sadece kaburgalarımı kırmadı, iç organlarımı da parçaladı, iç kanama geçiriyorum, diye düşündü.

Düşünceleri dağılmaya başlarken, Pençe'nin ona bu hareketi öğretip öğretmeyeceğini merak etti. Bu hareketi öğrenmek epey uzun bir çalışma gerektirirdi herhalde. Ama Hodson'un hoşuna gitmişti bu. Aslında bunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Pençe'nin bu hareketi nasıl yaptığını tahayyül etmeye çalıştı. Sanırım önce sağ kolu yumruk atar gibi öne çıkarıp sonra aniden geri çekiyor ve aynı zamanda...

Hodson, daha fazla dayanamadı, birden dizleri üzerine çöktü, sonra da yana doğru devrildi. Yere uzanmadan önce ölmüştü.

Pençe döndü ve tahta sandığın yanına gitti. Tubal-ka-bil'in kılıcını aldı, cesedin yanına giderken havada sallamaya başladı.

Sonra korkunç bir ifadeyle gülümsedi, "Bakalım bu kılıç söylendiği kadar keskin mi?" dedi.

KIRK UÇ

RÜZGÂR HIZINI ARTTIRDIĞINDA, Isis altı çadırdan ikisini toplayıp çantalarına koymuştu. Parkasının fermuarını çekti, rüzgâr yememek için kukuletasının ipini sıkıca bağladı. Sert ve hamleli rüzgâr incecik kar tanelerini yüzüne savuruyordu.

Diğer dört çadırı da sökmeye kalksa, rüzgârın onları ve belki de onlarla beraber kendisini de uçuracağını biliyordu. Tüm malzemeleri çadırlardan ikisine yığmaya karar verdi. Ama rüzgâr birkaç dakika içinde öyle sertleşti ki, Isis kendini malzeme çadırlarından birine güçlükle attı.

Malzemeleri çadırın kenarlarına doğru itti, kendine ve uyku tulumuna ortada bir yer açtı, çadırın içinde beklemeye başladı.

O sırada Murphy ile Preston Hastanesi'nin acil koğuşunda ilk kez karşılaşmalarını hatırladı. Murphy, ölmek üzere olan Laura'nın yatağı yanında bir sandalyede oturuyordu. Çok yorgun, bitkin ve üzgün görünüyordu. Isis, Musa'nın Pirinç Yılanı'nın bir parçasını getirmişti oraya; bu esrarengiz metal parçasının insanları iyi ettiğine inanıyor gibiydi.

Ama Murphy bunu reddetmiş, günah olacağını söylemişti. O sadece Tanrıya inanıyordu. Putlara ya da sihirli tılsımlara asla inanmamıştı.

Ve Laura ölmüştü.

Isis o zaman, Murphy'nin buna nasıl izin verdiğini anlayamamıştı. İnsan bir kadını gerçekten sevse her şeyi denemez miydi? Tılsımı denemek günah olsa ne olurdu ki? Murphy o zaman ona kalpsiz bir erkek gibi görünmüştü; inancım, karısının hayatından daha çok önemseyen bir adamdı o.

Ama şimdi bu dağda, rüzgârlı bir tepede, çadırında yalnız başına otururken bazı şeyleri anlamaya başlıyordu Isis. Kendini o kadar yalnız, çaresiz, güçsüz ve kontrolü dışındaki güçlere bağımlı hissediyordu ki, kaderinin kendi ellerinde olmadığına inanmak çok kolaydı. Artık bazı şeyleri kontrol edemeyeceğini anlıyordu, bunu düşünürken bir şeyleri davet ettiğinin de farkındaydı.

Bunun ne olduğunu bilmiyordu, ama soğukta ve karanlıkta varlığını hissettiği bu şey rahatlatıyordu onu.

Bir süre sonra neler bulduklarını düşünmeye başladı genç kadın. Nuh'un Gemisi'nde buldukları her şey gözlerinin önündeydi. Ama o yine de Nuh'un durduğu aynı tahtaların üstünde durmuş olduğuna inanamıyordu. Heyecanı azalmış, şimdi daha derin düşüncelere ve duygulara kaptırmıştı kendini. Nuh'un Gemisi'ni bulmanın Murphy için sadece müthiş bir arkeolojik bulgu olmadığının bilincindeydi Isis. İncil'in gerçekliğinin bir kanıtıydı bu. Ve sadece Nuh ve gemisiyle ilgili bölüm değildi gerçek olan.

Tanrının bir hükmünün yerine geldiğini de gösteriyordu bu bulgu.

Ve hiç kuşkusuz ikinci felaket kehaneti de gerçekleşecekti.

İkinci hüküm de gerçekleşirse onlar acaba gemiye binenlerden mi, yoksa dışarda, alay eden ve gülenlerin arasında kalıp sonuçta sellere kapılıp gidenlerden mi olacaklardı?

Birden çok yorgun olduğunu hissetti Isis ve dua etti: Tanrım, eğer hükmünü şimdi vereceksen Murphy'yi bağışla. Benim dualarımı kabul edersen affet onun günahlarını...

Isis ne kadar uyuduğunu bilemiyordu, çadırın içi hâlâ karanlıktı. Rüzgârın uğultusu kesilmişti ve etrafta garip bir sessizlik vardı. Eliyle etrafı yokladı, sırt çantasını buldu, elini içine sokup karıştırdı ve fenerini çıkarıp yaktı. Saatine baktı ama saat durmuştu, pili tükenmiş olmalıydı.

Çadırın fermuarını açınca üzerine karlar düştü. Yerde yeni yağmış yaklaşık on beş santimlik kar vardı ve daha da yağacak gibiydi. Böyle bir kar fırtınasında yanına kimse gelemezdi, bunu anlamıştı.

Isis Rainier Dağı'nda aldıkları dağ tırmanma eğitimini düşündü. Bir şeyler yiyip içmem gerekiyor. Gücümü kaybetmemeli, vücudumu susuz bırakmamalıyım, diye mırıldandı.

Malzemeleri karıştırıp küçük bir yemek ocağı ve bir şişe de propan gazı buldu, ama şişede fazla gaz kalmamış gibiydi. Dışardan biraz kar alıp çadırın fermuarını tekrar çekerek kapadı ve karları eriterek kendine içecek su ve biraz da çorba yapmayı düşündü.

Karnını doyurduktan sonra malzemeleri kontrol etti ve dağda soğuk bir gece geçirmeye hazırlandı. Yalnız olduğunu ve kampa kimse gelmezse neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Yalnız başına dağdan aşağı inebilir miydi acaba? ikinci kampa tırmanırlarken nerelerden geçtiklerine bile pek dikkat etmemiş, sadece ekipteki arkadaşlarını izlemişti. Bir yarıktan geçmek zorunda kalsa ya da bir uçurum kenarında düşse ne yapardı?

Birden, "Oh, hayır!" diye söylendi. Baş lambası zayıflamıştı, fenerin pili tükenmek üzereydi. Fener sönmeden önce hemen harekete geçti ve bulabildiği önemli eşyaları bir araya topladı.

Birkaç dakika sonra da fener söndü.

KIRK DÖRT

MURPHY ZİGZAGLAR ÇİZEREK Nuh'un Gemisi'ne doğru tırmanırken Nuh'un, Tanrının gazabından kurtarmak için insanlara nasıl yalvardığını ve gemiye çağırdığım düşünüyordu. Ama onun tüm çabasına karşın tufandan sadece sekiz kişi kurtulmuştu.

İnsanları mesajın gerçek olduğuna inandıramadığı için Nuh'un üzüntüsünü ve sorumluluk duygusunu tahayyül edebiliyordu. Şimdi kendisi de bu sorumluluk duygusunu hissetmeye başlamıştı. Kendi kendine, Tanrı bundan sonraki hükmünü gerçekleştirmek istediğinde umarım daha çok insan Tanrının uyarılarını dikkate alır, diye mırıldandı.

Murphy bir süre sonra gemiye vardı ve çatıya tırmandı. Eğilip çatıdaki zift kaplamaları inceledi ve ziftin koruyucu özelliğine şaşırdı.

Bir pencere deliğinden içeri girdi, ahşap iskelenin üstüne çıkıp baş lambasını yaktı ve rampadan aşağı, orta kata indi. Geminin içinde derin bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Murphy, "Albay Hodson! Profesör!" diye bağırdı. Ama kimse cevap vermedi ona, içerde insanın içini ürperten derin bir sessizlik vardı, en küçük bir ses bile duyulmuyordu. Rampadan aşağı inmeye devam etti, alt kata indi. Ekip arkadaşlarına tekrar seslendi, ama yine sessizlikle karşılaştı. Nereye gitmiş olabilir ki bu adamlar?

Murphy birden işlerin yolunda gitmediğini anladı, alarm durumuna geçti hemen. Yavaşça büyük sandığın bulunduğu odaya girdi ve başını çevirerek baş fenerinin ışığında etrafı gözden geçirdi. Bir süre bir şey göremedi ama ayağı birden yerdeki bir şeye takıldı. Başını eğip zemine bakınca fenerin ışığında Profesör Reinhold'un yüzünü gördü.

Hemen onun yanına oturup, nabzına baktı. Adamın nabzı atmıyordu, o anda Reinhold'un boynunun garip bir şekil almış olduğunu fark etti, adamın boynu kırılmış gibi duruyordu.

Ya da birisi boynunu kırmıştı.

Birden bazı şeyleri anlamaya başladı Murphy. O halde Valdez'i Hodson öldürmüştü. Şimdi de Reinhold'u ortadan kaldırmıştı namussuz. Hodson şu Filozof Taşı ile çok yakından ilgilenmişti. Murphy'nin yokluğundan yararlanmış ve Reinhold'u öldürerek kristalleri almıştı.

Etrafına bakındı, içinde kristaller olan küçük kutu yoktu ortada.

O zaman Hodson belki de aldıklarıyla beraber dağdan aşağıya iniyordu. Başka biriyle buluşmak gibi bir planı olabilir miydi acaba? Örneğin başka bir helikopter ayarlamış olabilir miydi?

Yoksa karanlık bir köşede saklanmış Murphy'nin dönüşünü mü bekliyordu?

Başını her yana çevirip fenerin ışığında odayı tekrar gözden geçirdi. Kimse yoktu. Hodson onun silahsız olduğunu biliyordu, orada olsaydı şimdiye kadar silahıyla rahatça öldürebilirdi onu. Karanlıkta saklanmasına hiç gerek yoktu.

Birden fenerin ışığında bir şey fark etti, adeta nefesi kesildi. Hodson'un başı bir kirişin üstünde duruyordu. Murphy daha harekete geçmeden bir ses duydu.

"Biliyor musun, Murphy; şarkı söyleyen kılıç denen bu kılıçlar gerçekten de bu adı hak ediyor. Şu Tubal-kabil çok akıllı adammış doğrusu. Zavallı Hodson'un kafası olgun bir şeftali kadar kolayca kesiliverdi. Kafasını keserken sağ bile olsaydı eminim hiçbir şey hissetmezdi."

O anda Tubal-kabil'in kristal ışıklarından biri parladı ve Murphy karşı duvarda siyahlar giyinmiş bir adam gördü.

"Pençe!"

Pençe neşeli bir sesle bir adım öne attı, "Hemen de tanıdın," dedi. "Bir arkeoloji hocası olarak oldukça zekisin." Bunu söylerken elindeki kılıcı havada sallayarak bir daire çizdi. Murphy onun arkasında iyice doldurulmuş bir sırt çantası durduğunu gördü.

Murphy o anda korku hissi duyamayacak kadar öfkeliydi. Tüm istediği, bu pisliğe mümkün olduğunca yaklaşabilmek ve onu elleriyle paramparça edebilmekti.

Birden kılıcın bir füze gibi fırlatıldığını gördü ve içgüdüsel olarak hemen eğildi Murphy, ama kılıç ona doğru değil, başka yöne fırlatılmıştı. Kılıcın ucu müthiş bir hızla sol taraftaki ahşap duvara saplandı.

Pençe, "Bu kez oklarının yanında olmadığını fark ettim ve eşitliği sağlamak için kılıcı attım işte," diye konuştu. "Sana karşı haksızlık yapmak, avantajlı durumda olmak istemem doğrusu.

Benim tam bir centilmen olduğumu iyi bilirsin." Pençe bunu söylerken bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı.
Murphy duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu, öfke insana hata yaptırabilirdi, soğukkanlı olması gerekiyordu. Şimdi Laura'yı unutmalıydı, yoksa Pençe onu mahvederdi.
Pençe'nin bu savaşı kazanması her şeyin sonu demek olurdu, gemiden aldıklarıyla beraber buradan çıkıp gitmesi felaket demekti.

Laura'nın boğazını sıkan... Hank Baines'i öldüren... ve dr Isis'i öldürmeye çalışan bu alçak canavarın gözlerine baktı Murphy. Şimdi de Hodson ve Reinhold'u öldürmüştü bu alçak cani.
Murphy o anda hiçbir şey hissetmiyordu.
İkisi karşı karşıya geçip ağır adımlarla bir daire çizerken, yerdeki vazodan çıkan parlak ışık iri gölgelerini duvara yansıtıyordu. Garip bir danstı sanki bu. Bir ölüm dansıydı.
Pençe birden güldü. "Seni temizledikten sonra şu çok değerli gemini de bir çığ ve toprak kayması oluşturup gömeceğim," diye konuştu. "İroni değil mi bu? Senin sonun kurtuluş gemisinde olacak."
Murphy onun bu sözlerine hiç önem vermemiş gibi baktı. Heyecanın, korku ve öfkenin çok ötesinde duygular içindeydi, tüm dikkatini adamın üstünde toplamıştı. Onun, kendinden daha büyük bir güç tarafından kullanılan bir silah olduğunu düşünmeye çalıştı.
Pençe birden saldırdı ve aralarındaki kısa mesafeyi bir anda geçip sıçrayarak Murphy'nin yüzüne doğru bir tekme attı. Murphy durumunu bozmadan aniden yana doğru eğildi, tekmeyi savuşturdu. Yüzünün hemen yanından geçen tekmenin rüzgârını hissetti ve hızla geçip giden Pençe'nin ense köküne müthiş bir yumruk indirip adamı sersemletti. Pençe hemen toparlandı, Murphy'ye döndü.
"Vay canına, Profesör; epey çalıştın galiba!"
Ama Pençe'nin ilk saldırısı pek ciddi değildi. İlk hamlesinin amacı sadece Murphy'nin tepkisini ölçmekti. Birden çö-melip bacağıyla bir daire çizdi ve Murphy kendini yerde buldu. Öne doğru bir perende atıp doğruldu Murphy, ama Pençe bu kez onun kaburgalarına bir yan tekmeyle vurdu ve masaya doğru fırlattı onu.
Murphy kalktı, nefesini tuttu. Soluğu kesilir gibi olmuştu. Ciğerlerindeki havayı yavaşça dışarı verdi, ağzını kapadı

ve burnundan derin bir nefes aldı. Her iki ayağı da yere sıkıca basıyordu ve hiçbir acı hissetmiyordu.
Pençe gülümseyerek ilerledi.
Murphy'ye doğru müthiş bir tekme savurdu. Murphy son ana kadar bekleyip birden eğildi, tekmeyi savuşturdu ve çenesine indirdiği bir topuk darbesiyle onu geriye doğru attı. Pençe çenesini ovarak doğruldu, yüzü birden asılmıştı.
"Seni biraz fazla küçümsedim galiba, Murphy. Hatırladığımdan çok daha iyi görünüyorsun. O halde oyunu bırakalım da bitirelim şu işi."
Pençe bunu söylerken elini sırtına attı ve belinden iki fırlatma bıçağı çekip çıkardı. Sonra sırıttı. "Belki pek adilce bir dövüş olmayacak ama bunu kim bilecek ki?"
Kollarını aniden kaldırdı, iki bıçağı birden aynı anda fırlattı. Murphy gümüş renkli hareketi o saniyede gördü, hiç düşünmeden kendi sağma doğru daldı ve oradaki parmaklığa çarptı. Eski tahtalar çatırdayarak kırıldı ve Murphy karanlığa yuvarlandı. Pençe parmaklığın kırıldığı yere gelip aşağı baktı, Murphy' nin düşerken çıkardığı boğuk çarpma sesini duymak istedi. Parıldayan vazoyu aşağıya doğru tutup tahta döşemede yatan Murpy'ye baktı. Murphy kımıldamıyordu.
Pençe bir an için onun arkasından atlamayı düşündü, ama riski göze alamadı. Murphy bu durumda hiçbir yere gidemezdi ve eğer şu anda sağ olsa bile, gemi enkazı toprak kayması sonucu uçuruma giderken nasıl olsa ölecekti.
Pençe sırt çantasını aldı, rampadan üst kata çıktı ve pencere deliklerinden birine gidip dışarı süzüldü. Geminin çatısına çıktı ve etrafa bakındı. Toprak kaymasını başlatacak patlayıcıları yerleştirmeden önce kaçış yolunu saptamak istiyordu. Patlayıcıları ancak yaklaşık 500 metre dik olarak tırmandıktan sonra yerleştirebilecekti.
Gemi enkazının arkasından tırmanmaya başladı ve hafif bir sesle, "Elveda Murphy," dedi.

343

KIRK BEŞ

BAYER, LIDNDQUIST VE Whittaker, Huey helikopterde oturmuş, altlarında uzayıp giden uçsuz bucaksız karlı araziyi seyrediyorlardı. Nuh'un Gemisi'ne ancak üç günlük zor bir tırmanıştan sonra ulaşabilmişlerdi, ama onları sıcak duşların, rahat yatakların ve güzel yemeklerin beklediği Doğu Bayazıt'a sadece bir saat yirmi dakika sürecek bir uçuştan sonra varacaklardı. Günlerden beri ilk kez olarak rahatlıyorlardı. Zor koşullarda yapılan çalışmalar sona ermişti artık.

Whittaker bir ara sağ aşağıda bir yeri gösterdi, "Hey, Vern! Geçidin yanındaki şu düzlüğe inebilir misin?" diye sordu.

"Neden?"

"Arkasında Ağrı Dağı ile birlikte helikopterin fotoğrafını çekmek istiyorum. En fazla on dakika sürer."

"Elbette, hemen ineriz. Ama Julie ve Kevin için bana da büyük boy bir resim vereceksin, tamam mı?"

Whittaker güldü, "Sanırım bunu ayarlayabiliriz," dedi. "Diğer uydu telefonunu yanıma alacağım, böylece sana helikopteri nerede tutacağını söyleyebilir ve güzel pozlar alabilirim."

VVhittaker pilotla konuştuktan sonra yine arkaya geçti ve ne yapacaklarını Bayer ve Lindquist'e söylerken, onlar da gülerek baş salladılar. Whittaker sırt çantasını açıp kendisine gerekli malzemeyi ve kamerayı çıkarırken, Vern de helikopteri kayalık arazideki küçük düzlüğe yavaşça indirdi.

345

"Hazırlanmak için bana iki dakika ver ve sonra karlardan yaklaşık 30 metre kadar irtifada güneyden bir geçiş yap. En güzel fotoğrafları nerede çekebileceğimi sana ancak ondan sonra söyleyebilirim."

Fotoğrafçı helikopterden aşağı atlarken Vern de, "Tamam, anlaşıldı," diyerek parmağıyla tamam işareti yaptı.

Whittaker yükselen helikoptere baktı, güneye doğru yürüdü. Helikopterin gözden kaybolmasını bekledi, sonra uydu telefonunun tuşlarına bastı.

"Duyuyor musun beni, Vern?"

"Çok iyi duyuyorum, Larry."

"Güzel. İlk geçişi yap, sonra yarım mil kadar uzaklaş ve geri dön. Bu uçuş sırasında sizin filminizi çekeceğim."

"Anlaşıldı!"

Vern Peterson arkasında Ağrı Dağı olmak üzere ilk geçişini yaptı. Hava o kadar açık ve güzeldi ki Whittaker, helikopterdeki Bayer ve Lindquist'in gülümseyen yüzlerini rahatça görebiliyordu. Geçiş sırasında her ikisi de ona el salladılar.

VVhittaker ikinci geçişte yine onların filmini çekti ve sonra uydu telefonunu açtı.

"Vern, boğazın içine alçalıp benim görüş alanımdan çıkarak sonra tekrar tırmanır mısın? Arkada Ağrı varken helikopterin zirvede bir tepenin arkasından aniden ortaya çıkışını çekmek çok güzel olacak. Ben sana dumanı söyleyene kadar tırman ve sonra o noktada hover uçuşu yap (yer değiştirmeden havada durmak).

Vern, "Kolay," dedi.

Helikopter döndü ve alçalarak boğazın kenarında gözden kayboldu. Önce derin bir sessizlik oldu ve sonra VVhitta-

346

ker rotor pallerinin gürültüsünü tekrar duydu. Helikopter sanki karların içinden çıkmış gibi yükseliyordu.

Whittaker, ödüllük bir film olacak bu, diye düşündü, ama ne yazık ki kimse seyredemeyecek.

"Güle güle, Vern! Buraya kadar getirdiğin için teşekkürler."

Vern onun söylediğini anlamamış gibi şaşkın bir ifadeyle, "Ne dedin, Larry?" diye sordu.

Whittaker ona cevap vermedi, uydu telefonunu kapayıp çantasına koydu ve küçük bir uzaktan kontrol kutusu çıkardı. Başını kaldırdı ve keskin bir dönüşle tekrar boğaza dalan

helikopterin arkasından baktı. Sonra kendi kendine, "Tehlikeden uzaklaşma konusundaki içgüdülerin güçlü, Vern," dedi. "Ama yine de yeterince güçlü sayılmaz."

Helikopter boğazın kenarında gözden kaybolurken, Whittaker elindeki küçük kontrol kutusunun kırmızı düğmesine bastı.

Duyulan müthiş patlamayla beraber portakal rengi alevler gökyüzüne doğru yükseldi ve siyah helikopter parçaları yere yağmaya başladı.

VVhittaker yere düşen helikopter parçalarından kurtulmak için uçurumun kenarından koşarak uzaklaştı. Kamerasını ve malzemesini toplayıp sırt çantasına koydu, enerji almak için bir parça çikolata çıkarıp yedi; karlı tepeleri seyretti bir süre, sonra çikolata kağıdını yere attı ve onun rüzgârda uçuşuna baktı.

İçini çekerek kendi kendine, "Doğu Bay azıt'a kadar helikopterle gitmek çok daha iyi olacaktı kesinlikle," diye söylendi. "Ama ne yaparsın, iş iştir."

Uydu telefonunda bir başka numara tuşladı. "Ben Whit-taker," diye konuştu. "İş tamamdır." Bir süre dinledi ve son-

ra, "Kurtulan mı?" diyerek gülümsedi. "Hiç kurtulan yok. Bebek dört Temmuz fişekleri gibi patladı."

Whittaker keçi yolundan Doğu Bayazıt'a doğru inerken, helikopterin yanmış parçaları geçidin yan tarafındaki yamaçta karların arasına düştü ve kenardaki kayalardan bir kısmı uçuruma yuvarlandı. Helikopterin enkazından 30 metre kadar mesafede yatan Vern Peterson başını yavaşça kaldırıp gözlerini açtı. Bayer ve Lindquist'in de kendisi gibi helikopterden zamanında atlayıp atlamadıklarını anlamak için başını çevirip bakmayı denedi, ama onların patlamada yanarak öldüğünü tahmin ediyordu. Onu kurtaran, eski savaşçılarda bulunan altıncı hissi olmuş ve neler olduğunu tam zamanında anlayıp atlamıştı helikopterden.

Vern tekrar gözlerini kapadı ve karların üstüne uzandı. O anda Vietnam'ı hatırladı. Bir pirinç tarlasında, enerjisini toplamak için kımıldamadan yattığını tahayyül etti. Onu kurtarmak için birliğinin bir başka helikopter göndermesini bekliyordu.

Ama burası Ağrı Dağı idi.

Şimdi kim kurtaracaktı onu?

KIRK ALTI

PATLAMAYI DUYAN AZGADYAN birden olduğu yerde durdu. Çocukluğundan beri Ağrı Dağı'nda yaşıyordu ve dağdaki seslere iyice alışmıştı. Fakat bu seferki değişik bir gürültüydü. Bir çığ ya da toprak kaymasına, yuvarlanan kaya seslerine benzemiyordu. Daha önce hiç duymadığı bir gürültüydü bu. Fakat içgüdüsel olarak bunun ne olduğunu anlamış gibiydi. Başını çevirip gürültünün geldiği yöne baktı ama bir şey göremedi. Ama sonra uzaklarda, boğaz yakınlarında göğe yükselen dumanları fark etti.

Azgadyan Nuh'un Gemisi'ne doğru başka bir yoldan tırmanırken, helikopterin önce ikinci kampa ve sonra da boğaza doğru uçtuğunu görmüştü. Helikopter eğer boğazın dibine düştüyse içindekilerden hiç kimse kurtulmuş olamazdı.

Azgadyan adımlarını hızlandırdı. Nuh'un Gemisi altındaki vadinin tabanında bulunan düzlükten fazla uzakta değildi o sırada. Bir süre sonra düzlüğe ulaştı ve başını kaldırıp gemi enkazına baktı. Oralarda hiç kimseyi göremedi. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hisseder gibiydi.

Gemiye oldukça yaklaşmıştı, yarı yola gelmiş gibiydi ve o sırada keskin gözleri gemi enkazının üst tarafında, karların üstünde bazı hareketler fark etti. Gözlerini kısarak bembeyaz kar örtüsüne bir kez daha ve dikkatle baktı. Üzerine beyaz kutup tulumu giymiş biri zigzaglar çizerek dimdik yamaçta

yukarı doğru tırmanıyordu. O adam orada ne yapıyordu? O bölgede her an bir çığ düşebilirdi. Tepeye tırmanan adam çığın altında kalabilir ve gemi enkazının üstüne de tonlarca kar yığılabilirdi.

Azgadyan çok geçmeden gemi enkazının yanına ulaştı ve karların üstünden geminin çatısına tırmandı. Sonra başını kaldırdı ve dik yamaca baktı. Beyaz tulumlu adam hâlâ yukarı doğru tırmanıyordu.

Azgadyan elini torbasına attı ve bir el feneri çıkardı. Pencere deliklerinden birinin önüne gitti ve geminin içine süzüldü. Kısa bir süre durdu ve etrafı dinledi. Kendi nefesinden başka ses duyulmuyordu içerde. Rampadan aşağı, her kata indi ve etrafa baktı.

Reinhold'un vücudu soğumuştu onu bulduğunda. Küçük bir kan gölü içinde yatan Hodson'un cesedi ise hâlâ sıcaktı. Sonra gözlerini kaldırdı, kesik başı gördü.

Azgadyan ürperdi, içini çekti ve haç çıkararak eski bir duayı okumaya başladı.

Beyaz tulumlu adam mı öldürdü bunları acaba? Nasıl bir kötülüktür bu?

Odadan çıkarken yan tarafta kırılmış olan parmaklığı gördü. Yavaşça ve dikkatle kenara yaklaşarak fenerini aşağı tuttu ve orada birinin daha yattığını gördü. Geri dönmek üzereydi ki aşağıda yatan adamın göğsünün yavaşça inip kalktığını fark etti.

Adam yaşıyor, diye mırıldandı, donup ölmeden önce onu çıkarmalıyım buradan.

Azgadyan aşağı indi, yaralı adama baktı; kendisiyle Nuh'un Gemisi hakkında konuşan adamdı bu. Biraz zorlansa da Murphy'yi omuzlayıp yukarı taşıdı ve pencere deliğin-

den yavaşça itip çatıya çıkardı. Sonra tekrar gemiye girdi, sandığın bulunduğu odaya gitti. Hodson ve Reinhold'un sırt çantalarını buldu, onların içinden bir uyku tulumu, iplerini ve buz baltalarını alarak tekrar yukarı çıktı.

Geminin çatısına çıkan Azgadyan tekrar tepeye baktı. Beyazlı adam sanki ne yaptığını iyi biliyormuş gibi hâlâ tırmanıyordu.

Bir çığ düşmesine neden olacaktı bu adam.

Azgadyan Murphy'nin göğsünden geçirip bir ip bağladı ona ve iki buz baltasıyla uyku tulumunu geminin çatısından aşağı attı. Sonra Murphy'yi çatının kenarına getirdi, iple aşağı, karların üstüne sarkıttı. Sonra kendisi de aşağı indi, bıçağını çıkardı; uyku tulumunun iki ucuna iki delik açarak iki ipi bunlardan geçirdi ve sıkıca bağladı. Bu iş bitince iplerin diğer uçlarını aldı ve bu uçlara da birer tane buz baltası bağladı. Murphy'yi sürükleyip uyku tulumunun yanına götürdü ve içine yatırdı onu. İki baltayı kara sapladı. Murphy'yi sırta doğru itti. Uyku tulumu sırta kadar çıktı sonra onu aşarak, oradan yavaşça kaymaya ve yamaçtan aşağı doğru inmeye başladı. Uyku tulumu iplerin sonuna kadar kaydı. Ucunda baltalar bulunan iplerin gerilmesiyle durdu.

Azgadyan buz baltalarından birini karlardan çekip çıkardı. Diğerinden yaklaşık altmış santim kadar aşağı sapladı. Sonra aynı şeyi ikinci baltayla yaptı. Bu işleme devam ederek Murphy'yi aşağıdaki vadiye doğru indirmeye başladı. Murphy'yi vadinin dibine indirince başını kaldırıp tekrar yukarı, tepeye baktı, beyazlı adam orada bir noktada durmuştu.

Azgadyan Murphy'yi düzlüğün diğer yanına kadar sürükleyip götürdü. Dağın diğer yamacından aşağı doğru sarkıtarak indirmeye başladı. Patlamayı ve çığın uzaktan gelen gürültüsünü duyduğunda güvenli bir yere varmışlardı.

Bir ara durdu. Çığın son gürültüsünü dinledi. Karlar boş geminin içine doluyor ve üstüne yığılıyor olmalıydı. Nuh'un Gemisi'ni bir daha asla göremeyeceğini anladı. Üzüntüyle yüzünü buruşturdu.

Mağaraya vardıklarında hava kararmaya başlamıştı. Az-gadyan meşalesini yakıp duvardaki bir oyuğa taktı ve pro-pan ocağında biraz çorba ısıttı. Mağaranın havası biraz ısınmış gibiydi. Uyku tulumunun fermuarını açtı. Murphy'nin vücut ısısını kontrol etti. Murphy'nin vücudunda hiçbir kırık bulamamıştı. Azgadyan çorba ve kuru bir ekmek parçasından oluşan yemeğini yemeden önce uyku tulumunun üstüne birkaç kürk örttü. Yemeğini bitirdikten sonra düşünmeye başladı, birkaç zor karar vermesi gerekiyordu. Murphy geceleyin kendine gelirse ona biraz sıcak sıvı içirmesi gerektiğini biliyordu, yoksa adam sabaha çıkamaz, ölür giderdi.

Daha önce duyduğu gürültünün, geçide düşüp parçalanan helikopterden geldiğini kesin olarak anlamıştı artık. Eğer o kazadan sağ çıkan biri varsa, yardım gitmediği takdirde kesin olarak ölürdü. Ellerini birleştirdi ve Tanrıdan kendisine yol göstermesini diledi.

Birkaç dakika sonra mağara girişinde bir ses duydu. Duvara dayalı duran değneğini sessizce aldı, mağara girişine doğru ilerledi. Mağaraya girmek isteyen biri, bunu yapabilmek için başını eğmek ve biraz eğilmek zorundaydı, bu da Azgadyan için bir fırsat olacaktı.

Dışarda birinin girişi örten póstekileri kenara doğru ittiğini gören Azgadyan saldırıya hazırlandı, değneğini başının üstüne kaldırdı. Birisi içeri girmek için bir adım daha atarsa...

Değnek hızla aşağı doğru inerken kızıl saçlı ve soluk yüzlü bir baş gördü. İçeri girmeye çalışan şahıs ona baktı ve

bir çığlık attı. Azgadyan değneğinin yönünü tam zamanında değiştirdi ve değnek kimseye zarar vermeden yere çarptı. Bu, bir kadındı. Azgadyan onu korkutmamak için gülümsedi, elini uzattı. Isis hâlâ titrerken onun elini sıktı ve mağaraya girdi. Azgadyan Murphy'yi gösterdi, "Buraya gelmeniz çok iyi oldu," dedi. "Tanrı duamı kabul etti ve sizi gönderdi buraya." Bir an sustu; sonra helikopter kazasını ve Murphy'yi nasıl bulduğunu anlattı. "Şimdi gitmeliyim. Onun yanında kaim, eğer kendine gelirse bir şeyler içmeli. Ateşin yanında biraz çorba var. Tanrı izin verirse sabah burada olurum."

Pelerinini sırtına attı, torbasını aldı ve mağaradan çıkmadan önce dönüp Isis'e baktı. Baygın adamın yanına diz çöken kadının yüzünde büyük bir şefkat, bir sevgi ifadesi vardı. Azgadyan, onu kurtaracak biri varsa o da bu kadındır, diye düşündü.

KIRK YEDİ

ISIS GECEYİ, MURPHY'YE alçak sesle bir şeyler anlatıp onu komadan çıkarmaya, uyandırmaya çalışarak geçirdi.

"O çadırda yalnız başıma kalınca çok korktuğumu kabul ediyorum, Michael. Bir ara delireceğim sandım. Sonra rüzgâr kesilip kar yağışı durunca dağdan aşağı inmeyi denemek istedim, nereye kadar ineceğimi bilemiyordum elbet." Durdu ve güldü. "Bunu düşünmem bile çılgınlıktı, biliyorum, ama galiba aklım başımda değildi pek. Aşağı inerken bir tipi başlasa ve yolumu kaybetsem ne yapardım bilemiyorum. Her neyse, bir süre sonra dağın bu yamacında bir ışık görür gibi oldum. Önce bunun teröristlerin sığındığı bir mağara olabileceğini düşündüm ve dehşete düştüm... Daha doğrusu ne düşündüğümü bilmiyorum. Ama içimden gelen bir ses buraya gelmemi söyledi bana." Isis dur-du,Murphy'nin hafifçe inip kalkan göğsüne baktı. "Ama geldiğim için çok mutluyum."

"Ben de öyle."

"Murphy!"

Murphy gözlerini açmış, gülümsemeye çalışıyordu.

Isis Murphy'nin elini yakaladı ve avuçları içinde sıktı. "Kendine geldin! Tanrıya şükürler olsun!"

Isis şimdi hem gülüyor hem de ağlıyordu; ama, sonra onun elini bıraktı ve dikkatli olması gerektiğini düşündü.

Murphy kendini henüz tam olarak toparlamış sayılmazdı. Isis ateşin yanına gitti. Orada sıcak duran bir tas çorbayı alarak ona getirdi.

Murphy bir şeyler mırıldandı ama Isis parmağını dudaklarına götürüp onu susturdu.

"Konuşma, Michael! Şunu içmeye çalış lütfen. Azgadyan bu çorbanın içinde şifalı otlar olduğunu söyledi. Seni geminin içinde bulan da o adam. Buraya kadar getirmiş seni."

Murphy'nin ağzına bir kaşık çorba vermek istedi ama Murphy onun elini itti ve boğuk bir sesle, "Azgadyan ner-de?" diye sordu. "Neden burada değil?"

Isis içini çekti. "Helikopter düşmüş. Kurtulan olup olmadığını anlamak için kaza yerine gitti."

Murphy inledi.

"Azgadyan'ın boğaza yakın bir yerde, daha aşağıda bundan daha büyük bir mağarası daha var. Kendini biraz toparlayıp güçlen ki bir süre sonra oraya inebilelim. Şimdi sesini çıkarma ve bir şeyler yemeye bak; yapabileceğimiz başka bir şey yok şu anda."

Murphy kendini bıraktı ve yeniden uzandı. Konuşma bir yana, düşünemeyecek kadar yorgundu.

Gece uzarken şifalı otlar da etkilerini göstermeye başladı. Sabah olduğunda Murphy'nin başında müthiş bir ağrı vardı, sanki Mike Tyson'la on rauntluk boks maçı yapmış gibiydi, ama baş ağısından başka bir şeyi olmadığı belliydi. Azgadyan'm aşağıdaki ikinci mağarasına inmek ve helikopterden kurtulan olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Murphy kendisini iyice güçlü hissettiğinde yola çıktılar ve iki saatlik zorlu bir yürüyüşten sonra Isis dağın yamacında büyük bir mağara girişi gördü, yolun otuz metre kadar yukarısındaydı.

356

Isis, "işte şurası olmalı/' dedi.

Mağaranın girişi, gece kaldıkları mağaranın girişinden biraz daha genişti ama içerisi çok büyüktü. İçerde pek çok da malzeme vardı. Propan ocağı olan küçük bir mutfak, kabaca yapılmış bir masa ve birkaç sandalye gördüler. Yerlere halı gibi postlar serilmişti. Duvarlarda garip resimler vardı. Resimler çok kirlenmiş ve eskimişti ama Nuh'un Gemisi'nin inşa edilişini, sellerde yüzüşünü ve hayvanların gökkuşağı altında karaya çıkarılışını temsil ediyorlardı.

Murphy, "Azgadyan!" diye bağırdı "Burada mısın?"

Yatak odası olarak kullanılan bir bölümün girişindeki hayvan postu aralandı. Azgadyan gülümseyerek dışarı çıktı.

"Hoş geldiniz, dostlarım. Bu hanım arkadaşın sana çok iyi bakmış."

Murpy, Isis'in elini tuttu; "Evet, öyle," dedi, "Ama sanırım beni gemi enkazından kurtaran sensin. Hayatımı sana borçluyum."

Azgadyan hafifçe eğildi ve sesini çıkarmadı.

Murphy düşünceli bir ifadeyle ve tereddüt içinde, "Şey, orada..." dedi ve sustu.

Azgadyan onlara yaklaşmalarını işaret etti. Yatak odası olarak kullanılan bölmeye girince yerde hasır üzerinde yatan birini gördüler.

Bu, Vern Peterson'dı.

Murphy onun yanına diz çökerken, "İyi mi?" diye sordu.

"İyi olacak; birkaç yeri kesilmiş ve sanırım ayak bileği burkulmuş. O patlamadan nasıl kurtulmuş anlayamadım doğrusu."

Isis gülümseyerek, "Bu bir mucize olmalı," dedi. "Galiba mucizelere inanacağım artık."

357

Tam o sırada bir bağırış, arkasından boğuk bir gülüş ve sonra da bir öksürük sesi duyuldu.

Azgadyan gülümseyerek, "Sanırım arkadaşınız kendine geldi," dedi.

Murphy hemen eğilip Vern'e sarıldı, gözyaşlarını artık tutamıyordu.

"Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin, Vern; eski dostum!"

Vern yine öksürmeye başlarken, "Ben de öyle," demeyi başardı.

Murphy onun öksürüğünün kesilmesini bekledi, "Ne oldu, Vern?" diye sordu. "Sadece sen mi kurtuldun kazadan?"

Vern Peterson üzgün bir ifadeyle başını salladı: "Dağdan aşağı doğru uçuyorduk. VVhittaker film çekeceğini söyleyip bir düzlüğe inmemi söyledi," diyerek anlatmaya başladı. "Helikopterden indi, uydu telefonuyla konuşuyorduk onunla ve birden söylediği bir şey hiç hoşuma gitmedi. Sonra onun bir uzaktan kumanda kutusu çıkardığını görünce niyetini anladım ve sezgilerimi izledim. Helikopteri boğazın içine uçurdum, radyo dalgalan belki oraya ulaşamaz diye düşündüm ama geç kaldım; kendimi aşağı attım." Durdu ve bir an düşündü, sesi heyecandan titriyordu; "Bayer ve Lindqu-ist'e anlatacak kadar zamanım yoktu. Onların da beni görüp peşimden atlayacaklarını sandım, ama sanırım..." Daha fazla konuşamayacaktı ve sustu.

Murphy dişlerini gıcırdattı, "Whittaker," diye homurdandı. "Ondan hiç kuşkulanmamıştım."

Vern doğrulup oturdu, "Diğerleri nerede?" diye sordu. "Reinhold ve Hodson neredeler?"

Murphy, "Öldüler," diye cevap verdi.

358

"Nasıl?"

Murphy de konuşmakta güçlük çekiyordu. Kendini zorlayarak, "Pençe," dedi. "Tam bir pislik torbası; o adam bir canavar. Bizi Nuh'un Gemisi'ne kadar izlemiş olmalı. Neredeyse beni de öldürüyordu. Azgadyan olmasaydı şu anda bir çığın altında gömülmüş olacaktım. VVhittaker herhalde Pençe ile birlikte çalışıyordu. Tüm ekibi ortadan kaldırmayı planlamış olmalılar."

Durdu ve Isis'e döndü. "Şükürler olsun ki kamptan ayrılıp o mağarayı bulmuşsun. Yoksa Pençe gelip seni de bulurdu."
Isis o adamla tekrar karşılaşmayı düşününce titredi.
Vern, "Peki ama Pençe denen bu adamın bizimle derdi ne ki?" diye sordu. "Bizden ne istiyor?"
Murphy hiç düşünmeden, "Nuh'un Gemisi'ndeki gizem," dedi. "Reinhold orada bulduğumuz bronz plakalarda bazı talimatlar yazılı olduğunu keşfetti; Filozof Taşı denen bazı talimatlardı bunlar."
Vern Peterson şaşkın gözlerle ona bakıyordu.
"Bir metali başka bir metale dönüştürme yöntemi. Örneğin kurşunu altına ya da platine dönüştürme gibi. Reinhold'un söylediğine bakılırsa, elinde yeterli miktarda platin olan bir insan dünyanın enerji kaynaklarını kontrol altında tutabilirmiş. İşte, bazı insanların elde etmek için kolayca cinayet işleyebileceği gizem bu."
Vern onun söylediklerini anlamaya çalışıyordu. "Ee, Pençe denen bu karakter dünyanın hakimi olmayı mı planlıyor yani?"
Murphy düşünceli bir ifadeyle, "Pençe, insan öldürmekten zevk alıyor. Asıl onu bu işe iten güçler var," dedi.
"Kim bu adamlar peki?"

"Bunu ben de bilmek isterdim, Vern. Tüm bildiğim bunların kötü insanlar olduğu ve durdurulmaları gerektiği."
Murphy ayağa kalktı ve onları ilgiyle dinleyen Azgad-yan'a döndü. "Azgadyan, benim hayatımı iki kez kurtardın, şimdi de aynı şeyi arkadaşım için yaptın. Sana hayatlarımızı borçluyuz ve bu borcu nasıl öderiz bilemiyorum. Ama söyler misin bana, nasıl oldu da bu dağ yaşamını seçtin? Neden buralarda yaşıyorsun?"
Azgadyan ciddi bir ifadeyle onlara baktı; bir an düşündü sonra, "Sanırım bunu sormaya hakkınız var," diye konuştu. "Ben kutsal geminin bekçilerinden biriyim. Benim ailem yüzyıllardır yapıyor bu işi. Aziz Yakup denen keşişe kadar gider bu iş. Nuh'un Gemisi'ni koruma işini benim Ermeni atalarıma veren odur. İhtiyaçlarımı aşağı köyde bulunan akrabalarım ve dostlarım karşılar. Ben bu dağda nöbetçilik görevimi iki yıl sürdüreceğim, sonra bu görevi benden başka biri alacak. Ama bir süre sonra bu göreve yine döneceğim."
Vern duyduklarına inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Bunlar bana masal gibi geliyor, dostum."
Murphy, "Nuh'un Gemisi'ni bulan, gemiden parça ve eşya alan çok kişi oldu mu peki?" diye sordu.
Azgadyan, "Yüzyıllar boyunca sadece birkaç kişi oldu," diye cevap verdi. "Ama kutsal eşyaların çoğunu geri almayı başardık biz."
Isis dayanamadı; "Gemiyi nerede bulabileceğimizi neden söyledin bize? Neden diğerleri gibi aramamız için bizi de bırakmadın?" diye sordu.
Azgadyan Murphy döndü. "Senin davranışlarında... samimiyetinde bir şeyler vardı," diye konuştu. "Amacın güçlüydü. Senin buraya Nuh'un Gemisi'ni yağmalamak için gel-

mediğini anladım. Yıllardan beri senin gibi dürüst birinin gelip gemiyi bulmasını istiyorduk. Bu dünyaya bir kötülüğün geleceği yazılmıştır. Bu kötülük o kadar büyük ve güçlü olacak ki, pek çok insan Tanrı yolundan sapacaktır." Durdu, başını salladı. "Pençe dediğin şu adam;. Sanırım, o da bu kötülüğün parçalarından biri. Tanrının kötülüğe karşı hükmünü insanlara hatırlatmak için Nuh'un Gemisi'ni ortaya çıkarma zamanının geldiğine inanıyoruz. Bunu yapacak olan adamın sen olduğuna da inanıyoruz."
Michael birden ne söyleyeceğini bilemedi. Tanrının, İsra-iloğullarına yol göstermesini istediği Musa gibi hissetti bir an kendini. Musa Peygamber Tanrıya, başka birini seçmesi için dua etmişti. Murphy de o anda bu iş için kendinden daha iyi ve güçlü birinin seçilebileceğine inanmak istedi.
"Ama Nuh'un Gemisi gitti, öyle değil mi, Azgadyan?"

Azgadyan üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Çığ onu tonlarca karın altında bıraktı. Ama onun durduğu yer zaten hep dengesizdi. Sanırım enkaz kalıntıları artık buzulun bir yarığında kaybolup gidecek. Belki hiç kimse artık göremeyecek."

Isis içini çekti. "Peki ama onun gerçekten var olduğunu nasıl kanıtlayacağız? Ondan aldığımız eşyalar ne olacak?"

Murphy birden, "Sırt çantam!" diye söylendi. "Vern'in alması için gemi enkazının yanına bırakmıştım çantamı. Belki hâlâ ordadır!"

Mağaranın kapısına yöneldi ama Azgadyan elini uzatıp omzuna koyarak Murphy'yi durdurdu. Sonra başını iki yana salladı; "Çanta gitti," dedi.

Murphy başını elleri arasına aldı; inler gibi, "O halde bronz plakaları Pençe aldı," dedi, "Sır onun elinde!"

Isis de üzgün bir ifadeyle, "Nuh'un Gemisi'nin varlık kanıtları da," diye ekledi.

Murphy biraz düşündü, "Azgadyan, bizim için zaten çok şey yaptın," diye konuştu. "Ama şu arkadaşım Vern Doğu Bayazıt'a gidecek duruma gelene kadar bakarsan ona, sana tekrar ve sonsuza kadar minnettar olacağım. Tüm bu yaptıklarını sana geri ödemek için keşke şu anda bir şeyler yapa-bilseydim."

Azgadyan elini hafifçe salladı, "İyi kalpli, dürüst araştırmacılara göz kulak olmak zaten biz bekçilerin görevidir," diye konuştu. "Bana hiçbir borcun yok senin. Ama senden bir şey isteyeceğim. Tanrı insanlara senin aracılığınla bir mesaj göndermek isterse O'nu iyi dinle."

Murphy onun gözlerine baktı. "Tanrı bana ne emredense etsin, onu yerine getirmek için elimden geleni yapacağım." Isis'e döndü ve hafifçe omuzlarından tuttu onu.

"Sen de burada kal, Isis. Vern'e bakma konusunda Az-gadyan'a yardımcı olacağına eminim."

Isis gözlerini kısarak onun yüzüne baktı. "Peki sen ne yapmayı düşünüyorsun şimdi?"

Murphy bir an düşündü ve sonra, "Pençe'nin peşinden gideceğim," dedi.

Genç kadının yeşil gözlerinde büyük bir heyecan ve korkunun parıltıları yanıp söndü. "Yapma bunu, Murphy. Sen aklına gelen her şeyi kolayca yapabileceğini sanıyorsun, değil mi? Ama bu kez böyle olmayacak bu."

"Ne demek istiyorsun sen?"

Isis meydan okur gibi baktı onun yüzüne; "Demek istediğim şu," dedi, "Ben de seninle geliyorum."

KIRK SEKİZ

SHANE BARRINGTON ELİNDEKİ antika kristal kadehi havaya kaldırdı. "Şerefe ve bunun gibi çok güzel anlara," dedi.

Kadeh tokuşturdular ve şampanyadan birer yudum aldılar. Stephanie mutlu bir gülümsemeyle, "Geçen yemek randevumuzu iptal ettiğinde biraz hayal kırıklığına uğramıştım," dedi. "Ama bu, o akşamı telafi edecek."

Aslında Barrington'un hazırladığı ortam, kentin lüks res-toranlarındaki ortamlardan çok daha muhteşemdi. Barring-ton İletişim Şirketi binasının en üst katı tam bir çiçekçi dükkanına dönüştürülmüştü. Dairenin tüm boş zeminleri çiçeklerle süslüydü. Her tarafa çok güzel kokular püskürtülmüş, yerlere gül yaprakları serpilmişti.

Barrington da gülümsedi, "Çok çalıştığın için seni takdir ettiğimi göstermek istedim, Stephanie," diye konuştu. "Ve daha çok da sadakatin için. İnsanlara soru sormaktan ne kadar hoşlandığını biliyorum. Ne de olsa bu senin işinin gereği. Ama senden istediğim hiçbir şeyi sorgulamıyorsun; önemli olan da bu. Sana bu nedenle güveniyorum."

Stephanie konuşurken çok dikkatliydi. "Aldığın kararlar için çok iyi nedenlerin olduğuna eminim. Sana her zaman neden diye sormama hiç gerek yok. Ne de olsa sen benim pat-ronumsun."

Barrington kadehini yeniden kaldırdı ve bu kez şampanyayı sonuna kadar içti. "Doğru. Ama şu muhabir dilini tutmanın senin için çok güç olduğunu biliyorum. Onun için bu gece sana özel bir izin veriyorum, bana istediğini sorabilirsin. Ve ben de sana cevap vereceğim."

Stephanie yine gülümsemeye çalıştı ama birden endişe-lenmişti. Barrington'un metresi olmayı ve onun her istediğini yapmayı kabul ettiğinde, merak ettiği pek çok şey vardı. Bu adam dindarlara karşı neden adeta savaş açmıştı acaba? Michael Murphy ile neden bu kadar yakından ilgileniyordu? Bazı olayları daha başlamadan önce nasıl haber alıyor olacağını biliyordu? Fakat genç kadın zamanla merakını yenmeyi başarmıştı. Bulunduğu yeri muhafaza edebilmek için ödemesi gereken bedel buydu.
Ama sorular sormamasının bir başka nedeni daha vardı.

Stephanie alacağı cevaplardan korkuyordu. Shane Barrington gibi büyük işadamlarının bulundukları noktaya kurallara uyarak gelmediklerini bilecek kadar tecrübeliydi. Bu adamın da geçmişinde birkaç iskelet olduğundan emindi. Belki de gerçekten adam öldürmüştü Barrington, ama Step-hanie'yi endişelendiren bu değildi. Barrington'un para kazanmaktan, kendine güç toplamaktan başka şeyler de yaptığını sanıyordu. Stephanie'yi asıl endişelendiren de buydu işte. Bu adam belalı bir şeyler yapıyor gibiydi.

Bunu düşündüğü için kendine şaştı genç kadın. Onun lügatinde yoktu böyle şeyler aslında. Kötü, belalı ya da kötülük sözcüğünü kullanmaktan pek hoşlanmazdı. Gerçi bir tecavüzcü ya da seri katilden söz ederken bunu söyleyebiliyordu ama yine de bu tür sözcükleri kullanmaktan zevk almıyordu. Sadece bazı konuşmaları süslemek için geçerliydi bu tür söz-
364

cükler. Ama Barrington'la geçirdiği zamanlar arttıkça, bu sözcüklerin gerçekten bir anlam ifade ettiğini öğrenmeye başladı Stephanie. Ve aynı zamanda, bu adamdan nasıl kurtulabileceğini de düşünmeye başlamıştı.

Stephanie, Barrington'un soru beklediğini görünce, "Pekala," dedi. "İşte sana bir soru: Michael Murphy'nin Nuh'un Gemisi'ni aramak için bir araştırma gezisi düzenlediğini nereden öğrendin? Ayrıca FBI ajanı Hank Baines'in vurulduğunu tüm diğer TV kanallarından önce nasıl duydun?"

Barrington'un kaşları birden çatıldı. "Bu iki soru eder, Stephanie."

Stephanie'nin gözlerinin içine dik dik baktı ve genç kadın birden ürperdi; galiba biraz fazla ileri gitmişti. Ama Barrington'un yüz hatları birden yumuşadı ve gülümsedi. "Pekala, bu iki soru birbiriyle bağlantılı aslında, onları bir soru kabul edebilirim. Ama cevap vermeden önce bana bir söz vermeni istiyorum, Stephanie."
Stephanie yutkundu, "Elbette," dedi.

"Aptalca bir şey yapmayacağına dair söz ver bana, aksi takdirde senden... kurtulmak zorunda kalabilirim. Sana çok bağlandım, Stephanie. İlişkimizin kötü bitmesi beni çok üzer."

Stephanie şimdi gerçekten korkmaya başlamıştı. "Bak, eğer bana cevap vermek istemezsen anlarım. Ben sadece konuşma konusu açılsın diye sordum bunları."

Barrington, "Hayır, hayır," diye ısrar etti. "Sana söz verdim, sözüm sözdür." Durdu ve güldü. "Ben bile tutarım sözümü. Bilmek istediğini söyleyeceğim sana. Ve sonra sen de ailenin bir bireyi olacaksın." Bunu söylerken yüzünde meşum bir ifade vardı.
365

Stephanie tekrar ürperdi ve güç duyulan bir sesle, "Pekala," dedi.

Barrington birden ayağa kalkarak pencereye gitti ve bir çok kat aşağıda parlayan sokaklara baktı. Bir süre düşündü. Yine pencereden dışarı bakarak, "İflas etmek üzereydim," diye konuştu. "Şirketin çok borcu vardı ama bunu çeşitli muhasebe oyunlarıyla gizlemeyi başardık, fakat ben bu işi fazla gö-türemeyeceğimi biliyordum. Ve de yaptığım bazı yasadışı işler nedeniyle hapse girebilirdim. Birisi bu durumumu öğrendi. Başıma silah dayadılar ve bana reddedemeyeceğim bir teklifte bulundular. Dünyanın en büyük iletişim şirketi olmamız için bize beş milyar dolar yatırdılar. Ve beni bugün olduğum yere getirdiler. Bunun karşılığında onların her istediğini yapmam, girişimlerinde onlara yardımcı olmam gerekiyordu."

Stephanie hiç düşünmeden soruverdi, "Peki, neydi bunların girişimleri?"

Barington onun yüzüne baktı ve acı bir gülümsemeyle, "Ne miydi?" dedi; "Dünyayı ele geçirmek elbette."

Stephanie'nin karşısına oturdu, kadehini doldurdu ve bir dikişte bitirdi.

"Peki ama bunların Nuh'un Gemisi ve Michael Murphy ile ne ilgisi var, değil mi? Benim patronum olan, bana sahip olan bu insanlar tek-dünya yönetimi planlıyorlar. Aynı zamanda bir tek-dünya dini. Ve Murphy gibi insanlar da bunu İncil'den çıkarıyor, tahmin ediyorlar. O halde

Murphy gibilerin durdurulması gerekiyor. İnsanları direnme konusunda ikna edemeden önce durdurulmaları isteniyor."
"Ya Nuh'un Gemisi?"
"Evet, Nuh'un Gemisi. O gemi Ağrı Dağı'nda bulunursa, bu bulgu dostlarıma büyük bir darbe olacak. Böylece İncil'de

yazılı olanların doğru olduğu çıkacak ortaya, insanlar tek-dünya yönetimi hakkında İncil'de yazılı olanların doğru olduğuna ikna olacaklar. Bunu neden istemediklerini anladın mı şimdi?"
Stephanie başını salladı ama ne diyeceğini bilemiyordu. Barrington'un garip itirafı kafasını iyice karıştırmıştı. Dünyada bu tür gerçekten inanılmayacak şeyler mi oluyordu yani? Ve Stephanie de mi karışacaktı bu işlere?
"Peki ya Baines? O adamla sorunları neydi?"
"Bundan pek emin değilim. Sanırım benim patronların CIA'da haber kaynaklan vardı ve Baines de onları meydana çıkarmak üzereydi. Onun için öldürmüş olmalılar."
Stephanie kendini boşluğa düşen bir asansörün içindeymiş gibi hissediyordu, başı dönmeye başlamıştı. Bu asansör cehenneme kadar düşebilirdi herhalde.
Stephanie birden zihninde bir umut sesi duyar gibi oldu. Bu hafif ses, bunun belki de bir kurtuluş fırsatı olacağını söylüyordu ona. Bu fırsattan yararlanarak çok da kötü bir insan olmadığını kanıtlayabilirdi. Eğer Barrington ona güvenirse ve Stephanie de bu güvene layık olarak onun sırrını gizlerse, Barrington onu öldürtmek zorunda kalmayacaktı ve Stephanie de o zaman bir farklılık yaratabilirdi.
Stephanie kafasında bir plan yapmaya başlamıştı bile. Her şeyden önce Murphy ile temasa geçmeliydi.
Peki ama neredeydi Murphy?

KIRK DOKUZ

MURPHY ÜZERİNDE BİR çok küçük dükkanın bulunduğu dar sokakta durdu, ellerini kalçalarına koydu.
"Bunların hepsi birbirine benziyor Isis. Doğru yeri nasıl bulacağız burada?"
Isis, "Uzakta olamaz/' dedi. "Adam yanımıza gelip bizimle konuştuğu zaman müzeye yakın bir yerdeydik. Sonra da onun arkasından yaklaşık beş dakika yürüdük. Müzenin bir buçuk kilometre kadar yakınlarında olmalı."
"O bir buçuk kilometrelik yerde bir sürü birbirine benzer sokak ve bina vardır. Saatlerce arayabiliriz."
Murphy bunu söylerken birden yüzünü buruşturdu.
Isis merakla ona baktı, "Bacağın mı ağrıyor?" diye sordu.
Murphy kalçasını ovarak, "Önemli bir şey değil," dedi, "İyiyim ben."
Isis, "Yaklaşık on metre yüksekten sert ahşap zemine düşmüşsün," dedi. "Bir yerinde açık bir yara olmaması şaşırtıcı bir şey. Siz erkekler canınız yandığında neden sesinizi çıkarmazsınız acaba?"
"Bunu tartışmanın ne yeri ne de zamanı şimdi. Bunları ancak bronz plakayı ve Pençe'yi bulduktan sonra tartışabiliriz."
Isis, "Nasıl istersen," dedi ve hafifçe dönerek, "Bu taraftan gideceğiz," diye ekledi. Murphy de dişlerini sıkarak onu izledi.

Isis birden, "Güneye yürüdük... Ondan kurtulmak için aniden geri döndük ve başka bir yöne... batıya gittik," diyerek geri döndü. Murphy onu izlemeye çalışırken portakal ve limon dolu el arabalarının bulunduğu bir sokağa girdi. Onların arasından geçip yollarına devam ettiler. Eski evlerin bulunduğu daha geniş bir sokağa saptılar.
Murphy, "Burası bana yabancı gelmedi," dedi.
"Ben de tanır gibiyim. Yani şu köşenin arkasında kemerli bir geçit olmalı ve sonra da..."
Köşeyi dönünce gerçekten de bir kemer gördüler. Birbirlerine baktılar ve kemerin altından geçerek paslı motosiklet parçalarıyla dolu küçük bir avluya girdiler.
Murphy, "Gerçekten de akıllı kızsın sen," dedi.

Isis, "Ama yeterince değilim galiba," diyerek güldü ve bir zamanlar mavi boyalı olan bir kapıyı gösterdi. "Hadi gel, bu kapı olmalı."
Murphy kapıyı vurdu, geri çekilip bekledi. İçerden ses gelmeyince tekrar vurdu, yine kimse cevap vermedi.
Sonra yukardan silah şakırtısına benzer bir ses duydu. Başını kaldırıp üst kata baktı. Seyrek sakallı sarışın bir adam ikinci kat penceresinden dışarı sarkmıştı. Elinde bir pompalı tüfek vardı. Murphy silahtan kaçış şansı olmadığını anladı, atış alanı çok genişti.
Adam, "Ne istiyorsun?" diye bağırdı.
Murphy geriledi ve Isis'in önünde durdu, en azından onu silahtan koruyabilirdi. "Biz bir adamı arıyoruz; iriyarı, kır saçlı biri, uzun bir deri ceket giyiyor."
"Benim kardeşim, Amin?"
"Tamam, onu nerede bulabiliriz acaba?"
"Onu bulabileceğiniz yeri biliyorum; ama, önce bir kürek bulmanız gerek, onu bir hafta önce gömdük."

Isis içini çekti, son birkaç gündür pek çok ölen olmuştu. "Çok üzüldüm, başınız sağ olsun, bilmiyorduk."
Sarışın adam, "Katilin sen olmadığını nereden bileyim? Belki onun intikamını şimdi almam gerekiyor," dedi.
Murphy ellerini havaya kaldırdı, "Bak, dostum; onu ben öldürmüş olsaydım buraya gelip nerede olduğunu sorar mıydım?" diye bağırdı. "İnanın, Öldüğünü bilmiyorduk."
Penceredeki adam bir an düşündü ve sonra geri çekilip kayboldu. Birkaç saniye sonra kapı açıldı; adam, silahını bırakmadan onları içeri aldı.
Odada değişiklik yoktu, tek fark duvardaki garip kızı-lımsı lekeydi. Isis onun ne olduğunu düşünmemeye çalıştı. Adam onlara oturmalarını işaret etti.
"Kardeşimi neden arıyordunuz?"
"Elinde Nuh'un Gemisi'nden alınma bazı eşyalar olduğunu söylemişti bize. Müzeden gelmiş bunlar." Onların müzeden çalınmış olduğunu söylememeye dikkat etti Murphy. "Onları bize satacaktı, ama ertesi sabah geldiğimizde kendisi yoktu. Yani gitmişti."
Adam yere tükürdü; "Evet, muhtemelen cehenneme gitmişti," diye homurdandı. "Sanırım sizin istediklerinizi başka birileri daha istiyordu. Hem de onları bedava almak isteyen birileri."
Isis, "Yani o eşyalar gitti mi?" diye sordu.
Adam kolunu havaya kaldırıp salladı. "Kendiniz bakın."
Murphy ve Isis, adamı da gözden kaçırmadan odayı dikkatle aradılar. Bronz plaka yoktu, çalındığı belliydi.
Murphy üzgün bir sesle, "Şimdi üçüne de ele geçirmiş oldu," dedi.
Adam bunu duyunca, "Kim?" diye sordu. "Bunu yapanı tanıyor musunuz?"

Murphy başını salladı.
"Bana tarif edebilir misiniz bu adamı?"
Pençe'nin uzun, soluk yüzü ve siyah gözleri bir anda fotoğraf gibi Isis'in gözleri önüne geldi; "Bunu yapmak hiç de zor değil," dedi.
Murphy, "Evet ama onu tarif etmemiz neye yarar ki?" diyerek başını iki yana salladı. "Bahse girerim ki o adam artık Erzurum'da değil,."
"Bizim ailemiz çok geniştir, bayım. Türkiye'nin her yanında kuzenlerim var. Eğer bu adam hâlâ bu ülkedeyse buluruz onu."
Murphy onun aile sözüyle ne demek istediğini anlamıştı. "Anlıyorum," dedi. "Bir anlaşma yapalım. Bu adamı sana tarif edeyim ama ailenizden biri onu bulduğunda bana da haber verilmesini istiyorum. Onunla görülecek bir hesabım var, bu işi bana bırakırsınız o zaman."
Adam silahını kucağına koydu ve bir süre çenesini kaşıyarak düşündü. "O halde sen de bana bir söz ver. Eğer onu yakalarsan öldüreceksin."
Murphy dudağını ısırdı, zihninden çelişkili düşünceler geçiyor olmalıydı. Isis, ne söyleyeceğini merak ederek onun yüzüne baktı. Sevdiği biri öldürüldüğünde bir insanın içindeki intikam duygusunun ne kadar güçlü olduğunu biliyordu, ama bir Hıristiyan olarak Murphy bu sözü verebilir miydi? Murphy, "Söz veriyorum," dedi.

372

ELLİ

SESİ İLK DUYDUKLARINDA sabahın erken bir saatiydi. Nuh'un ailesi hemen giyindi ve üçüncü katın üstündeki iskelede toplandılar. Pencerelerden birini açtılar ama sert bir rüzgâr onları geri itti. Pencere kendiliğinden yüzlerine kapandı.

Ham, "Neler oluyor, baba?" diye sordu. "Dalgalar dağ tepelerini kapladıktan sonra sular sakinleşmişti. Tanrı yine gazaba mı geldi acaba? Bir hata mı yaptık? Hayvanlara iyi bakmak için çok uğraştık."

Nuh Peygamber, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Tanrının ellerindeyiz, eğer günah işlediysek bize bildirecektir."

Geminin dışında esen sert rüzgârın uğultusunu dinleyerek gözlerini kapadılar ve dua etmeye başladılar.

Rüzgârın şiddeti günlerce azalmadan sürdü. Bir sabah Yafet'in heyecanla bağırdığını duydu Nuh. "Baba, hemen gel buraya, şu camdan dışarı bak. Dağm tepesini görüyor musun?"

Nuh uzun sakalını sıvazladı ve başını salladı. "Sanırım Tanrının o sert rüzgârları neden estirdiğini biliyorum. Tanrı artık suları geri çekiyor, denizin derinliğini azaltıyor."

Günler geçerken suların çekilmesi sürdü ve her yanda dağ tepeleri meydana çıkmaya başladı. Bir süre sonra karaya ayak basabileceklerini umuyorlardı artık.

Derken bir gün büyük bir gürültü, bir gacırtı duydular.

Nuh'un Gemisi karaya oturdu.

373

Hemen üçüncü kat iskelesine koştular ve pencerelerden birinin önünde durdular. Gördükleri manzara nefes kesiciydi.

Ham, "Hey, bakın artık denizde değiliz!" diye bağırdı. "Şuraya bakın, bir dağın tepesindeyiz!" Koca tekne gerçekten de kayalarla dolu bir dağ yamacında bir sel yatağına sıkışıp kalmıştı. Ellerini uzatsalar uzun zamandan beri hayal ettikleri dünyaya, taşlara topraklara sanki hemen dokunabileceklerdi.

Nuh gülümseyerek, "Sular gerçekten de çekildi," dedi. "Ama dünyanın tüm bu hayvanları tekrar kabul edeceğinden emin olmalıyız."

Ham sabırsızlık içinde, "Bunu nasıl anlayacağız peki?" diye sordu.

"Dışarıya bir kuzgun gönderecek ve onun, konacak bir yer bulup bulamayacağına bakacağız."

Yafet bir kafese gidip kuzgunlardan birini çıkardı, elini pencereden dışarı çıkarıp kuşu havaya salıverdi. Kuzgun, sanki uzun zamandır kaldığı kafeste uçmayı unutmuş gibi cırtlak bir ses çıkardı ve sonra kanatlarını çırparak gökyüzüne doğru yükseldi.

Gözleri ufukta bir süre beklediler. Kuzgun birkaç saat sonra geri döndü, konacak bir kara parçası bulamamıştı.

Bir hafta sonra Nuh bir güvercini saldı havaya, ama bu kuş, kuzgundan daha çabuk döndü geriye.

Naamah, "Nerdeyse bir yıldır bu gemideyiz," diyerek ağladı. "Buna daha ne kadar katlanabileceğiz?"

Nuh, "Sabırlı olun," dedi. Sonları yakın gibiydi ve çok güç günler yaşıyorlardı.

Bir hafta daha geçti ve Nuh bu kez bir kumru saldı havaya. Bu sefer kumru, gagasında taze koparılmış bir zeytin dalıyla döndü gemiye.

374

Herkes Nuh'a baktı. Bekledikleri işaret bu muydu acaba? Nuh, "Fazla beklemeyeceğiz," dedi. "Biraz daha sabır gerekiyor, artık eminim bundan."

Nuh kumruyu üçüncü gönderişinde hayvan bir daha geri dönmedi.

O zaman Nuh, "Artık gemiden çıkabiliriz," diye konuştu. "Kapıyı açmaya çalışın, bakalım açılacak mı?" Ham, Sam ve Yafet omuzlarını kapıya dayadılar ve ittiler. Bu gemide o kadar uzun süre kalmışlardı ki kendilerini hapishanedelermiş gibi hissediyorlardı. Artık buradan kurtulmaya kararlıydılar.

Kapının kolayca açılması şaşırttı onları. Geminin için gün ışığıyla aydınlanırken aşağıda, vadide yeşil ağaçlar gördüler. İçeriye dolan temiz hava şimdiye kadar tattıkları en muhteşem şeydi.

Birbirlerine sarılıp neşeyle gülerken onları uyaran Sam oldu. "Makaraları yerleştirip birbirimizi ve aletlerimizi gemiden aşağı indireceğiz," dedi. "Hayvanları gemiden çıkarmak için bir rampa daha yapmamız gerekiyor."

Bu kez biraz daha yavaş çalışarak, hayvanları indirmek için üçüncü kata kadar çıkan bir iskele inşa ederken günler geçiyordu. Bir süre sonra hayvanların gemiden muhteşem tahliyesi başladı. Nuh'un oğulları ahırlara, kafeslere ve çeşitli hayvan barınaklarına koşup kapılarını açarken hayvanlar çifter çifter dışarı fırlıyor, tertemiz yeni dünyaya dağılırken kuşlar kanat çırparak gökyüzüne doğru yükseliyorlardı.

Geride sadece kurbanlık hayvanlar kalmıştı. Nuh ve ailesi gemiden çıkıp güzel kokulu toprağa ayak bastılar ve hemen bir sunak ve mihrap inşa ettiler. Yaşadıkları güçlükler sona erdiği ve yeni bir yaşama başladıkları için Tanrıya dua ettiler.
375

Önce, yere gerçekten ayak bastıklarına inanamamış gibi ağır adımlarla çevreyi dolaştılar ve seyrettiler.

Bir ara Achsah doğu tarafını gösterdi; "Gökyüzündeki şu şey nedir?" diye sordu.

Herkes döndü ve onun gösterdiği yere baktı. Gökyüzünde oluşmaya başlayan muazzam ve rengarenk yayı görünce hepsinin şaşkınlıkla ağızları açıldı.

Nuh Peygamber gülümsedi. "Bu bir gökkuşağı. Tanrı bize bununla, dünyaya bir daha hiçbir zaman seller göndermeyeceğini bildiriyor. Söz veriyor; bundan sonra gelecek tüm kuşaklara O'nun şefkatini, gücünü ve büyüklüğünü hatırlatacak bir şey olacak bu."

Sam, "Baba, sandıktakileri getireyim mi?" diye sordu. "Hayır, evlat; henüz değil. Aşağıdaki yeni toprakları görmemiz gerekiyor. Ama çok geçmeden Tubal-kabil'in altın kutusunu ve bronz plakaları almak için geri döneceğiz." Yafet, "Buraya ne isim vereceğiz, baba?" diye sordu. Nuh bir an düşündü; etraftaki kayalarla ve daha aşağıda, vadideki ağaçlara ve yeşil bitki örtüsüne baktı bir süre. Sonra, "Buraya Ağrı diyelim," dedi.

Hagaba, Naamah'ın kulağına eğildi; "Buraya, senin büyükanne olacağını öğrendiğin yer de diyelim," diye fısıldadı.
376

ELLİ BİR

JOHN BARTHOLOMEW KENDİ yazısız kurallarından birini çiğnediğini biliyordu ama koşullar bunu gerektiriyordu. Yedilerin her üyesi genelde bir bankacı, avukat, din adamı ya da general olarak normal bir yaşam sürüyordu. Hiç kimse onların, dünya para sistemini, hukuk kurallarını, Hıristiyan kilisesini ve özgür devletlerin askeri güçlerini tahrip edecek bir fesat tertibi içinde olduğunu tahmin edemezdi. Onlar sadece şatoda buluşuyorlar ve bu buluşmalardan sadece en yakın adamlarının haberi oluyordu. Bu yedi kişinin birbirleriyle olan ilişkisini hiç kimsenin bilmemesi çok önemliydi. Bu nedenle, işleri gereği aynı zamanda, aynı yerde bulunma zorunluluğu dışında, ancak şatoda görüşebiliyorlardı.

Ama amaçlarına çok yaklaşmışlardı artık, zafer yakındı ve bu nedenle Bartholomew kuralları biraz gevşetebileceğini düşünüyordu. Bu noktadan sonra, ne olursa olsun hiç kimse durduramazdı onları.

Bartholomew kayak sopalarını karların içine daldırdı ve arkasındaki hafif meyilli yamaca bir kez daha baktı. General Li büyük bir hızla kayarak aradaki mesafeyi kapatırken, Mendez de ter içinde kalmış kırmızı yüzüyle onun peşinden geliyordu; kendisinden daha dinç ve sağlıklı olan fesat tertibi arkadaşına mağlup olmamaya kararlı gibiydi. Sir VVilliam
377

Merton iriyarı vücuduyla en arkadaydı ve sanki arkasından iten şeytani bir güç varmış gibi zahmetsizce kayıyordu karların üstünde. Onun önünde bulunan bir erkek ve iki kadın da Yedileri tamamlıyorlardı.

Bartholomew sırtta durdu ve hepsinin yaklaşmasını bekledi. İnce yüzlü, kızıl saçlı kadın manzarayı seyrederken, önemli işleri olmasına rağmen güç ve zamanlarını boşa harcadıklarını söylemek istiyordu.

Önlerinde vadiye doğru uzayan geniş bir buzul alanı vardı ve onun ötesinde, çok eskiden sanki devler tarafından ve koyu renk taşlardan inşa edilmiş, gökyüzüne doğru tırmanır gibi duran muazzam bir kale görünüyordu.

Bartholomew, "Müthiş bir manzara, değil?" dedi.

Sert Brooklyn aksanıyla konuşan ses, "Evet, evet," dedi; "Çok güzel. Pekala, neler oluyor?"

Batholomevv onun sertliğini hoş görerek gülümsedi; "Söyleyeceğim şey için uygun bir ortam yaratmak amacıyla davet ettim sizleri buraya," dedi.

Diğerleri ses çıkarmadan baktılar ona. Ama sarı saçlı iri kadın fazla sabredemedi ve, "Haber doğru o zaman, öyle mi?" diye konuştu. Potasyum kırkı buldular. Sonsuz hayatın anahtarı elimizde yani!"

Ama Bartholomew başım iki yana salladı ve, "Üzgünüm ama seni hayal kırıklığına uğratacağım, hayatım," dedi. "O güzel yüz hatlarını gelecek kuşakların hayran kalması için muhafaza edebilmeyi umuyordun, biliyorum. Belki de ilerde yapabileceksin bunu. Ama Pençe'nin Nuh'un Gemisi'nde bulduğu bu değil."

Merton merakla sordu, "O halde orada ne buldu?"

"Operasyonumuzun bir sonraki aşamasında değeri ölçülemeyecek kadar büyük olacak bir şey. Dünyanın tüm enerji kaynaklarını kontrol etmemizi sağlayacak bir teknoloji - petrolü unutturacak bir şey. Onun bize vereceği gücü bir düşünün! Böylece hedefimize yıllar önce varmış olacağız!"

General Li duyduğuna inanamıyormuş gibi, "Bu şey Nuh'un Gemisi'nde mi bulundu yani?" diye sordu.

Bartholomew, "Öyle anlaşılıyor ki Nuh Peygamber sadece bir hayvan sever değilmiş. Aynı zamanda bazı çok eski ve karmaşık teknolojileri biliyormuş. Onlar gemiden ayrıldığında orada kalmış bunlar."

Murton, "Şimdi bunlar Pençe'nin elinde mi yani?" diye sordu.

Bartholomew başını salladı. "Evet ve Pençe buraya geri dönüyor."

"Ne zaman geliyor buraya?"

"Yolunu dikkatle seçerek geliyor. Yakalanma riskini göze alamayacağı belli. CIA'daki adamlarımızdan birini temizlemek zorunda kaldı. Peşinde olanlar onu yakalamak için ellerinden geleni yapacaklardır, bunu asla unutmamalıyız." Bat-holomew durdu ve kızıl saçlı kadına döndü. "Sen onunla Romanya'da buluşacaksın."

Kadın başını salladı. "Araştırma ekibinin diğer üyelerinden ne haber? Bu teknolojiyi başka kimler biliyor?"

"Pençe, Isis McDonald denen o kadın dışında ekibin tüm üyelerinin ortadan kaldırıldığını bildirdi. Ama o kadın bizim için tehdit oluşturamaz. Pençe onun işini de bitirmeden önce gelip Nuh'un Gemisi sırrını verecek bize."

Merton kuşkulu gözlerle baktı ona. "Yani Murphy de öldü mü?"

"Öldü ve tonlarca kar altına gömüldü. Nuh'un Gemisi ile birlikte hem de. Pençe muazzam bir iş başardı, siz de öyle düşünmüyor musunuz? Nuh'un Gemisi tamamen tahrip oldu, bulunamaz artık."

Merton gülümsedi. "Artık Nuh'un Gemisi hikayesi de yok, öyle mi?"

Kızıl saçlı kadın da güldü, "İşte buna çok sevindim," dedi.

ELLİ İKİ

SAKALLARI UZAMIŞ ŞİŞMAN adam yanağını kaşıdı ve biraz buruşmuş olan kağıdı dikkatle açtı; uzun yüzlü, ince dudaklı ve sert bakışlı siyah gözleri olan bir yüzün kurşun kalemle yapılmış bir resmi vardı kağıtta. Basit bir resimdi ama bu yüzün sahibinin ne kadar acımasız olduğunu hemen gösteriyordu.

Barın sigara dumanı dolu arka odasında, masanın karşı tarafında oturan Murphy ve Isis büyük bir sabırla bekliyorlardı.

Şişman adam kalemle yapılmış resmi, sanki uzaktan bakınca başka türlü görünecekmiş gibi kolunu uzatarak biraz daha dikkatle baktı. Sonra avucunu hızla masanın üstüne vurdu,

nerdeyse yarım bardak rakıyı döküyordu. "Kuzenim bu adamı görmüş, yanında bir başka adam varmış ve ikisi birlikte yolculuk yapıyorlarmış sanıyorum. Dokların yakınında bir pansiyonda görmüş onları." Resme bir daha baktı, "Bu adam çok tehlikeli," diye ekledi. "İstersen bırak da biz halledelim onun işini."

Murphy onun gözlerine baktı, "Amin'in kardeşi bu adamı bize bırakacağınıza dair söz verdi," dedi.

Adam omuzlarını silkti, "Nasıl istersen!" dedi. "Ama bunun gibi adamlar kurt gibidir, hemen öldürülmeleri gerekir. Ona acır ve yumuşak davranırsan hemen parçalar boğazını."

381

Murphy başını salladı, "Biz onu çok iyi tanıyoruz," dedi. "Ona ne yapılması gerektiğini de iyi biliyoruz. Pekala, nerede bulacağız onu?"

Şişman adam, "İstanbul'da fazla kalmayacağını sanıyorum," diye cevap verdi. "O ve arkadaşı Romanya'ya, Köstence'ye gidecek Arcadia gemisinde yer ayırttılar. Gemi bugün öğleden sonra ayrılıyor rıhtımdan, Boğaz'dan Kara Deniz'e çıkacak ve Romanya'ya gidecek."

Isis şaşkın bir ifadeyle, "Peki ama neden bir turist gemisine biniyor bu adam?" diye sordu. "Neden uçakla gitmiyor?"

Murphy, "Çünkü onun uçakla gideceğini düşüneceğimizi sanıyor," diye cevap verdi. "Onu bir turist gemisinde aramak kimin aklına gelir?"

"Haklısın, Romanya'ya gitmelerinin de bir anlamı vardır herhalde."

Murphy, "Olabilir," diyerek masanın üstüne doğru eğildi. "Ne olursa olsun, onun o ülkeye varmasına ve bronz plakaları patronlarına ulaştırmasına izin veremeyiz. Nasıl bineceğiz o gemiye peki?"

Şişman adam altın dişlerini göstererek sırıttı ve deri ceketinin iç cebinden bir zarf çıkararak masanın üstüne attı.

Sonra, "İşte biletleriniz," dedi. "Size iyi yolculuklar dilerim."

Isis ve Murphy rıhtıma vardıklarında güneş alçalmaya başlamıştı. İstanbul, minareleri ve parıldayan Boğaz'ıyla muhteşemdi. Isis bir an için Murphy ile burada bir süre kalmalarının ne kadar büyük bir mutluluk olacağını düşündü. Tarihle iç içe yaşayan bu harika şehirde bir süre kalıp muhteşem şeyler görebilirlerdi. Buradaki tarihi eserleri keşfederken belki birbirlerini de bulurlardı.

382

Gemiye yaklaştıklarında, Isis hayallerinden sıyrıldı ve gerçek dünyaya döndü. Şu anda romantik bir seyahate çık-mıyorlardı. Onları bekleyen iki katilin bulunduğu bir gemiye binmek üzereydiler.

Son yolcuların hızlı adımlarla gemi iskelesine doğru yürüdüğünü gören Murphy, "Hadi Isis," diyerek adımlarını açtı, "Acele etmemiz gerekiyor."

Geminin güvertesine ayak bastıklarında Isis başındaki geniş kenarlı şapkayı iyice yüzüne çekti. Kızıl saçlarını toplayıp şapkanın içine sıkıştırmış, gözlerine de güneş gözlüğü takmıştı ama yine de Pençe'nin onu görür görmez tanımasından korkuyordu, adam onlardan şanslı çıkabilir ve kendi görünmeden onları görebilirdi. Murphy ise, Pençe'nin onu öldü sanmasına güveniyordu. Isis'e, "Küstahtır o, hata yapmadığına inanacak ve beni mutlaka öldü sanacaktır," demiş, ama yine de Isis'in ısrarı karşısında başına bir beyzbol şapkası geçirmişti.

Kamaraya girdiklerinde Isis kapıyı hemen kapayıp kilitledi ve bu da yetmezmiş gibi arkasına bir sandalye dayadı. Murphy bunu görünce şaşkın gözlerle ona baktı. "Biz onu arıyoruz, unuttun mu yoksa?" dedi. Ona moral vermeye çalışıyordu. Ama Isis'in korkusu devam ediyordu, gitti ve yataklardan birinin kenarına oturdu.

"Pekala, ne yapıyoruz şimdi?"

Murphy de diğer yatağın kenarına oturdu ve bir an düşünüp ellerini ensesinde kenetledi. Murphy'nin sanki biraz kestirecekmiş gibi bir hali vardı. Isis endişelendi.

Murphy, "Bekleyeceğiz," dedi.

Isis, "Bekleyecek miyiz? Ne kadar bekleyeceğiz peki?" diye sorarken sesinin hafifçe titrediğinin farkındaydı.

383

• Murphy sakin bir ifadeyle, "Pençe bir avcıdır," diye devam etti. "Ve çoğu avcı gibi karanlıkta kendini daha rahat hisseder. Ayrıca yalnız olmayı yeğler, kalabalıklardan hoşlanmaz. Sanırım mürettebat ve yolcuların çoğu uyuyana kadar kamarasın-dan; dışarı çıkmayacaktır. Ondan sonra sıkılıp çıkabilir."

Isis saatine baktı, oldukça uzun bir süre bekleyeceklerdi. Murphy sırt çantasından deri kapağı yıpranmış bir İncil çıkardı ve arkasına dönüp okumaya başladı.

Isis kendisini sarsan elin etkisiyle birden uyandı ve bir an nerede olduğunu anlayamadı. Dalgalarda hafifçe sallanan geminin hareketi uykusunu getirmiş, dalmıştı ve uyandırıl-dığı anda rüyasında babasıyla birlikte çalıların arasında dolaştığını görüyordu; Iskoçya dağlarından birine tırmanmak üzereydiler.

Sonra karşısında Murphy'nin yüzündeki ciddi ve kararlı ifadeyi gördü ve hemen gerçek dünyaya geri döndü.

Yani Pençe'ye.

Kamara kapısını açarak sessizce koridora çıktılar. Etrafta makine dairesinden gelen motor uğultusundan başka ses duyulmuyordu. Dik bir merdivenden üst güverteye çıktılar ve Murphy başını kapıdan uzatıp etrafı kontrol etti. Birkaç saniye orada durup sessizliği dinledikten sonra Isis'e, kendisini izlemesini işaret etti.

"Etrafta kimse yok."

Vakit gece yarısını biraz geçmişti ama yolculardan birkaç çift güvertede dolaşıyor ve bazıları da parmaklıklara dayanmış, karanlık denizi seyrediyorlardı. Birinin ani gülüşünü duyan Isis Murphy'nin koluna yapıştı.

Murphy yürümesi için onu hafifçe ileri doğru itti. "Pençe için hâlâ çok kalabalık sayılır burası," dedi.

Parmaklığı takip ederek geminin kıçına doğru yürüdüler, Isis en küçük seste irkilip onun koluna yapışıyordu. Geminin kıç tarafında, bir kat aşağıda olan arka güverteye iniliyor ve oradaki bir parmaklık yolcuların daha geriye gitmesini engelliyordu. Murphy eğilip aşağıdaki küçük güverteye baktı, kimse yoktu orada. Isis derin bir nefes aldı ve içinden, Pençe ve Whittaker'ın bu gemide olmamaları için dua etti, belki de Türk mafyası onlara yanlış bilgi vermişti. Pençe ile tekrar yüz yüze gelirse ne yapacağını bilemiyordu. Ne olursa olsun Murphy'nin yanında kalmaya kararlıydı.

Murphy'ye baktı ve kamaraya dönerek yeni bir plan yapmaları gerektiğini söylemek istedi, ama Murphy o anda parmağını dudaklarına götürüp ona susmasını işaret edince donup kaldı. Onun gösterdiği tarafa bakınca gözleri korkuyla açıldı Isis'in.

Bulundukları yerden yaklaşık on metre yukarda, en üst güvertedeki telsiz direğinin yanında bir karaltı parmaklığın üstüne dayanıp öne doğru eğilmiş, bir kuşun üstüne atlamaya hazırlanan bir kedi gibi sessizce duruyordu orada.

Isis kalp atışlarının birden hızlandığını hissetti ve karanlıkta daha iyi görebilmek için tüm dikkatini gözlerine verdi. Bir süre sonra daha iyi gördü. Pençe geminin sancak tarafın-daydı ve denize bakıyordu. Onları görmemiş gibi duruyordu.

Murphy hiç ses çıkarmadan Isis'e, orada kalıp beklemesini ve kendisinin yukarı çıkacağını işaret etti.

Isis başını şiddetle iki yana salladı ve hayır diye bağırma-mak için güçlükle tuttu kendini, gözleri korkuyla açılmıştı. Murphy ona öyle sert bir ifadeyle baktı ki tartışmanın hiçbir işe yaramayacağını bir anda anladı Isis. Ve başını salladı. Murphy geminin diğer yanına geçip merdivende sessizce kaybolurken Isis, gözlerine dolan yaşlara engel olamadı.

Genç kadın gözlerini kapadı ve olduğu yerde taş kesilmiş gibi bekledi, en küçük bir hareket ya da sesin Pençe'yi uyaracağını biliyordu. Parmaklığa dayandı ve tüm vücudunun titremeye başladığını fark etti.

Kendi kendine öfkeli bir sesle, hadi toparla kendini biraz, diye fısıldadı.

Birkaç saniye sonra gözlerini açtı ve tekrar yukarı baktı.

Pençe gitmişti.

Birden içini çekti ve elini ağzına götürdü. Pençe onları görmüş olmalıydı, Murphy'yi uyarmalıydı. Onun çıktığı merdivenden yukarı çıkmayı düşündü ama bunu yapamayacağını

hemen anladı, her yanı tir tir titriyordu. Avazı çıktığı kadar bağırması belki de daha iyi olacaktı. Yoksa yapabileceği en kötü davranış mı olurdu bu? Dudağını öyle sert ısırdı ki kanattı. Düşünemiyordu artık.

Birden, bir kedinin bir halı üstüne atlamasına benzer yumuşak bir ses duydu Isis ye dönüp baktığında Pençe'yi tam önünde gördü, caninin gözleri karanlıkta pırıl pırıl parlıyordu.

Pençe, "Mucizeler hiç bitmiyor," diye mırıldanarak sırıttı. "Nuh'un Gemisi hakkında saçma hikayeler anlatmaya başlamandan önce seni nasıl ele geçirip o güzel ağzını kapatabileceğimi düşünüp duruyordum, küçük hanım. Ve işte sen tam burada, karşımdasm. İnsan bu durumda mucizelere inanmak zorunda kalıyor, öyle değil mi?"

Pençe genç kadına doğru bir adım attı ve Isis'in titremesi birden arttı.

Pençe, "Belki henüz bilmiyorsundur," diye devam etti. "Senin şu zavallı Murphy'n hakkında kötü haberlerim var sana. Korkarım tonlarca karın altında gömülü kaldı. Ama sonuçta Nuh'un Gemisi'ni görmeyi başardı; bu yüzden mutlu olarak ölmüştür, öyle değil mi?"

Isis güçlükle yutkundu. Murphy nerede kalmıştı peki? Yoksa o anda onları gözetliyor, saldırı fırsatı mı bekliyordu? Pençe'nin daha önce durduğu güvertede onu arıyor olabilir miydi acaba? Eğer çığlık atarak onu uyarsa, Pençe de onun yaşamakta olduğunu anlar mıydı? Bunu yaparak Murphy'yi de tehlikeye atmış olmaz mıydı?

Ne yapabileceğini düşünüp karar vermek için Pençe'yi konuşturmaya devam etmesi gerektiğinin bilincindeydi Isis.

Korkulu gözlerle caninin yüzüne baktı ve titrek bir sesle, "Whittaker nerede?" diye sordu.

Pençe güldü; "Oh, onu hiç merak etme," diye cevap verdi. "Ona özel bir görev verdim, sualtı fotoğrafları çekiyor şimdi." Gözlerini kısarak baktı Isis'e. "Şu küçük helikopter kazasını öğrendin, değil mi, küçük hanım?"

Isis, Whittaker'm derin sularda boğulup gittiğini düşün-memeye çalıştı ve zorlukla yutkundu. "Ya bronz plakalar? Ne yaptın onları?"

Pençe eliyle arka tarafta bir noktayı gösterdi. "Şurada, sırt çantamda güvendeler."

"Tekrar düşünsen iyi olur!"

Pençe Isis'i ani bir hareketle bir yana iterek parmaklığa koştu ve aşağı baktı. Murphy geminin kıçında parmaklığın üstüne oturmuş, bir eliyle tutunuyor, diğerinde tuttuğu sırt çantasını da geminin beyaz köpüklü dümen suyuna doğru sallayıp duruyordu.

Pençe, "Murphy!" diye homurdandı. "Senin sürünerek de olsa geri gelebileceğini düşünmem gerekirdi. Elime fırsat geçmişken şu sihirli kılıçla senin de boğazını kesmeliydim aslında!"

Aniden yerinden fırlayan Pençe, parmaklığı bir hamlede aşarak havada uçtu ve aşağıdaki kıç güvertesine atlayıp Murphy'ye doğru yürüdü.

Isis elini ağzına götürdü ve parmaklıktan aşağı baktı. Murphy ne yapmak istiyordu böyle?

Murphy yerinden kımıldamadı, yüzünde kendine güvendiğini gösteren bir gülümseme vardı. "Patronlarına boş elle gidersen hiç kuşkusuz büyük hayal kırıklığına uğrayacakladır, öyle değil mi? Bu da işinin sonu geldi demektir. Senin işine son vereceklerine eminim." Murphy durdu ve sırt çantasını hızla salladı, içindeki bronz plakaların şakırtısı duyuldu.

Pençe şimdi ona birkaç metre mesafedeydi ve dikkatle yaklaşıyordu, ama Murphy geriye doğru hafifçe eğildi ve sırt çantasını geminin dışında, bembeyaz köpüklü suların üstünde tutarak yine birkaç kez salladı.

Pençe olduğu yerde durdu ve ellerini kalçalarına koydu. "Buna cesaret edemezsin. O çantanın içindekilerin ne anlama geldiğini biliyorsun, atamazsın onları denize. Onları ele geçirmek için sen ve arkadaşların bu kadar uğraştıktan sonra yapamazsın bunu."

Murphy, "Bak da gör bakalım," diyerek çantanın kayışını gevşetti ve elinden yavaşça kaydırdı.

Pençe içini çekerek, "Hayır!" diye homurdandı.

Pençe aniden ileri atıldı. Murphy de ani bir hareketle ona arkasını döndü ve çantayı denize atacakmış gibi yaptı. Pençe onun sırtına doğru hamle yaptı, elinde birden bir bıçak parladı. Isis bir çığlık attı.

Murphy son anda çantanın kayışını bıraktı. Sırt çantası Murphy'nin elinden kurtulurken Pençe yön değiştirdi ve çantayı tutmak için parmaklığın üstünden denize doğru uzandı. Çantayı

havada yakaladı, bir şeyler homurdandı ve onu geriye çekmek istedi. Ama belden yukarısı parmaklığı

aşmış ve dengesi bozulmuştu, Isis onun yüzündeki dehşet ifadesini gördü, cani denize uçacağını anlamıştı.

Sonra ani bir hareket oldu ve Pençe ile sırt çantası denize doğru uçtular.

Isis merdivene koştu, kendini aşağı attı ve Murphy'nin kollarına yığılıp hıçkırarak ağlamaya başladı. İkisi de titriyordu şimdi. Murphy birkaç saniye sonra rahat bir nefes aldı ve onu kollarıyla sıkıca sarıp göğsüne bastırdı. Uzun süre o durumda kaldılar, sonra Isis geriye çekildi ve gözyaşlarını kurmayarak gülümsedi.

"Bronz plakalar gerçekten de çantanın içinde miydi, Mic-hael? Gerçekten de..."

Murphy, "Evet," dedi; "Gitti onlar."

Isis şoke olmuştu, gözlerini açarak baktı.

Murphy onun yanaklarındaki yaşları yavaşça sildi. "Bunun başka bir yolu yoktu," diye konuştu. "O cani onların çantada olduğuna inanmalıydı. Bak."

Ufukta günün ilk pembe ışıkları görülmeye başlamıştı.

Kollarını birbirlerinin bellerine doladılar ve hiç konuşmadan uzun süre yeni bir günün başlangıcını seyrettiler.

SIRADAKİ KİTAP
Avrupa Komplosu / Babil'in Dirilişi III